O NOUĂ SERIE CU

JACK REACHER

LEE CHILD

ȘI

ANDREW CHILD

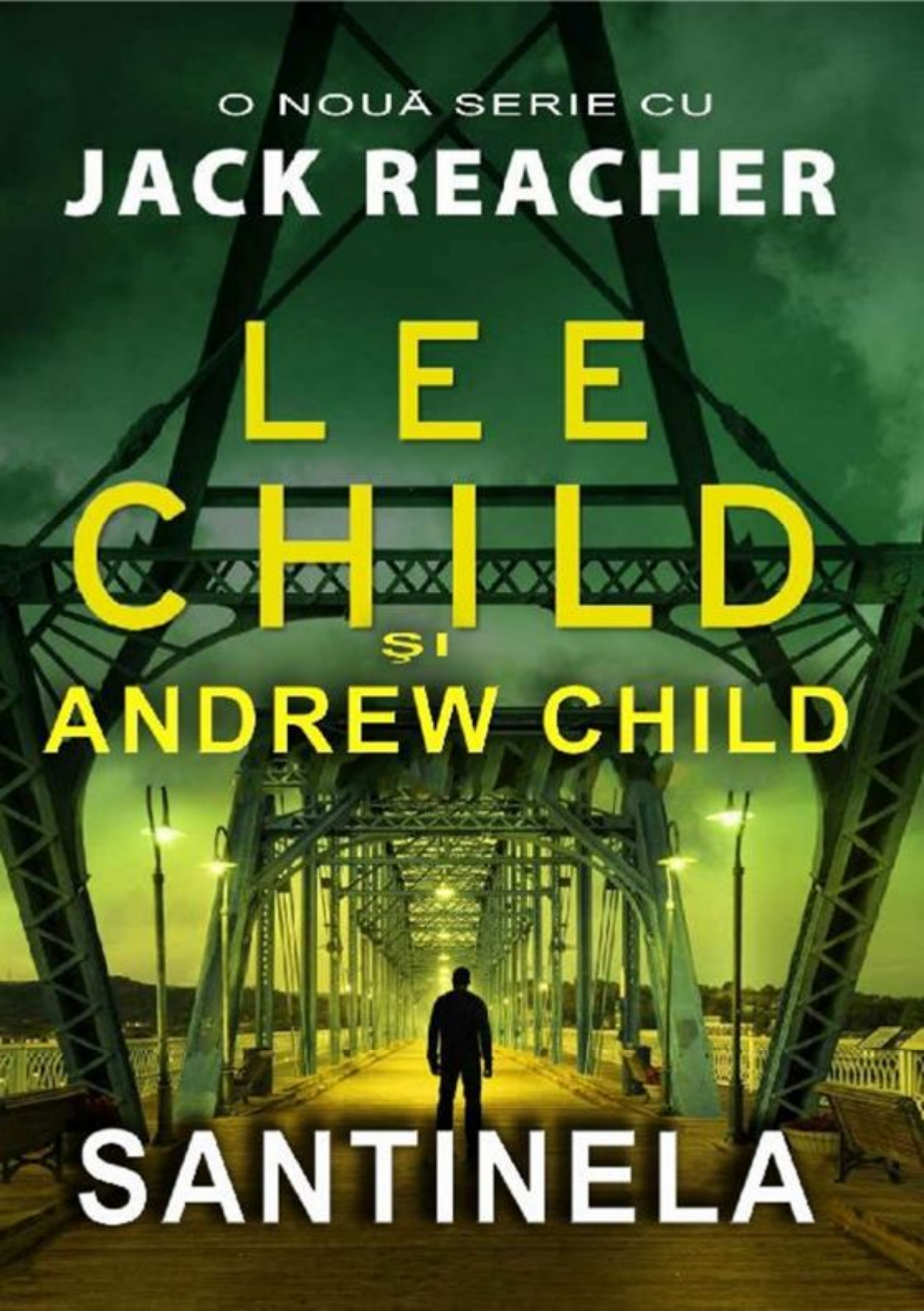

SANTINELA

Lee Child
&
Andrew Child

SANTINELA

The Sentinel
2020

Colecția
3A
2021

UNU

Rusty Rutherford a ieşit din apartamentul său într-o dimineaţă de luni, la exact o săptămână după ce fusese concediat.

Şi-a petrecut primele zile după ce l-a lovit securea cu jaluzelele trase, consumându-şi stocul de pizza congelată şi aşteptând să sune telefonul. *Puncte slabe semnificative*, scria în scrisoarea de concediere. *Inabilităţi manageriale. Deviaţii de comportament de bază şi fundamentale*. Era de necrezut. O asemenea distorsiune a adevărului. Şi atât de nedrept. De fapt, încercau să pună problemele recente ale oraşului pe seama lui. Era... o greşeală. Pur şi simplu. Ceea ce însemna că va fi corectată cu siguranţă. Şi în curând.

Orele treceau încet. Însă telefonul lui a rămas tăcut. Iar e-mailul personal s-a umplut de spamuri.

A mai rezistat o zi, apoi şi-a luat vechiul laptop şi l-a pornit. Nu avea o armă sau un cuţit. Nu ştia cum să coboare în rapel dintr-un elicopter sau să se paraşuteze dintr-un avion. Dar totuşi, cineva trebuia să plătească. Poate că duşmanii lui din viaţa reală aveau să scape basma curată. De data asta. Dar nu şi răufăcătorii din jocul video pe care i-l trimisese un prieten. Se ferise să îl joace, înainte. Violenţa i se părea prea extremă. Prea inutilă. Acum nu mai era aşa. Zilele în care arăta milă se terminaseră. Doar dacă...

Telefonul lui a rămas tăcut.

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, avea un scor mare la joc şi o uşoară deshidratare, dar altceva nu se schimbase. A închis computerul şi s-a prăbuşit pe canapea. A rămas acolo cea mai mare parte a următoarei zile, alegând la întâmplare dintr-un teanc de Blu-ray-uri pe care nu-şi amintea să le fi cumpărat, şi implorând în tăcere universul să-l trimită înapoi la muncă. Va fi diferit, şi-a jurat el. Mai înţelegător. Mai răbdător. Mai diplomat. Empatic, chiar. Ar cumpăra gogoşi pentru toţi cei din birou. De două ori pe lună. De trei ori, dacă era necesar.

Telefonul lui a rămas tăcut.

Nu bea prea des, dar ce altceva mai era de făcut? La sfârşitul unui alt Blu-ray începu să se deruleze genericul. Nu mai putea suporta încă un film, aşa că s-a retras în bucătărie. A recuperat o sticlă nedeschisă de Jim Beam din fundul unui dulap. S-a întors

în sufragerie şi a pus un vechi LP zgâriat al lui Elmore James pe platan.

A sfârşit prin a adormi, cu faţa în jos pe podea, după... nu era sigur cât timp. Tot ce ştia era că, atunci când s-a trezit, îşi simţea capul ca şi cum ar fi fost plin de pietre, care se mişcau şi fremătau de parcă ar fi încercat să iasă din craniu. A crezut că durerea nu se va mai termina niciodată. Dar când mahmureala i-a trecut în sfârşit, s-a pomenit că trăieşte o nouă stare emoţională. Sfidarea. Era un om nevinovat, până la urmă. Nici unul dintre lucrurile rele care se întâmplaseră nu fusese din vina lui. Asta era al naibii de sigur. El fusese cel care le prevăzuse. Cel care îl avertizase pe şeful său despre ele. De nenumărate ori. În public şi în particular. Şi care a fost ignorat. De nenumărate ori. Aşa că după şapte zile de singurătate, Rutherford a decis că e timpul să se arate. Să-şi spună partea lui de poveste. Cuiva care ar fi vrut să asculte.

A făcut un duş şi a scos nişte haine din dulap. Pantaloni de stofă şi un tricou polo. Noi. Culori sumbre, cu logo-uri, ca să arate că vorbea serios. Apoi şi-a recuperat pantofii din colţurile opuse ale holului, unde îi aruncase. Şi-a luat cheile şi ochelarii de soare din biblioteca de lângă uşă. A ieşit pe coridor. A coborât cu liftul, singur. A traversat holul. A trecut prin uşa rotativă grea şi s-a oprit pe trotuar. Soarele de la jumătatea dimineţii părea un furnal, iar căldura lui bruscă îi scotea perle de sudoare de pe frunte şi de la subsuori. A simţit o tresărire de panică. Oamenii vinovaţi transpiră. Citise asta undeva, iar singurul lucru pe care voia cu disperare să-l evite era să pară vinovat. S-a uitat în jur, convins că toată lumea se va uita la el, apoi s-a forţat să se mişte. A accelerat ritmul, simţindu-se mai vizibil decât dacă ar fi mers gol pe stradă. Dar adevărul era că majoritatea oamenilor pe lângă care trecea nici măcar nu observaseră că era acolo. De fapt, doar doi dintre ei i-au acordat vreo atenţie.

În acelaşi timp în care Rusty Rutherford ieşea din apartamentul său, Jack Reacher pătrundea într-un bar. Se afla în Nashville, Tennessee, la şaptezeci şi cinci de mile nord est de orăşelul somnoros al lui Rutherford, şi căuta soluţia unei probleme. Era o chestiune practică, în primul rând. O problemă de fizică. Şi de biologie. Mai exact, cum să atârne un tip de un tavan fără să provoace prea multe daune permanente. Cel puţin tavanului. Era mai puţin îngrijorat de tip.

Tavanul aparţinea unui bar. Iar barul aparţinea tipului. Reacher pusese pentru prima dată piciorul în acel loc cu o zi înainte. Sâmbătă. Aproape duminică, pentru că era aproape de miezul nopţii când a ajuns în oraş. Călătoria lui nu fusese uşoară. Primul autobuz cu care a călătorit a luat foc, iar cel care l-a înlocuit a rămas blocat sub un pod, după ce şoferul greşise drumul cu douăzeci de mile înainte. Reacher era înţepenit din cauza şederii prelungite pe scaunul autobuzului când a coborât în staţia Greyhound, aşa că a făcut câţiva paşi, către locurile pentru fumători, şi a petrecut câteva minute pentru a-şi atenua durerea din muşchi şi articulaţii. A stat acolo, pe jumătate ascuns în umbră, în timp ce restul pasagerilor se agitau, vorbeau şi butonau telefoanele, îşi revendicau bagajele şi se îndepărtau treptat.

Reacher a rămas acolo unde era. Nu se grăbea. Ajunsese mai târziu decât se aşteptase, dar asta nu era o problemă majoră. Nu avea niciun angajament de respectat. Nici o întâlnire la care să participe. Nimeni nu-l aştepta, nu se îngrijora sau se supăra. Plănuise să găsească un loc unde să rămână peste noapte. Un restaurant, ca să mănânce ceva. Şi un bar unde să asculte muzică bună. Ar fi trebuit să fie încă în stare să facă toate aceste lucruri. Poate că va trebui să schimbe ordinea. Poate să combine câteva activităţi. Dar va fi în regulă. Şi la unele hoteluri, genul pe care Reacher îl prefera, era în regulă să se cazeze mai târziu. Mai ales dacă plăteşti cu bani gheaţă. Ceea ce el făcea întotdeauna.

Mai întâi muzica, a decis Reacher. Ştia că nu lipsesc astfel de localuri în Nashville, dar voia un anumit tip de loc. Un loc vintage. Cu ceva istorie. Un loc unde Blind Blake ar fi putut cânta, pe vremuri. Poate chiar şi Howlin' Wolf. Cu siguranţă nu un local nou, sau sofisticat, sau dichisit. Singura întrebare era cum să găseşti un astfel de loc. Luminile erau încă aprinse în depoul de autobuze, iar o mână de oameni încă lucrau, sau aşteptau, sau pur şi simplu se ţineau departe de stradă. Unii dintre ei trebuiau să fie localnici. Poate că toţi erau. Reacher ar fi putut să ceară indicaţii. Dar nu a intrat. Prefera să se orienteze după instinct. Cunoştea oraşele. Putea să le citească forma şi fluxul, aşa cum un marinar poate simţi direcţia valurilor care vin. Instinctul îi spunea să meargă spre nord, aşa că s-a îndreptat către o intersecţie largă şi a ajuns pe un teren viran presărat cu moloz. Mirosul greu de motorină şi ţigări se estompa în spatele lui, iar umbra lui se prelungea în faţă pe măsură ce mergea. Se îndrepta spre un şir de

străzi înguste şi paralele, mărginite de clădiri similare din cărămidă, pătate de funingine. Se simţea că este o zonă industrială, dar degradată şi părăsită. Reacher nu ştia ce fel de afaceri prosperaseră în trecutul oraşului Nashville, dar orice se fabricase, se vânduse sau se depozitase, se întâmplase în mod clar pe acolo. Şi era clar că nu se mai întâmpla acum. Clădirile erau tot ce mai rămăsese. Şi nu pentru mult timp, se gândi Reacher. Fie se vor investi nişte bani pentru consolidare, fie se vor degrada şi prăbuşi.

Reacher a coborât de pe trotuarul destrămat şi a continuat să meargă pe centrul străzii. S-a gândit că mai avea de parcurs încă două străzi. Cel mult trei. Dacă nu găsea nimic bun până atunci, ar fi luat-o la dreapta, spre râu. A trecut pe lângă un loc care vindea cauciucuri uzate. Un depozit pe care o organizaţie de caritate îl folosea pentru a depozita mobila donată. Apoi, în timp ce traversa următoarea stradă, a prins zgomotul unei chitare bas şi bubuitul unei tobe.

Sunetul venea de la o clădire aflată în mijlocul străzii. Nu arăta promiţător. Nu avea ferestre. Nici un indicator. Doar o fâşie îngustă de lumină galbenă care ieşea de sub o singură uşă de lemn. Lui Reacher nu-i plăceau locurile cu puţine ieşiri, aşa că a fost tentat să continue să meargă, dar când s-a apropiat de uşă, aceasta s-a deschis. Doi tineri, poate în jur de douăzeci de ani, cu tricouri fără mâneci şi o sumedenie de tatuaje, au ieşit pe trotuar împiedicându-se. Reacher s-a mişcat pentru a-i evita şi, în acelaşi moment, o chitară a început să vuiască din interior. Reacher a făcut o pauză. Improvizaţia era bună. Izbea, creştea şi se înălţa, şi exact când părea că s-a stins şi ultima notă, o voce de femeie a preluat controlul. Era tristă, disperată, agonizantă, ca o direcţie către o lume a celei mai profunde suferinţe imaginabile. Reacher nu a putut rezista. A păşit peste prag.

Aerul dinăuntru mirosea a bere şi a transpiraţie, iar spaţiul era mult mai adânc decât se aşteptase Reacher. Era, de asemenea, destul de lat, creând efectiv două zone separate, cu o zonă neutră în mijloc. Partea din dreapta era destinată iubitorilor de muzică. Erau câteva zeci în acea seară, unii stăteau în picioare, alţii dansau, alţii făceau un pic din amândouă. Scena se afla dincolo de ei, lângă peretele îndepărtat, ocupând întreaga adâncime a sălii. Era joasă, construită din lăzi de bere cu un fel de tablă bătută în cuie pe deasupra. De fiecare parte se aflau câteva boxe

modeste şi o pereche de bare metalice atârnate de tavan pentru a susţine luminile. Cântăreaţa era în centrul scenei. Lui Reacher i s-a părut micuţă. Înaltă de cel mult un metru şi cincizeci şi subţire ca un pai. Părul ei era tuns într-un bob blond perfect care strălucea atât de tare încât Reacher s-a întrebat dacă nu cumva era o perucă. Chitaristul se afla în stânga ei, cel mai aproape de uşă. Basistul era în dreapta ei. Amândoi aveau părul creţ şi ondulat, pomeţii înalţi şi ascuţiţi şi semănau atât de mult încât ar fi putut fi gemeni. Cu siguranţă fraţi. Toboşarul era şi el acolo, bătând ritmul, dar umbra din spatele scenei era prea întunecată pentru ca Reacher să vadă clar.

Partea stângă era pentru băutură. Erau şase mese rotunde, fiecare cu câte patru scaune, şi patru scaune la barul care era aşezat pe perete, vizavi de scenă. Era dotat cu obişnuita gamă de dozatoare de bere, frigidere de sticle şi distribuitoare de băuturi spirtoase. O oglindă se întindea pe toată lăţimea lui, cu o crăpătură zimţată în formă de stea la jumătatea distanţei, în centru. Rezultatul aruncării unei sticle, s-a gândit Reacher. Îi plăcea cum arăta. Îi dădea un plus de caracter. Dar nu era suficient pentru a compensa cel mai mare defect al locului. Secţiunea de tavan din faţa barului. De ea atârnau zeci de sutiene. Poate sute. Erau tot felul de stiluri, culori şi mărimi. De unde apăruseră, Reacher nu voia să ştie. I se părea sordid. Inutil.

Şi neplăcut din punct de vedere practic. Pentru a ajunge la bar, orice persoană cu o înălţime rezonabilă ar trebui fie să treacă prin ele, fie să se aplece sub ele. Reacher a aşteptat până când trupa şi-a terminat ultima melodie, apoi s-a aplecat şi a înaintat până când a fost suficient de aproape pentru a prinde un scaun de bar. Era singurul din acea parte a sălii şi nu-şi putea da seama, după expresia inexpresivă a barmanului, dacă era o situaţie care îl mulţumea sau nu.

— Cafea, a spus Reacher, când barmanul l-a băgat în seamă, în sfârşit. Neagră.

— Nu am cafea, a răspuns barmanul.

— OK. Cheeseburger. Cartofi prăjiţi. Fără salată. Fără murături. Şi o Cola.

— Nu avem cheeseburgeri.

— Ce mâncare aveţi?

— Nu am mâncare.

— Unde găsesc pe aici?

Barmanul a ridicat din umeri.

— Nu locuiesc pe aici.

Reacher şi-a luat Coca-Cola şi s-a întors să privească scena. Spera ca o altă trupă să se instaleze, dar nu era niciun semn de activitate. Jumătate din spectatori se adunaseră în jurul meselor. Restul se îndreptase deja spre uşă. Fără muzică şi fără nicio speranţă de mâncare, Reacher s-a gândit că ar fi putut la fel de bine să-şi termine băutura şi să-i urmeze afară. A continuat în direcţia în care mergea înainte de a fi ademenit înăuntru, dar când a ajuns pe aleea din capătul celălalt al clădirii a auzit un zgomot. S-a întors şi aproape că s-a ciocnit cu chitaristul din trupa pe care tocmai o auzise. Tipul a făcut un pas înapoi, cu ochii mari de frică şi cu husa chitarei ridicată ca un scut. Din spate, cântăreaţa aproape că s-a izbit de el. Reacher a ridicat mâinile, cu palmele îndreptate spre exterior. Era conştient de efectul pe care îl putea avea înfăţişarea lui. Avea 1,98 m. O sută zece de kilograme. Avea părul răvăşit. Nu era bărbierit. În general copiii alergau urlând la vederea lui.

— Îmi pare rău, băieţi. Reacher a încercat un zâmbet liniştitor. Nu am vrut să vă sperii.

Chitaristul şi-a coborât husa, dar nu a înaintat.

— Apropo, excelentă performanţă în seara asta, a spus Reacher. Când cântaţi din nou?

— Mulţumesc. Chitaristul a rămas retras. În curând. Sper.

— Aici?

— Nici o şansă.

— De ce? Publicul e rău?

— Nu. Proprietarul e rău.

— Stai. Cântăreaţa s-a uitat fix la Reacher. De ce eşti aici? Lucrezi pentru el?

— Nu lucrez pentru nimeni, a spus Reacher. Dar ce e rău la proprietar? Care este problema?

Cântăreţul a ezitat, apoi a ridicat un deget, apoi altul.

— Nu a vrut să ne plătească. Şi ne-a jefuit. A furat o chitară.

— Una de-a mea, a spus chitaristul. Cea mai bună chitară de rezervă a mea.

— Serios? Reacher a păşit înapoi. Asta nu sună ca o bună abordare de afaceri. Trebuie să fie mai mult decât atât.

— Cum ar fi? Cântăreaţa s-a uitat la chitarist.

— Cum ar fi nimic, a spus el. Ne-am terminat reprezentaţia. Am împachetat. Ne-am cerut banii. El a refuzat.

— Nu înţeleg. Reacher a făcut o pauză. Într-un loc ca ăsta, muzica este atracţia. Nu decorul. Asta e al naibii de sigur. Ai nevoie de formaţii ca să ai muzică. Şi dacă nu plăteşti trupele, cum le faci să cânte? Mie mi se pare o strategie autodistructivă. Trebuie să fi făcut ceva care să-l enerveze.

— Nu înţelegi cum funcţionează lucrurile în domeniul muzical. Chitaristul a clătinat din cap.

— Explică-mi şi mie.

— De ce?

— De ce? Pentru că te rog. Îmi plac informaţiile. Învăţarea este o virtute.

Chitaristul şi-a sprijinit husa pe pământ.

— Ce e de explicat? Acest gen de lucruri se întâmplă tot timpul. Nu putem face nimic în privinţa asta.

— Trupele nu au putere. Cântăreaţa şi-a pus mâna pe umărul chitaristului. Localurile au.

— Nu există nimeni care să vă ajute să rezolvaţi lucrurile? Managerul vostru? Agentul vostru? Muzicienii nu au astfel de oameni?.

Chitaristul a clătinat din cap.

— Muzicieni de succes, poate. Nu şi noi.

— Nu încă, a spus cântăreaţa.

— Poliţia, atunci?

— Nu. Mâna cântăreţei şi-a atins buzunarul de la jachetă. Fără poliţie.

— Nu-i putem implica, a spus chitaristul. Dacă ne facem un renume pentru că suntem dificili, nimeni nu ne va angaja.

— Ce rost are să fii angajat, dacă nu eşti plătit?

— Ideea este că trebuie să cântăm. Oamenii ne aud. Cântăreaţa s-a bătut cu degetul în tâmplă. Nu poţi fi descoperit dacă nu eşti auzit.

— Probabil că da. Reacher a făcut o pauză. Deşi, dacă e să fiu sincer, cred că trebuie să vă gândiţi la mesajul pe care îl trimiteţi.

— Ce mesaj? Chitaristul şi-a sprijinit un umăr de perete. Dă-o dracu-o. Asta e tot ce putem face.

— Doar aşa vom reuşi, a spus cântăreaţa. În cele din urmă.

Reacher nu a spus nimic.

— Ce-i? Crezi că facem un lucru greşit?

— Poate că am exagerat. Reacher s-a uitat la fiecare dintre ei. Dar mie mi se pare că le spuneţi proprietarilor de cluburi că este în regulă să vă jefuiască. Că sunteţi fericiţi să nu fiţi plătiţi.

— Nu-i aşa, a spus cântăreaţa. Urăsc să nu fiu plătită. Este cel mai rău.

— Te-ai făcut înţeleasă clar cu privire la lucrul asta?

— Bineînţeles. Chitaristul s-a îndreptat. Am făcut-o. Am insistat să ne plătească. S-a prefăcut că o va face şi m-a dus în biroul lui. Doar că un tip aştepta acolo. Paznicul. E uriaş. Probabil că au plănuit totul dinainte, pentru că nu a spus nimic. Nu a aşteptat. Doar m-a apucat de mână. De mâna stângă. Şi-a ridicat mâna stângă pentru a sublinia ideea. A apucat-o şi a împins-o în jos pe birou, unde este un fel de placă de metal. Îndoită şi pătată. Oricum, mi-a ţinut mâna acolo, iar proprietarul a ocolit biroul şi a deschis sertarul de sus. A scos un ciocan. A folosit o chestie cu ghearele pentru a-mi despărţi degetele, apoi a spus că trebuie să aleg. Puteam să luăm banii, dar el îmi rupea degetele. Unul câte unul, pe rând. Sau puteam pleca, nevătămat, fără bani.

Reacher era conştient de o voce în capul lui care îi spunea să plece. Spunându-i că asta nu era problema lui. Dar auzise cum tipul putea să facă să sune o chitară. Îşi amintea că îi urmărea degetele când era pe scenă. Erau opusul degetelor lui Reacher. Rapide şi delicate, dansând pe corzi. Şi-a imaginat că bătăuşul îl apucase de mână. Proprietarul, mânuind ciocanul. Aşa că rămas pe loc.

— Dacă vrei, aş putea să mă întorc acolo, a spus Reacher. Să-l ajut pe proprietar să vadă lucrurile dintr-un alt unghi. Poate îl fac să se răzgândească asupra taxei din seara asta.

— Ai putea face asta?

Cântăreaţa nu părea convinsă.

— Mi s-a spus că pot fi foarte convingător.

— Ai putea fi rănit.

— Cineva ar putea. Dar nu eu.

— El are un ciocan.

Chitaristul tropăi pe loc.

— Mă îndoiesc că ciocanul va intra în joc. Şi nu ar fi o problemă chiar dacă ar fi aşa. Aşa că de ce să nu încerc eu? Ce ai de pierdut?

— Nu sunt sigur că sunt...

— Mulţumesc. Cântăreaţa i-a tăiat calea. Apreciem orice ajutor pe care ni-l poţi da. Doar te rog să ai grijă.

— Întotdeauna am, a spus Reacher. Acum, spune-mi despre chitară. Rezerva ta cea bună. Tipul chiar a furat-o?

— Tipul cel mare a făcut-o, a spus chitaristul. Oarecum. M-a urmărit de la birou şi mi-a luat-o. Apoi a aruncat-o pe scări până la subsol şi s-a uitat la mine ciudat, ca şi cum mă provoca să mă duc să o iau.

— Ai lăsat-o acolo?

Chitaristul s-a uitat în altă parte.

— Nu te simţi prost. A fost o mişcare corectă. Reacher a făcut o pauză. Valora mult?

— O mie de dolari, probabil. Chitaristul a ridicat din umeri. Pentru mine e mult.

— Şi proprietarul, cel cu ciocanul. Cum îl cheamă?

— Lockhart. Derek Lockhart.

— Cât de mult a promis să vă plătească?

— Două sute de dolari.

— Bine. Şi în afară de Lockhart, tipul care era cu el în birou şi barmanul, cine mai lucrează acolo?.

— Nimeni.

— Mai este cineva, a spus cântăreaţa. Un puşti care serveşte la mese. E în spate mai tot timpul şi fumează iarbă.

— Altcineva?

— Nu.

— Aţi văzut vreo armă în local?

S-au uitat unul la altul şi au dat din cap.

— Bine, atunci. Unde este biroul lui Lockhart?

— La etajul doi, a spus chitaristul. Scările sunt după băi.

Înăuntru, un client singuratic avea grijă de ultima sa sticlă de bere. Barmanul împingea o mătură zdrenţuită pe podea între mese şi scenă. Nu era nici urmă de altcineva, aşa că Reacher s-a îndreptat spre băi şi s-a strecurat pe scări.

A văzut o uşă care dădea spre un palier îngust. Era închisă. Reacher a putut auzi o voce de cealaltă parte. Era de bărbat, era sigur de asta, dar nu putea desluşi niciun cuvânt. Erau în surdină. Ritmate. Ca şi cum cineva ar fi numărat. Probabil verificând încasările săptămânale. Deci probabil că uşa era închisă. Reacher a apucat mânerul. L-a răsucit. Şi în acelaşi timp

s-a aruncat cu umărul în uşă. Aceasta a cedat uşor, trimiţând în aer fragmente de lemn sfărâmat.

— Îmi pare rău, domnilor. A intrat în cameră şi a împins uşa înapoi în cadrul ei distrus. Nu mi-am dat seama că era încuiată.

Spaţiul era mic. Mai degrabă un dulap decât un birou. Doi bărbaţi erau înghesuiţi în spatele biroului, umăr lângă umăr. Tipul de mărime normală, pe care Reacher l-a luat drept Lockhart. Celălalt, un uriaş slăbuţ şi flasc, trebuia să fi fost paznicul. Amândoi erau încremeniţi în scaunele lor. Suprafaţa biroului era acoperită de un morman de bancnote încreţite şi unsuroase.

— Cine naiba eşti tu?

Lui Lockhart i-a luat o clipă ca să-şi găsească vocea.

— Numele meu este Jack Reacher. Reprezint formaţia care a cântat pentru dumneavoastră în seara asta. Sunt aici pentru a vorbi despre contractul lor.

— Nu au un contract.

— Acum au. Reacher a apucat un scaun din lemn curbat care era singura piesă de mobilier din încăpere disponibilă, i-a testat rezistenţa şi s-a aşezat.

— E timpul să pleci, a spus Lockhart.

— Abia am ajuns aici.

— Nu ai voie aici. Nu în timp ce numărăm.

— Nu te-ai gândit la asta până la capăt, nu-i aşa?

Lockhart a făcut o pauză, căutând o capcană.

— Ce vrei să spui?

— Ai spus că nu pot fi aici. Şi totuşi este clar că sunt. Raţionament greşit din partea ta.

— Trebuie să pleci. Lockhart a vorbit cu o claritate exagerată. Sau te pot arunca afară.

— *Tu* mă poţi arunca afară? Reacher schiţă un zâmbet.

Pumnul lui Lockhart se strânse pe biroul din faţa lui.

— Pot să pun să fii aruncat afară.

— Eşti sigur? Unde sunt toţi oamenii tăi?

— Toţi oamenii de care am nevoie, sunt chiar aici. Lockhart arătă spre însoţitorul său.

— Cine, el? Mai întâi, e un singur om. Unul. Aşa că ar trebui să spui "singurul tip de care am nevoie". Dar nici asta nu e corect, nu-i aşa? Pentru că e clar că nu e în stare să facă treaba asta. Aş putea să dorm şi el nu m-ar putea da afară. Aş fi putut să mor de bătrâneţe şi tot n-ar fi putut s-o facă.

Reacher se uită în ochii uriaşului pe tot parcursul schimbului de replici. Îi văzuse cum se îndreptau spre Lockhart. L-a văzut pe Lockhart răspunzând cu o mişcare imperceptibilă a capului. Tipul cel mare s-a ridicat de pe scaun. Reacher ştia că nu exista decât o singură mişcare care avea vreo şansă de reuşită. Tipul putea să se arunce direct peste birou. Dacă era suficient de rapid, ajungea înainte ca Reacher să se ridice în picioare. Dar chiar dacă Reacher ar fi fost deja în picioare, tipul putea profita de cea mai puternică armă a sa. Greutatea lui. Avea cel puţin 45 de kilograme în plus faţă de Reacher. Împreună cu viteza pe care ar fi căpătat-o plonjând în faţă, toate acele kilograme s-ar fi tradus într-un impuls formidabil. Reacher nu avea cum să-l contracareze. Ar fi fost trântit cu spatele pe podea. Prins la pământ. Blocat în colţ, fără a putea să-şi folosească pumnii, picioarele sau coatele. Şi nici să respire. Apoi, tot ce ar trebui să facă tipul ar fi să aştepte. Fizica va termina lupta pentru el. Putea să stea acolo până când Reacher leşina. Ar fi fost cea mai uşoară victorie pe care a obţinut-o vreodată.

Însă tipul a făcut o alegere greşită. În loc să se arunce peste masă, a încercat să se strecoare pe lângă ea. Asta a fost o greşeală gravă pentru cineva cu constituţia lui. Provocarea lui Reacher i-a întunecat gândirea. Nu mai era concentrat pe victorie. Doar îşi închipuia ce bătaie i-ar putea servi lui Reacher. Ceea ce i-a dat timp lui Reacher să ridice placa de metal de pe birou. Să prindă bine o margine în palme. Şi să o înfigă în gâtul tipului, ca o lamă de ghilotină inversată, zdrobindu-i laringele şi traheea. Apoi Reacher l-a împins direct în faţă, iar tipul a căzut înapoi în direcţia din care venise şi a aterizat, sufocat şi bolborosit, într-un colţ.

— În mod normal, nu aş fi făcut asta, a spus Reacher, aşezându-se înapoi pe scaun. Nu chiar din prima clipă. I-aş fi dat o şansă să plece. Dar apoi mi-am amintit că el a fost cel care i-a luat chitara puştiului, aşa că m-am gândit că toate şansele au fost anulate.

Lockhart îşi căuta disperat telefonul.

— Ar trebui să sunăm la 911. Repede.

— Prietenul tău va fi bine, a spus Reacher. Sau poate că nu va fi. Dar între timp, în timp ce el se ocupă de problemele sale de respiraţie, să ne întoarcem la contractul trupei. Cât ai promis că veţi plăti?

— Nu am promis nimic.

Reacher îşi trecu degetul pe marginea plăcii metalice.

— Eu cred că ai promis.

Lockhart s-a năpustit în lateral, aruncându-se spre sertar. Reacher i-a urmărit mişcarea şi a aruncat placa metalică, învârtind-o ca pe un frisbee. L-a lovit pe Lockhart în nas, spărgându-i osul şi azvârlindu-l pe spate în scaun.

— Încep să cred că această jucărie este periculoasă. Reacher a ridicat placa şi a scăpat-o pe podea. Nu ar trebui să te mai joci cu ea. Acum. Contractul. Dă-mi un cifră.

— Două sute de dolari.

— Două sute de dolari a fost cifra iniţială. Dar, de când aţi stabilit, ai dezvăluit un interes ciudat pentru degetele umane. Spuneţi-mi, câte sunt la mâna stângă a unui chitarist, de exemplu?.

— Cinci.

Vocea lui Lockhart era înăbuşită din cauza căilor respiratorii obturate.

— Tehnic, sunt patru. Celălalt deget este degetul mare. Dar accept răspunsul tău. Deci, două sute de dolari înmulţit cu cinci înseamnă...?.

— O mie.

— Foarte bine. Aceasta este noua noastră cifră. Acceptăm bani gheaţă.

— Las-o baltă.

— Sunt destui bani aici. Dacă e prea dificil pentru tine să numeri, poate ar trebui să-i iau pe toţi?

— În regulă.

Lockhart aproape că a ţipat. A selectat două teancuri de bancnote şi le-a împins pe birou.

— Bun. Acum să adăugăm şi taxa de întârziere. Asta înseamnă încă cinci sute de dolari.

Lockhart i-a aruncat o privire încruntată şi a întins un alt teanc.

— Aproape am terminat. Urmează suprataxa pentru înlocuirea echipamentului. O mie.

— Ce naiba...

— Pentru chitara puştiului. Prietenul tău a aruncat-o pe scări. Ia banii înapoi de la el dacă vrei, dar în nici un caz nu vor ieşi din buzunarul clientului meu.

Ochii lui Lockhart se plimbau înainte şi înapoi peste grămada de bani care se micşora. Reacher aproape că-i putea vedea creierul lucrând în timp ce calcula cât îi mai rămăsese şi dacă şansele sale de a păstra ceva se vor îmbunătăţi dacă va coopera.

— OK. Încă o mie. Dar nici un cent în plus. Şi spune-le copiilor ăstora că, dacă se mai întorc, le rup mai mult decât degetele. Şi chiar dacă nu vin aici, nu vor mai cânta niciodată în oraşul ăsta.

Reacher a clătinat din cap.

— Ne înţelegeam atât de bine, iar tu a trebuit să strici totul. Nu m-ai lăsat să termin. Terminasem cu plăţile. Dar nu apucasem să ne ocupăm de stimulente. E important, aşa că ascultă-mă cu atenţie. Fiecare membru al trupei pe care o reprezint mă are la numere favorite în telefon. Dacă se întâmplă ceva cu vreunul dintre ei, mă voi întoarce aici. O să-ţi rup mâinile. O să-ţi rup picioarele. Şi o să-ţi atârna lenjeria intimă de tavanul barului. În timp ce încă o porţi. Ne-am înţeles?

Lockhart a dat din cap.

— Bine. Acum, stimulentul numărul doi: alte formaţii. Chiar dacă nu le reprezint, îi iau sub protecţia mea. Ca o curtoazie. Gândeşte-te la asta ca la contribuţia mea la artă. Înseamnă că, dacă aud că ai jefuit o altă trupă, mă voi întoarce. O să-ţi iau toţi banii. Şi îţi voi atârna lenjeria intimă de tavanul barului, la fel ca înainte. Ne-am înţeles şi asupra acestui aspect?

Lockhart a dat din cap.

— Excelent. Şi, în caz că te întrebai, voi efectua controale aleatorii, prin sondaj pentru a testa respectarea legii. Acum, când va cânta următoarea formaţie aici?

— Mâine.

— Bine. Sper să fie la fel de bună ca cea din seara asta. Dar chiar dacă nu sunt, nu uita. Trebuie plătiţi.

DOI

Rusty Rutherford nu era în mod normal genul de om care să zăbovească în cafeneaua locală. Obişnuia să meargă la aceeaşi cafenea în fiecare zi. Întotdeauna în drum spre serviciu. Şi doar pentru cofeină. Nu se ducea în căutare de conversaţie. Nu era interesat să găsească o nouă companie. Rutina lui era mereu aceeaşi. Stătea liniştit la coadă şi îşi folosea timpul pentru a analiza orice probleme îl aşteptau în ziua respectivă. Şi-a dat comanda. Şi-a ridicat băutura imediat ce a fost gata. Şi a plecat. Procesul era tranzacţional, nu social. Chiar şi după săptămâna pe care a petrecut-o izolat în apartamentul său, s-a dovedit a fi un obicei greu de abandonat.

Procesul de adaptare nu a fost uşurat de răspunsul pe care l-a primit de la ceilalţi clienţi. În mod normal, prezenţa lui era destul de neutră. Oamenii nu se bucurau să îl vadă. Nu erau nici nemulţumiţi. Nu manifestau nicio curiozitate. Nici animozitate. Ar fi putut fi un manechin de magazin, atât de mult avea efect asupra interacţiunilor sociale care aveau loc în acel loc. În acea zi de luni, însă, se simţea ca un magnet cu polaritatea greşită. Părea să-i respingă pe toţi cei din jurul lui. Clienţii din jur lăsau un spaţiu mai mare decât de obicei de o parte şi de alta. În rarele momente în care reuşea să stabilească un contact vizual, cealaltă persoană se întorcea înainte de a se gândi la o modalitate de a începe o conversaţie. Când a ajuns la tejghea, încă nu schimbase nici măcar un cuvânt cu vreun semen. Dar văzuse cum a interacţionat barmanul cu cei doi bărbaţi din faţa lui atunci când s-au apropiat pentru a comanda. Le-a zâmbit. Şi i-a întrebat dacă îşi doreau o cafea obişnuită. Nu i-a zâmbit şi lui. Şi nu a spus niciun cuvânt.

— Comanda mea obişnuită, vă rog, a spus Rusty.

— Care ar fi ce? a întrebat ea.

Rusty a auzit pe cineva chicotind în spatele lui la coadă. A simţit nevoia să fugă. Dar nu, el era acolo din principiu. Pentru a lupta pentru drepturile sale. Un pic de ridicol nu avea să-i frângă hotărârea.

— Cafea amestec, medie, fără lapte.

— Doi dolari.

Barmaniţa s-a întors, a luat un pahar de carton şi l-a trântit pe tejghea.

— Nu. Rusty a clătinat din cap. O să-o beau aici.

Barmaniţa l-a privit cu o privire care spunea “Serios? Aş prefera să nu o faci”.

— Oh, aşa e, a spus ea cu voce tare. Am uitat. Ţi-ai pierdut slujba. Nu mai ai unde să te duci.

A aruncat paharul de carton la gunoi, a scos o ceaşcă de porţelan, a turnat, vărsând cafeaua în farfurie, şi a împins-o spre el, vărsând şi mai mult.

În acelaşi timp în care Rusty Rutherford intra în cafenea, un telefon începu să sune. Într-o casă aflată la un kilometru şi jumătate în afara oraşului. Într-o cameră în care se aflau două persoane. Un bărbat şi o femeie. Femeia a recunoscut tonul de apel în momentul în care telefonul a început să bâzâie. Ştia ce înseamnă. Şeful ei avea să ceară intimitate, aşa că s-a ridicat fără să aştepte să fie concediată. Şi-a închis caietul. L-a strecurat în buzunarul din faţă al şorţului ei. Şi s-a îndreptat spre uşă.

Bărbatul a verificat dacă pictograma securizată de pe ecranul telefonului era verde, apoi a apăsat tasta de răspuns.

— Sunt Speranski.

Speranski nu era numele lui real, desigur, dar ar fi putut la fel de bine să fie. Îl folosea în mod profesional de peste cinci decenii.

Vocea de la celălalt capăt al liniei a spus un singur cuvânt:

— Contact.

Speranski a închis ochii pentru o clipă şi şi-a trecut degetele mâinii libere prin părul alb şi sălbatic. Era timpul. Îşi făcuse o mulţime de planuri de-a lungul anilor. Fusese implicat în o mulţime de operaţiuni. A supravieţuit multor crize. Dar niciodată miza nu fusese atât de mare.

Pentru el. Pentru el personal. Şi pentru singura persoană din lume la care ţinea.

În acelaşi timp în care se răspundea la telefon, Jack Reacher se urca într-o maşină. Rezolvase enigma de fizică/biologie spre satisfacţia sa - şi disconfortul extrem al proprietarului barului - şi începuse să se întoarcă pe jos spre staţia de autobuz. Avea de gând să urmeze principiul său consacrat de a lua primul autobuz care pleacă, indiferent de destinaţia acestuia, când a auzit un vehicul apropiindu-se încet din spate. A ridicat degetul mare la întâmplare şi, spre surprinderea sa, maşina a oprit. Era nouă, strălucitoare dar comună. O maşină închiriată. Probabil luată de

la aeroport. Şoferul era un tip cu aspect îngrijit, în jur de douăzeci de ani. Purta un costum simplu de culoare închisă, iar viteza cu care respira şi paloarea feţei sale sugerau că nu era departe de un atac de panică în toată regula. Un om de afaceri, s-a gândit Reacher. Lăsat singur pentru prima dată. Disperat să nu strice nimic. Şi, prin urmare, să strice tot ce atinge.

— Scuzaţi-mă, domnule. Tipul era chiar mai nervos decât părea. Ştiţi drumul spre I40? Trebuie să merg spre vest. A făcut un gest către un ecran de pe tabloul de bord. GPS-ul din chestia asta mă urăşte. Încearcă să mă trimită pe străzi care nu există.

— Sigur, a spus Reacher. Dar e greu de explicat. Ar fi mai uşor să-ţi arăt.

Tipul a ezitat şi l-a privit pe Reacher de sus în jos, ca şi cum abia acum i-ar fi luat în considerare înălţimea. Lăţimea pieptului său. Părul lui nespălat. Faţa lui nebărbierită. Reţeaua de cicatrici din jurul articulaţiilor mâinilor sale enorme.

— Doar dacă nu cumva preferi să continui să conduci fără ţintă? Reacher a încercat o expresie îngrijorată.

Tipul a înghiţit în sec.

— Unde te duci?

— Oriunde. I40 este un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a începe.

— Ei bine, OK. Tipul a făcut o pauză. Te voi duce la autostradă. Dar nu mă duc prea departe după aceea. Nu e un loc în care ai vrea să mergi, sunt sigur.

— Cât de departe?

— Şaptezeci şi cinci de mile, poate. Un orăşel lângă un loc numit Pleasantville. Un nume inspirat, nu-i aşa?

— Au o cafenea în oraşul ăsta?

Tipul a ridicat din umeri.

— Probabil. Nu pot spune cu siguranţă. Nu am mai fost niciodată acolo.

— *Probabil* e suficient de bine pentru mine, a spus Reacher. Să mergem.

Rutherford a ridicat ceaşca şi şi-a dat seama că avea de înfruntat o altă dilemă neanticipată. Unde ar trebui să se aşeze? Să se decidă nu era o problemă, în mod normal. El nu stătea. Şi nu avea o duzină de ochi furioşi care să-l cerceteze în timp ce căuta un răspuns. S-a luptat cu dorinţa de a se ascunde în partea

din spate a cafenelei. Asta ar fi fost opţiunea cea mai puţin incomodă, cu siguranţă, dar cu greu i-ar fi servit scopului său. Nu voia nici un loc la fereastră - nu era pregătit să se expună atât de mult - aşa că a optat pentru o masă mică, pătrată, în centru. Avea două scaune acoperite cu vinil roşu, iar pe blatul ei era scris pe fiecare centimetru pătrat al suprafeţei. De la clienţii anteriori, a presupus el. Erau versuri de cântece. Poezii. Ziceri înălţătoare. A aruncat o privire la cuvinte, nu a găsit nici unul cu care să fie în legătură cu el, apoi s-a forţat să ridice privirea. A încercat să stabilească un contact vizual cu oamenii de la celelalte mese. Şi a eşuat. Cu excepţia unui copil mic, ai cărui părinţi s-au ridicat şi au plecat când şi-au dat seama ce se întâmpla. Rusty a sorbit din cafeaua. A vrut să o facă să dureze cel puţin o oră. A băut până la zaţ. Şi tot nu a reuşit să interacţioneze cu nimeni, în afară de barmaniţă, care nu a ratat nicio ocazie de a-i arunca priviri ostile. Şi-a reumplut ceaşca şi a schimbat masa. Niciunul dintre aceste lucruri nu i-a adus o schimbare de noroc. A mai rezistat încă patruzeci de minute, iar apoi barmaniţa s-a apropiat şi i-a spus să comande ceva de mâncare sau să plece.

— Nu voi comanda mâncare, i-a spus Rusty. O să plec. Dar mă voi întoarce mâine. Şi în ziua următoare. Şi în fiecare zi după aceea până când toată lumea va crede că sunt nevinovat.

Barmaniţa i-a aruncat o privire goală şi s-a retras la tejghea.

Rusty s-a ridicat în picioare.

— Ascultaţi-mă, a spus el.

Nimeni nu l-a băgat în seamă.

— Ascultaţi-mă! Rusty a ridicat vocea. Ceea ce s-a întâmplat cu oraşul e foarte nasol. Am înţeles asta. Dar nu a fost vina mea. Nu e vina nimănui. Adevărul este că am încercat să împiedic acest lucru să se întâmple. Şi am fost singurul care a făcut-o.

Nimeni nu i-a acordat atenţie.

Barmaniţa s-a aplecat peste tejghea, cu un pahar de carton în mână.

— Luaţi asta şi plecaţi, domnule Rutherford. Nimeni nu vă crede. Şi nimeni nu vă va crede vreodată.

În acelaşi timp în care Rusty Rutherford părăsea cafeneaua, Jack Reacher sosea în oraşul său. Ieşirea din Nashville nu fusese o problemă. Reacher se orientase folosindu-se de instinctul său, plus reperele pe care şi le amintise din călătoria cu autobuzul de

sâmbătă seara şi găsise autostrada fără să se piardă. Cel puţin nu atât de pierduţi încât şoferul să observe. De cum au ieşit din oraş, Reacher l-a convins să regleze radioul pe un canal local de blues, apoi şi-a înclinat scaunul şi a închis ochii. Muzica era pe jumătate decentă, dar, în ciuda acestui fapt, tipul nu se oprea din vorbit. Despre New York. Despre compania de asigurări pentru care lucra. Cum că acesta a fost primul său caz după ce a fost promovat ca negociator. A zburat în acea dimineaţă pentru o întâlnire la biroul lor din teritoriu. S-a rătăcit în drum spre oraşul în care exista o problemă pe care trebuia să o rezolve. Ceva legat de calculatoare. Şi guverne străine. Şi chei şi portaluri şi tot felul de alte lucruri care nu-l interesau pe Reacher. Lăsă cuvintele să îl cuprindă şi căzu într-un somn confortabil, deschizând ochii doar când simţi că maşina încetineşte şi că intră pe o autostradă de stat care se îndrepta spre sud. Jumătate de milă dincolo de ieşirea de pe autostradă era plin de restaurante şi de drive-through-uri, de dealeri de maşini şi de lanţuri de hoteluri. După aceea, terenul se deschidea. Erau ferme acolo unde terenul era plat, întins şi răsucit în tot felul de forme neregulate de contururile întinse, şi crânguri de copaci înalţi şi maturi acolo unde terenul era abrupt. După zece minute, au virat din nou spre vest şi au continuat pe un drum mai abrupt şi mai întortocheat pentru încă aproximativ o oră, până când au ajuns la periferia oraşului. Tipul a continuat să conducă până când au găsit ceea ce Reacher a presupus că era strada principală, apoi a tras pe dreapta.

Reacher a coborât şi a cercetat ce era în jur. Locul părea inofensiv, s-a gândit el. Un loc de la sfârşitul secolului al XIX-lea, completat de un aflux de bani venit prin anii cincizeci, judecând după clădiri. Unele, prea vechi, au fost îndepărtate. Altele, mai noi, umpluseră golurile, dar acum îşi arătau vârsta. Imaginea de ansamblu a rămas neschimbată. O reţea standard. Suficient de compactă pentru a necesita semafoare la o singură intersecţie. Acestea nu mergeau în acea zi, ceea ce provocase consternare printre unii dintre şoferii care treceau pe acolo. Dar, în afară de asta, lucrurile păreau în regulă. Suficient de în regulă pentru o oprire scurtă, oricum. Reacher s-a gândit că ar putea petrece o jumătate de oră acolo. Nu exista nicio legătură străveche. Nici un nume care să-l intrige. Nici o semnificaţie militară. Nici un semn sau structură interesantă. Nici o legătură cu vreunul dintre idolii

săi muzicali. Nici un motiv pentru a rămâne. Nu mai mult decât dura să ia o cafea, oricum. Priorităţile erau priorităţi.

Reacher se afla la o jumătate de stradă de intersecţia cu semafoarele stricate, la capătul vestic a ceea ce el credea că era strada principală a oraşului. Era o cafenea în diagonală, vizavi. Poate că mai erau şi altele, în altă parte în oraş, dar Reacher nu a văzut niciun motiv să verifice. Nu era mofturos. Aşa că a profitat de haosul din trafic şi a început să traverseze strada.

Reacher se îndrepta spre cafenea. Rutherford o părăsea. La început, Reacher nu i-a acordat prea multă atenţie. Era doar un tip, mic şi banal, care ţinea în mână paharul de carton şi-şi vedea de treabă. Oricare ar fi fost aceea. Dar o clipă mai târziu, interesul lui Reacher a crescut brusc. A simţit un fior la baza gâtului. Un semnal de la un sistem de avertizare ancestral conectat în spatele creierului său. O recunoaştere instinctivă. Model şi mişcare. Prădătorii se învârteau în cerc. Se apropiau de prada lor. Doi bărbaţi şi o femeie. Împrăştiaţi. Poziţionaţi cu grijă. Coordonaţi. Pregătiţi să-şi întindă capcana.

Trei împotriva unuia. Nu e genul de şanse care să-l îngrijoreze pe Reacher. Dar Reacher nu era ţinta lor. Asta era clar.

Oamenii erau poziţionaţi la fiecare capăt al străzii. Unul dintre ei se prefăcea că se uită în vitrina unui magazin din capătul vestic, chiar înainte de intersecţia cu semafoarele stricate. Celălalt se afla la capătul estic, unde strada se termina într-o alee, prefăcându-se că face ceva la telefonul său. Un perimetru de aproape 40 de metri. Femeia era postată de cealaltă parte a aleii, la începutul străzii următoare. La trei metri distanţă. Era un şir solid de clădiri la nord de trotuar. Strada la sud. Intrările magazinelor în care să se strecoare, dacă era momentul potrivit. Asfalt pe care să treacă în fugă, dacă nu venea nicio maşină.

Rutherford se îndrepta spre est. Nu se grăbea. Nici nu zăbovea. Doar în derivă, în propria lui bulă. Nu fără ţintă, se gândea Reacher. Mai degrabă preocupat. Urmând o rută cunoscută. Confortabil cu mediul înconjurător. Fără să fie atent. Nu căuta intrările în magazine. Nu verifică traficul.

Tipul din partea vestică avea în jur de 1,78 m. Purta un tricou negru simplu şi pantaloni cargo. Avea părul tuns scurt şi avea o cască de ureche, ca cele pe care Reacher le mai văzuse la oamenii de afaceri. Tipul de la capătul estic era de aceeaşi înălţime. Avea aceleaşi haine. Acelaşi păr. Aceeaşi cască. Femeia de pe cealaltă

parte a aleii era de asemenea îmbrăcată în negru, dar hainele ei erau mai mulate şi nu avea părul tuns scurt. Era lung şi roşu şi îl avea legat într-o coadă de cal.

Tipul din partea vestică s-a desprins de la fereastră şi a început să meargă. Se îndrepta spre est. La cincizeci de metri în spatele lui Rutherford. Se mişca cu o uşurinţă şi dezinvoltură. Era clar că trebuia să încetinească pasul pentru a nu-şi depăşi ţinta. În faţa lor, o femeie se oprise la marginea trotuarului pentru a avea grijă de un copil în cărucior. Dincolo de ea, un cuplu stătea în picioare, vorbind. Erau îmbrăcaţi în echipament sport. Nişte oameni obişnuiţi. Nu făceau parte din tipar. Fără să fie conştienţi de ceea ce se întâmpla.

Perimetrul s-a apropiat până la 30 de metri.

Tipul din est şi-a atins casca. O clipă mai târziu, o maşină a apărut în gura aleii. Rulase în faţă de undeva din umbra aleii. Un sedan obişnuit. O Toyota. Albastru închis. Reacher a văzut-o mişcându-se, mai degrabă decât să o audă. Un hibrid în modul complet electric, s-a gândit el. O alegere inteligentă. Păcat că unitatea 110 nu a avut aşa ceva pe vremuri.

Perimetrul se apropiase la 25 de metri. Reacher a păşit pe trotuar.

Rutherford s-a apropiat de femeia cu căruciorul. Ea s-a ridicat în picioare în timp ce el s-a apropiat de ea. Copilul ei şi-a aruncat ursuleţul de pluş pe jos. Rutherford s-a aplecat şi l-a recuperat. Poate că Rutherford nu era atât de neştiutor pe cât părea. Era o manevră perfectă pentru a verifica trotuarul din spatele lui. Poate că, până la urmă, Rutherford ştia că era urmărit. Apoi, optimismul lui Reacher s-a evaporat. Rutherford avea ochii aţintiţi doar asupra puştiului. I-a întins jucăria. Femeia a smuls-o, aruncând o privire furioasă. Rutherford a continuat să meargă.

Perimetrul coborâse la 18 metri. Reacher a schimbat direcţia. A început să se îndrepte spre est. La 10 metri în spatele tipului din vest.

Cuplul în haine sport s-a îndepărtat de perete. Limbajul lor corporal devenise mai violent. Conversaţia lor trebuie să se fi înrăutăţit. Bărbatul a înaintat, cu umărul în faţă. S-a izbit de Rutherford, răsturnându-i cafeaua. Partenera să l-a ajuns din urmă. L-a apucat de braţ şi l-a tras deoparte, clătinând din cap şi încruntându-se.

— Hei! a spus Rutherford.

Nu a primit niciun răspuns.

Întoarce-te, s-a gândit Reacher. *Ignoră şobolanii în haine sport. Observă-l pe tipul care te urmăreşte.*

Rutherford nu s-a întors. Şi-a continuat să meargă.

Perimetrul se apropiase la 12 metri. Încă şase metri între Reacher şi tipul din vest.

Era evident ce avea să se întâmple în continuare. Reacher o putea vedea la fel de clar ca şi cum ar fi fost scris pe cer cu fum alb. Maşina se mişca un pic mai în faţă, astfel încât portiera din spate să fie la nivelul trotuarului. Tipul din est avea să o deschidă. Tipul din vest îl va împinge pe Rutherford înăuntru şi va sări el însuşi înăuntru. Femeia ar fi intrat pe partea cealaltă. Tipul din est se va aşeza pe scaunul pasagerului. Şi ar pleca cu maşina. Mai puţin de cinci secunde pentru întreaga operaţiune, dacă o făceau cum trebuie. Şi ar fi fost linişte. Fără probleme, fără tam-tam. Nimeni nu ar vedea nimic.

Perimetrul era de şase metri. Trei metri între Reacher şi tipul din vest. Era timpul pentru o decizie.

Erau patru contra unu, acum. Poate cinci sau şase împotriva unuia, dacă aveau ceva rezerve mobile. Nu e genul de cotă care să-l deranjeze pe Reacher. Dar Reacher nu era ţinta lor.

Maşina s-a mişcat, exact la momentul potrivit. Rutherford s-a oprit, fără să se gândească la asta. Doar un şofer nerăbdător care o lua pe o scurtătură pe alee. A luat o înghiţitură de cafea, aşteptând ca maşina să se îndepărteze. A rămas pe loc. Tipul din est a deschis uşa din spate şi a ţinut-o. Celălalt şi-a accelerat pasul. S-a întins. Mâna stângă i-a cuprins vârful capului lui Rutherford. Cea dreaptă a apucat de cotul lui Rutherford. A început să-l împingă spre bancheta din spate. Dar era prea lent. Tot ce a sfârşit a împinge a fost aerul gol.

Perimetrul era de zero metri. Reacher se afla la lângă tipul din vest, în partea stângă a acestuia. L-a apucat de guler pe Rutherford. Şi-a întins braţul drept peste pieptul tipului din vest, ca o barieră de oţel. A pivotat în sensul acelor de ceasornic pe piciorul său drept. L-a împins pe Rutherford înapoi şi în lateral. Şi l-a ţinut acolo, în afara razei de acţiune a celorlalţi.

— Să păstrăm lucrurile ca între civili, a spus Reacher. Arată-mi un act de identitate, sau urcă în maşină şi pleacă.

— Dă-i drumul, a spus tipul din vest.

— Dacă aveţi un motiv legitim pentru a-l reţine, presupun că aveţi un fel de legitimaţie oficială. Dacă ai, arată-mi-o. Dacă nu ai, pleacă cu maşina. Aceasta este ultima ta şansă.

— Cine naiba eşti tu?

— Având în vedere situaţia, ar trebui să te limitezi la problemele relevante.

— Cine eşti tu?

— Ţi-am dat două opţiuni. A pune întrebări irelevante nu a fost una dintre ele.

— Dă-i drumul.

Tipul a încercat să păşească în jurul lui Reacher, cu braţul întins, încercând să-l apuce pe Rutherford. Reacher l-a lovit în tâmplă, iar el a ricoşat în perete şi a căzut ca o marionetă cu sforile tăiate.

Reacher s-a întors spre celălalt tip.

— Îţi dau o ultimă şansă. Adună-ţi gunoiul şi pleacă. Sau nu o faci şi vei fi adăugat la grămadă. Alege. Oricum ar fi, mie îmi convine.

Reacher a surprins o mişcare cu coada ochiului. Geamul pasagerului de la Toyota se deschisese. Şoferiţa îşi ridica braţul. Se uita direct la el. Ridica o armă? Reacher nu a mai aşteptat să afle. I-a dat drumul lui Rutherford şi l-a învârtit pe tipul din est, astfel încât să fie cu faţa la maşină. L-a apucat de guler şi de centură. Şi l-a aruncat cu capul înainte prin geamul deschis, înghesuindu-l bine, cu braţele prinse şi picioarele zbătându-se neputincios.

Reacher a făcut un pas înapoi pentru a evita picioarele care se agitau şi a verificat dacă Rutherford era încă acolo, încremenit pe loc. Apoi a simţit, mai degrabă decât a auzit, un obiect greu care se îndrepta spre ei. L-a apucat pe Rutherford şi l-a împins înapoi şi, o clipă mai târziu, un Chevy Suburban negru a năvălit pe trotuar, oprindu-se chiar în locul în care Reacher se afla. Portiera şoferului s-a deschis şi un bărbat a sărit afară. Era mai scund decât ceilalţi şi mai slab. Un alt bărbat a sărit de pe partea pasagerului şi i s-a alăturat. Au stat unul lângă altul pentru o clipă, amândoi într-o versiune a unei poziţii ciudate de arte marţiale, apoi s-au relaxat. Au făcut un pas înainte. Se simţeau bine împreună. Era clar că mai făcuseră acest gen de lucruri înainte.

— Daţi-vă la o parte, domnule, a spus şoferul. Nu este lupta dumneavoastră. Tipul vine cu noi.

Reacher a clătinat din cap.

— Nu-l luaţi cu voi. Asta este un lucru clar. Poate să plece, dacă vrea. Singura întrebare este dacă tu o vei face. Sau ai vreo dorinţă puternică de a te alătura amicilor tăi în spital?.

Şoferul nu a răspuns, iar Reacher a devenit conştient de un zgomot ca şi cum ceva era târât, în partea cealaltă a Suburbanului. Tipul pe care îl aruncase prin geamul Toyota se eliberase şi, împreună cu femeia de pe alee, încerca să-şi aşeze tovarăşul inconştient pe bancheta din spate. Se formase un cerc de curioşi, începând de pe trotuar şi până pe stradă. Îi amintea lui Reacher de mulţimile care se adunau în locurile de joacă în prima zi a fiecărei şcoli noi pe care o frecventa, în copilărie. El şi fratele său, Joe. Unul lângă altul. Luptându-se cu ei. S-a uitat la Rutherford. Nu încerca să fugă, ceea ce era ceva. Dar Reacher ştia că nu ar fi fost de ajutor dacă mulţimea devenea ostilă.

Cei doi indivizi au făcut un schimb de priviri. Se gândeau la următoarea mişcare. Să-l ia prin surprindere ieşea din calcul, aşa că trebuiau să aleagă între un atac frontal şi o retragere tactică. Niciuna dintre opţiuni nu părea să fie atrăgătoare. Apoi s-a auzit o sirenă. Pietonii s-au împrăştiat. Maşina s-a îndepărtat, cu motorul pe benzină pornind în timp ce şoferul apăsa acceleraţia. Bărbaţii zvelţi au sărit înapoi în Suburban şi au băgat maşina în marşarier, lovind colţul din faţă al maşinii de poliţie din faţă înainte de a demara în trombă. Rutherford a rămas nemişcat, cu ochii mari şi gura căscată.

Cele două maşini de poliţie s-a oprit la marginea străzii şi şi-a stins sirenele şi semnalele luminoase. Patru ofiţeri au sărit din ele. Trei au urcat imediat pe trotuar. Unul a zăbovit ca să inspecteze avariile maşinii. Toţi aveau armele scoase, dar nu ridicate. Se aşteptau ca numărul lor să le ofere un avantaj, a ghicit Reacher, dar nu-şi asumau niciun risc. Ceea ce părea a fi o atitudine rezonabilă.

— La pământ, a spuse ofiţerul principal. Cu faţa în jos.

— Ne arestaţi? a întrebat Reacher.

— La ce vă aşteptaţi? La o acadea? La pământ!

Reacher nu s-a mişcat.

Ofiţerul a făcut un pas mai aproape.

— La pământ. Fă-o acum.

Poliţiştii sunt la fel în toată lumea. Odată ce îşi asumă o poziţie în public, nu mai dau niciodată înapoi. Încercarea de a-i convinge este o pierdere de timp. Reacher ştia asta din experienţă personală. Dar totuşi, există standarde de respectat.

— În regulă, a spus Reacher. Te las să ne arestezi. Oricum, vom fi eliberaţi în cinci minute. Dar n-o să ne pui la pământ.

TREI

Baza temporară a echipei fusese stabilită cu o săptămână înainte într-un motel aflat la opt mile vest de oraş. Traficul era redus, aşa că, teoretic, distanţa putea fi parcursă în douăsprezece minute fără a atrage atenţia. Dar în acea după-amiază, ocupanţii ambelor vehicule au avut nevoie de mult mai mult timp pentru a se întoarce.

Băieţii din Suburban au ajuns primii. A fost mai uşor pentru ei, deoarece niciunul nu era rănit. Au început prin a se îndrepta 15 km spre nord. Şoferul, care se numea Vasili, a accelerat puternic pentru a scăpa de poliţia care sosea, apoi a încetinit la limita legală până când au ajuns la un teren viran aflat în spatele unei liziere compacte de arbori. Locul era destul de izolat, dar ştiau că e mai bine să nu dea foc vehiculului avariat. Ar fi fost ca şi cum ar fi trimis poliţiştilor o hartă prin SMS şi ar fi spus "Iată SUV-ul pe care îl căutaţi". Iar dacă putea fi salvat, Suburbanul ar fi fost în continuare un bun valoros, aşa că s-au pus pe treabă. Vasili l-a aliniat cu un stâlp de beton de la capătul unui gard de pe marginea drumului şi s-a izbit înapoi în el. A înaintat puţin şi a repetat manevra, apoi a coborât pentru a verifica pagubele. Era satisfăcător, a decis el. Suficient de adânc pentru a ascunde izbitura suferită atunci când au acroşat maşina de poliţie, dar nu atât de mare încât să ofere unui alt poliţist o scuză pentru a-i trage pe dreapta. A trecut prin spatele copacilor şi a curăţat interiorul, în timp ce partenerul său, care folosea numele Anatole, a schimbat plăcuţele de înmatriculare. Apoi s-au mutat în vehiculul lor de rezervă pentru ultima porţiune de 13 mile.

Natasha conducea Toyota. A condus spre sud cam şase mile. Mergea foarte încet. Avea un motiv în plus să conducă încet. Era îngrijorată pentru doi dintre însoţitorii ei. Tipul pe care Reacher îl aruncase prin fereastră, Petya, se alesese cu un umăr rănit. Natasha nu era sigură dacă răul fusese făcut când îl aruncase prin geam sau când ieşise de acolo. La momentul respectiv fusese tăcut, dar acum avea faţa palidă şi gemea de fiecare dată când treceau de o denivelare sau de o groapă. Ilya, tipul lovit de Reacher, era încă inconştient. Natasha era îngrijorată ca ar fi putut suferi o comoţie şi nu voia să provoace daune suplimentare. Îi voia pe amândoi înapoi în joc cât mai curând posibil. Era greu să privească ceea ce se întâmplase în acea după-amiază altfel decât ca pe un eşec. Odată cu eşecul vine şi pericolul înlocuirii.

Acel pericol creşte dacă echipa este incompletă. Iar acest pericol trebuia evitat cu orice preţ.

După cincisprezece minute, au tras într-o parcare aparţinând unui restaurant de pe marginea drumului. Natasha a schimbat plăcuţele de înmatriculare, în timp ce cealaltă femeie, Sonya, l-a ajutat pe Petya să urce în vehiculul lor de rezervă. Împreună, cele două femei l-au transferat pe Ilya, inconştient, şi au curăţat interiorul Toyota. Apoi au pornit spre motel, făcând o buclă mai mare spre vest decât era necesar, ceea ce a prelungit ultima etapă la 12 mile.

Nataşa nu se grăbise în etapele călătoriei spre motel. În parte datorită unei pregătiri temeinice. În parte datorită mândriei de a-şi face treaba cum trebuie. Dar mai ales datorită faptului că nu aştepta deloc să treacă la următorul pas în acest proces. Raportul. Efectuarea apelului nu prezenta dificultăţi majore. Nu exista nicio dificultate deosebită în a descrie ceea ce se întâmplase. Ştia că interlocutorul ei o va asculta fără întrerupere. Şi-ar fi păstrat orice întrebare pe care ar fi avut-o până când ea ar fi terminat de vorbit. Ar fi închis. Şi apoi ar fi urmat aşteptarea. Pentru verdict. Să continue. Sau să se retragă. O şansă de a lupta. Sau un dezastru.

Informaţia va urca în lanţul de comandă până când se va lua o decizie. Cine era implicat sau unde se aflau, Natasha nu ştia. Sistemul fusese conceput în acest fel. Pentru securitate. Compartimentarea conducea în lumea în care ea activa în prezent. Ea bănuia că trebuie să existe o legătură locală. Cineva cu urechea ciulită. Cineva a dat alarma de la început. Care ar putea sau nu să fie încă implicat. Cineva care ar putea, sau nu, să aibă un cuvânt de spus în ceea ce priveşte rezultatul. Identificarea lui sau a ei ar fi posibilă, presupunea ea. Poate că ar fi necesar. Cu siguranţă de dorit. Dar asta era o problemă pentru viitor. În acest moment, tot ce trebuia să o preocupe era să îşi menţină echipa, şi deci pe ea însăşi, pe teren.

Ofiţerul comandant s-a ocupat de percheziţionarea lui Reacher. A fost minuţios. Şi încet. Rutherford era în spatele primei maşini înainte ca ofiţerul să ajungă la talia lui Reacher. Îşi recâştiga un pic de autoritate, a presupus Reacher. Arătând după al cui orar lucrau. Reacher a stat nemişcat şi l-a lăsat să termine. Apoi ofiţerul s-a dat la o parte şi a dat un telefon pe mobil, în timp ce

un alt poliţist l-a condus pe Reacher în spatele celei de-a doua maşini.

Reacher se aştepta ca secţia de poliţie să fie în afara zonei centrale a oraşului, într-un loc unde imobilele erau mai ieftine, aşa că a fost surprins când călătoria s-a încheiat după două străzi. Poliţistul şi-a folosit luminile pentru a trece în trombă prin intersecţia cu semafoarele stricate, a luat-o pe următoarea la stânga, apoi a virat din nou la stânga într-o parcare de lângă o clădire latră din gresie. Aceasta avea coloane greceşti şi era împânzită de rânduri de ferestre paralele. Ofiţerul s-a oprit lângă maşina care fusese lovită de Suburban şi a coborât. Un panou înrămat anunţa locul ca fiind tribunalul, iar litere mai mici dedesubt adăugau că aici se aflau, de asemenea, departamentul trezorierului, secretarul oraşului şi departamentul de poliţie. Tot ce-i lipsea pentru o eficienţă deplină era închisoarea.

Ofiţerul i-a condus pe lângă intrarea cu portic din faţa clădirii, care era aparent rezervată pentru membrii publicului care nu fuseseră arestaţi, şi a continuat pe o parte a clădirii. S-a oprit la o uşă metalică simplă, a ignorat cititorul de carduri şi a descuiat-o cu o cheie, apoi l-a condus pe Reacher în jos pe o scară de ciment slab luminată. Au ieşit în dreptul unui birou de recepţie. Acesta era vitrat până la tavan şi avea un set complet de jaluzele, care erau închise. Pe partea opusă, balustrade de alamă căptuşeau scările pe care cetăţenii respectabili le puteau folosi în drumul lor pentru a depune rapoarte, a face cercetări sau a desfăşura orice alt fel de afaceri legitime pe care le aveau oamenii obişnuiţi.

Ofiţerul a apăsat pe o sonerie şi, după o clipă, s-a deschis o uşă care ducea spre o zonă de înregistrare. Un alt poliţist aştepta la o masă mare de lemn. În spatele lui se aflau două birouri pe care se aflau computere uzate, dar funcţionale, care în acel moment erau oprite, un teanc de tăvi adânci de plastic într-un curcubeu de culori şi o plantă palidă, cu ghiveciul spart. Pereţii erau acoperiţi cu afişe care avertizau împotriva pericolelor criminalităţii şi încurajau publicul să îşi asume responsabilitatea pentru propria siguranţă. Poliţistul a luat una dintre tăvi şi a aruncat-o pe masa de lângă locul unde se afla Reacher.

— Puneţi bunurile acolo. Părea plictisit. Le vei primi înapoi când vei fi eliberat.

Reacher a scos sulul de bani. Periuţa lui de dinţi. Cardul de bancomat. Şi paşaportul său.

— Asta-i tot?

— De ce altceva mai am nevoie? a spus Reacher.

Poliţistul a ridicat din umeri şi a început să numere banii. Când a terminat, i-a înmânat lui Reacher o chitanţă, apoi i-a condus pe un coridor până la o uşă pe care scria *Camera de Interogatoriu 2*. Interiorul era căptuşit cu plăci speciale pentru estomparea sunetului. Reacher le mai văzuse înainte. Ştia că nu aveau niciun scop de izolare fonică. Făceau parte dintr-un truc psihologic menit să le dea suspecţilor iluzia că se aflau într-un loc în care era sigur să îşi verse mizeriile despre partenerii lor. Podeaua era din beton neted, iar masa şi scaunele din metal erau fixate cu şuruburi pe ea. Fereastra de observare era făcută să arate ca o oglindă, iar o bandă de ghidare se întindea în jurul pereţilor la nivelul taliei. Reacher a ghicit că îl aduseseră acolo pentru că nu aveau decât o singură zonă de celule. Nu ar fi vrut să-şi asume riscul ca el să vorbească cu tipul pe care îl salvase. Era prea mare riscul ca ei să-şi pună de acord poveştile. Şi ştia că îl vor face să aştepte. O oră, cel puţin. Poate două. O tactică standard. Izolarea generează nevoia de a vorbi. O dorinţă de a vorbi poate deveni o dorinţă de a mărturisi. El însuşi a folosit tehnica, de nenumărate ori. Şi asta nu era prima dată când era folosită împotriva lui.

Ambele scaune erau prea aproape de masă pentru a fi confortabile, aşa că Reacher s-a aşezat pe podea, în colţul opus uşii. Ceasul din capul lui îi spunea că trecuse o oră şi treizeci şi şapte până când uşa s-a deschis din nou. Nouăzeci şi şapte de minute. Cel mai mare număr prim de două cifre. Unul dintre preferatele lui. A luat-o ca pe un semn bun. Un semn mai puţin bun era zâmbetul îngâmfat de pe faţa bărbatului care intrase în cameră. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani şi era numai păr creţ şi trăsături rotunjite. S-a aşezat pe scaunul cu spatele la fereastră şi a continuat să zâmbească.

— Văd că te-ai făcut comod, a spus bărbatul. Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi. Vrei să iei loc? Vrei să te aşezi la masă? Să vedem dacă nu putem să aranjăm lucrurile?

Reacher a ridicat din umeri ca şi cum nu i-ar fi păsat, apoi s-a ridicat, s-a întins şi s-a aşezat pe scaunul de cealaltă parte a mesei.

— Eu sunt John Goodyear. Zâmbetul bărbatului a devenit şi mai larg. Eu sunt detectivul de aici.

— Jack Reacher.

— Ştiu asta. Dar ceea ce nu ştiu este ce urmăreşti tu. Ce cauţi în oraşul meu?

— Nu urmăresc nimic. Mă aflu în acest oraş din întâmplare.

— Ce fel de întâmplare? Ai fost răpit de extratereştri şi te-au lăsat aici la întâmplare?.

— Am făcut autostopul. Cu un tip. Aici s-a întâmplat să fie destinaţia lui. Eu nu vreau să stau aici. Voiam să-mi iau ceva de mâncare. O cafea. Apoi să plec.

— Cu alte cuvinte, plănuiai să rămâi doar cât să jefuieşti un magazin?

— Ce?

Goodyear a scos din buzunar periuţa de dinţi a lui Reacher şi a pus-o pe masă.

— Vezi, am minţit. Ştiu ce urmăreşti. Bagi asta în buzunar şi te prefaci că e o armă. Oamenii nu vor crede asta de fiecare dată, sigur, dar mulţi nu vor dori să rişte. Am dreptate?

— Eşti un idiot.

— Sunt? Goodyear a zâmbit. Atunci, ia în considerare asta. A aşezat sulul de bani al lui Reacher pe masă, lângă periuţa de dinţi. Ai un card de bancomat, dar nu ai luat aceste bancnote de la nicio bancă. Ei folosesc bancnote noi şi foşnitoare. Astea s-ar lipi şi ar bloca aparatul. Deci, de unde le-ai luat?

— Le-am câştigat.

— Cum?

— O nouă pasiune a mea. De curând m-am implicat într-o afacere cu muzică.

Goodyear s-a aplecat şi şi-a coborât vocea.

— Un sfat înţelept, Reacher. Suntem în secolul al XXI-lea. Departamentele de poliţie au acum computere, iar aceste computere sunt toate conectate. Caut descrierea ta în Tennessee şi în nouă state din jur. Rezultatele vor veni în curând. Foarte curând. În câteva minute, poate. Cel mai inteligent lucru este să vii în întâmpinarea mea. Spune-mi tu însuţi, chiar acum, şi te voi ajuta. Aşteaptă până când voi avea un teanc de hârtii tipărite de la calculator şi va fi mai rău pentru tine. Mult mai rău. Cine ştie ce alte acuzaţii ar putea ieşi la iveală? Vagabondajul nu ar fi o mare surpriză, de exemplu.

— Nu am văzut niciun lac în drum spre oraş, a spus Reacher. Cred că asta explică totul.

— Ce anume explică?

— De ce încerci să pescuieşti aici. Nu ai niciun motiv să mă suspectezi de vreo infracţiune. Călătoresc fără bagaj. Şi ce dacă? Am făcut-o de ani de zile. De când am plecat din armată. Şi ca să fim bine înţeleşi, nu ai contactat niciun alt departament de poliţie.

— Ce te face să crezi asta?

— Dacă ai fi făcut-o, ai fi avut deja un răspuns. Să recunoaştem, sunt un tip cu un aspect deosebit. Nu mai există nimeni în Tennessee sau oriunde altundeva care să corespundă descrierii mele. Dar asta nu contează din două motive. În primul rând, pentru că nu am nicio problemă pe undeva. Şi în al doilea rând, nu ai putut contacta alte departamente. Toate sistemele voastre sunt căzute.

Zâmbetul lui Goodyear s-a estompat.

— Ce ştii despre sistemele noastre? Ce ţi-a spus Rutherford?

— Celălalt tip pe care l-aţi arestat pe nedrept? Nimic. Nu am schimbat niciun cuvânt cu el. Nici nu era nevoie. Am un sistem al meu.

— Ce sistem?

— Globul ocular, uman, seria unu. Haide, detective. Este evident. Ofiţerul tău a anunţat arestarea mea de pe telefonul mobil. Terminalul din maşina lui era nefuncţional. Computerele din zona de recepţie au fost oprite. Camerele de supraveghere nu funcţionează. Şi nu e vorba doar de departamentul de poliţie. Semafoarele din oraş nu funcţionează. Se întâmplă ceva ciudat. Ce se întâmplă?

Goodyear s-a mişcat în scaun, dar nu a răspuns.

— Bine, să trecem peste chestiile minore şi să ajungem la miezul problemei. De ce ar vrea cineva să-l răpească pe Rutherford? Părea un tip destul de inofensiv.

— Cine spune că cineva a încercat să-l răpească?

— Eu.

— Ce ştii tu despre răpire?

— Destule. Recunosc o ambuscadă când văd una. Rutherford nu ştie. Tipul are nevoie de protecţie. Ar trebui să-l ţii în custodie pentru binele lui şi să suni la FBI. Răpirea este jurisdicţia lor. Nu ţi-ar crea niciun fel de muncă în plus.

— Să nu ne grăbim. Zâmbetul lui Goodyear apăru din nou. Nu e nevoie să trimitem un mesaj federal. Poate că indivizii cu care te-ai încurcat încercau să pună mâna pe Rutherford. Ştii să citeşti gândurile? Nu ştii ce plănuiau să facă cu el. Dacă încercau să-l

prindă - şi nu spun asta pentru că nu ştim - probabil că voiau doar să-l ducă într-un loc privat unde să aibă un schimb de opinii complet şi sincer. Poate chiar să-i dea o bătaie de modă veche. Dacă îmi scot pălăria de detectiv, nu pot spune că nu o merită. La naiba, dacă ar fi fost o încercare de răzbunare, tot oraşul ar fi fost suspect. Aş avea nevoie de o închisoare mai mare. Şi chiar dacă ai dreptate, eu zic că nu e nici un rău, nici o greşeală. Aşa că de ce să nu lăsăm lucrurile aşa?

— De ce nu scriu o declaraţie? Tu o dai federalilor. Fă-ţi treaba. Protejaţi şi serviţi, sau cum se spune în acest stat. Nu ai nevoie de computere ca să faci asta.

— De ce nu-ţi păstrezi pentru tine teoriile tale nebuneşti?

— De ce eşti atât de disperat să ascunzi asta sub preş? Ce a făcut Rutherford?

— De ce eşti atât de disperat să afli asta? Nu e cea mai inteligentă mişcare din punctul tău de vedere, Reacher. Continuă aşa şi s-ar putea să fiu nevoit să mă uit mai atent la rolul tău. Am auzit că ai lăsat un om inconştient. L-ai aruncat pe altul prin geamul unei maşini. Cu astfel de atacuri, ai putea ajunge la închisoare.

—Nu am atacat pe nimeni. Trotuarul era alunecos. Asta e tot. Primul tip a alunecat într-un zid. Al doilea s-a împiedicat. A avut noroc că geamul maşinii era deschis, altfel s-ar fi ales cu o vânătaie urâtă.

— În regulă. Să revenim. Spui că tipii ăştia au încercat să-l răpească pe Rutherford. De ce ar fi făcut asta?

— De unde să ştiu eu? Nimeni nu-mi spune ce a făcut.

—Care este legătura ta cu el?

— Nu avem nicio legătură.

— Ţi-a dat el banii ăştia? Goodyear a arătat cu un gest spre teancul de pe masă.

— Nu.

— Te-a angajat ca gardă de corp?

— Nu.

— Cum te-a contactat?

— Nu m-a contactat.

— Unde v-aţi întâlnit prima dată?

— Nu ne-am întâlnit niciodată. Nu înainte de ziua de azi. L-am văzut intrând într-o ambuscadă. L-am ajutat să scape. A fost o chestie de moment.

—Eşti doar un bun samaritean?

—Exact.

— Unde s-a dus Rutherford înainte de cafenea?

— Pe lună. Are un cuib secret de dragoste acolo. Mă gândeam să-l închiriez, dar oglinzile de pe tavan sunt prea mici.

— Vă sfătuiesc să luaţi în serios această situaţie, domnule Reacher.

— De ce?

Goodyear nu a răspuns.

— Dacă vrei să fiu serios, dă-mi nişte hârtie. Voi scrie o declaraţie pentru FBI.

— Nu-ţi dau nicio hârtie.

— Atunci du-mă până la autostradă.

— Sunt detectiv. Nu fac plimbări.

— Atunci, dacă nu mă acuzaţi că am jefuit un magazin imaginar, se pare că treaba noastră aici s-a terminat. Sau aş putea să aduc un avocat.

— Nu e nevoie de un avocat. Goodyear a făcut o pauză. În regulă. Poţi pleca. Dar ascultă-mi sfatul. Nu rămâne mult pe aici. Pleacă din oraş. Imediat. Şi uite care e cel mai important lucru. Nu mai avea de-a face cu Rusty Rutherford.

PATRU

Goodyear l-a escortat pe Reacher înapoi în zona de recepţie, a pus banii şi periuţa de dinţi pe masă şi s-a întors în biroul său. Avea nevoie de intimitate pentru a da un telefon. Celălalt poliţist a adăugat paşaportul şi cardul de bancomat al lui Reacher ca un jucător de poker care anunţă un pariu, apoi a continuat cu un formular şi un pix. Reacher a semnat, şi-a pus bunurile în buzunare şi a clătinat din cap când poliţistul a încercat să-l îndrume spre ieşirea din spate. A luat-o în schimb spre scările publice şi a trecut în grabă pe lângă şirul de portrete înrămate, atârnate în foaierul din marmură. A trecut prin uşa centrală, a ocolit o structură temporară pe care se construia o rampă de acces şi s-a întors pentru a se îndrepta spre strada principală. Nu avea de gând să pornească la drum fără cafeaua lui. Priorităţile erau priorităţi. A început să traverseze peluza şi, când s-a apropiat de parcare, a auzit o voce care îl striga. Era Rutherford. Aşteptase lângă uşa metalică, dar acum se grăbea, cu un braţ ridicat.

— Scuzaţi-mă, îmi pare rău, nu ştiu cum vă cheamă. Vă rog să aşteptaţi.

Reacher a încetinit şi i-a permis lui Rutherford să îl ajungă din urmă.

— Numele meu este Rusty Rutherford.

A întins mâna.

— Jack Reacher.

— Domnule Reacher, putem vorbi puţin?

— Dacă vorbim în timp ce mergem. Trebuie să ajung undeva.

— Vă rog. Rutherford nu mai avea suflu şi devenea agitat. Opriţi-vă. Doar pentru o clipă. O să fiu rapid.

Reacher s-a oprit.

— Două lucruri. În primul rând, îţi mulţumesc. Cred că m-ai salvat acolo.

— Cu plăcere.

— Şi în al doilea rând, trebuie să întreb ceva. Sunt în pericol? Detectivul tot vorbea despre un furt de maşină, dar nu asta s-a întâmplat. Am avut timp să mă gândesc în celulă înainte să mă interogheze. Ceea ce s-a întâmplat nu a fost întâmplător. A fost planificat. Tipii ăia mă aşteptau. La început am crezut că erau acolo pentru tine. Nimic de genul ăsta nu mi s-a mai întâmplat până acum. Dar apoi mi-am amintit că unul dintre ei a încercat să mă prindă înainte să intervii tu. A încercat să mă împingă în

maşină. Detectivul a spus că eram confuz. Că m-am înşelat. Dar nu eram, nu-i aşa? Vreau doar să ştiu ce se întâmplă.

— Nu am nicio idee despre ce se întâmplă, a spus Reacher. Acesta nu este oraşul meu. Nu te cunosc. Nu ştiu ce ai fi putut face ca să superi oamenii. Nu ştiu ce ai tu de valoare. Dar aici se întâmplă ceva ciudat. Asta e sigur.

— Deci, ce ar trebui să fac?

— Asta e decizia ta. Filozofia mea este să sper la ce e mai bun, dar să mă pregătesc pentru ce e mai rău. Aşa că, având în vedere circumstanţele, aş spune că cel mai inteligent lucru ar fi să părăseşti oraşul. Să laşi ca orice se întâmplă să se liniştească de la sine. Să te întorci când lucrurile se vor fi liniştit.

— Să părăsesc oraşul? Ochii lui Rutherford s-au mărit. Nu. Nu pot să fac asta.

— De ce nu?

— M-ar face să par vinovat.

— Pentru ce?

— Asta e o poveste lungă.

Reacher s-a gândit un moment. Era deja după-amiaza târziu. Îi era foame. Trebuia să mănânce, fie acolo, fie în altă parte. Ar fi fost mai greu să facă autostopul pe întuneric. Şi era curios să afle de ce un şoarece de bibliotecă, cu o cămaşă pătată de cafea, credea că a nu părea vinovat era mai important decât propria lui siguranţă.

— E vreun loc pe aici unde se vând burgeri buni? Am putea mânca ceva şi tu mi-ai putea povesti despre asta.

— Ai spus că trebuie să fii undeva?

— Am spus. Dar pot să aştept un pic până ajung acolo. Nu e nevoie să fii inflexibil. Am auzit că e rău pentru sănătate.

În acelaşi timp în care Reacher vorbea cu Rutherford, două persoane încercau să-l sune pe Speranski. Unul de pe un telefon cu cartelă. Unul pe telefonul securizat pe care îl folosise mai devreme. Niciunul dintre apeluri nu a fost preluat. Nu imediat. Semnalul a fost blocat. Pentru că Speranski coborâse în camera generatorului. Doar pentru câteva minute. Voia să vadă locul pentru ultima oară înainte ca menajera lui să facă curăţenie. Ştia că asta nu mai putea aştepta prea mult. O parte din sânge era deja vechi de mai bine de două săptămâni. Subiectul rezistase mult timp. Îi dăduse câteva informaţii esenţiale. Le spusese despre

Rutherford. Ce era în posesia acestuia. Ceea ce era aur, din punct de vedere profesional. Şi personal, îl făcuse să se simtă din nou tânăr. Nu prea avea ocazia să mai verse sânge în zilele astea. Îi lipsea. S-a uitat la bălţile întunecate de pe podea. Picăturile care se împrăştiau pe pereţi. Cătuşele. Uneltele aliniate pe căruciorul din oţel inoxidabil. Zone curate unde fuseseră valizele. Şi-a retrăit momentele preferate. Şi a zâmbit. În mod normal, nu ştia când se va ivi următoarea ocazie. Sau cu cine va fi. Dar de data asta le ştia pe amândouă.

Va fi foarte curând.

Şi va fi cu trădătorul. De îndată ce nu va mai fi de folos.

Primul telefon care a sunat, când s-a întors la nivelul solului, a fost cel cu cartelă. A fost un apel scurt. De la un tip aflat la o distanţă mică. Un raport. Mai întâi, fapte. Apoi opinii. Scurt şi concis. Aşa cum îi plăcea lui Speranski. Ceea ce însemna că, atunci când telefonul securizat a sunat câteva momente mai târziu, Speranski ştia deja ce avea să spună tipul de la capătul firului:

— Rutherford a scăpat.

— Bine, a răspuns Speranski. Deci încercăm din nou.

— S-ar putea să nu mai încercăm. Centrul este îngrijorat. Încercarea eşuată a provocat un spectacol. Şi Rutherford a fost ajutat. Nu ştim de cine, sau ce forţă este implicată. O nouă încercare ar putea atrage mai multă atenţie. Ar putea fi contraproductiv.

— Deci, ce propune Centrul să facem? Nimic?

— Decizia finală nu a fost încă luată. Aşteptaţi şi urmăriţi este poziţia actuală. Să vedem dacă elementul iese la suprafaţă de unul singur. Şi dacă apare, să vedem dacă este cu adevărat periculos.

Speranski şi-a luat telefonul de la ureche şi s-a luptat cu dorinţa de a-l sparge în milioane de bucăţi. Aceasta era cea mai rea parte a muncii pe teren. Faptul că trebuia să aibă de-a face cu nişte cretini fără coloană vertebrală care se ascundeau toată ziua în spatele birourilor. Care nu-şi puneau niciodată propriul fund la bătaie şi apoi se jucau cu vieţile oamenilor care o făceau. Şi apoi erau prea slabi pentru a profita de o ocazie unică în viaţă, de a întoarce situaţia împotriva inamicului, chiar şi atunci când aceasta le-a fost oferită pe tavă.

A ridicat din nou telefonul la ureche.

— Trebuie să te întorci la ei. Chiar acum. Convinge-i că a privi şi a aştepta nu este o opţiune. Este posibil ca obiectul să nu iasă niciodată la suprafaţă. Asta este adevărul. Şi dacă apare, s-ar putea să nu fie periculos. Şi asta e adevărat. Dar niciunul dintre aceste lucruri nu contează. Dacă FBI-ul nu-l găseşte aici, ce vor face? Vor renunţa? Nu. Vor continua să vâneze. Până la sursă. Până când vor avea succes. Ceea ce s-ar putea întâmpla înainte ca misiunea să se încheie. Ceea ce ar fi un dezastru. Şi chiar dacă ar fi după aceea, ar fi sfârşitul... agentului în cauză. Ceea ce, evident, nu voi permite niciodată să se întâmple.

— Înţeleg. Şi sunt de acord. Dar Centrul este îngrijorat de expunere. De atragerea atenţiei. De a ne da de gol.

— Spune-le că nu există niciun pericol să se întâmple asta. Interferenţa a fost o situaţie singulară. O întâmplare. Un vagabond, un fel de fost poliţist militar, a văzut situaţia şi a intervenit. Nu o va mai face din nou. I s-a spus să părăsească oraşul.

— De unde ştii?

— Am operat în acest oraş mai mult de cincizeci de ani. Am contacte.

— Sunt de încredere?

— Asta vine direct de la departamentul de poliţie.

— OK. Asta e bine. Dar dacă vagabondul nu părăseşte oraşul?

— Atunci voi lua măsuri la faţa locului.

— Cum ai făcut cu jurnalista?

— Exact aşa.

— În regulă. O să vorbesc cu ei. Voi încerca să-i fac să înceapă din nou supravegherea, cel puţin.

— Nu este suficient. Trebuie să-l luăm pe Rutherford, şi repede. Ei nu înţeleg de ce este nevoie pentru a stârni isteria. Eu am folosit totul. Presa locală. Campanii de şoapte. O întreagă armată de roboţi pe reţelele de socializare. Rezistă deocamdată, dar nu poate dura. Bula se va sparge. Altceva se va întâmpla şi va acapara lumina reflectoarelor. Rutherford trebuie să dispară cât timp toată lumea din oraş încă îl urăşte.

Rutherford l-a condus spre restaurantul său preferat. Se afla la parterul unei clădiri de birouri de pe strada principală, la trei străzi de cafenea. Reacher nu a fost încântat de exterior, dar trebuia să recunoască faptul că proiectantul făcuse o treabă

credibilă cu interiorul. Tema era anii '50, cu mult crom, iar separeurile de-a lungul ambelor părţi ale încăperii aveau fiecare propriul mini tonomat. Pe peretele din spate se afla un telefon public de modă veche, iar în centru era un rând de mese înalte cu patru locuri acoperite cu granit. Pereţii laterali erau acoperiţi cu picturi uriaşe de maşini. Toate erau decapotabile. Cadillac-uri şi Chevy. Turcoaz şi roz. Mergeau cu viteză pe autostrăzile pitoreşti sau erau parcate lângă munţi cu vârfuri înzăpezite şi lacuri strălucitoare, cu familii fericite care se revărsau afară cu seturi de picnic şi mingi de fotbal.

Nu mai erau alţi clienţi în local, aşa că s-au aşezat la un separeu aflat la jumătatea peretelui din dreapta. Se afla sub un Chevrolet turcoaz, de unde Reacher putea să supravegheze uşile care dădeau spre stradă şi bucătărie. O clipă mai târziu a apărut o chelneriţă. I-a zâmbit lui Reacher în timp ce se apropia, dar expresia i s-a răcit când a văzut cine era tovarăşul lui de masă. Reacher a comandat doi cheeseburgeri şi o cafea. Rutherford a comandat unul, apoi au stat în tăcere până când chelneriţa le-a adus cănile.

— Ai văzut cum s-a uitat la mine?

Rutherford şi-a împins cana la o parte.

— Am fost şi eu nepopular în anumite cercuri din când în când, a spus Reacher. Dar să ai un oraş întreg supărat pe tine? Asta e o adevărată realizare. Ce ai făcut?

— Nimic.

— Bine. Reacher a luat o înghiţitură de cafea. Ce nu ai făcut?

— Cred că marele meu păcat este că nu am făcut suficient pentru a evita să mă aleg cu vina pentru mizeria în care se află oraşul.

Mintea lui Reacher a sărit la semafoare şi la computerele poliţiei.

— Eşti trezorierul oraşului? Un fel de contabil municipal?

— Nu. Rutherford s-a foit pe bancheta lui. De ce crezi că aş fi?

— Nimic din oraş nu funcţionează. De obicei, asta se întâmplă pentru că facturile nu au fost plătite.

Rutherford a zâmbit pentru prima dată de când Reacher îl cunoscuse.

— Măcar dacă asta ar fi fost problema. Asta ar putea fi uşor de rezolvat. Situaţia oraşului este mult mai gravă. Totuşi, are o oarecare legătură cu banii. Am fost loviţi de un atac *ransomware*.

— Habar n-am ce este asta.

— *Ransomware*? Este un program software care blochează o reţea de calculatoare. Calculatoarele în sine şi datele pe care le folosesc. Toate înregistrările şi informaţiile de la toate departamentele diferite. Şi toate telefoanele, laptopurile şi tabletele, dacă sunt conectate.

— Bine. Şi cum faci să deblochezi totul şi să funcţioneze din nou?.

— Trebuie să cumperi o cheie.

— De unde?

— De la cel care te-a atacat.

— Pe bune?

— Oh, da. Din ce în ce mai multe oraşe sunt lovite. Uneori mai multe deodată, dacă au servicii comune.

— Cu cine are servicii comune acest oraş?

— Cu nimeni. Facem totul pentru noi înşine.

— Deci aţi fost vizaţi în mod special? De ce?

— Niciun motiv special. Pur şi simplu a fost uşor. Infrastructura noastră este un vis plăcut pentru hackeri. Un amalgam de sisteme vechi şi depăşite. Vulnerabilităţi peste tot. Nici o apărare viabilă. Şi trebuie să înţelegi că acesta este un fenomen în creştere. Oraşele sunt lovite. Spitalele. Departamente de poliţie. Corporaţiile, de asemenea. Dar, de obicei, acestea încearcă să ascundă şi să plătească în linişte.

— Corporaţiile plătesc?

— Uneori. De cele mai multe ori? Nu prea ştiu.

— Nu cumva plata încurajează mai multe atacuri?

— Probabil. Rutherford a ridicat din umeri. Dar ce alternativă au?

— Oraşul nu va plăti, nu-i aşa?

Rutherford nu a răspuns.

— Mie mi se pare că acest gen de lucruri trebuie eradicat, a spus Reacher. Nu încurajat. Una e să-i faci să creadă că o să plăteşti. Să stabileşti un schimb: banii în schimbul cheii. Dar ticăloşii care v-au atacat nu ar trebui să plece cu nici un cent. Nu ar trebui să plece deloc. Ar trebui să verificaţi dacă cheia funcţionează. Apoi să le găsiţi baza şi să le daţi foc. Să-i identificaţi pe toţi cei implicaţi şi să le daţi foc la case. Trimiteţi-le un mesaj să nu mai încerce din nou.

— Mi-aş cam dori să putem, spuse Rutherford. Dar nu aşa funcţionează.

— De ce nu?

— Nu vorbim de valize pline de bancnote. Nu este vorba de bani lichizi. Întotdeauna moneda virtuală este cea pe care o vor aceşti oameni. Bitcoin, de obicei. Nu există nici o cheie fizică. Doar un cod de calculator. Acesta este livrat de la distanţă prin intermediul internetului de la o adresă care este atât de criptată încât este imposibil să se afle cine a trimis-o. Uneori este de undeva din SUA. De obicei, este din Rusia sau Iran sau altundeva de genul ăsta.

— Aţi putea sparge codul?

— Teoretic. Există companii specializate pe care le putem angaja. Am un prietenă care a fondat una, de fapt. A fost agent FBI. O expertă în infracţiuni cibernetice. Dar toate aceste companii sunt scumpe. Şi nu există nicio garanţie că vor avea succes. Chiar dacă reuşesc, mai este şi problema timpului. Cât timp îţi poţi permite să rămâi fără infrastructura critică? Iar unele programe de răscumpărare au o limită de timp încorporată. Dacă nu plăteşti în x zile, săptămâni sau orice altceva, datele tale sunt şterse definitiv.

O chelneriţă a apărut cu un ibric de cafea şi i-a umplut cana lui Reacher. Nu era cea care îi întâmpinase. Mai tânără, puţin mai înaltă şi mult mai prietenoasă. I-a zâmbit lui Rutherford, în loc să se încrunte la el, apoi s-a întors spre Reacher şi şi-a înclinat capul într-o parte.

— Te cunosc de undeva?

— Puţin probabil. Abia am ajuns astăzi în oraş.

— Bineînţeles. Ştiam că te-am recunoscut. De aceea. Te-am văzut coborând dintr-o maşină, chiar peste drum. O Impala, nu-i aşa? Argintie? Un bărbat distins o conducea. Un bancher, poate?

— Asigurări.

— Vezi? Nu eram departe de adevăr. E o muncă interesantă, asigurările?

— De ce mă întrebi pe mine?

— Omul acela nu e şeful tău?

— Eu nu am un şef.

— Deci eşti independent?

— Cam sta e ideea.

— Trebuie să fie frumos. Oricum, burgerii tăi vor fi gata în curând. Dacă aveţi nevoie de ceva între timp, sunaţi-mă.

Rutherford a aşteptat până când chelneriţa s-a întors în bucătărie.

— Revenind. *Ransomware*. Dacă nu plăteti pentru a obţine cheia, ai două opţiuni. Să o iei de la zero, ceea ce este dificil şi super scump. Rutherford a ezitat. Sau ştergi totul de pe toate computerele şi încarci o copie curată din copia de rezervă.

— Opţiunea B sună bine. De ce nu face asta oraşul?

— Ar avea nevoie de două lucruri. O copie de rezervă, o copie curată a tuturor datelor. Şi de un manager IT care să le reinstaleze.

— Oraşul nu are un manager IT?

— Nu mai are. Eu am fost. M-au concediat.

— Pentru că nu ai făcut o copie de rezervă curată?

— Cam aşa ceva. Doar că e un pic mai complicat de atât. Le-am spus şefilor mei de nenumărate ori că avem nevoie de un sistem care să ne protejeze împotriva unui atac şi de o copie de rezervă, pentru orice eventualitate. Oraşul era o ţintă atât de uşoară. Dar sistemul de protecţie era costisitor. Nu au vrut să-l facă. Ar fi trebuit să plec. De mai multe ori. Dar îmi place oraşul. Mi-a plăcut, oricum.

— Deci nu ai protejat sistemul şi n-ai făcut copia de rezervă, iar asta s-a întors şi te-a muşcat de fund?

— Nu. Rutherford a închis ochii pentru o clipă. Am făcut ceva şi mai prostesc.

Trecuseră douăzeci şi cinci de minute, dar telefonul Natashei nu a sunat.

Motelul era format dintr-o singură structură, lungă şi joasă, îmbrăcată în lemn maro. Era împărţit în nouăsprezece secţiuni. Un birou la capătul estic, cu o intrare acoperită şi o nişă pentru gheaţă şi băuturi răcoritoare. Apoi optsprezece camere de oaspeţi, fiecare cu o uşă şi o fereastră, începând cu camera unu de lângă birou şi întinzându-se spre vest. Echipa Nataşei ocupase camerele de la cincisprezece la optsprezece. Lăsaseră cincisprezece libere, ca tampon, în caz de ocupanţi adiacenţi şi de pereţi subţiri. Vasili şi Anatole, de pe Suburban, dormeau în cea de-a şaisprezecea. Ilya şi Petya în cea de-a şaptesprezecea. Iar Nataşa şi Sonya în camera optsprezece. Când se întorseseră, după schimbul de

maşini, cele două femei îl căraseră pe Ilya în camera lor şi îl aşezaseră, inconştient, pe canapea. Petya le urmase înăuntru, îngrijindu-şi braţul. O clipă mai târziu li se alăturaseră şi ceilalţi doi bărbaţi.

Aşteptare.

Treizeci de minute au trecut. Telefonul Nataşei nu a sunat.

Ea a verificat semnalul acestuia de trei ori. De trei ori a constatat că era la maxim. Probabil că se aplica un fel de proverb, s-a gândit ea. Oala supravegheată nu fierbe niciodată. Ceva de genul ăsta. Sau poate ceva mai actual. A înlăturat gândul şi a încercat să se concentreze asupra chestiunilor practice. Cum ar fi umărul lui Petya. La început el a fost reticent să o lase să-l examineze, dar în cele din urmă a cedat. A constatat că era dislocat şi l-a pus la loc. Apoi l-a verificat pe Ilya şi a constatat că respiraţia şi pulsul îi reveneau la normal.

Au trecut treizeci şi cinci de minute. Telefonul ei nu a sunat.

— Ar trebui să facem ceva? a întrebat Vasili.

— Da, a spus Nataşa. Aşteptăm.

— Pentru cât timp?

— Cât timp este nevoie.

— Dar de ce durează atât de mult? Trebuie să fie ceva în neregulă.

— Nu e nimic în neregulă.

— Cum poţi fi atât de sigură? Ce altă explicaţie există? Vasili şi-a coborât vocea. Am dat-o în bară. Ştim cu toţii ce se întâmplă când o dai în bară. Cu toţii am auzit zvonurile.

— Încetează cu astfel de vorbe. Nu ar trebui să asculţi zvonurile.

— Atunci de ce le ia atât de mult timp să decidă ce vor să facem?

— Şi dacă s-au hotărât? Sonya şi-a ridicat privirea de la masă. S-au decis, dar nu ne-au spus?

— De ce nu ne-ar spune? a spus Vasili. Cum putem respecta ordinele dacă nu ni se dau?

— Şi dacă nu nouă ne dau ordinele? a spus Sonya. Dacă au adus o altă echipă? Şi nu vor să lase nimic în urmă?

— Încetaţi, a spus Natasha. Sunteţi paranoici.

— Chiar suntem? a spus Sonya. Gândeşte-te la asta. Ei ştiu unde ne aflăm. Ştiu că suntem toţi împreună. Facem totul prea uşor pentru ei.

Ilya a mârâit de pe canapea şi a deschis ochii.

Vasili a trecut la fereastră.

— Totul e liber. Deocamdată.

Au trecut patruzeci de minute. Telefonul Natașei a sunat în cele din urmă.

Reacher a mușcat din primul său burger.

— Deci, ce ai făcut de ai fost atât de prost?

Rutherford a clătinat din cap.

— Am încercat să rezolv eu însumi. Lucram la un software de detectare și neutralizare a atacurilor cibernetice. L-am numit "câinele de pază". Prietenul pe care l-am menționat? Agentul FBI? Ea mă ajuta. A vrut să-l numească *Cerberus*. Dacă funcționa, intram în afaceri împreună. Aveam de gând să-l scoatem pe piață. Și să câștigăm averi.

— Bănuiesc că software tău nu a funcționat.

— Nu. Și nici copia de rezervă pe care am încercat să o fac nu a funcționat. Și totuși, eu sunt învinuit. Ceea ce este atât de nedrept. Nici unul dintre acești idioți care acum nu mă mai suportă nu au idee cu ce m-am confruntat. Multe dintre aceste atacuri sunt sponsorizate de unele țări. Au hale uriașe pline de oameni. E singura lor slujbă. Au resurse nesfârșite. De cealaltă parte sunt eu, pe cont propriu, punând laolaltă piese refolosite, recuperate de oriunde le găsesc.

— Ca David și Goliat. Doar că Goliat a câștigat.

— Așa e. Ceea ce a fost întotdeauna rezultatul cel mai probabil, dacă te gândești la asta.

— Dar oricât de probabil sau improbabil ar fi fost, tu nu mai ai o slujbă. Și toată lumea te urăște. Orașul e frumos, sigur, dar există o lume întreagă dincolo de el. De ce nu pleci la drum pentru o vreme?.

— S-ar putea să fac asta. În cele din urmă. Dar mai întâi trebuie să-mi reabilitez numele.

— Cum?

— Există documente pe vechiul meu laptop care dovedesc că sunt nevinovat. Am angajat o avocată care a citat orașul pentru a le obține. Pot arăta cum l-am prevenit și avertizat pe șeful meu și cum m-a ignorat. Și mai este ceva. Ticălosul răspândește un zvon cum că eu am fost cel care a infectat rețeaua. Spune că am ratat o actualizare a sistemului de protecție împotriva virușilor, în timp ce eram într-o călătorie, și apoi chiar am deschis un e-mail

contaminat. Rutherford şi-a dat ochii peste cap. Îţi vine să crezi? Eu am fost cel care a introdus politica de actualizare a sistemului de protecţie, în primul rând. Pun pariu că el a fost cel care a ratat o actualizare. Când îmi voi primi laptopul înapoi, o voi dovedi.

— Rusty, îţi admir spiritul, dar eşti sigur că aceasta este cea mai bună cale de urmat? Ar fi o victorie seacă dar nu te-ai putea bucura de ea pentru că ai fi băgat în spatele maşinii unui alt răpitor.

— Acel detectiv de la poliţie mi-a spus clar că nu crede că a fost o tentativă serioasă de răpire. Şi cum ar fi putut fi? Care ar fi fost scopul? Eu nu sunt bogat. Nu am rude celebre. Nu cunosc niciun secret. Nu m-am culcat cu soţia nimănui.

— Ei bine, cineva i-a trimis pe tipii ăia după tine. Şi nu a fost cineva care a vrut să te invite la o prăjitură.

— M-am gândit la asta. Nu i-am recunoscut pe niciunul dintre ei. Aşa că nici ei nu cred că mă cunoşteau pe mine. Ar putea fi un caz de confuzie de identitate.

— Există aceste lucruri moderne. Se numesc fotografii. Mi s-a spus că până şi telefoanele mobile le pot face acum.

— Corect. Dar să angajezi o gaşcă de huligani care să mă târască undeva şi să mă bată măr? De ce să faci asta? Asta ridică o grămadă de probleme. O mulţime de cheltuieli, probabil. Şi chiar dacă toată lumea din oraş crede că atacul este din vina mea, cine a fost rănit cu adevărat? E doar isterie. Ziarele, reţelele de socializare, oamenii vorbesc prostii. Spunând că şcolile din oraş se vor închide. Că nu vor mai fi leagăne noi în parc. Jumătate din maşinile departamentului de poliţie vor trebui să fie casate. Preţul benzinei se va dubla. Preţurile caselor se vor prăbuşi. Toate astea sunt o grămadă de prostii. Unii dintre angajaţii oraşului vor trebui să lucreze mai multe ore, desigur. Şi să-şi folosească propriile telefoane. Dar cine nu are minute nelimitate în zilele noastre? Arhiva online este chiar la zi, aşa că oraşul va pierde un pic de imagine, dar nu suntem singurii. O mulţime de oraşe au fost perturbate în ultima vreme. Nu merită să comiţi infracţiuni pentru asta. Atâta timp cât sistemele sunt din nou funcţionale până la sfârşitul lunii pentru plata salariilor, nu e mare lucru. În pofida agitaţiei.

— De cât timp sunt oprite calculatoarele?

— De două săptămâni.

— Mai este o săptămână până la sfârşitul lunii. Oraşul nu are nici o copie de rezervă. Ai spus că este nevoie de timp pentru a o lua de la zero şi nu există un manager IT. Mie mi se pare o problemă serioasă.

— Dar oraşul nu o ia de la zero. Îi plătim. Nu ţi-am spus asta? Înţelegerea cu ei trebuie să fie aproape încheiată.

— Dacă cineva plăteşte, cineva va rămâne cu o gaură în contul bancar. S-ar putea să nu fie mulţumit de asta.

Rutherford a clătinat din cap.

— Compania de asigurări plăteşte. Au un tip care negociază, încercând să scadă preţul. Poate tipul cu care ai venit tu. Chiar dacă nu reuşeşte să-i facă să cedeze şi trebuie să plătească preţul întreg, nu cred ca o mare corporaţie de asigurări vrea o bucată din mine.

Ospătăriţa cea prietenoasă le-a strâns farfuriile.

Reacher a luat o înghiţitură de cafea.

— Ai spus că lucrezi la un fel de software nou. Pentru a detecta aceste atacuri şi a le opri. A fost învins înţeleg. Dar există vreo posibilitate ca acesta să mai fie de ajutor? Gândeşte-te la cineva care poartă o armură de corp. Ar trebui să fie impenetrabilă, dar eşti împuşcat de un nou tip de glonţ care este capabil să o penetreze. E nasol pentru tine, pentru că eşti mort, dar criminaliştii pot învăţa multe. Calibrul glonţului. A fost dublu căptuşit? Ce fel de material? Şi aşa mai departe. Apoi se pot face nişte deducţii.

— M-am gândit la acelaşi lucru. Exact la asta speram şi eu. Am verificat. De mai multe ori. Nu am avut noroc. Şi i-am trimis o copie fostei mele prietene de la FBI. Şi ea lucrează la asta. Ea are mai multe resurse, dar nu pare să aibă speranţe.

Reacher a pus nişte bani pe masă şi s-a strecurat afară din separeu. Ospătăriţa cea prietenoasă şi-a strecurat telefonul în buzunarul şorţului şi s-a apropiat. A cerut să vorbească puţin cu Rutherford. Avea nevoie de ajutor. Vocea ei spunea că avea legătură cu un computer. Limbajul trupului ei spunea că are legătură cu altceva. Reacher a zâmbit. A descoperit că oamenii răspund la crize în două moduri. Unii se apucă de rezolvat problema. Alţii, dovedesc că problema nu era din vina lor. Lui Reacher îi plăcea primul tip. Rutherford părea a fi din primul tip.

Reacher a ieşit afară. S-a mutat într-o parte pentru a-i oferi lui Rutherford puţină intimitate. Un bărbat a ieşit din umbră. Avea în

jur de 1,80 m. Avea ochii înfundaţi, pe o faţă palidă, nebărbierită. Cizme ponosite, cu pielea ruptă, expunându-şi vârfurile de oţel. Blugi murdari. Un tricou negru strâmt sub o jachetă măslinie. Rămăşite din stocurile armatei, s-a gândit Reacher. Probabil italian, după nuanţa de verde.

Mâna bărbatului s-a strecurat în buzunarul jachetei şi a îndreptat ceva dur şi cilindric spre pieptul lui Reacher.

— Mişcă-te, a spus el. Pe alee.

CINCI

Speranski era din nou în sufragerie, citind ziarul, când telefonul securizat a sunat din nou.

— Veşti bune, a spus vocea de la celălalt capăt al firului. Centrul a fost de acord. Echipa a fost trimisă înapoi. Şi imediat au restabilit contactul.

— Excelent, spuse Speranski. Unde era?

— Intra într-un restaurant. Vizavi de clădirea lui Rutherford.

— Îl pot lua de acolo? Care este planul?

— Nu înăuntru. Să aştepte. Să-i ia când ies.

— Pe ei?

— Corect. Rutherford şi vagabondul.

Speranski a rămas tăcut un moment. Îl minţise contactul său din cadrul departamentului de poliţie? Sau nu reuşise să aibă un interogatoriu adecvat?

— Au apărut împreună, spuse vocea. Din direcţia tribunalului. Părea că se cunoşteau, conform raportului. Probabil că au fost eliberaţi în acelaşi timp şi au început să vorbească.

Asta suna ca o presupunere, se gândi Speranski. Nu-i plăceau presupunerile. Poate că era timpul să testeze loialitatea contactului său. Sau competenţa lui. Sau ambele. Da. Cu siguranţă ar trebui să facă asta. Dar la timpul potrivit. Situaţia actuală trebuia rezolvată mai întâi. Dacă nu era aşa, oricum nu mai conta nimic altceva.

— Deci îi vor lua de pe stradă? spuse Speranski.

— De pe o alee, a spus vocea. E una chiar lângă restaurant, mi s-a spus. Probabil că o cunoşti. Îi vor ademeni pe ea. Vor bloca intrarea cu Suburbanul pentru a evita martorii. Şi îi vor anihila cu electroşocurile.

Speranski cunoştea aleea. Şi-a imaginat scena. Era potrivită, a decis el. Planul era simplu, dar uneori simplu e cel mai bine. Şi dacă îl prindeau pe vagabond, precum şi pe Rutherford, asta putea fi avantajos. Pentru că el nu-l putea atinge pe Rutherford. Nu-şi putea permite să lase urme. Nimic care ar putea ridica suspiciuni la autopsie. Trebuia doar să se bazeze c-o să-l sperie. Dar putea să-i facă orice voia vagabondului. Ceea ce, fără îndoială, ar fi ajutat la dezlegarea limbii lui Rutherford.

Şi ar fi fost distractiv.

Trebuia să o cheme pe menajera lui. Să-i spună să pregătească camera generatorului. Să cureţe instrumentele, cel puţin. Pereţii şi podeaua puteau probabil să mai aştepte.

Reacher se uită la bărbatul din faţa lui cu geaca bombată şi nu spuse nimic.

— Pe alee. Tipul arătă cu mâna liberă. Mişcă. Mergi cu spatele. Acum. Îţi spun eu când să te întorci.

— Ce-i cu graba asta? spuse Reacher. Este o decizie serioasă. O să am nevoie de mai multe informaţii. Să începem prin a-mi explica de ce aş vrea să intru pe alee.

— Pentru că aşa spun eu.

Reacher a clătinat din cap.

— Vezi, ăsta nu este un motiv convingător. De fapt, este chiar opusul. Cu o clipă în urmă, înainte de a deschide gura, exista o posibilitate să ajung acolo. Bazat pur şi simplu pe şansă. Nu ar fi fost foarte probabil. Dacă un matematician ar fi fost aici, ar fi putut calcula probabilitatea, oricât de mică ar fi fost aceasta. Acum, pe de altă parte, chiar dacă ai inventa o ramură nouă a matematicii, nu ai fi putut găsi un număr suficient de mic, ca probabilitate.

Bărbatul se agita de pe un picior pe altul.

— OK. Calculează asta. Mergi pe alee, chiar acum, sau te împuşc.

— Din nou, nu este convingător. Dacă vrei să mă duci pe alee, trebuie să ai un motiv care să nu implice să mă împuşti pe stradă, altfel ai fi făcut-o deja. Şi, în plus, pentru a mă împuşca, ar trebui să ai o armă.

— Am o armă. Tipul îşi flutură geaca. O am îndreptată spre tine.

— Ai o armă în buzunar? Da. Bine. Nu mi-am dat seama. Ce fel de armă este?

Gura tipului s-a deschis, dar nu a ieşit niciun cuvânt.

— Pistol sau revolver?

Tipul nu a răspuns.

— Treizeci şi opt sau patruzeci şi cinci?

Tipul a rămas tăcut.

— Scoate-l afară. Arată-mi-l. S-ar putea să te învăţ ceva.

Tipul nu se mişcă.

— Nu ai o armă. Este în regulă. Poţi să recunoşti. Dar îţi dai seama că jocul s-a terminat? Pentru că asta e adevărata ta

problemă. Ştii deja că nu mă poţi obliga să fac nimic de unul singur. De aceea te-ai prefăcut că eşti înarmat. Doar că nu eşti înarmat. Aşa că uite care e decizia mea. O să-ţi refuz invitaţia. Şi îţi voi da de ales. Spune-mi cine te-a trimis şi de ce mă vrea pe alee, şi te las să pleci. Pe de altă parte, ai un telefon?

Tipul nu a răspuns.

— Dacă ai unul şi alegi să nu-mi spui ceea ce vreau să ştiu, ar trebui să-l scoţi. Sună la 911. Imediat. Pentru că am de gând să te arunc prin fereastra aia. Nu vrei să rişti să sângerezi pe podea.

— Nimeni nu sună la 911.

Era o voce de bărbat, de undeva din spatele lui Reacher.

— Şi dacă cineva va fi aruncat prin fereastră, acela vei fi tu.

O a doua voce.

Reacher s-a întors şi a văzut doi bărbaţi ieşind pe alee. Amândoi aveau, de asemenea, în jur de 1,80 m înălţime. Amândoi erau raşi în cap şi aveau barbă stufoasă. Purtau salopete unsuroase şi erau solizi, cu braţe groase ca de maimuţă care se curbau în faţa lor. Reacher şi i-a imaginat într-un atelier de camioane care transportau toată ziua anvelope uriaşe.

— Vezi, de aceea nu-mi plac aleile, a spus Reacher. Ele atrag şobolanii. Mai sunt şi alţii acolo? Dacă da, ar fi bine să se strecoare afară acum. Pentru că nu ştiu ce ai în minte, dar orice ar fi, doi saci de grăsime nu vor rezolva problema.

— Noi suntem trei.

Tipul iniţial îşi scosese acum mâna din buzunar şi o strânsese în pumn.

Reacher l-a apucat de ureche, l-a învârtit şi l-a aruncat în faţă, astfel încât a ricoşat de pe burţile celorlalţi tipi şi a aterizat la picioarele lor.

— Nu sunteţi chiar de aceeaşi categorie de greutate, dar rămâneţi ca să vă pot vedea pe toţi.

Reacher a aşteptat ca bărbaţii mai solizi să îl ajute să se ridice. L-au pus la verticală, apoi s-au strâns bine de o parte şi de alta. Un impuls subconştient de a-l apăra pe cel mai slab din grup? Sau prostie? Reacher nu ştia. Dar oricare ar fi fost motivul, era o poziţie proastă. Ar fi trebuit să se împrăştie. Să formeze un triunghi. Să multiplice ameninţarea pe care o reprezentau. Să-i pună pe cei mai solizi la colţurile exterioare. Să-i facă să avanseze împreună. Să atace simultan. Apoi, chiar dacă Reacher reuşea să-

i blocheze pe amândoi, ar fi fost ocupat temporar. Slăbănogul ar fi fost liber. În faţă şi în centru. Şansa lui de a fi un erou.

— Presupun că aveai de gând să transmiţi un fel de mesaj, a spus Reacher. Vrei să-mi spui ce era?

Băieţii solizi au făcut schimb de priviri, apoi cel care ieşise primul de pe alee a făcut un pas înainte.

— Ştim ce faci, a spus el. Opreşte-te. Mergi acasă. Şi ia-ţi şeful cu tine.

—Şeful meu fiind?

— Omul cu care ai venit aici.

— Bine. Acum avem o problemă reală. Ştii de ce? Dacă tu crezi că tipul ăla e şeful meu, înseamnă că tu crezi că eu sunt aici să lucrez. Dacă sunt aici ca să lucrez, sunt plătit. Dacă nu mai lucrez şi plec, nu voi fi plătit. Voi pierde. Aşa că e ca şi cum ai încerca să-mi iei bani din buzunar. Ştiţi ce se întâmplă cu oamenii care încearcă să facă asta?

Tipul s-a uitat la amicul său, dar nu a răspuns.

— Detaliile variază, dar rezultatul este întotdeauna acelaşi. O lungă şedere în spital. Dar aceasta este ziua ta norocoasă. Îţi voi oferi o şansă de a renunţa la pedeapsa obişnuită. Spune-mi cine te-a trimis şi vom fi chit.

— Nu pot face asta.

— Încerci să mă enervezi? a spus Reacher. Chiar nu-mi place folosirea imprecisă a limbajului. Vrei să spui că nu vrei să-mi spui. Evident că poţi. De fapt, o vei face. Ai nevoie doar de încurajarea necesară.

Reacher l-a apucat pe slăbănog şi l-a tras în faţă. Le-a schimbat geometria. Le-a redus opţiunile.

— Încearcă din nou, a spus Reacher. Spune-mi cine te-a trimis.

Nici unul dintre bărbaţi nu a răspuns.

Reacher i-a răsucit mâna slăbănogului astfel încât partea interioară a braţului să fie îndreptată în sus, apoi l-a prins de încheietura mâinii.

— Ştii că atunci când oamenii spun că un copil are braţul rupt, de multe ori osul nu este rupt de tot? Este ceea ce se numeşte fractură verde. Osul este doar îndoit. Pentru că tinerii sunt flexibili. Dar pe măsură ce îmbătrâneşti, oasele devin mai fragile. Nu se mai îndoaie. Ele se sparg. Acum, tipul ăsta nu e un copil. Nu e nici bătrân. Mă întreb cât de mult vor rezista oasele lui înainte de a se rupe?

Reacher a început să îndoaie. Tipul a început să ţipe. Mai mult de anticipare decât de durere, a presupus Reacher, având în vedere forţa limitată pe care o folosea. A rămas cu ochii pe poziţia tipilor solizi. Nu mai aveau timp. Cea mai bună opţiune a lor acum ar fi fost ca slăbănogul să se lase la pământ, iar ceilalţi doi să se năpustească simultan şi să-l împingă pe Reacher cu spatele la perete, prinzându-i braţele. Şi, dacă aveau noroc, să-i agaţe picioarele.

Ei nu s-au mişcat.

Reacher a îndoit braţul şi mai mult. Tipul a ţipat mai tare şi s-a ridicat în vârful picioarelor. Chiar dacă nu mai putea să se lase la pământ, ceilalţi doi tot ar fi trebuit să atace. Avea să fie mai dificil ca înainte şi tipul lor s-ar putea să fie puţin avariat, dar tot era cea mai bună şansă a lor.

Nu s-au mişcat.

Reacher a îndoit braţul şi mai mult. Tipul a ţipat mai tare. S-a ridicat mai sus pe vârfuri. Tipul din dreapta lui Reacher s-a mişcat în faţă. Încet. Singur. Reacher şi-a roti mâna dreaptă pentru a încolăci gâtul slăbănogului şi s-a rotit astfel încât capul său să urmărească mişcarea tipului mai solid. A aşteptat până când capetele celor doi tipi au fost la câţiva centimetri distanţă. S-a răsucit astfel încât tâmplele lor să fie paralele. Apoi şi-a înfipt cu putere pumnul stâng în partea laterală a craniului slăbănogului, folosindu-l ca pe o bilă albă pentru a-l lovi pe tipul mai solid. Reacher i-a dat drumul, iar cei doi s-au prăbuşit într-un morman încâlcit de membre. S-a învârtit înapoi, cu cotul ridicat în caz că celălalt tip îl urma. Dar acesta nu se mişcase. Stătea nemişcat, cu gura deschisă şi cu braţele largi de maimuţă care se încovoiau inutil în faţă.

— Suntem doar noi doi acum, a spus Reacher. Despre ce ar trebui să vorbim?

Tipul nu a răspuns.

— Ce zici de asta? Răspunde-mi la întrebarea mea despre cine te-a trimis şi poţi să-ţi duci prietenii la spital. Altfel, te vei alătura lor acolo. Este alegerea ta.

Bărbatul a făcut un pas înapoi, ca şi cum s-ar fi retras, dar şi-a plantat piciorul din spate mult prea evident. A făcut o pauză, apoi a sărit în faţă, cu braţele largi, încercând să-l prindă pe Reacher într-o îmbrăţişare de urs. Ar fi fost o mişcare rezonabilă dacă ar fi mascat-o mai bine. Reacher l-a lovit de ambele părţi ale gâtului,

apoi l-a apucat de partea din faţă a salopetei, a pivotat şi l-a aruncat în perete. Ochii bărbatului au devenit sticloşi, şi a rămas fără suflare. Reacher l-a izbit în plexul solar, nu foarte tare. Voia să-l pună la pământ pe tip, dar nu să-l doboare. Cel puţin nu până când nu dezvăluia un nume. Bărbatul s-a aplecat în faţă, picioarele i s-au îndoit şi a ajuns să se prăbuşească la picioarele lui Reacher. Dar înainte ca el să poată vorbi din nou, Reacher a auzit o sirenă. Câteva clipe mai târziu, strada pulsa cu lumină roşie şi albastră.

— Opreşte-te. Mâinile sus. Vocea era distorsionată de difuzor, dar Reacher a recunoscut-o oricum. Şi de data asta te lungeşti la pământ.

ŞASE

În acelaşi timp în care Reacher era înregistrat la tribunal, Speranski era din nou jos, în camera generatorului. În parte pentru a verifica progresul. Şi în parte pentru că era entuziasmat de perspectiva unei nopţi aglomerate. Poate mai multe nopţi ocupate, dacă vagabondul se dovedea la fel de rezistent cum fusese jurnalistul. În timp ce se afla sub pământ, două apeluri au încercat să dea de el. De la aceleaşi două persoane ca şi înainte. Unul de pe un telefonul mobil cu cartelă. Unul pe telefonul securizat. Numai că de data aceasta, când s-a întors la nivelul solului, a sunat primul telefonul securizat.

— E gata? a spus Speranski.

— Negativ, a spus vocea. Echipa a trebuit să abandoneze.

Speranski a rezistat impulsului de a sparge telefonul.

— De ce? Cine a dat-o în bară de data asta?

— Nimeni n-a dat-o bară. Au fost luate deciziile corecte. Vagabondul a părăsit restaurantul înaintea lui Rutherford. A dat impresia că are de gând să rămână prin preajmă, aşa că echipa şi-a păstrat poziţia, aşteptând fie ca Rutherford să îl ajungă din urmă, fie ca vagabondul să se îndepărteze. Apoi s-a întâmplat ceva. Vagabondul s-a luptat cu ei. Din senin, chiar acolo, pe trotuar. Nimeni nu ar fi putut anticipa asta.

— Bine. Cu cine s-a bătut?

— Cu trei bărbaţi. Doi solizi, unul mai slab. Localnici, probabil. Nu sunt oameni pe care i-am mai folosit.

— Cât de grav a fost rănit? E la spital?

— Nu. Nu a fost rănit. A câştigat. Cu uşurinţă. I-a demolat pe toţi trei. Dar chiar în timp ce lupta se încheia, a venit o maşină de poliţie. L-au arestat pe loc.

— Şi Rutherford? A fost rănit?

— Nu. Nu a fost implicat. A evitat totul. A rămas în restaurant până când ultimul a fost doborât, apoi trebuie să se fi furişat pe o uşă din spate, pe alee. A fost văzut traversând strada şi intrând în clădirea în care locuieşte.

— Văzut? De ce nu s-a luat nicio măsură?

— Poliţia era încă acolo. Echipa a trebuit să-l lase să treacă. Nu a existat altă alternativă.

— Şi unde este Rutherford acum?

— Încă în locuinţa lui. Nu cred că va ieşi prea curând.

Speranski s-a gândit puţin.

— Deci au fost implicaţi doar vagabondul şi poliţia? Nu şi vreunul dintre oamenii noştri?

— Corect, a spus vocea.

— Nu au fost curioşi? Nu a fost spectacol? Nimic pentru care Centrul să se agite?.

— Nimic.

— Bun. Unde este echipa acum?

— Urmăreşte locuinţa lui Rutherford.

— Excelent. Ştii, asta ar putea să fie în favoarea noastră. Va fi mai uşor să ne ocupăm de ei separat. Le ştim locaţia exactă, iar vagabondul va fi în siguranţă cel puţin până mâine dimineaţă. Perfect. Uite ce propun. Lasă doi oameni să supravegheze locuinţa lui Rutherford. Restul echipei ar trebui să se odihnească. Dacă Rutherford nu apare până la şase dimineaţa, vor merge la o locaţie pe care o voi confirma în timp util. Ar trebui să se ascundă acolo şi să aştepte. Le va fi livrat vagabondul. Voi face eu însumi aranjamentele pentru asta. Ar trebui să-l supună prin orice mijloace necesare şi să-l aducă aici. Apoi întreaga echipă se poate concentra pe Rutherford. Cu vagabondul scos din peisaj, nu ar trebui să mai aibă alte probleme.

Următorul apel a venit de la telefonul cu cartelă. A fost scurt. De la un om aflat la o distanţă mică. Un raport. Mai întâi, fapte. Apoi opinii. Scurt şi concis. Aşa cum îi plăcea lui Speranski. Numai că de data aceasta după informaţiile primite Speranski a furnizat un set de instrucţiuni. Ceea ce însemna că, atunci când telefonul cu cartelă a sunat din nou câteva momente mai târziu, Speranski ştia deja ce avea să spună interlocutorul:

— Sunt Marty. Am ceva ce te-ar putea interesa.

La subsolul tribunalului erau patru celule şi nu existau ocupanţi în acea noapte, în afară de Reacher. Nu ştia dacă o astfel de ocupare era normală. Poate că rata criminalităţii în oraş era scăzută. Poate că poliţia nu se pricepea să prindă infractorii. Sau poate că situaţia actuală îi stimula pe poliţişti să evite să completeze formulare şi să întocmească rapoarte de mână. Dar oricare ar fi fost motivul, Reacher era mulţumit de rezultat. Avea nevoie de un loc unde să doarmă şi iată o soluţie care nu-l obliga să se despartă de niciun ban. Şi-a dat jos jacheta şi a rulat-o pentru a face o pernă. S-a întins pe banca de metal. A închis ochii şi l-a lăsat pe Howlin' Wolf să se dezlănţuie în capul lui.

Următorul a fost Magic Slim. Le-a dat câteva cântece fiecăruia. Apoi a numărat până la trei şi a adormit.

Reacher s-a trezit singur la ora 7:00 dimineaţa, aşa că zăcea treaz de o oră, cântărindu-şi priorităţile zilei, când a auzit paşi care se apropiau. Cineva rapid şi uşor. Reacher a deschis ochii şi a văzut un poliţist în uniformă pe care nu l-a recunoscut. Avea în jur de un metru şi şaptezeci şi arăta de parcă ar fi putut alerga un maraton înainte de micul dejun fără să se gândească de două ori. Avea o şuviţă groasă de păr negru şi strălucitor legată la ceafă şi un zâmbet cald şi primitor. Pe plăcuţa ei de identificare scria Rule. Reacher nu putea decât să-şi imagineze ironiile pe care le stârnise la academie.

— Ridică-te şi străluceşte. Ofiţerul Rule a deschis uşa celulei şi i-a făcut semn lui Reacher să iasă. Un detectiv vrea să vă vadă.

— Goodyear?

Reacher nu s-a mişcat.

— Cineva nou. Ofiţerul Rule a ridicat din umeri. Nu ştiu cine este. Abia a ajuns aici. Trebuie să fie din altă jurisdicţie.

— Să presupunem că mă duc să-l văd. Reacher s-a ridicat în picioare. Şi apoi?

— Asta depinde de el. Şi de detectivul Goodyear.

— Vreo veste despre idioţii care m-au atacat?

— Ei... Noul detectiv ar trebui să aibă ultimile informaţii.

— Ai vreo idee de ce au făcut-o?

— Ai spus-o deja. Ofiţerul Rule a zâmbit. Sunt nişte idioţi.

— Cine sunt ei?

— Doar o gaşcă de ţărănoi locali. Nimeni pentru care să îţi faceţi griji. Ofiţerul Rule a făcut o pauză şi s-a uitat mai atent la Reacher. Deşi bănuiesc că nu sunt prea mulţi oameni de care să vă faceţi griji.

— Nu e chiar aşa. Reacher şi-a luat geaca şi a ieşit din celulă. Chiar zilele trecute am intrat într-o dezbatere despre bunăstarea unui grup de muzicieni în devenire.

— Nu asta am vrut să spun. Ofiţerul Rule l-a luat de cot pe Reacher şi l-a ghidat spre coridor. Şi cred că ştii asta.

Noul detectiv l-a făcut pe Reacher să aştepte exact o jumătate de oră. Cu un minut mai mult decât un număr prim. Cu un minut mai puţin decât un altul. Reacher a fost dezamăgit.

Tipul purta un costum negru cu o cămaşă albă şi o cravată îngustă vişinie. Era mai în vârstă decât Goodyear. Asta era clar. Dar cât de mult mai în vârstă era greu de spus. Reacher a presupus că cel puţin zece ani, dar tipul avea genul de faţă care rezista la riduri şi nu se lăsase. Capul îi era chel, dar proaspăt ras, aşa că nu exista niciun indiciu despre locul unde ar fi trebuit să fie linia părului în mod natural. Era slab. Şi părea în formă, într-un mod natural, ca şi cum făcea sport.

Tipul s-a aşezat la masă. A scos un caiet negru din buzunarul de la jachetă, apoi i-a făcut semn lui Reacher să se ridice din locul său de pe podea şi să i se alăture.

— Numele meu este Wallwork. E devreme şi nu sunt o persoană matinală, aşa că hai să trecem direct la subiect. De ce i-ai atacat pe acei oameni noaptea trecută?

— Unde este detectivul Goodyear? a spus Reacher.

— E pe aici pe undeva, a spus Wallwork. Dar eu mă ocup de acest caz. Deci. Spune-mi. Bătaia de la restaurant. De la ce a pornit?

— Cretinii ăia au făcut-o. Reacher şi-a încrucişat braţele. Au venit după mine. Le-am dat o şansă să plece. Nu e vina mea că au fost prea proşti ca să profite de ea.

— Atunci, de ce te-au atacat?

— Tu eşti detectivul. Tu să îţi dai seama.

— Nu există niciun motiv la care să te gândeşti?

— În afară de prostie?

— Bine. Deci ar trebui să consider că a fost un atac întâmplător şi neprovocat?

— Neprovocat, da. La întâmplare, nu. Au crezut că lucrez cu un tip de la asigurări. Au încercat să mă avertizeze.

— De ce ar fi făcut asta?

— Tu eşti detectivul.

— Bine. Nu mă ajuţi. Dar cu siguranţă ar trebui să te ajuţi pe tine. Ascultă. Tocmai am fost la spital. I-ai lovit destul de bine pe tipii ăia. Nu vor putea lucra o vreme. Nu vor putea să facă mare lucru. Nu sunt fericiţi din cauza asta. Caută să se răzbune. Vor să depună plângere.

— Lasă-i s-o facă. Nu se va întâmpla nimic.

Wallwork a ridicat din umeri.

— Poate că da. Poate că nu. Dar asta ar duce la un proces. Nu este nici o cale să eviţi asta. Tribunalele sunt destul de aglomerate

pe aici. Ar putea trece ceva timp până când vei apărea. Va trebui să te ţinem închis între timp. Şi mai trebuie să ne gândim şi la juriu. Vor fi toţi din zonă. Crezi că le-ar plăcea ideea că un huligan a venit în oraş şi i-a bătut pe ai lor? Şi mai e ceva. Băieţii şi-au făcut deja poze. De către un profesionist. Mai multe fotografii. Au tot felul de umflături. Vânătăi. Tăieturi. Arată rău.

— Nu arătau prea bine nici la început.

— Nu contest asta. Dacă aducem câteva mame în juriu? Să-şi imagineze că le-ai provocat asemenea pagube fiilor lor? Ai risca.

Reacher nu a spus nimic.

— Desigur, există o altă cale pe care am putea să o urmăm. Nu sunt cei mai deştepţi indivizi. Probabil că aş putea să-i fac să se răzgândească. Să-i fac să renunţe la toate aceste discuţii despre acuzaţii penale. Dar dacă aş face asta pentru tine, aş avea nevoie de ceva în schimb.

— Cum ar fi?

— Incidentul anterior. Cel în care a fost implicat Rusty Rutherford. Detectivul Goodyear a rămas cu sentimentul că nu erai pe deplin onest. Dacă eşti cinstit cu mine, o să am grijă să pleci de aici.

— Cum adică să fiu sincer cu tine? Nişte tipi au încercat să-l răpească pe Rutherford. Eu i-am oprit. Nu mai e nimic de spus.

— L-ai urmărit pe Rutherford pe stradă pentru o vreme, corect?

Reacher a dat din cap.

— L-ai văzut scăpând ceva? Într-un coş de gunoi, poate, sau într-un canal?

— Nu.

— După ce aţi intervenit, înainte de sosirea ofiţerilor, a încercat să ascundă ceva?

— Nu.

— Ar fi putut fi foarte mic. O cheie sau o unitate flash.

— Nu a ascuns nimic.

— L-aţi văzut trimiţând ceva prin poştă?

— Nu.

— La restaurant trebuie să fi vorbit. A spus ceva despre un depozit? Sau o cutie de valori?

— Nu.

— A menţionat că a fost pe undeva recent?

— Nu. Dar a spus că pleacă peste câteva zile la o cabană de pescuit pe care o are în Noua Scoţie. Dar când şi-a scos portofelul

pentru a plăti cina am văzut că avea un paşaport mexican în el. Un bilet de avion. Şi o grămadă de pesos.

Wallwork şi-a închis carneţelul şi l-a pus jos.

— Îţi baţi joc de mine, domnule Reacher?

— Şi de ce nu aş face-o? Şi tu îţi baţi joc de mine, detective. Sau ar trebui să spun agent?

Wallwork nu a răspuns.

— În parte e vorba de costum, a spus Reacher. În parte despre întrebările tale. Dar mai ales despre pantofii tăi.

Wallwork s-a uitat instinctiv în jos la picioarele sale.

— Pun pariu că te-au costat de trei ori mai mult decât au costat pantofii detectivului Goodyear, a spus Reacher. Şi pun pariu pe o mie de dolari că nu i-ar schimba cu tine. Nici măcar dacă ar fi de mărimea lui şi ar fi noi. Uită-te la ei. Nu au cauciuc pe talpă. Nu sunt suficient de largi. Pielea nu este foarte groasă. Nici un poliţist din lume nu i-ar purta.

Wallwork a respirat lung şi lent.

— Ştiam că e o greşeală. Ţi-am citit dosarul de serviciu. Am vrut să fiu sincer cu tine de la început, dar şeful meu nu a vrut să accepte. A insistat asupra subterfugiului ăsta. Ştiu că este o exagerare să-ţi cer să ai încredere în mine acum, dar priveşte lucrurile astfel. Aş putea pleca pur şi simplu. Să neg totul. Să spun că acest interogatoriu nu a avut loc niciodată. Dar nu am de gând să fac asta. Am de gând să îţi spun adevărul.

Wallwork şi-a scos portofelul, a scos un card laminat şi l-a aşezat pe masă lângă caiet. În centru era un vultur albastru şi alb. Acesta ţinea în gheare un mănunchi de treisprezece săgeţi. O ramură de măslin cu treisprezece frunze şi fructe de pădure în cealaltă. Era un scut cu munţi în stânga şi apă în dreapta. Cuvintele "*US Department of Homeland Security" (Departamentul de Securitate Naţională al SUA)* se aflau într-un inel exterior. Iar sub acestea, *Jefferson Wallwork, agent special, Agenţia de Securitate a Infrastructurii.*

— Acesta este cine sunt cu adevărat, a spus el.

— Deci, ce vrei să ştii cu adevărat? a spus Reacher.

— Atacul *ransomware* asupra oraşului. Ai auzit despre asta?

Reacher a dat din cap.

— Există două moduri în care *ransomware*-ul poate pătrunde într-o reţea de calculatoare. Prin internet. Sau de la ceva care este

conectat fizic. Un stick de memorie. O unitate de disc. Ceva de genul ăsta.

— Nu Rutherford a făcut-o.

— Ştii asta cu siguranţă?

— Mi-ai citit dosarul de serviciu. Am fost investigator. Şi un anchetator îşi dezvoltă simţul pentru oameni. Am vorbit cu Rutherford. Am petrecut timp cu el. Nu el a făcut-o.

— Poate că ai dreptate. Într-un fel sper că ai dreptate. Dar fără dovezi, rămâne o posibilitate. Trebuie să o accept. Sau să o exclud.

— Atunci vorbeşte cu Rutherford. Întreabă-l în faţă. Prinde-l cu o minciună, sau lăsaţi-l să-şi reabiliteze numele.

— Aş vrea să pot.

— De ce nu poţi?

— Dacă este implicat? Îl aducem aici, el îşi anunţă amicii, iar ei întrerup negocierile cu compania de asigurări. Blochează datele oraşului pentru totdeauna. Şi se târăsc înapoi în bârlogul lor. N-am avea nicio şansă să-i prindem. Sau dacă amicii lui ne urmăresc şi ne văd că îl aducem, acelaşi rezultat.

— Şi ce ai de gând să faci?

— Cealaltă posibilitate este transmisia online. O urmărim şi pe asta. Sperăm să se rupă ceva. Între timp, trebuie să te rog să nu-i spui asta lui Rutherford. Sau altcuiva. Ar putea avea consecinţe extrem de grave dacă ai face-o.

— Rutherford şi-a pierdut slujba. Toată lumea din oraş îl urăşte. A fost aproape răpit. Nu am de gând să mai arunc nimic pe seama lui.

— Bine. Mulţumesc. Acum, înainte de a pleca, am un mesaj de la detectivul Goodyear. Chestia cu schimbul pentru a-i face pe acei oameni să renunţe la acuzaţiile de agresiune? A fost ideea lui. Eu m-am cam bazat pe ea. Şi are nevoie să faci ceva pentru el.

— Ce?

— În această dimineaţă. Chiar acum, de fapt. Are o maşină care te aşteaptă afară să te ducă la autostradă. Şi vrea cuvântul tău că nu te vei mai întoarce.

— Şi dacă nu vreau să părăsesc oraşul?

— Haide, Reacher. Ajută-mă. Ieri l-ai rugat să te ducă cu maşina.

— Asta a fost ieri. De atunci, oraşul m-a fermecat.

— Îţi face o ofertă corectă, Reacher. Eşti în oraş de mai puţin de douăzeci şi patru de ore şi deja ai fost implicat în două încăierări majore.

Reacher a stat o clipă să cântărească oferta lui Goodyear. Trebuia să se gândească şi la bunăstarea lui Rutherford. Iar într-o lume ideală, el l-ar fi scos din joc pe cel care se afla în spatele trimiterii acelor huligani după el la restaurant. Nu era corect ca soldaţii de rând să plătească singuri preţul. Dar, pe de altă parte, oraşul nu avea staţie de autobuz. Şi nici semne de un prea intens trafic de camioane, ceea ce era cea mai bună şansă când venea vorba de a face autostopul. Oamenii deveneau din ce în ce mai neîncrezători în a lua străini în maşinile lor, în zilele astea. Mai ales străinii care arătau ca el.

— Bine, a spus Reacher. Voi pleca. În această dimineaţă. Dar am două condiţii.

— N-o să câştigi niciun ban din asta. Să fim clari în privinţa asta.

— Nu vorbesc despre bani. Este vorba de altceva. Idioţii ăia m-au atacat pentru că au crezut că lucrez pentru un agent de asigurări. Ăsta trebuie să fie tipul care m-a dus cu maşina ieri. Va sta într-un hotel undeva în oraş. Un tip din New York. E tânăr. În jur de 20 de ani. Nu poate fi greu de găsit. Vreau să te asiguri că, dacă eu nu sunt aici, nu-şi vor îndrepta atenţia spre el. Asta înseamnă să-i avertizezi să-l lase în pace. Într-un limbaj pe care ei îl pot înţelege. Înţelegi ce vreau să spun?

Wallwork a zâmbit.

— Cred că da.

— Şi trebuie să-l avertizezi să-şi păzească spatele, în cazul în care cel care i-a trimis pe fraţii Chuckle trimite pe altcineva. Cineva mai bun.

Wallwork a dat din cap.

— Pot să fac asta.

— Şi apoi mai este Rutherford. Dacă trebuie să îl investighezi, aşa să fie. Dar trebuie, de asemenea, să îl ţii în siguranţă. Cu siguranţă nu este capabil să o facă singur.

Maşina pe care Goodyear o trimisese aştepta în parcarea tribunalului când Reacher a ieşit pe uşa metalică de la capătul scărilor. Era lungă, elegantă şi germană, de un negru metalic, şi strălucea în soarele dimineţii de parcă tocmai fusese spălată. Din

punct de vedere tehnic, era un sedan obişnuit, cu patru uşi şi portbagaj, dar pentru ochiul lui Reacher părea prea joasă în spate. Părea mai degrabă ghemuită pe asfalt decât aşezată pe roţi, ca şi cum ar fi fost strivită înainte de a ieşi din fabrică.

Şoferul l-a văzut pe Reacher ieşind. A apăsat un buton pentru a deschide portbagajul, a coborât şi s-a îndreptat rigid spre partea din spate a maşinii. Avea în jur de cincizeci şi ceva de ani, s-a gândit Reacher, cu părul argintiu tuns scurt şi pielea bronzată şi uscată a unui tip care petrecea mult timp în aer liber. Nu era înalt - poate un metru şi şaizeci şi cinci cel mult - şi purta pantaloni chino bej şi o cămaşă albă. Cămaşa era strânsă pe umeri, dar şi în jurul burţii. Era ca şi cum ar fi fost cândva în formă, dar se străduia să rămână aşa şi nu era pregătit să admită că s-ar putea să nu reuşească. S-a uitat la Reacher şi a rânjit, făcându-şi simţită nemulţumirea faţă de perspectiva ca cineva atât de neîngrijit să fie lăsat să călătorească în vehiculul său imaculat.

— Eu sunt Marty. Tu eşti Jack Reacher?

Reacher a dat din cap.

— Poţi să închizi portbagajul, Marty. Fără bagaje. Doar hainele pe care le am pe mine.

Această revelaţie nu l-a făcut pe Marty să pară mai entuziasmat. A clătinat din cap, a împins un buton de pe marginea capacului portbagajului, ceea ce a făcut ca acesta să se închidă încet, şi s-a îndreptat spre partea pasagerului. A deschis uşa din spate şi s-a dat la o parte în timp ce Reacher se înghesuia în spaţiul îngust. Apoi s-a dus pe partea lui de maşină şi s-a urcat la volan. Şi-a prins centura de siguranţă, a pornit motorul şi a ieşit din parcare. A trecut prin faţa clădirii, a virat la stânga şi la dreapta de-a lungul câtorva străzi mărginite de case unifamiliale care se făceau mai mari şi mai depărtate pe măsură ce înaintau, până când au intrat pe un drum drept şi lat, cu câmpuri pline de plante joase de culoare verde închis de o parte şi de alta. Poziţia soarelui îi spunea lui Reacher că se îndreptau spre sud.

— Unde mergem, Marty?

Reacher s-a mutat spre centrul banchetei din spate.

— Spre autostradă. Marty a aruncat o privire la reflexia lui Reacher în oglindă înainte ca ochii lui să se întoarcă la drum. Acolo vrei să mergi, nu-i aşa?

— Am venit pe autostradă. Reacher s-a deplasat încă puţin. Este la nord de oraş.

— Mergem pe o altă autostradă.

— Care altă autostradă? Şi de ce?

— Ascultă. Detectivul Goodyear este un prieten. M-a rugat să duc pe cineva până la autostradă. Nu a specificat care. Pe aici îmi convine mai mult. E convenabil pentru nişte afaceri pe care le am în această după-amiază. Ce contează pentru tine, nord sau sud? Vagabonzii nu pot alege. Ai prefera să cobori şi să mergi pe jos? Pe căldura asta?

— De fapt, da, a spus Reacher. Îmi place să mă plimb. Căldura nu mă deranjează. Lasă-mă să cobor chiar aici.

Marty a continuat să conducă.

— Goodyear a vrut să se asigure că părăsesc oraşul? a spus Reacher. A spus-o clar?

— Da.

— Ce a spus că am făcut ca să devin atât de indezirabil?

— Să te baţi. În general să faci probleme. Să te asociezi cu persoane indezirabile. Genul ăsta de lucruri.

— Şi orice probleme pe care le-aş putea face în viitor, vrea să le fac în altă parte?

— Da.

— Nu s-a gândit că aş putea face probleme chiar aici, în maşina ta?

— S-a gândit că ai putea încerca. Dar am lucrat în poliţie timp de 20 de ani. Ştie că dacă eşti atât de prost încât să încerci ceva, mă descurc eu.

Marty şi-a mişcat coapsa dreaptă pentru a dezvălui un pistol mic şi o pereche de cătuşe uzate, aşezate pe marginea bombată a scaunului.

Pistolul era o recuzită inutilă, se gândi Reacher. N-avea cum să-l folosească. Ar fi avut nevoie de un al doilea tip pentru a avea vreo şansă. Altcineva pe bancheta din spate. Care să ţină arma îndreptată spre Reacher şi să-l ţină încolţit în spatele scaunului gol al pasagerului. Era imposibil pentru Marty să facă asta. Nu în timp ce conducea. Nu putea să se uite la drum şi să ţintească în spatele lui în acelaşi timp. Trebuia să se răsucească. Să evite tetierele. Să tragă mai mult sau mai puţin la întâmplare. În acest caz, Reacher i-ar fi luat arma.

— Gândeşte-te, a spus Marty. Poliţiştii te alungă din oraş pentru un motiv anume. Crezi că dacă ai fi găsit într-un şanţ, plin de gloanţe de la o armă înregistrată pe numele unui derbedeu care a

murit pe vremea când Reagan era preşedinte, cineva ar fi dat doi bani pe tine?

— Eu cu siguranţă nu m-aş bucura de asta.

— Cui îi pasă de fericirea ta?

Reacher s-a deplasat puţin mai la stânga.

— Se pare că am pornit cu stângul, Marty. Hai să o luăm de la capăt. Să facem un armistiţiu. Ce zici de asta? Nu voi face probleme în maşina ta. Şi tu îmi spui unde mă duci. Şi nu-mi spune autostradă, pentru că ştiu că nu e adevărat.

— Bine. Nu pe autostradă. Ai dreptate.

— Atunci unde?

— Vei afla când vom ajunge acolo.

— Nu mă cunoşti foarte bine, Marty, aşa că nu-ţi voi purta pică, dar nu sunt genul de om căruia îi plac răspunsurile vagi. Precizia este importantă pentru mine. Aşa că am să-ţi mai dau o şansă. Unde mă duci?

Marty şi-a mişcat din nou coapsa şi a bătut arma cu mâna dreaptă.

— Ce te face să crezi că eşti în poziţia de a da şanse?

— În timpul celor douăzeci de ani pe care spui că i-ai petrecut în departamentul de poliţie, ai observat vreodată modul în care maşinile de patrulare aveau un panou de plexiglas care despărţea partea din faţă de cea din spate?

— Sigur că am observat. Şi nu mi-a plăcut. Aceste panouri sunt antiglonţ. M-au împiedicat să trag în şmecheri când îi conduceam în anumite locuri.

— O atitudine de înţeles în anumite situaţii. Reacher s-a mai mişcat puţin. Dar e una pe care poate că ar trebui să o reconsideri acum.

Reacher a desfăcut centura de siguranţă a lui Marty şi a apucat capătul liber cu mâna stângă, trăgând-o înapoi şi lipind capătul metalic de uşă cu genunchiul stâng. S-a întins spre Marty şi şi-a pus palma stângă pe fruntea lui, apoi l-a tras înapoi, prinzându-i capul pe loc. Apoi şi-a strecurat braţul drept în jurul scaunului şi şi-a apăsat pumnul pe gâtul lui Marty. Maşina a virat. Marty s-a chinuit cu volanul pentru o clipă. Apoi şi-a luat pistolul şi s-a agitat, îndreptându-l spre spate şi încercând să îl îndrepte spre Reacher, care se lipea cu putere de spătarul scaunului şoferului.

Reacher a mărit presiunea asupra gâtului lui Marty până când acesta a simţit cum traheea lui începe să cedeze.

— Aruncă arma.

Marty a continuat să se agite pentru o clipă înainte ca realitatea să se instaleze şi să dea drumul la armă. Aceasta a ricoşat pe scaunul pasagerului şi a zdrăngănit pe podea.

Reacher a relaxat puţin presiunea.

— Bine. Acum opreşte maşina.

Marty a accelerat.

— Nu-i inteligent, Marty. Dacă nu opreşti maşina se vor întâmpla mai multe lucruri. În primul rând, îţi voi comprima gâtul. Există tot felul de vene şi artere în gâtul unei persoane. Vor fi strivite. Asta va întrerupe alimentarea cu oxigen a creierului tău. În curând vei leşina. Dacă maşina se mai mişcă, vom face un accident. Ceea ce ar fi bine din punctul meu de vedere. Spătarul acestui scaun mă va proteja. Tu, pe de altă parte, ai avea o problemă. Una majoră. Nu ştiu cât de bine cunoşti fizica, dar un principiu în special ar intra în joc. Inerţia. Ştii ce este asta?

Reacher a simţit o uşoară clătinare a capului lui Marty.

— Inerţia este tendinţa unui obiect de a-şi menţine starea actuală. Dacă ceva este staţionar, rămâne staţionar, cu excepţia cazului în care altceva îl mişcă. Dacă ceva este în mişcare, rămâne în mişcare, dacă nu îl opreşte altceva. Acelaşi lucru este valabil şi pentru corpul uman. Acesta este motivul pentru care maşinile au centuri de siguranţă. Fără ele, în caz de accident, maşina se opreşte, dar ocupanţii continuă să se mişte. Ei ies prin parbriz. Se pot înfige în obiecte ascuţite. Se pot întâmpla tot felul de lucruri dureroase. Poate chiar fatale. Şi tu nu porţi centura de siguranţă, nu-i aşa, Marty? Nu mai porţi.

Maşina a încetinit, dar încă se mişca.

— Şi mai ai o problemă în plus. Inerţia lucrează împotriva ta într-un alt mod. Simţi cât de strâns îţi ţin capul? Nu va continua să se mişte dacă maşina se loveşte de ceva. Se va opri. Dar corpul tău nu. Nu există nimic care să-i oprească mişcarea înainte. Singurul lucru care îl reţine este gâtul tău. Nu doar venele şi arterele din gâtul unei persoane. Există şi nervi.

Marty a luat piciorul de pe acceleraţie, a îndreptat maşina pe marginea drumului şi, în cele din urmă, s-a oprit. Reacher a simţit cum corpul lui Marty se relaxează.

— Mi s-a spus să te duc la o benzinărie, a spus Marty. Una abandonată.

— Şi? a spus Reacher.

— Nu ştiu. Nu mi s-a spus şi nu am întrebat. După cum tocmai am demonstrat, nu-mi doresc să mor.

— Unde este benzinăria?

— În faţă, cam la o jumătate de milă. E pe dreapta. Lângă un showroom de maşini abandonat. Înainte vindeau Studebakers. Când vezi semnul, ştii că eşti aproape.

— Cu cât te plăteşte Goodyear?

Marty a încercat să dea din cap.

— Dacă nu e vorba de bani, ce are el despre tine? Sper că e ceva important.

— Asta nu e opera lui John, spuse Marty. El este un om cinstit. Mi-a spus că te-a vrut afară din oraş pentru că eşti un scandalagiu, iar eu iau asta ca pe un adevăr evanghelic. Mi-a cerut să te duc cu maşina până la autostradă. Am fost de acord ca o favoare pentru un prieten. Chestia cu benzinăria e o afacere separată. El nu ştie nimic despre asta.

— Goodyear e un tip cinstit? Atât de cinstit încât ai putea să mă împuşti cu gloanţe dintr-o armă ilegală, să mă arunci într-un şanţ şi el ar închide ochii?

Marty încercă să scuture din nou din cap.

— Nu. Asta ţine numai de mine. Şi oricum e o cacialma. Am spus lucrurile alea doar ca să te ţin sub control. Arma nici măcar nu e încărcată. E ceva ce am învăţat la locul de muncă. Să-i faci pe băieţii răi să creadă că eşti dispus să le faci rău. Atunci nu trebuie să o faci.

— Bine. Să-l lăsăm pe Goodyear deoparte pentru o clipă. Cu cine ai făcut acest aranjament separat?

— Aici lucrurile devin complicate. Nu pot să-ţi spun. Nu pentru că nu vreau. Ci pentru că nu ştiu. E doar o voce la telefon.

— Deci este un bărbat, nu o femeie?

— Corect.

— Deci, un bărbat necunoscut te sună din senin şi îţi cere să fii complice la ce? Răpirea? De crimă? Şi tu spui: Sigur, OK?

— Nu e atât de simplu. E din perioada în care eram poliţist. Am încercat să-i fac o favoare unui tip odată, când am crezut că are nevoie de aşa ceva. M-am uitat în altă parte şi asta a fost o greşeală, pentru că imediat ce a scăpat a cerut alte favoruri ca să nu spună ce am făcut. Asta a durat ani de zile. De aceea am renunţat la poliţie în cele din urmă. Am crezut că nu-i mai sunt de folos, ca o să mă lase în pace. Dar m-am înşelat. M-a pus să livrez

un pachet aici. Să strâng nişte bani acolo. Lucruri de genul ăsta. Am crezut că nu se va termina niciodată. Apoi, într-o zi, tipul a murit. A fost călcat în timp ce traversa strada. De un şofer beat. Ştiu că e greşit să te bucuri de moartea unei alte fiinţe umane, dar nu m-am putut abţine. Eram în culmea fericirii. Am crezut că în sfârşit eram liber. Că mi-am recăpătat viaţa. A durat o săptămână. Apoi, într-o seară, a sunat telefonul. O voce pe care nu o mai auzisem până atunci mi-a spus că a moştenit anumite fişiere de la tipul mort şi că, dacă nu voiam să le predau poliţiei, aranjamentul anterior va continua. A spus că nu va fi nimic prea greu. Doar o mică favoare din când în când.

— Şi l-ai crezut?

— Sincer? Nu ştiu. Părea destul de serios. Dar eram obosit şi disperat, aşa că am decis să risc. I-am spus că nu mai fac nimic. Lasă-mă în pace, sau du-te şi fă ce ai de făcut. Ceea ce cred că a făcut. A doua zi dimineaţă s-a auzit o bătaie în uşă. Când am ajuns la uşă, cineva lăsase o pereche de pachete. De aceeaşi mărime. De aceeaşi formă. Erau numerotate cu numărul unu şi doi. L-am deschis mai întâi pe cel cu numărul unu. Înăuntru erau... părţile intime ale unui bărbat. Toate, dacă înţelegi ce vreau să spun. Mi-am petrecut următoarele două ore în baie. Apoi am deschis a doua cutie. Era goală, în afară de o bucată de hârtie. Era scris de mână pe ea. Un fel de scriere de şcoală veche. Scria că dacă vrei ca bărbăţia ta să ajungă într-una din astea, nu face nimic. În caz contrar, răspunde la telefon la ora nouă seara şi urmează instrucţiunile întocmai.

— Ai răspuns la telefon?

— La naiba, da. Tu nu ai fi făcut-o?

— Ce te-au pus să faci?

— Să scap de ceva. Patru valize.

— Restul tipului din cutie?

— Aşa cred. Dar nu m-am uitat înăuntru.

— Bine. Deci... Înapoi în prezent. De unde ştia tipul ăsta misterios că Goodyear ţi-a cerut să mă alungi din oraş? Goodyear trebuie să fie şi el pe lista lui.

— Nu. Tot eu am fost. Tipul a dat un ordin ca toată lumea să raporteze orice apariţie a lui Rutherford. Sau orice are legătură cu el. Goodyear mi-a spus că Rutherford a fost implicat în bătăile în care ai fost implicat. M-am gândit că asta te leagă de el. Mai bine să fim precauţi, nu? Aşa că am anunţat.

— Are şi alţi oameni care să se ocupe de Rutherford?

— Nu ştiu sigur. Dar sigur nu este un tip mărunt. Pun pariu că are o întreagă reţea care lucrează pentru el.

— Ce vrea de la Rutherford?

— Crezi că l-aş întreba aşa ceva? Pare genul de om cu care ar fi o idee bună să intri în contradicţii?

— Pare exact genul.

— Probabil de aceea tu eşti cel care este scos din oraş şi eu sunt cel care conduce.

— O să iau asta ca pe un compliment.

— Ia-l cum vrei tu. Deci, ce se întâmplă în continuare? Cred că vrei maşina. Bine, atunci. Ia-o. Dar fă un singur lucru pentru mine. Trebuie să fac să pară că ai evadat. Dacă el crede că te-am lăsat să pleci, sunt mort. Mai rău decât mort. Aşa că vreau să mă răneşti. Şi vreau să faci să pară convingător. Ştiu că ai băgat trei oameni în spital noaptea trecută, aşa că nu te abţine.

— Nu am de gând să te rănesc. Şi nu am de gând să-ţi iau maşina. Cel puţin nu încă. Voi merge mai întâi în recunoaştere pe jos şi apoi voi face un plan.

— Ce să cercetezi? Autostrada e la nord, aşa cum ai spus. Du-te acum. Pune piciorul în prag. Ieşi din stat înainte să mă găsească.

— Nu mă interesează să ajung la autostradă. Asta a fost ideea lui Goodyear. Am treburi neterminate şi, evident, o parte din ele se află la benzinărie. Oamenii s-au chinuit mult să mă prindă. Ar fi nepoliticos să nu apar.

— Să rămâi aici este o idee proastă. Îţi aminteşti cutia numărul unu? Ăsta e genul de lucruri de care sunt capabili. Şi valizele. Nu vreau ca următoarea mea treabă să fie să împrăştii părţi din tine prin tot ţinutul. Iar eu nu vreau ca altcineva să împrăştie părţi din mine. Aşa că cel mai bun lucru ar fi...

— Dă-mi arma.

— Nu e încărcată. Ţi-am spus.

— Dă-mi-o oricum.

Marty a recuperat arma de pe podea şi i-a dat-o. Era un pistol de calibrul 22. Un Smith & Wesson 2213. Reacher a verificat-o. Nu era unsă. Iar încărcătorul nu avea gloanţe. Marty spusese adevărul.

— Şi telefonul tău, a spus Reacher.

Marty şi-a deconectat telefonul de la un suport de bord.

— Acum telefonul tău cu cartelă.

— Nu am unul.

— Nu-mi irosi timpul. În niciun caz nu ai cum să comunici cu un tip care aranjează crime folosind un telefon care poate fi localizat.

Marty a scos din buzunar un mic telefon pliabil.

— Şi cheile tale.

Marty a suspinat şi i-a dat lui Reacher un obiect de mărimea unei cutii de chibrituri cu patru butoane şi un logo. Era ataşat un mănunchi de alte chei. Cele mai multe păreau să fie pentru încuietori obişnuite. Dar una era mult mai mică. Reacher a ţinut-o în mână.

— De la cătuşele tale?

Marty a dat din cap.

— Leagă-te de volan. O singură încheietură e suficient.

Marty a făcut cum i s-a spus.

— E în regulă. Reacher a deschis uşa. Rămâi aici. Stai liniştit. Mă întorc imediat.

ŞAPTE

Reacher a pornit la drum şi, după douăzeci de metri, a ajuns la intrarea pe un câmp, pe partea dreaptă a drumului. Nu era mare lucru pe câmp. A ghicit că tutunul fusese cultivat cândva acolo, iar presupunerea venea mai mult din lecţiile pe jumătate reţinute în şcolile făcute în părţi îndepărtate ale lumii decât din recunoaşterea plantelor brune şi butucănoase care se împrăştiau pe suprafaţa solului roşu sfărâmicios. Şi-a croit drum spre partea opusă, care era mărginită de o lizieră de copaci subţiri, s-a strecurat printr-o deschizătură şi a continuat paralel cu drumul.

După un sfert de milă, Reacher a văzut spatele unei perechi de clădiri. Cea mai apropiată era mai lată şi mai înaltă. Pete de vopsea albă de un metru pătrat se desprindeau de pe suprafaţa ei de beton găurit. Un stâlp de poate un metru pătrat răsărea din partea cea mai îndepărtată, dublând înălţimea acoperişului. Un set de majuscule roşii mari era încă ataşat şi spatele literelor S, T, U, D şi E era vizibil înainte ca restul numelui să fie ascuns de zid. Cea de-a doua structură era mai mică. Era puţin mai mare decât un chioşc, în partea laterală a unei curţi acoperite cu acoperiş. Nu mai existau pompe de benzină. Reacher a presupus că fuseseră scoase, recondiţionate şi vândute în magazine de artă din oraşele bogate. Odată văzuse una în vitrina unei galerii, la vânzare pentru mai mulţi bani decât costa o maşină. Un simbol că vremurile se schimbă, s-a gândit el. La fel ca şi benzinăria închisă. Cândva înfloritoare, din cauza vecinului ei, vânzător de maşini. Apoi, o luptă disperată pentru supravieţuire, agăţându-se de fiecare ocazie pe măsură ce oameni deveneau din ce în ce mai puţini, o luptă care slăbea, încetinea şi, în cele din urmă, înceta cu totul. Nu era un loc unde să faci afaceri acum. Asta era clar. Nu trecuse niciun vehicul de când Reacher intrase pe câmp. Nu mai erau decât alte două forme vizibile. Ascunse în spatele clădirii mai mari. Un Suburban şi o Toyota. Negru şi albastru. Aceleaşi ca în ziua precedentă. Întrebarea era dacă au transportat acelaşi număr de oameni.

Reacher s-a gândit că ar fi pus o persoană pe acoperiş care să vadă maşina lui Marty apropiindu-se şi care să-i anunţe pe ceilalţi. Maşina ar fi trecut prin faţa clădirii şi, dacă Reacher ar fi condus-o, ar fi continuat printre clădiri şi ar fi oprit la jumătatea drumului, pe partea cealaltă. O persoană ar fi ieşit din ascunzătoare, ar fi deschis uşa din spate, pe partea şoferului, apoi

ar fi intrat în spate. Altul ar urma cu un pistol cu tranchilizante şi ar împuşca ţinta înainte ca aceasta să aibă şansa de a reuşi să iasă din spaţiul îngust. Deci trei persoane, minim trei. Suficient pentru a face treaba cu uşurinţă. Dar, dacă erau precauţi, puteau folosi două persoane ca să deschidă ambele portiere din spate, şi care să aibă două pistoale cu tranchilizante. Asta ar necesita un nivel mai ridicat de îndemânare şi pregătire pentru a se asigura că băieţii cu pistoalele nu se împuşcă între ei pe bancheta din spate a maşinii, dar ar evita orice problemă dacă ţinta ar fi riscat şi s-ar fi aruncat spre uşa care se deschidea sau ar fi reuşit să apuce arma înainte ca aceasta să tragă. Deci, cel mai probabil, cinci persoane. Şi dacă erau şi mai precauţi, ar fi avut pe cineva mobil care să se mişte dacă ceva nu mergea bine. Şase persoane. Două perechi, două persoane singure. Acelaşi număr ca şi ieri.

Reacher a hotărât să lase la urmă observatorul de pe acoperiş. Era prea îndepărtat fizic ca să reprezinte o ameninţare şi, chiar dacă ar fi fost înarmat, nu ar fi riscat să tragă în caz că şi-ar fi lovit proprii oameni. Probabil că perechile se ascundeau undeva în apropierea colţurilor din spate ale clădirilor. Persoana mobilă era factorul necunoscut. El sau ea ar fi fost cel sau cea care l-ar fi putut imobiliza primul.

Dacă exista unul.

Reacher şi-a găsit un loc de unde să observe. Putea să aştepte toată ziua. Între timp, adversarii lui ar fi devenit nervoşi. Fără îndoială că fuseseră informaţi că Marty părăsise tribunalul. Îngrijorarea ar fi început să apară până acum. Ar fi fost îngrijoraţi că ceva nu a mers bine. Cu cât întârzierea era mai mare, cu la atât mai mult stres aveau să fie supuşi. Cu cât mai mare era stresul, cu atât mai mare era şansa să facă o greşeală.

Au trecut douăsprezece minute. Nimic nu s-a mişcat. Nimic nu a scos vreun sunet. Apoi Reacher a auzit un vehicul. Se apropia dinspre nord. Reacher a văzut mişcare pe acoperiş. Lângă stâlpul cu litere. Un cap a apărut, ridicându-se încet. Era o femeie. Îmbrăcată în negru. Cu părul roşcat. O mai văzuse înainte. Ieri. Pe partea opusă a aleii, înainte ca ea să-şi urce amicul inconştient în spatele Toyota. A stat nemişcată cinci sau şase secunde, apoi s-a ascuns din nou, ridicându-şi mâna la ureche în timp ce se apleca. A apărut o maşină. Mergea cu viteză. Un Mustang decapotabil, albastru cerneală, cu acoperişul coborât. Un bărbat conducea. Pe

scaunul pasagerului se afla o femeie care zâmbea. A trecut fulgerător, cu motorul urlând, împrăştiind pietriş în urmă.

Următorul vehicul pe care Reacher l-a auzit se îndrepta în direcţia greşită, aşa că a rămas nemişcat, lipit de pământ, invizibil. Sunetul motorului era acelaşi, aşa că a presupus că era Mustangul care se întorcea. Tipul care se dădea mare, sperând să aibă parte de acţiune în acea noapte. Au mai trecut cinci minute.

Zece. Apoi a auzit un vehicul care venea în direcţia corectă. Ceva mai lent şi mai uşor. Reacher s-a ghemuit, gata să ţâşnească.

Din nou mişcare pe acoperiş. Capul femeii a apărut din nou. De data aceasta s-a ridicat mai repede. S-a ridicat cu totul, atingându-şi urechea, şi a început să alerge spre centrul clădirii. S-ar fi uitat direct la Reacher dacă nu ar fi fost atât de concentrată pe acoperişul de sub picioarele ei. Când vehiculul care se îndrepta spre sud a trecut pe lângă ea, nici măcar nu şi-a întors capul. Apoi a dispărut. Reacher a presupus că a sărit pe o trapă. S-a lăsat şi el jos, cuibărindu-se în pământ. Nouăzeci de secunde mai târziu, femeia s-a strecurat afară printr-o deschizătură de la capătul unui panou, aproape de mijlocul peretelui din spate. Tipul pe care Reacher îl doborâse s-a strecurat după ea şi au fugit spre Toyota. Cei doi tipi mai scunzi cu care Reacher schimbase câteva cuvinte au ieşit din chioşc şi au sprintat spre Suburban. Apoi ambele vehicule au pornit şi au accelerat, cu roţile învârtindu-se pe suprafaţa netedă, îndepărtându-se de oraş.

OPT

Speranski se afla în sufrageria sa, mâncând micul dejun, când telefonul securizat a sunat din nou.

— Avem o problemă, a spus vocea de la celălalt capăt al firului. L-am pierdut pe Rutherford.

— Cum naiba s-a întâmplat asta? Speranski şi-a aruncat ziarul prin cameră. Două persoane trebuiau să supravegheze locuinţa lui. Instrucţiunile mele nu au fost clare?

— Au fost clare. Două persoane supravegheau. Unul dintre ei era agentul principal. A primit un mesaj de la portarul lui Rutherford. Rutherford îi ceruse să cheme un taxi.

— Şi cum a dus asta la dispariţia lui Rutherford?

— Agentul i-a spus portarului să facă ce i se ceruse. Şi să comande un al doilea taxi, care să sosească în acelaşi timp. Ca să-l poată urmări. Cele două vehicule operaţionale erau ocupate la locul ambuscadei. Ea s-a gândit că dacă portarul nu-i găsea un taxi, Rutherford ar fi fugit şi ar fi chemat unul de unul singur. Sau şi-ar fi luat propria maşină. Oricum ar fi fost la fel de rău. Poate mai rău.

— Deci, ce a mers prost?

— Nu ştiu. Fie portarul a dat-o în bară, fie compania de taxi. A venit doar o singură maşină şi Rutherford a luat-o.

— Spune-mi că măcar ştim numărul ei?

— Ştim. Numărul, descrierea şi fotografia.

— Rutherford a spus care este destinaţia?

— Da. N-o să-ţi placă. Aeroportul Nashville.

— Nu. Speranski s-a ridicat în picioare. Rutherford nu poate fi lăsat să se îmbarce în avion. Ar fi un dezastru absolut. Unde sunt agenţii care îl supravegheau?

— În drum spre aeroport. La fel şi restul echipei. Având în vedere urgenţa situaţiei, i-am rechemat de la locul ambuscadei.

— Bine. Ţine-mă la curent. Vreau să ştiu în momentul în care Rutherford va fi interceptat. Speranski a făcut o pauză. Aşteaptă. Cum rămâne cu vagabondul? Care este situaţia lui?

— Asta nu e clar. Trebuie să fi existat un fel de întârziere după ce a fost luat de la tribunal. Nu fusese predat când echipa s-a retras. Am considerat că găsirea lui Rutherford era o prioritate mai mare.

— Deci, unde este?

A urmat o tăcere de câteva clipe pe linie.

— Acesta este un alt lucru pe care nu-l ştim.

Reacher a rămas unde era, tăcut şi nemişcat. Nu voia să se arate doar pentru a se trezi faţă în faţă cu încă o jumătate de duzină de ticăloşi care îl pândiseră tot timpul, aşa că şi-a mai acordat încă cincisprezece minute înainte de a risca să plece. S-a târât înapoi pe drumul pe care venise până când a ajuns la copacii paraleli cu drumul. Apoi s-a ridicat şi a început să se mişte mai repede. Parcursese un sfert de milă când a simţit ceva vibrând în buzunar. A scos telefoanele lui Marty. Cel cu cartelă bâzâia. Reacher a deschis telefonul şi l-a dus la ureche.

— Da, a spus el.

— Unde naiba eşti?

Era o voce de bărbat, întreruptă şi distorsionată.

Semnalul trebuie să fie slab, a ghicit Reacher. Probabil din cauza locaţiei îndepărtate. Probabil că nu era prea bun pentru claritatea sunetului. Dar, pentru orice eventualitate, şi-a ridicat cămaşa, a dublat materialul şi l-a folosit pentru a acoperi micul microfon.

— La două minute, a spus Reacher.

— De ce durează atât de mult? Cuvintele celuilalt bărbat erau aproape înecate de pocniturile şi zgomotele de pe linie.

— Tipul ăla pe care m-ai trimis să-l livrez? E un dur. A trebuit să-l fac KO.

— E inconştient?

— Cam aşa ceva.

— Asta e bine. A fost o schimbare de plan. Echipa care a fost trimisă să te întâlnească a fost mutată, temporar. O altă situaţie. Mai urgentă. Dar asta mă priveşte pe mine. Ai vreo frânghie la tine? Sau o pereche de cătuşe din plastic?

— Am o pereche de cătuşe adevărate. De la departamentul de poliţie.

— Sunt bune. Acum, fă ce îţi spun. Când ajungi la benzinărie, du-l pe tip în interiorul clădirii şi leagă-l cu cătuşele de ceva. Asigură-te că nu scapă, iar când pleci, asigură-te că nu rămâne niciun semn că ai fost acolo. Şi asigură-te că-ţi ţii telefonul pornit. S-ar putea să am altă treabă pentru tine mai târziu.

Marty stătea cu faţa în sus când Reacher s-a întors la maşină. Era ţeapăn, îmbufnat. Încerca să-şi recupereze un pic de

demnitate. Reacher s-a urcat pe partea pasagerului şi i-a dat cheile, telefoanele şi pistolul.

— Ai găsit locul?

Marty şi-a desfăcut cătuşele.

— Da, a spus Reacher. Acum condu.

— Unde? Marty a pornit motorul. Te rog, spune autostradă.

— Până la benzinărie. O jumătate de milă, cum ai spus.

Marty s-a încordat.

— Eşti sigur?

— Absolut. Nu e nimeni acolo.

— Atunci de ce mergem?

— Pentru că am decis să te las în pace.

— Cum? Ce ai de gând să faci?

— O să te leg cu cătuşele de ceva solid şi apoi o să-ţi împrumut maşina. Voi lăsa cheile la tribunal.

— Ai de gând să trimiţi poliţia să mă ia?

— Nu. Tipul de la telefon trimite pe cineva. Crede că o să mă ia.

— Nu înţeleg.

— Tipul a sunat pe telefonul tău cu cartelă acum un minut. E o încurcătură la el, care a cauzat o întârziere. Spune-le băieţilor lui că ai încercat să mă încătuşezi aşa cum ţi-a spus, dar că nu eram atât de inconştient pe cât credeai. Te-am atacat şi te-am încătuşat eu.

— N-o să mă creadă niciodată.

— Aş putea să te las inconştient dacă asta ar ajuta.

Marty a făcut o pauză de parcă s-ar fi gândit serios la asta.

— Ce zici de asta? a spus Reacher. O să te încătuşez cu braţele atât de sus, la spate, încât nu ai cum să o fi făcut singur. Va fi inconfortabil, dar ar trebui să fie credibil.

Marty nu a răspuns. Doar a tras maşina în faţa vechii benzinării şi s-a târât tăcut până la chioşc. Reacher l-a urmat înăuntru.

— De ce mă ajuţi? Marty a tresărit când Reacher i-a strâns cătuşele. Am încercat să ajut pe cineva odată. Uite în ce necazuri am intrat.

— Am mai avut probleme înainte, a spus Reacher. Am supravieţuit. Şi acum am peşti mai mari de prăjit.

Abordarea generală a lui Reacher în ceea ce priveşte şofatul era să găsească pe altcineva care să o facă. El era capabil să conducă un vehicul, în sens tehnic. Armata îi asigurase o pregătire

temeinică. Nu omorâse niciodată pe nimeni cu maşina. Cel puţin, nu din greşeală. Nu avusese niciodată vreo coliziune. Nici una neintenţionată. Problema lui era în principal una de temperament. Un bun şofat necesita un echilibru între acţiune şi reacţie, viteză şi reţinere, măsură şi control. O cale de mijloc, constantă şi susţinută. Reacher, pe de altă parte, era construit pentru extreme. În mod implicit, el se mişca extrem de încet sau extrem de repede. La un moment dat putea să pară lent, leneş, aproape comatos. În următoarea, putea să izbucnească într-o frenezie de acţiune, furioasă, necruţătoare, atât timp cât era necesar, apoi să revină la o linişte senină până când se prezenta următoarea ameninţare. Dar în acea dimineaţă, după ce îl încătuşase pe singurul om din apropiere de o ţeavă de apă, nu mai avea alternative. Nu trecea niciun autobuz. Nici maşini ca să facă autostopul. Şi chiar dacă ar fi existat, era problema rapidităţii.

O altă situaţie, spusese tipul de la telefonul cu cartelă. *Mai urgentă.*

Acelaşi tip care le ordonase lacheilor săi să raporteze orice apariţie a lui Rutherford.

Acelaşi tip ale cărui victime apăreau dezmembrate în valize.

Reacher a mers către maşină, a deschis portiera şi s-a strecurat la volan. A rotit cheia pentru a porni motorul, a băgat în viteză şi a apăsat pe acceleraţie. Şi-a prins centura de siguranţă cu o mână şi a tras tare de volan cu cealaltă. Maşina s-a rotit într-o buclă strânsă şi a reintrat pe şosea într-o rafală de pietriş. S-a îndreptat spre nord. Înapoi în oraş. Se deplasa cât de repede putea. Destul de lin pe porţiunile drepte. Puţin cam zdruncinat în curbe. Câmpurile, plantele şi frunzişul verde-închis erau o ceaţă de o parte şi de alta a şoselei, până când drumul s-a îngustat şi au început casele. A făcut dreapta şi stânga pe străzile rezidenţiale. A trecut pe lângă tribunal. S-a jucat de-a „cine frânează primul” cu un Camaro roşu-sângeriu la intersecţia cu semafoarele stricate. A câştigat. Şi a oprit în faţa cafenelei. I-au scârţâit cauciucurile. Oamenii se holbau. Era parcat pe un loc ilegal, dar Reacher nu era îngrijorat. Într-un fel sau altul, nu avea să stea acolo mult timp.

Reacher a tras de uşă şi a cercetat interiorul cafenelei. Barmaniţa servea doi bărbaţi în costume. Alte patru persoane aşteptau la coadă. Doi bărbaţi. Două femei. O pereche de

adolescenţi se aflau în singurul separeu din spate, lipiţi unul de celălalt, şoptind. Trei dintre celelalte mese erau ocupate. Una de către un bărbat cu părul cărunt, încremenit şi aplecat peste ceaşca lui. Una de o femeie de vreo douăzeci de ani, care bătea la tastele unui computer argintiu subţire. Cealaltă era ocupată de un tip cu părul lung şi drept, care se holba la perete şi îşi mişca mâinile de parcă ar fi cântat la o tobă imaginară.

Nici urmă de Rutherford.

Reacher a făcut un pas în cafenea.

— Scuzaţi-mă, a spus el.

S-a făcut linişte şi toată lumea s-a întors să se uite la el. Toată lumea în afară de toboşar.

— Îl caut pe Rusty Rutherford, a spus Reacher. Toată lumea ştie cine este?

Capetele au dat din cap. Vocile murmurau şi bolboroseau, toate în mod afirmativ.

— A fost azi aici? Sau l-a văzut cineva în altă parte?

Capetele au negat. Voci murmurau şi mormăiau, toate în sens negativ.

— Ştie cineva unde locuieşte?

Capetele s-au clătinat.

— OK, a spus Reacher. Dacă îl vedeţi pe Rutherford, vreau să-i transmiteţi un mesaj. Spuneţi-i că Jack Reacher spune să se ducă acasă. Sau la secţia de poliţie. Oricare dintre ele este mai aproape. Fără întârziere. Să aştepte să iau legătura cu el. Puteţi să faceţi asta?

Capetele au dat din cap. Dar nu cu prea mult entuziasm.

Reacher a condus trei străzi şi a abandonat maşina lui Marty în faţa restaurantului. Înăuntru, doar un singur separeu era ocupat. Cel de sub fotografia unui Cadillac roz. Un cuplu de pensionari, suficient de bătrâni pentru a fi deţinut un Cadillac adevărat, stăteau unul lângă altul. Luau un mic dejun relaxat. Friptură şi ouă pentru el. Pentru ea, o prăjitură cu o glazură de fructe. Şi cafea pentru amândoi. Din belşug. Chelneriţa lăsase tot ibricul.

Nu era nimeni la mesele din centru. Nimeni nu folosea telefonul cu plată de pe peretele din spatele sălii. Nimeni nu era vizibil în bucătărie.

Nici urmă de Rutherford.

Reacher se apropie de separeul bătrânului cuplu.

— Îmi pare rău că vă întrerup dimineaţa, oameni buni, a spus el. Îl cunoaşte vreunul dintre voi pe Rusty Rutherford?

— Îl cunoaştem, a spus bărbatul, după o clipă.

Femeia şi-a înfipt cotul în coastele soţului ei.

— Ei bine, ştim cine este, a adăugat bărbatul. Nu e ca şi cum ar fi un prieten sau ceva de genul ăsta. Nu pot să spun că am schimbat vreodată vreun cuvânt, dacă mă gândesc bine.

— E un idiot, asta e ceea ce este, a spus femeia. De ce întrebi despre el?

— Trebuie să-l găsesc, a spus Reacher.

— Ca să-i tăbăceşti fundul?

— Asta nu e în capul listei mele, nu.

— Ar trebui să fie. Femeia îşi lăsă furculiţa în farfurie. Ar trebui neapărat să-i dai un şut în fund. Să-l loveşti bine. O merită. E un imbecil.

— Poate că o merită, a spus Reacher. Poate că nu. Oricum ar fi, trebuie să-l găsesc. Şi repede. Dacă îl vedeţi, îi veţi transmite un mesaj din partea mea?

Bărbatul a dat în cele din urmă din cap, aşa că Reacher i-a spus ce voia să-i transmită lui Rutherford, apoi s-a întors când a sesizat o mişcare în colţul camerei. Era o chelneriţă care ieşea din bucătărie. Prima pe care o întâlnise cu o seară înainte.

— Nu eşti aici ca să creezi din nou probleme, nu-i aşa?, a spus ea.

— Din nou? a spus Reacher. Nu am mai făcut probleme înainte.

Chelneriţa i-a aruncat o privire dură, apoi a luat ibricul de cafea de la masa cuplului de bătrâni.

— În regulă, atunci. O masă pentru o persoană? Stai unde doreşti. O să aduc o ceaşcă.

— Nu rămân, a spus Reacher. Îl caut pe Rutherford. Tipul cu care am fost aseară.

— Ştiu cine este Rutherford. Toată lumea din oraş ştie.

— A fost azi aici?

— Nu. Nu l-am văzut. Nu vine niciodată dimineaţa. E doar un tip care ia cina.

— Ştii unde locuieşte?

— Nu chiar. Undeva în oraş, cred. Nu prea departe, pentru că merge mereu pe jos. Nu l-am văzut niciodată coborând dintr-o maşină.

— Mulţumesc, a spus Reacher şi a pornit spre fundul camerei.

— Unde te duci?, a întrebat chelneriţa.

— La telefonul public.

— Nu este conectat. Pe cine vrei să suni?

— Pe nimeni. Vreau să verific cartea telefonică. Să văd dacă adresa lui Rutherford este trecută.

— Nici acolo nu e nici o carte. Chestia aia e doar o recuzită. Decoratorul l-a pus acolo. A spus că îi conferă autenticitate.

— Serios? a spus Reacher. Bine, atunci. Cred că o să încerc altceva. A dat din cap şi s-a întors spre uşă.

— De ce nu te uiţi pe telefon?, a spus chelneriţa. Cine mai foloseşte cărţi de telefon şi chestii tipărite în zilele noastre?

Reacher a făcut o pauză. El le folosea. La fel cum folosise radioul militar şi reţeaua telefonică obişnuită şi serviciul poştal al Statelor Unite. Lucruri pe care le înţelegea. Şi el trimisese şi primise telexuri şi faxuri pe vremuri. Dar nu se împăcase niciodată cu telefoanele mobile. Nu într-o măsură semnificativă. Nu a avut niciodată nevoie. Nici măcar atunci când tot ce făceau era să dea şi să primească apeluri.

— Poţi să faci asta pentru mine? Reacher şi-a scos pachetul de bani. Să cauţi adresa lui Rutherford pe telefon? Cât costă aşa ceva?

Chelneriţa a dat banii la o parte şi şi-a scos telefonul din buzunarul şorţului.

— Am date nelimitate. Sunt abonată la contractul fostului meu soţ, prin intermediul serviciului său. Asta este. Este singurul lucru bun care a ieşit din căsnicia noastră. Ea a butonat câteva secunde la telefon, apoi a clătinat din cap. Îmi pare rău. Nu există vreo înregistrare. Deşi probabil că este un lucru bun dacă te gândeşti, având în vedere cât de nepopular este el acum.

Reacher s-a strecurat înapoi în maşina lui Marty, a pornit-o şi a făcut o întoarcere strânsă în U. A trecut în viteză prin intersecţie. A ratat la limită o camionetă veche Chevy. A luat următoarele două viraje la stânga. A parcat într-o zonă retrasă de la capătul parcării tribunalului. Şi s-a grăbit spre intrarea principală.

Ofiţerul Rule era de serviciu la birou când Reacher s-a apropiat de zona de recepţie de la subsol. A folosit scările publice, ceea ce n-a făcut-o să obiecteze. Şi nu părea surprinsă să îl vadă, ceea ce l-a bucurat pe Reacher.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Reacher?

— Am nevoie de nişte informaţii.

— Cu privire la ce?

— Rusty Rutherford. A apărut vreun raport despre el? De aseară? Despre dispariţia lui sau despre faptul că a fost târât în alte vehicule?

— Domnule Reacher, vă rog să fiţi înţelegător. Am auzit că aţi fost în Poliţia Militară. Ceea ce înseamnă că ştiţi că, chiar dacă am fi primit vreun raport... Ofiţerul Rule a făcut o pauză de o clipă, nu aş putea să vă spun nimic despre el.

— Vă mulţumesc. Ce ziceţi de adresa lui, atunci? Ştiţi unde locuieşte?

— Da, ştiu. Dar ştiţi că nu pot să vă dau acest tip de informaţii.

— Vă rog. Este important. Îmi fac griji pentru el.

— De ce vă faceţi griji?

— A dispărut. Trebuie să-l găsesc.

— Sunt sigur că nu ai de ce să te îngrijorezi. Dacă Rutherford nu e prin preajmă, probabil că a plecat din oraş. Probabil că s-a speriat după ziua de ieri. Nu e chiar genul luptător, iar faptul că a fost aproape de două bătăi într-o zi a fost probabil prea mult. Pun pariu că s-a dus să-şi viziteze rudele pe undeva. Asta ar fi o mişcare inteligentă pentru el.

— Am încercat să-l conving să plece din oraş. A refuzat. A fost de neclintit în privinţa rămânerii.

— În acest caz, probabil că s-a ascuns din nou. S-a dus acasă după ce a fost concediat şi nu a mai ieşit de acolo timp de o săptămână.

— De aceea am nevoie de adresa lui. Ca să verific dacă e bine.

— De ce nu ar fi? E ceva ce nu-mi spui?

— Tipul cu care am vorbit azi-dimineaţă înainte de a merge cu prietenul detectivului Goodyear. Mai e prin preajmă?

— Nu. A plecat imediat după ce ai plecat tu. De ce?

— A lăsat vreo instrucţiune să aveţi grijă de Rutherford?

— Nu, din câte ştiu eu. Ar fi trebuit?

— Am nevoie de adresa aceea. Reacher a făcut o pauză. Şi dacă aş fi primit un pont anonim?

— Cu ameninţări specifice de violenţă? Împotriva lui Rutherford?

— Nu în mod specific. Să spunem că este o bănuială de vechi investigator.

— Aş avea nevoie de mai mult de atât. Şi ar trebui să mă duc eu însumi. Să o fac oficial. Ar vrea el asta, având în vedere toată atenţia nedorită pe care o primeşte?

— Cel puţin îndrumă-mă în direcţia corectă. Ştii că nu încerc să-i fac rău. Eu sunt cel care i-a salvat fundul ieri.

— Aşa se pare. Aşa e. Dar poate că două grupuri sunt pe urmele lui Rutherford şi tu doar îţi ţineai rivalii la distanţă până la sosirea întăririlor.

— Să zicem că am vrut să răpesc un tip ca Rutherford. Ţi se pare că aş avea nevoie de întăriri?

— Ei bine, nu. Dar s-ar putea să fi urmat ordinele.

— Obişnuiam să urmez ordine. De cele mai multe ori. Arăt eu ca cineva care face asta acum?

Ofiţerul Rule nu a răspuns.

— OK, a spus Reacher. Am înţeles. Nu-mi da adresa lui Rutherford. Spune-mi doar atât. Dacă aş fi un vechi prieten care vrea să-i facă o vizită surpriză, ce fel de loc ar trebui să caut? O căsuţă la ţară? O mansardă în centrul oraşului? O casă unifamilială lângă locul unde lucra?

— Nu eşti credibil. Rusty Rutherford nu este genul de om care să aibă grămezi de prieteni care să apară neanunţat.

— Chiar şi aşa. Fă-mi pe plac.

Ofiţerul Rule a rămas tăcută pentru o clipă.

— Există un lucru pe care nu-l înţeleg. De ce îţi dai atâta osteneală? De ce îţi pasă atât de mult de Rusty Rutherford? Nimănui altcuiva nu-i pasă. Ce este el pentru tine?

Reacher a ridicat din umeri.

— Se pare că a făcut tot ce a putut, pentru a face ceea ce trebuie şi a fost tras pe sfoară de cei de deasupra lui. Ceva asemănător mi s-a întâmplat şi mie odată. Nu mă face să mă simt bine. Iar acum are o grămadă de ticăloşi pe urmele lui dintr-un motiv pe care nu-l înţeleg, iar voi nu vă grăbiţi să-l ajutaţi. Cineva trebuie să o facă.

— Şi acel cineva eşti tu?

— Cred că da.

— De ce?

Reacher ridică din nou din umeri.

— Pentru că mă aflu aici.

— În regulă. Ascultă. Nu pot vorbi în calitate oficială, dar personal l-aş cataloga pe Rutherford ca fiind genul de om care

locuieşte într-un apartament. Şi dacă un vechi prieten s-ar întâmpla să mănânce la restaurantul la care ai fost ieri şi să se uite direct peste drum, nu ar fi complet în partea greşită a oraşului.

NOUĂ

Reacher ştia că telefoanele mobile pot afişa hărţi. Văzuse cum se face. Nivelul de detaliu era bun pentru o navigaţie de bază, se gândea el. Auzise că se puteau lua în calcul informaţii despre trafic în timp real şi actualizări ale vremii, ceea ce putea fi util dacă te duceai cu maşina undeva. Sau în drumeţii. Ştia că se puteau accesa şi imagini din satelit, dacă voiai să vezi acoperişuri sau vârfurile copacilor. Dar dacă i se dădea posibilitatea de a alege, Reacher ar fi preferat întotdeauna o hartă pe hârtie. Cea cu care se antrenase la West Point. Destul de mare şi rezoluție destul de bună pentru a dezvălui terenul detaliat. Un factor critic pentru un soldat. Diferenţa dintre victorie şi anihilare. Sau între a pune o capcană şi a intra într-o capcană.

Un factor critic pentru un soldat. Uneori la fel de important pentru un civil.

Reacher avea o imagine clară. Restaurantul. Clădirea de apartamente. Cafeneaua. Un triunghi îngust. Întreaga zonă de operaţiuni a lui Rutherford, în afară de scurta sa excursie la secţia de poliţie. A făcut ca totul să fie atât de uşor pentru cei care voiau să-l prindă. Dacă Rutherford ieşea din nou afară, Reacher nu-şi putea imagina cum ar fi putut să nu fie reperat imediat. Şi de data asta nu ar fi fost nimeni care să-l salveze.

Dacă Rutherford era ascuns în apartamentul său, ar putea fi în regulă. Pentru o vreme, cel puţin. Să răpeşti pe cineva de pe stradă este una. Prin natura sa, e un proces fluid. E rapid. Uşor de realizat. Uşor de abandonat dacă merge prost. Să răpeşti pe cineva din interiorul unei clădiri e o altă treabă. Mai ales dacă vrei să o faci pe ascuns. Nu poţi să spargi uşa apartamentului cuiva. E prea zgomotos. Cineva ar putea auzi. Un vecin, sau cineva care lucrează în clădire. Aşa că e nevoie de un fel de şiretlic. Asta implică o planificare suplimentară. Resurse mai mari. Poate recuzită şi costume. Şi chiar dacă reuşeşti să intri, rămâne problema de a aduce ţinta în stradă.

Dacă Rutherford era ascuns în apartamentul său.

Reacher i-a mulţumit ofiţerului Rule, apoi a coborât scările către subsolul tribunalului, câte trei pe rând, şi aproape că a doborât un tip care se grăbea să intre pe uşă. Era subţire, purta pantaloni chino şi un tricou polo. Cu un logo. Ca să arate că era serios.

Rusty Rutherford în persoană. Nu se ascundea. Nici nu era răpit. Nu încă.

Reacher l-a apucat pe Rutherford de umeri, l-a învârtit şi l-a împins afară.

— Dă-mi drumul! Rutherford a încercat să se elibereze. Ce naiba... ce faci, Reacher?

— Ar fi mai bine să stai departe de poliţie pentru o vreme. Reacher i-a dat drumul. Tocmai le-am spus că ai din nou probleme. Poate că ai dispărut. S-ar putea să aibă întrebări.

— Aproape că am avut probleme. Rutherford şi-a netezit tricoul.

— Ce s-a întâmplat?

— Am coborât din locuinţa mea în această dimineaţă. Mă îndreptam spre cafenea. Am ajuns până la uşă, dar unul dintre vecinii mei tocmai intra. Este un domn mai în vârstă, aşa că m-am dat la o parte ca să-l las să treacă şi am văzut o faţă pe care am recunoscut-o. Peste drum. Femeia care conducea maşina în care ticăloşii ăia au încercat să mă împingă ieri.

— Ce-ai făcut?

— M-am speriat. M-am panicat de tot. Am fugit la portar şi am ţipat la el să îmi comande un taxi până la aeroport. Apoi m-am dus sus să iau nişte lucruri, dar nu mai puteam gândi limpede. Nu mă puteam hotărî ce să împachetez. Ştiam că am portofelul cu actele şi cărţile de credit, aşa că m-am gândit că voi pleca - oriunde - şi voi cumpăra tot ce am nevoie când voi ajunge acolo. Aşa că m-am dus jos şi m-am urcat în taxi când a venit. A durat o eternitate. Sau aşa mi s-a părut, oricum.

— Şi de ce eşti aici acum?

— Am ajuns la jumătatea drumului spre Nashville şi apoi m-am gândit, ce fac? Nu ştiu cum e să fiu pe fugă. Nu vreau să fiu pe fugă. Vreau să rămân aici. Să-mi reabilitez numele. Şi apoi m-am gândit la tine.

— Ce-i cu mine?

— Erai în închisoare. Pentru că mi-ai salvat fundul. A doua oară. Nu puteam să te las în spatele gratiilor, aşa că m-am gândit că măcar atât puteam face, să te scot pe cauţiune.

— Apreciez sentimentul, Rusty, dar bătaia din faţa restaurantului nu a fost legată de tine.

— Ba da, a fost. Tipii ăia erau acolo ca să mă prindă. Holly - chelneriţa - era sigură de asta. De aceea m-a ajutat să ies pe uşa din spate, pe alee.

Reacher a clătinat din cap.

— Idioţii ăia au fost acolo pentru mine. Au crezut că lucrez pentru tipul de la asigurări care negociază pentru a repune în funcţiune computerele din oraş. Holly a pus totul la cale. Îţi aminteşti întrebările pe care mi le punea? Despre cel cu care am ajuns în oraş?

— Nu înţeleg. Ei cred că îi pot face pe negociatorii firmelor de asigurări să lucreze mai repede dacă îi bruschează?

— Nu voiau ca eu să lucrez mai repede, a spus Reacher. Voiau să mă retrag.

— Asta are şi mai puţin sens. Toată lumea din oraş vrea să revină la normal cât mai repede posibil.

— Cineva nu vrea. Şi oricare ar fi motivul, cred că este separat de încurcătura în care crezi că te afli. Cred că ar trebui să aflăm despre ce este vorba. Şi cred că ar trebui să începem prin a mânca ceva.

— Cum ne va ajuta asta?

— Întotdeauna mănâncă atunci când poţi. Atunci nu va trebui să mănânci când nu poţi. Şi este o oportunitate să împuşti doi iepuri dintr-o lovitură. Dacă Holly e acolo, vreau să spun. E timpul ca ea să spună câte ceva.

Reacher o luă pe lângă tribunal şi, când ajunseră în parcare, îi aruncă lui Rutherford cheile lui Marty.

— Poftim, a spus el. Tu conduci.

Rutherford s-a oprit brusc.

— Aşteaptă. A cui e maşina asta? Ai furat-o?

— Aparţine unui tip pe care l-am cunoscut azi dimineaţă. Mi-a împrumutat-o. Nu va avea nevoie de ea pentru o vreme.

— Nu ştiu. Rutherford a rămas nemişcat. Am propria mea maşină. De ce nu o folosim?

— Asta e aici. A ta nu este.

Rutherford a atins mânerul cu prudenţă, de parcă ar fi crezut că îl va electrocuta, apoi a deschis portiera şoferului şi a urcat înăuntru.

— Credeam că mergem la restaurant A căutat butonul pentru a muta scaunul înainte. Nu e departe. Am putea merge pe jos.

Reacher a clătinat din cap.

— Nu putem lăsa maşina aici. S-ar putea să avem nevoie de ea mai târziu. Şi nu mergem direct la restaurant. Vreau să ne plimbăm puţin cu maşina mai întâi.

— Să mă plimb pe unde?

— Oriunde. Arată-mi vechea ta şcoală. Casa primei tale prietene.

— De ce?

— Pentru că sper că ne va urmări cineva.

Rutherford a virat la dreapta la ieşirea din parcare şi, timp de câteva minute, a condus stângace şi sacadată, ca un adolescent nervos care încearcă să obţină permisul înainte de a fi pregătit. A petrecut mai mult timp uitându-se în oglindă decât prin parbriz. De două ori a atins bordura. Dar, după o vreme, s-a liniştit şi a trecut pe lângă casa în care se născuse. Apoi a trecut cu maşina pe lângă şcoala sa primară. Apoi casa în care locuise o fată irlandeză pe nume Siobhan, cu care, când avea şase ani, sperase să se căsătorească, până când ea l-a părăsit pentru că refuzase să renunţe la visul său de a deveni pilot de curse. Apoi casa în care se mutase familia lui când avea zece ani. Liceul lui. Şi a continuat, trecând de la un cartier la altul, unele ordonate şi prospere, altele sărăcăcioase şi deprimate, fiecare având o legătură cu trecutul său. Era ca şi cum ar fi călătorit printr-o enciclopedie de cărămizi şi mortar a vieţii sale. Fiecare nou punct de reper părea să-l relaxeze sau să-l întinerească. Fiecare îl făcea pe Reacher să se simtă şi mai claustrofob. Ideea de a-şi petrece o viaţă întreagă într-un singur loc devenea reală şi palpabilă în faţa ochilor săi.

Traseul pe care l-au urmat era perfect pentru scopul lui Reacher. Prea întortocheat pentru ca cineva să-l urmărească fără să se dea de gol. Prea aleatoriu pentru ca cineva să anticipeze şi să meargă mai departe. Singura dezamăgire a fost că nimeni nu a încercat. Reacher nu era nerăbdător din fire. Nu era obosit de compania lui Rutherford sau iritat de comentariile sale. Dar nici nu dorea să-şi prelungească timpul petrecut în oraş, aşa că, după încă un minut, i-a spus lui Rutherford să întrerupă turul său de nostalgie şi să se îndrepte spre aleea de lângă restaurant.

— Clădirea ta este cea de vizavi? a spus Reacher în timp ce au coborât din maşină.

Rutherford a dat din cap.

— Femeia pe care ai recunoscut-o de ieri. Cea care te urmărea. Unde stătea?

— Mă simt ca un prost acum. Rutherford dădea înapoi. Poate că doar mi-am imaginat că era ea. Poate că am reacţionat exagerat la toată chestia asta. Nu am dormit prea bine noaptea trecută şi...

— Nu. Reacher s-a întors cu faţa la el. Când instinctul îţi spune că ceva nu e în regulă, atunci ceva nu e în regulă. Ascultă-ţi întotdeauna instinctul. Este ceea ce te va salva de la a fi împins în spatele maşinii unui infractor.

— Femeia se prefăcea că se uită în vitrina unui magazin. În diagonală, vizavi de intrarea în clădirea mea. Este o farmacie, în principiu, dar vinde tot felul de lucruri sofisticate, aşa că se numeşte apotecă. Este plin de lumânări, jucării de pluş şi lucruri de decorat. Şi îşi schimbă vitrina în fiecare săptămână. E o junglă acum. Săptămâna trecută a fost o plajă. Săptămâna trecută era ceva legat de girafe.

Reacher s-a uitat după colţ şi a identificat magazinul descris de Rutherford. Nu se afla nimeni în apropierea lui. A verificat trotuarul în ambele direcţii. Niciuna dintre persoanele care lipseau de la benzinărie nu se afla acolo. Niciuna dintre persoanele din ambuscada eşuată nu era acolo.

— A dispărut, spuse Reacher. Nimeni din cei de ieri nu este la vedere. Acum uită-te şi tu. Spune-mi dacă mai e cineva pe care l-ai mai văzut. Cineva care ţi-a acordat prea multă atenţie recent. În cafenea. La magazinul alimentar. Pe stradă. Chiar dacă nu eşti sigur sută la sută. Chiar dacă este doar o senzaţie.

Rutherford se uită pe alee, ţinându-şi corpul cât mai în spate şi întinzând gâtul ca o broască ţestoasă din carapace. Apoi s-a retras şi a clătinat din cap.

— Nimeni.

Reacher a făcut un pas spre intrarea în restaurant, iar din telefonul lui Rutherford a început să răsune o melodie synthrock.

— Trebuie să răspund la asta. Rutherford a verificat numărul de pe ecran. Este avocatul meu.

S-a îndepărtat la trei metri şi a vorbit la telefon mai puţin de un minut.

— Nenorociţii!, a spus el când s-a întors. Îţi aminteşti că ţi-am spus că am cerut o hotărâre judecătorească să mi se dea laptopul meu de la serviciu? Evident, şeful meu ştie că e terminat dacă pun mâna pe el, pentru că judecătorul spune acum că pot să mi-l dea. Dar doar după opt săptămâni. Şi numai dacă plătesc paisprezece

mii de dolari pentru ca ei să modifice informaţiile confidenţiale din el, acum că nu mai sunt angajat al oraşului.

— Pot face asta? a spus Reacher.

— Avocatul meu spune că pot. Spune că m-au pus la zid.

— Există vreo altă cale de a obţine laptopul? Vreo şmecherie legală pe care o poate face?

— În afară de a intra prin efracţie şi de a-l lua, nu.

— Atunci ce ai de gând să faci?

— Să fiu de acord, cred. Am nevoie de acel computer. Am banii. Pot să aştept. Şi se spune că răzbunarea este un fel de mâncare care se serveşte mai bine rece, nu?

Cuplul de pensionari plecase până când Reacher şi Rutherford au intrat în restaurant şi niciun alt client nu se mai afla în local. Au ocupat acelaşi separeu ca şi în seara precedentă, cu Chevy-ul turcoaz şi cu vedere spre ambele uşi, iar câteva minute mai târziu o chelneriţă a ieşit din bucătărie cu două ceşti şi un ibric de cafea. Era femeia care îl ajutase pe Reacher cu lista telefonică online.

— L-aţi găsit, deci, a spus ea, şi i-a făcut semn din cap lui Rutherford în timp ce îi turna băutura lui Reacher.

— Da, a spus Reacher. Acum caut pe altcineva.

— Cine este de data asta?

— Holly. Colega ta de serviciu. Lucrează astăzi?

— Asta e tura ei. Chelneriţa s-a încruntat. Ar trebui să fie, oricum. Dar nu este aici. A anunţat că e bolnavă. Din nou. De aceea sunt aici, pentru a o înlocui. Din nou. În loc să merg la cumpărături în Nashville cu fiica mea, aşa cum am plănuit.

— Holly se îmbolnăveşte des?

— Lipseşte des de la serviciu. Şi spune că e bolnavă.

— Dar nu o crezi?

— Nu spun asta. Cred că depinde de definiţia pe care o dai bolnavului. Eu cred că de multe ori nu este în stare să lucreze. Săraca fată. Sau fată proastă. Alegeţi.

— Crezi că se întâmplă altceva? Băutura, poate?

— Nu băutura. Mai degrabă bătaia.

— Are un soţ abuziv? Sau iubit?

— Nu, după spusele ei. Spune că e singură şi nu vreau să o fac mincinoasă. Dar machiajul din jurul ochilor ei? Cu siguranţă asta este. În unele zile trebuie să şi-l pună cu o mistrie. Şi cămăşile cu mâneci lungi pe care le poartă când sunt peste 40 de grade?

Chestiile astea nu-i susţin afirmaţiile. Nu, domnule. Ori e cuplată cu un nemernic, ori e cea mai neîndemânatică persoană din lume. Acum, cu ce vă pot servi?

Reacher a comandat o grămadă de clătite cu extra bacon, apoi a adăugat două felii de plăcintă cu mere, în timp ce Rutherford se chinuia să aleagă între vafe şi clătite. În cele din urmă s-a hotărât în favoarea vafelelor şi, în timp ce chelneriţa mâzgălea pe caietul ei, Reacher a întrebat dacă localul avea ziare. L-a văzut pe Rutherford zâmbind.

— Ce-i? a spus el când chelneriţa a dispărut din raza de acţiune. Nu-ţi place să fii la curent cu ştirile?

— Îmi plac ştirile. Rutherford şi-a scos telefonul. Tocmai asta e ideea. Ştiri. Nu istoria.

Chelneriţa s-a întors şi a lăsat pe masă un teanc de ziare locale şi naţionale.

— Ar trebui să le pună pe toate la reciclare, a spus Rutherford. Nu e nimic în niciunul dintre acestea pe care să nu-l fi putut citi deja aici. Şi-a ridicat telefonul. Cu mult mai multe detalii. Şi mai detaliat. Aşteaptă. A luat un ziar local din vârful teancului. Mi-a scăpat acest detaliu. Ciudat.

— Ce anume?

— O jurnalistă a fost ucisă. Văzusem asta în titlurile de pe internet, dar nu observasem numele ei. E acolo, uite. A pus ziarul jos şi a arătat spre articolul de deasupra paginii. Mi-a sărit în ochi pentru că mă contactase de câteva ori. Este ciudat când victima este cineva pe care îl cunoşteai. Chiar dacă nu o cunoşteai foarte bine. A citit mai mult din articol şi faţa lui şi-a pierdut toată culoarea.

— Oh, Doamne. E scârbos. Scrie că a fost răpită şi ţinută în viaţă, probabil zile întregi. Şi că a fost torturată. Apoi corpul ei a fost tăiat şi aruncat în trei locuri diferite.

— Lasă-mă să văd.

Reacher a luat ziarul şi a citit povestea.

Rutherford şi-a luat telefonul, a apăsat câteva taste şi şi-a trecut degetul în sus şi în jos pe ecran.

— Nu pot găsi mai multe. Există o poză, dar numai cu ea, înainte de a dispărea.

— Ai spus că te-a contactat. Reacher a pus ziarul jos. În legătură cu ce?

Rutherford a ridicat din umeri.

— Prima dată a fost acum câteva săptămâni. Mi-a trimis un e-mail. Făcea cercetări pentru un articol. Ceva legat de registrele cu acte de proprietate, cred. Era cam în perioada în care a ars depozitul în care se aflau toate arhivele oraşului. Toate arhivele şi documentele din timpul Războiului Civil, totul a fost distrus. Voia să ştie dacă există înregistrări digitale, aşa că, cred că a venit la mine, pentru că eu eram managerul IT.

— Ai putut să o ajuţi?

— Îmi amintesc că m-am gândit că ar putea avea noroc. Oraşul tocmai terminase un proiect uriaş de digitalizare a tuturor documentelor publice şi de a le pune online. Era aproape gata de lansare, dar i-am dat oricum adresa de e-mail a femeii care conducea proiectul, în caz că ar fi putut să arunce o privire mai devreme. Apoi, la câteva zile după atacul *ransomware*, mi-a lăsat un mesaj vocal. Voia să ştie dacă există o altă modalitate de a vedea înregistrările, acum că baza de date era blocată. Evident, nu exista, iar eu aveam probleme mai mari pe cap, aşa că nu am dat curs cererii.

Chelneriţa le-a adus mâncarea, dar Reacher nu a început să mănânce imediat. Se gândea. O femeie care intrase în contact cu Rutherford fusese răpită şi ucisă. Un grup încercase să-l răpească pe Rutherford. Un grup cu antecedente de tortură şi ciopârţire şi de aruncare a cadavrelor în valize, dacă era de crezut Marty. Lui Reacher îi plăcea din ce în ce mai puţin situaţia.

— Rusty, apreciez că te-ai întors să mă scoţi pe cauţiune în dimineaţa asta, a spus el, când amândoi au terminat de mâncat. Chiar dacă eu ieşisem deja. Eram în drum spre ieşirea din oraş când nişte tipi au încercat să-mi întindă o ambuscadă. Patru dintre tipii de ieri. Cred că sunt aceiaşi oameni care au ucis-o pe jurnalistă. Trebuie să iei asta în serios. Foarte serios, sau următorul articol din ziar va fi despre părţi din corpul tău găsite în mai multe locuri diferite. Ar trebui să părăseşti oraşul. Chiar acum. Nici măcar să nu te întorci în apartamentul tău.

— Să părăsesc oraşul? Şi unde să mă duc? Şi când să mă întorc? Şi ce să fac între timp? Rutherford îşi şterse faţa cu şerveţelul. Dacă e adevărat că cei care mă urmăreau pe mine au ucis-o pe jurnalistă, e o acţiune destul de serioasă pentru un orăşel de mărimea asta. Ei trebuie să fie din altă parte. Şi dacă pot ajunge la mine aici, pot ajunge oriunde. Dacă plec şi ajung într-un

loc pe care nu-l cunosc, unde e mai uşor pentru ei să mă prindă? Deci nu. Am de gând să rămân. Şi o să lupt.

— Ştii cum să lupţi? a spus Reacher.

— Nu. Dar tu ştii. Te-ai descurcat bine împotriva acestor tipi până acum.

— Rusty, am fost bucuros să te ajut. Dar nu am de gând să rămân aici pentru totdeauna.

— Nu pleca încă. Te rog. Rămâi o vreme. O să te plătesc. Am economii.

— Nu am nevoie de bani. Şi oricum nu ţi-aş lua economiile tale.

— Bine, atunci. Lasă banii. Voi plăti învăţându-te despre calculatoare. Te voi ajuta să intri în secolul XXI. Sau în cel de-al douăzecilea, oricum. Sau cel puţin să foloseşti un telefon mobil.

Rutherford avea dreptate în legătură cu faptul că nu exista nici o garanţie a siguranţei lui dacă fugea. Şi nu era sigur pentru el nici să rămână. Nu pe cont propriu. Nu cu agenţi federali care nu-şi respectau promisiunile de a-l proteja. Şi nici cu oameni ca Marty care îl urmăreau, având ordin să raporteze unde se afla.

— Ce-ar fi să rămân? a spus Reacher. Pentru o zi sau două. Şi, în schimb, nu mă înveţi nimic despre calculatoare?

— Ne-am înţeles. Rutherford îi întinse mâna. Ce facem acum? Ne ascundem? Sperăm că nu vor încerca din nou?

— Nu, a spus Reacher. Trecem la ofensivă. Spune-mi, la ce oră îşi termină tura portarul din clădirea ta?

— A spus că azi a făcut o tură dublă. O să fie acolo până la zece în seara asta.

— Bine. Trebuie să facem câteva pregătiri. Dar mai întâi vreau să fac o vizită. Ia-ţi telefonul. Verifică în agenda telefonică. Vreau să găseşti o adresă.

ZECE

Reacher auzise de-a lungul anilor poveşti despre oameni care se întorceau acasă, beţi sau drogaţi, şi intrau în casa greşită. Uneori erau găsiţi acolo mai târziu, adormiţi în pat sau leşinaţi pe podea. Uneori erau împuşcaţi de proprietarul de drept al casei. Alteori chiar ei trăgeau, crezând că propria lor casă a fost invadată. Reacher auzise o mulţime de scuze de-a lungul carierei sale. Ideea unei adrese greşite era una pe care o găsise întotdeauna greu de înghiţit. Acest lucru s-a schimbat când a ajuns în cartierul lui Holly.

Şi-l putea imagina proaspăt construit. La trei kilometri vest de oraş. O casă dreptunghiulară după alta. Un teren dreptunghiular după altul. Toate pe o succesiune de străzi în unghi drept. Toate ridicate în câmpurile din jur de potopul de bani care curgea în jurul statului, într-un val de dezvoltare postbelică. Ar fi fost uşor să confunzi o casă cu alta când erau proaspăt ridicate. Să o alegi pe cea greşită ar fi fost încă o greşeală uşor de făcut, în ciuda variaţiilor minore care au apărut în timp. Aici era un acoperiş mai nou, mai puţin decolorat după mai puţini ani petrecuţi sub soarele feroce din Tennessee. O extindere a casei acolo, sfidând contururile uniforme ale vecinilor. Unele case aveau vopsea mai proaspătă. Unele aveau peluze mai verzi. Iar altele aveau proprietari care renunţaseră cu totul la încercările lor de decorare şi grădinărit.

Reacher a urcat pe aleea care ducea spre casa de lângă cea a lui Holly, dar nu o făcea din greşeală. Era o mişcare deliberată. Din cauza uşii de la intrare a lui Holly. Avea cea mai proastă uşă, din punctul de vedere al unui poliţist. Nu avea ferestre, aşa că nu puteai vedea înăuntru din exterior. Avea un vizor, aşa că oricine din interior putea vedea afară. Şi era făcută din panouri de lemn. Erau subţiri. Nefolositoare pentru securitate. Puteau fi sparte într-o secundă. Dar acest tip de uşă avea un avantaj pentru oricine apăra casa. Oricât de uşor ar fi fost de deschis, nu ar fi fost nevoie. Puteau să tragă direct prin ea. O puşcă de vânătoare ar fi fost cel mai bună soluţie. Nu că Reacher s-ar fi aşteptat ca o chelneriţă să pândească pe hol cu o încărcătură completă în puşcă. Dar la ce nu te aştepţi, te ucide.

La uşa vecinului nu a răspuns nimeni. Reacher a sunat din nou la sonerie şi a aşteptat. A lăsat timp pentru picioarele bătrâne sau cele foarte tinere. Apoi, când a fost destul de sigur că locuinţa era

nelocuită, a coborât pe lângă partea laterală a garajului. A ales o secţiune de gard care nu vizibilă şi unde lemnul părea să fie cel mai rezistent şi a sărit în curtea din spate a lui Holly.

Se părea că speranţele cuiva pentru acel spaţiu fuseseră mari. Demult. Cu mult timp în urmă. Aproximativ jumătate din suprafaţă era gazonată. Marginea sa curbată urmărea o formă sinusoidală şi era finisată cu o bordură de cărămizi rustice, aşezate cap la cap. Numai că acum mortarul dintre ele era crăpat, iar iarba era pârjolită şi moartă. În colţul îndepărtat se afla scheletul de lemn al unui foişor. Reacher a presupus că fusese conceput ca un loc de relaxare. Poate cu gândul la o sticlă de vin. Poate cu un pic de romantism. Numai că acum viţa de vie care fusese împletită deasupra lui era zbârcită şi uscată. Spalierul era sfărâmat în mai multe locuri. Iar lanţul care susţinea leagănul suspendat era desprins pe o parte.

Partea din curte care nu avea gazon fusese acoperită cu dale. Era clar că nu mai văzuseră o măturăde multe luni. Mai era şi o masă rotundă de metal, vopsită în verde, cu o scrumieră care se revărsa şi o pereche de scaune. Erau aşezate lângă o uşă glisantă. Era făcută din sticlă. Mult mai bine, s-a gândit Reacher.

Reacher a rămas aproape de perete şi s-a mişcat până când a fost suficient de aproape pentru a privi înăuntru prin uşă. A putut vedea o singură persoană. O femeie. Purta un halat roz şi stătea la o masă mică, cu o cană de cafea în faţa ei, neatinsă. Era aplecată cu capul în mâini, iar părul îi era desfăcut, căzut în cascadă în faţă. Reacher a bătut în geam. Femeia s-a ridicat brusc în picioare. S-a întors spre uşă. Reacher a putut-o vedea clar. Era Holly. Faţa ei era schimonosită de şoc. Şi frică. Şi avea o vânătaie uriaşă în jurul ochiului stâng. Şi-a înclinat capul până când părul i-a acoperit din nou faţa, apoi i-a făcut semn lui Reacher să plece.

Reacher a clătinat din cap.

Holly i-a făcut semn cu mâna să plece.

Reacher a făcut un gest ca şi cum ar fi vrut să bată din nou la uşă. Şi-a tras braţul mult înapoi. I-a dat de înţeles că, dacă va bate, va fi tare.

Holly a sărit, s-a repezit la uşă, a glisat-o, l-a împins pe Reacher înapoi şi a ieşit afară. A împins uşa, încercând să fie cât mai blândă, dar s-a asigurat că era complet închisă.

— Ce faci aici? Vocea ei era un şuierat tăios. O să-mi faci probleme.

— Se pare că te-ai descurcat fără ajutorul meu, a spus Reacher. Cine ţi-a făcut asta la faţă?

Holly şi-a tras părul pe faţă.

— Nimeni. Mă grăbeam să mă pregătesc pentru muncă ieri şi era târziu când am ajuns acasă şi eram obosită, aşa că am uitat că am lăsat uşa dulapului deschisă şi am intrat direct în ea. Oricum, stângăcia mea nu e treaba ta. Ce doreşti? Şi de ce eşti în curtea mea?

— Sunt aici în calitate de reprezentant al Asociaţiei Internaţionale a Luddiştilor. Facem o campanie de recrutare şi după noaptea trecută mi-am dat seama că ai fi un candidat ideal.

Ochiul bun al lui Holly s-a îngustat şi a făcut o jumătate de pas înapoi.

— Ce este un Luddit?

— Cineva care se opune progresului. Mai ales cel care vine din tehnologiile moderne. Numit după un englez. Ned Ludd. A stricat o grămadă de maşini în secolul al XVIII-lea.

— Eşti nebun? Nu-mi pasă de un englez antic. Şi nu mă opun progresului.

— Atunci de ce nu vrei ca, computerele din oraş să funcţioneze din nou? Ce alt motiv ai putea avea ca ele să rămână închise?

Holly a clătinat din cap.

— Ai înţeles totul greşit. Eu lucrez la restaurant. Calculatorul nostru funcţionează bine. De ce mi-ar păsa de cele ale oraşului?

— Fraierilor care m-au atacat aseară cu siguranţă le-a păsat. Am presupus că le împărtăşeşti sentimentele.

— Ce fraieri? Tipii ăia nu au nimic de-a face cu mine.

— Ba da, au. Sunt prietenii tăi. Sau prietenii prietenului tău.

— Nu am un iubit.

— Atunci sunt prietenii tăi.

— Nu.

— Bine, atunci. Lasă-mă să te întreb ceva. Înainte de noaptea trecută, ştii de câte ori am fost confundat cu un tip de la asigurări?

Holly nu a răspuns.

— De zero ori, a spus Reacher. În toată viaţa mea. Şi apoi de două ori într-o jumătate de oră. Mai întâi tu. Apoi ei. Ai avut un motiv. M-ai văzut cu adevăratul tip de la asigurări.

Holly a rămas tăcută.

— Şi fraierii au avut un motiv, a spus Reacher. Unul diferit.

Holly nu a răspuns.

— Au crezut că sunt un tip de la asigurări pentru că tu le-ai spus că sunt, a spus Reacher. Nu m-au văzut ieşind din maşina tipului şi, să recunoaştem, oricum nu au creierul necesar pentru a trage propriile concluzii. Chiar nişte concluziile greşite. Putem măcar să fim de acord cu asta?

— Cred că da, a spus Holly.

— Toată lumea din oraş ştie că firma de asigurări va plăti răscumpărarea şi va face să funcţioneze computerele. Fraierii voiau ca firma de asigurări să se retragă. Asta înseamnă că tu vrei ca firma de asigurări să se retragă. Ceea ce înseamnă că vreţi ca calculatoarele să rămână blocate. De ce?

Holly nu a răspuns.

— OK, a spus Reacher. Hai să abordăm problema dintr-un alt unghi. Când a fost arestat ultima dată prietenul tău?

Ochiul bun al lui Holly s-a mărit.

— Ţi-am spus, nu am un iubit.

— Ba da, ai.

Ea a scuturat din cap şi s-a uitat la pământ.

— Fumezi, Holly?

S-a uitat la scrumiera de pe masă.

— Uneori. După serviciu. Când am avut o zi grea.

— Te machiezi la serviciu?

Holly a dat din cap.

— Atunci cum se face că niciunul dintre mucuri de ţigară nu are ruj pe ele?

Holly şi-a muşcat buza inferioară pentru o clipă.

— Din cauza momentului în care le fumez. Vin acasă de la serviciu, mă demachiez, îmi pun pijamaua şi halatul şi ies să fumez o ţigară chiar înainte de culcare. Mă relaxează. Mă ajută să adorm.

— Nu te cred. Cred că sunt ale prietenului tău. Cred că el stă aici, la aer curat, fumând, în timp ce tu munceşti pe brânci la restaurant ca să-i plăteşti viciul.

— Nu. Nu e aşa. A clătinat din cap. Ţi-am spus. Nu am un...

Uşa a alunecat şi un bărbat a ieşit şi a împins-o pe Holly la o parte. Avea în jur de un metru optzeci şi opt, era slab, cu pielea palidă şi pătată cu smocuri inegale de barbă roşcată. Avea părul unsuros legat într-o coadă de cal care îi atârna între omoplaţi.

Purta pantaloni de trening, largi şi informi, acoperiţi cu supereroi din desene animate, şi un tricou care cândva ar fi putut fi alb.

— Nu mai pune întrebări.

Tipul s-a împiedicat în faţă. Ochii lui abia dacă erau deschişi, deoarece se chinuiau să se adapteze la lumina soarelui. A mai făcut un pas, a luat unul dintre scaunele de metal şi l-a fluturat ca şi cum ar fi încercat să îmblânzească un leu.

— Taci din gură. Şi pleacă.

— Cum te cheamă? a spus Reacher.

Tipul nu a răspuns.

— E o întrebare simplă. Majoritatea oamenilor se obişnuiesc cu numele lor cu mult înainte de a începe grădiniţa. Unii chiar învaţă să îl scrie. Dar dacă ai nevoie de mai mult timp, Holly şi cu mine am putea intra înăuntru. Ea ar putea să-mi facă o ceaşcă de cafea. Am putea sta de vorbă.

— Numele meu este Bob.

— Bine, a spus Reacher. Presupun că minţi, dar Bob e un nume la fel de bun ca oricare altul, aşa că o să-l acceptăm. Acum, Bob. Vrei să facem asta aici? Mă gândeam că am putea merge sus. Să vedem dacă mai sunt uşi de dulapuri lăsate deschise.

Tipul s-a holbat la Holly.

— Deşi se pare că ţi-ar prinde bine puţină lumină solară, aşa că o să fac o înţelegere cu tine. Răspunde-mi la o întrebare, sincer, şi nu voi introduce nicio parte a scaunului în nicio parte a corpului tău.

Tipul nu a răspuns.

— Ultima dată când ai fost arestat, a spus Reacher. Când a fost asta?

Nici un răspuns.

— Nu e greu, spuse Reacher. Începe cu ziua săptămânii. Sunt doar şapte din care poţi alege.

Nici un răspuns.

— Nu ţi-au obosit încă braţele? a spus Reacher. Simte-te liber să pui chestia aia jos oricând.

Scaunul nu era o alegere prea bună ca armă. Era prea uşor pentru a fi folosit ca o bâtă, mai ales împotriva cuiva de mărimea lui Reacher. Şi era prea greu de manevrat pentru a înjunghia cu el. Cea mai bună opţiune a tipului era să-l arunce, de preferinţă făcându-l să se învârtă, şi să încerce să exploateze instinctul natural al lui Reacher de a-l îndepărta. Braţele lui ar putea fi

scoase din poziţie, doar pentru o clipă. Atenţia lui s-ar putea să se piardă, măcar puţin. Tipul ar putea avea o singură şansă să dea o lovitură. Dacă era destul de rapid.

Tipul nu a aruncat scaunul. A făcut o jumătate de pas şi a lovit cu el în corpul lui Reacher. A mai făcut încă o jumătate de pas şi a lovit din nou corpul lui Reacher. Apoi a ridicat scaunul mai sus şi s-a năpustit asupra feţei lui Reacher. Reacher a apucat piciorul cel mai apropiat cu mâna stângă şi a forţat scaunul într-o parte. Tipul s-a agăţat de el. Trăgea cât de tare putea, disperat să îl recupereze. Era lancea lui. Scutul lui. Proprietatea lui, şi nu avea de gând să renunţe la ea. Trăgea cu ambele mâini. Ceea ce îi lăsa capul şi corpul complet expuse. Reacher ar fi putut continua să tragă de timp toată după-amiaza, dar avea o regulă când venea vorba de lupte. Să le termine. Şi să le termine repede. Aşa că a lansat un pumn rotund uriaş cu mâna dreaptă. Pumnul său a lovit partea laterală a capului tipului ca un baros. Picioarele lui au părăsit pământul şi a zburat într-o parte, aterizând zdrobit pe pământ, acolo unde ar fi trebuit să fie iarba, şi aruncând în aer un penaj subţire de praf.

Holly a alergat spre el, s-a ghemuit şi i-a pipăit gâtul pentru a vedea dacă are puls.

— Este bine?, a spus ea. Este în viaţă?

— Probabil. Reacher a pus scaunul lângă masă. Fizic, cel puţin din punct de vedere fizic. Acum du-te înăuntru. Îmbracă-te. Ia-ţi poşeta.

— De ce? Unde mă duci?

— Nicăieri. Te duci singură. Trebuie să stai departe de casă pentru câteva ore. Poliţia va fi aici în curând. După aceea, te poţi întoarce. Sau nu. Depinde de tine.

Lui Holly i-au trebuit zece minute pentru a se pregăti să înfrunte lumea. Reacher a folosit timpul pentru a-l căra pe tipul inert pe terasă şi a-l lega de scaunul pe care tocmai îl flutura. Holly a apărut în bucătărie într-o rochie de vară roz înflorată, adidaşi albi şi o şapcă de baseball din denim. L-a privit pe Reacher, apoi s-a întors fără să spună un cuvânt. El a ocolit pe lângă garaj şi a privit-o cum se îndepărta într-un roadster Mazda argintiu vechi, cu acoperişul ridicat. Apoi s-a întors în bucătărie şi s-a servit cu cafeaua care mai rămăsese în ibric. A mai aşteptat încă zece minute, în cazul că ea se întorcea. Apoi s-a întors la

maşina lui Marty şi i-a spus lui Rutherford să conducă până la secţia de poliţie.

— E timpul să fii sincer, Rusty, a spus Reacher când au luat prima curbă în unghi drept. Ce nu-mi spui?

— Nimic. Rutherford a aruncat o privire spre Reacher. Adică, cum ar fi?

— Tipii care te urmăresc. Trebuie să ne dăm seama ce vor. Nu vor să te ucidă - nu încă, oricum - altfel ar fi făcut-o deja. Nu vor să se răzbune, altfel ar fi trimis nişte clovni de joasă speţă ca cei de aseară. Operaţiunea lor este prea sofisticată pentru asta. Şi prea costisitoare. Aşa că trebuie să dorească ceva. Ceva de valoare.

— Nu am nimic de valoare.

— Ce zici de informaţii? Ceva ce numai tu ştii.

— Eu nu ştiu nimic. Nimic important, oricum.

— Poate că ştii. Ar putea fi ceva ce părea banal când l-ai aflat. Ceva ce ai întâlnit la serviciu, dar nu ţi-ai dat seama de importanţa lui la momentul respectiv. Erai managerul IT al oraşului, nu-i aşa? Deci trebuie să fi avut acces la toate computerele oraşului. La toate datele sale. Nu te-ai plictisit niciodată să cauţi prin dosare confidenţiale? Să citeşti e-mailurile oamenilor?

— Bineînţeles că da. Toată lumea face asta.

— Ce fel de secrete ai găsit?

— Nimic interesant.

— Avea cineva o aventură?

— Nu.

— A fost cineva presat să voteze într-un anumit fel?

— Nimic legat de votare.

— A luat cineva mită?

— Nu.

— Lipsesc bani?

— Nimic de genul ăsta.

Rutherford a apăsat acceleraţia şi a trecut pe lângă un camion de gunoi.

— Poate că ai cules nişte informaţii fără să-ţi dai seama. E-mailul de la jurnalista moartă, de exemplu. Ar fi putut fi vreun fel de mesaj ascuns în el?

— Nu. Rutherford a încetinit în timp ce o furgonetă a ieşit de pe o alee. Nu existau ataşamente. Iar mesajele ei erau doar simple

întrebări despre actele de proprietate. Din anii '40 sau '50, cred. Nimic despre care să am vreo cunoştinţă, oricum.

— Dar corespondenţa obişnuită? Ai primit ceva neobişnuit? Acasă, sau la birou?

— Nu. Nu primesc aproape deloc corespondenţă. În afară de facturi. Şi maculatură.

— Aţi cumpărat ceva recent? O carte veche? Un tablou? O piesă de mobilier? O maşină? Nişte haine de epocă? Orice lucru în care ar putea fi ascuns un document sau un disc de calculator?

— Am primit nişte Blu-ray-uri noi. Dar cele pe care nu le-am văzut încă sunt încă în ambalajele lor.

— Au mai fost şi alte coincidenţe? Cum ar fi jurnalista care te-a contactat şi apoi a murit?

— Nu mă pot gândi la niciuna. Viaţa mea nu este foarte interesantă. Tot ce am făcut a fost să lucrez pentru oraş.

— Te cred, Rusty. Dar dacă aflu că ai lucrat la negru pentru NASA sau CIA, o să fiu supărat.

— Aş vrea eu. Dar chiar vezi o grămadă de oameni de ştiinţă sau spioni bătând la uşa mea? Să-mi ceară ajutorul? Ţi-am spus despre singurul meu proiect secundar. Cel la care lucram cu prietena mea. Şi nu are nicio valoare. Nu a funcţionat. Nimeni nu-l vrea. Nici măcar eu.

UNSPREZECE

Reacher l-a lăsat pe Rutherford în maşină ca pe un copil. Sau ca pe un câine.

Nu a fost o decizie de care Reacher să fie pe deplin mulţumit. Ştia că existau riscuri. Auzise că existau legi împotriva lăsării copiilor în maşini. Nu era sigur în privinţa câinilor. Dar riscurile de care Reacher era îngrijorat erau, oricum, altele. Nu era îngrijorat de supraîncălzire sau deshidratare sau de faptul că vehiculul ar fi fost furat cu Rutherford încuiat în el. Se gândea la şansele ca un tip ca Marty să treacă pe acolo. Să-l vadă pe Rutherford. Să scoată un telefon cu cartelă. Să cheme cavaleria. Sau ca detectivul Goodyear să recunoască maşina prietenului său şi să înceapă cu întrebări la care Reacher nu era pregătit să răspundă. Nu încă. Ceea ce era scopul pentru care se afla acolo. Risc versus recompensă. Oportunitatea de a testa o teorie. Să unească nişte puncte vitale. Sau să afle că se înşela.

Oricum ar fi, la fel de valoros.

În orice caz, mai bine să se grăbească.

Ofiţerul Rule era încă în spatele ghişeului când Reacher a ajuns la subsol. Şi-a ridicat privirea de pe un formular la care lucra şi Reacher a jurat că i-a văzut ochii luminându-se când l-a zărit. Sau poate că el doar spera că ochii s-au luminat.

— Domnule Reacher, a spus ea. Aţi reuşit să-l găsiţi pe Rusty Rutherford?

— Alarmă falsă, a spus Reacher. Se pare că este bine. Aş avea nevoie de ajutorul tău cu altceva, totuşi.

Ofiţerul Rule şi-a încrucişat braţele.

— Cine lipseşte de data asta?

— Nimeni. Este vorba despre un caz recent. O crimă. O jurnalistă care a fost găsită tăiată în bucăţi. Am citit despre asta în ziar. Trebuie să ştiu un singur lucru. Când au fost aruncate bucăţile din corpul ei, au fost puse în valize?

Orice urmă de bună dispoziţie a dispărut de pe faţa ofiţerului Rule.

— Este un caz îngrozitor. Nu pot să discut despre el. Ştiţi bine asta. Detectivul Goodyear se ocupă de el. Puteţi să-l întrebaţi pe el. Dar nici el nu vă va spune.

— Este aici?

— Nu în acest moment.

— Am o singură întrebare. E un răspuns cu da sau nu. Te rog!

— Ştii că nu pot.

— Ai face-o dacă ai putea?

— Poate.

— Atunci ce zici de un schimb? Eu te ajut pe tine. Tu mă ajuţi pe mine.

Ofiţerul Rule a făcut o pauză.

— Ce ai găsit?

— Este o femeie care lucrează la restaurantul de vizavi de clădirea lui Rutherford. Holly. Are un prieten...

— Care este un pierde-vară, de care îi este atât de ruşine încât nici măcar nu vrea să recunoască existenţa lui în faţa colegilor ei? Ofiţerul Rule a clătinat din cap. Ei ştiu oricum, bineînţeles. Machiajul nu poate acoperi decât un număr limitat de vânătăi. Dar dacă încerci să mă ispiteşti cu un caz de violenţă domestică, poţi să uiţi de asta. Am mai fost pe drumul ăsta cu Holly. Nu duce nicăieri. Nu vrea să coopereze.

— Ce-ar fi dacă ai putea pune capăt violenţei domestice fără să ai nevoie de ajutorul lui Holly? Şi în acelaşi timp, ţi-ai pune o pană importantă la pălărie.

— Cum aş putea face asta?

— De cât timp este prietenul ei în scenă?

— De câţiva ani, cel puţin. Ofiţerul Rule s-a încruntat. Nu ştiu exact când a apărut. Mă bazez doar pe momentul în care am văzut prima dată vânătăi şi am început să pun întrebări.

— Aţi verificat numele tipului în calculator?

— Bineînţeles că da. Este curat.

— Eşti sigur că este numele lui real?

Ofiţerul Rule a ridicat din umeri.

— I-aţi verificat amprentele? a spus Reacher.

— Nu. Nu l-am putut aresta. Holly nu a vrut să depună plângere şi nu existau alte dovezi că el a lovit-o.

— A mai fost arestat pentru altceva în ultimele două săptămâni? De când calculatoarele au fost închise?

— Nu ştiu. Fără computere nu este la fel de uşor să ţinem pasul cu cine face ce face, ca de obicei. De ce?

— Cred că ar trebui să verifici, a spus Reacher. Cred că vei afla că a fost arestat recent. Şi cred că există un alt motiv pentru care Holly îl ţine secret.

— Cum ar fi?

— Ai putea să faci nişte cercetări şi să afli dacă şi-a dat numele lui adevărat? Şi dacă are vreun pseudonim?

— Poate. Dacă aş avea un motiv întemeiat să o fac.

— Ai prieteni pe care i-ai putea suna în alte departamente de poliţie? Cineva cu computere funcţionale care ar putea verifica numele pe care le dai?

— Poate. Dacă îmi spui de ce.

— Tipul care m-a adus ieri în oraş este agent de asigurări. E aici pentru a negocia răscumpărarea care trebuie plătită pentru ca tu să îţi poţi recupera calculatoarele. Holly m-a văzut coborând din maşina lui. Apoi a tras cu urechea la conversaţia mea cu Rutherford de la restaurant şi a ales partea greşită a băţului. A crezut că şi eu lucrez pentru compania de asigurări, de aceea a chemat gorilele alea ca să-mi spună să mă retrag. Întrebarea este, de ce ar fi făcut asta? Cine ar putea beneficia de pe urma menţinerii calculatoarelor offline?

Ofiţerul Rule s-a încruntat. Apoi a clipit. Apoi zâmbetul ei a revenit mai strălucitor ca niciodată.

— Cineva care este căutat în altă jurisdicţie.

— Eu aş merge mai departe, a spus Reacher. Aş presupune că e cineva căutat în altă jurisdicţie pentru ceva serios. Ceva pentru care termenul de prescripţie este pe cale să se împlinească.

— De aceea a stat ascuns atât de mult timp, trăgând de pe urma bietei Holly. A scăpat, la momentul potrivit - pentru el - pentru că verificările noastre de rutină pe calculator erau imposibile. De ce au toţi nenorociţii noroc?

— Poate că norocul lui e pe cale să se schimbe.

— L-aş schimba cu plăcere pentru el. Dacă acele telefoane se vor confirma. Şi dacă l-aş putea găsi.

— Poate că, acţionând după o bănuială, ai putea arunca o privire în curtea din spate a lui Holly. Oricând în următoarele 90 de minute ar trebui să fie suficient.

— Pe bune?

Reacher a dat din cap.

— Poate că voi arunca o privire în curtea ei. Poate că ai dreptate şi în legătură cu valizele. Dar n-ai auzit asta de la mine. A fost ţinut departe de presă de teama imitatorilor. Şi ca un test pentru oricine pretinde că este martor.

— Mulţumesc, domnule ofiţer Rule. Şi mult noroc cu telefoanele.

— Reacher, aşteaptă. Am o întrebare pentru tine. De unde ai ştiut?

— Despre prietenul lui Holly?

— Nu. Despre valize.

— Face parte din ceva la care lucrez. Probabil. Încă mai pun cap la cap lucrurile.

— Ai grijă pe ce calci. Aceasta este o investigaţie activă. Nu ar trebui să te apropii de ea. Dacă ştii ceva, trebuie să-mi spui.

— Nu-ţi face griji. O să vă spun. Când voi fi sigur.

Rutherford dormea când Reacher s-a întors la maşină. Ca un copil. Sau ca un câine.

— Ai aflat ce-ţi trebuia? a spus Rutherford, frecându-şi ochii când Reacher s-a strecurat pe scaunul pasagerului.

— Încă o piesă din puzzle, a spus Reacher. Poate.

— Deci, ce urmează pe listă?

— Cazarea.

— Ai putea sta la mine acasă.

— Mulţumesc, dar nu. Şi nici tu nu poţi sta acolo. Ai văzut-o pe femeia de ieri care îţi supraveghea clădirea. Asta arată că ştiu unde locuieşti. Trebuie să găsim un alt loc. Un loc discret. Anonim. Unde putem veni şi pleca fără să atragem atenţia. Şi într-o locaţie convenabilă. Un motel în afara oraşului, poate? Sau lângă autostradă?

Rutherford întinse mâna spre butonul care pornea motorul, apoi îşi trase mâna înapoi şi îşi scoase telefonul.

— Va trebui să caut pe Google. Am locuit aici toată viaţa mea, aşa că nu am stat niciodată într-un hotel din oraş. A apăsat şi a dat click şi a derulat timp de câteva minute, apoi a lăsat telefonul. Şi mai este o problemă. Fără supărare, Reacher, dar chiar eşti genul de om care poate veni şi pleca fără să atragă atenţia? Indiferent de cât de anonim sau discret este un motel?

Reacher nu a spus nimic.

— Ce zici de asta ca alternativă? a spus Rutherford. Am cheia de la apartamentul unui vecin. Este la acelaşi etaj, vizavi de al meu. Tipul care îl deţine este plecat într-o croazieră. Nu-i place căldura, aşa că e plecat aproape tot anul. Cu excepţia iernii. Eu am grijă de apartament pentru el. Şi îi ud plantele. Am putea sta amândoi acolo. Prietenul meu nu s-ar supăra şi nimeni altcineva nu ar şti. De fapt, ne-ar putea ajuta, pentru că dacă cineva ne-ar

vedea intrând în clădire, ar presupune că ne îndreptăm spre apartamentul meu, aşa că nu ne-ar căuta, dar de fapt ar căuta în locul greşit. Şi dacă cineva ar încerca să ne facă o vizită, portarul m-ar suna pe mobil. Am putea să-i vedem cum se uită la noi.

— Ar putea funcţiona. Reacher a făcut o pauză. Există un garaj în clădirea ta?

— Da. La subsol. Accesul se face de pe strada din spate.

— Maşina ta este acolo?

Rutherford a dat din cap.

— Fiecare apartament are un loc. Poţi închiria mai multe, dacă vrei. Şi există locuri pentru vizitatori, dacă vreţi să parchezi maşina asta pe unul dintre ele.

— Maşina asta poate rămâne pe stradă, a spus Reacher. Ai bandă adezivă la tine acasă?

— De ce aş avea bandă adezivă?

— Dar un cuţit ascuţit?

— Am câteva cuţite de bucătărie. Dar nu sunt super ascuţite. Nu sunt un bucătar prea bun.

— Unde este cel mai apropiat magazin de feronerie?

— Nu sunt sigur. Dar există un popas pentru camioane lângă autostradă, care vinde astfel de lucruri.

Popasul pentru camioane nu era cel mai mare în care Reacher intrase vreodată, dar era pe aproape. Mai degrabă un mic sat decât o benzinărie mare. Avea pizzerii şi restaurante cu burgeri şi standuri de pui prăjit. Două moteluri. O cafenea. Chiar şi un magazin de suveniruri. Zona cu pompele de combustibil era aproape de mărimea unui teren de fotbal, dar părea adăugată ulterior. Pompele erau împărţite în două grupuri. Patru pompe de dimensiuni normale pentru maşini şi SUV-uri. Şi şase pompe mai mari, mai departe una de cealaltă, pentru camioane şi remorcile lor.

Au lăsat maşina la una dintre pompele obişnuite şi s-au îndreptat spre clădirea principală. Rutherford a avut nevoie de o clipă pentru a se orienta, apoi l-a condus pe Reacher spre un dulap plin de cuţite. Reacher a ales două. Unul mare şi unul mic. Cel mare nu i-a plăcut în mod deosebit din cauza oţelului său tocit şi ieftin, dar l-a luat oricum pentru că s-a gândit că avea un aspect intimidant, ceea ce putea fi o calitate utilă. Cel mic era mult mai satisfăcătoare. Lama sa se plia astfel încât să încapă

uşor într-un buzunar. Avea o muchie bine ascuţită şi un mecanism care îi permitea să se deschidă cu o mişcare a încheieturii mâinii. Reacher a plătit cuţitele cu bani gheaţă, apoi a pus două role de bandă adezivă în coşul său, împreună cu o cutie de spray cu piper pentru Rutherford. Se îndrepta înapoi spre casă când a zărit un raion de îmbrăcăminte. Un fel de magazin de îmbrăcăminte.

A scotocit prin jur până când a descoperit o pereche de pantaloni kaki şi un tricou verde pal care credea că i se potrivesc. A adăugat o cămaşă din denim pe care s-a gândit că ar putea-o purta ca pe jachetă uşoară. Apoi s-a dus la casă cu ce-şi luase şi a plătit în avans pentru nişte benzină. I-a înmânat lui Rutherford o pungă care conţinea totul, mai puţin hainele, şi s-a dus la toaletă să se schimbe. Şi-a transferat periuţa de dinţi, paşaportul, cardul de bancomat şi banii în noile buzunare şi a aruncat hainele vechi la gunoi. Când a ieşit, l-a găsit pe Rutherford între două cabinete calde care distribuiau crenvurştii pentru hotdogii pe care ţi-i făceai singur.

— Ţi-am luat astea, a spus Rutherford, şi i-a întins o altă pungă.

Reacher a luat-o şi s-a uitat înăuntru. A văzut două cutii viu colorate. Una dintre ele conţinea un telefon mobil. Cealaltă o cască Bluetooth. I-a înmânat geanta înapoi lui Rutherford.

— Mulţumesc, Rusty. Apreciez gestul. Dar nu sunt genul de om care să folosească telefoane mobile.

— Te rog, ia-o, a spus Rutherford. Este mai degrabă pentru mine. Nu poţi fi alături de mine 24 de ore din 24 şi 7 zile din 7 şi m-ar face să mă simt mai bine ştiind că pot să te sun dacă am nevoie de tine. Chiar şi faptul că am aşteptat aici chiar acum m-a agitat atât de tare încât aproape că te-am urmărit în baie. Şi uite... Rutherford a băgat mâna în geantă şi a scos telefonul. Ţi-am luat cel mai vechi tip de telefon pe care îl aveau. Era ultimul care mai rămăsese. Nici măcar nu merge pe internet. Poate da apeluri şi poate trimite mesaje. Asta e tot. O să ţi-l instalez eu. O să-l ţin încărcat. Şi când totul se va termina, dacă nu-l mai vrei, dă-mi-l înapoi. Sunt sigur că există un muzeu pe undeva care l-ar lua.

Reacher nu a spus nimic.

Dar l-a lăsat pe Rutherford să-i dea punga.

În acelaşi timp în care Reacher îşi schimba hainele, telefonul de unică folosinţă al lui Speranski începuse să sune. A răspuns imediat. A fost un apel foarte scurt. De la un bărbat aflat la o distanţă scurtă. Un raport. Mai întâi, un fapt. Apoi o opinie. Scurt şi concis. Lăsându-l pe Speranski să se simtă extrem de uşurat. A luat o înghiţitură de ceai cu gheaţă, apoi a format un număr pe telefonul său securizat.

— Puteţi rechema echipa, a spus Speranski când i s-a răspuns la apel. Rutherford şi vagabondul s-au întors în oraş.

— I-ai văzut?, a spus vocea de la capătul firului.

— Nu. Persoana mea de contact de la departamentul de poliţie a raportat asta.

— Nu i-a arestat?

— Nu a intrat în contact cu ei. Nu în mod direct. Un alt ofiţer a făcut-o. A menţionat asta fără să realizeze semnificaţia.

— De ce s-au întors?

— Nu ştiu. Poate că Rutherford s-a răzgândit în privinţa zborului. Poate că vagabondul l-a contactat şi l-a chemat înapoi. O să aflăm noi.

— Au dat vreun indiciu despre unde se duc?

— Nimic concret.

— Bine. Vom acoperi locuinţa lui Rutherford, cafeneaua şi restaurantul. De obicei nu se îndepărtează prea mult.

— Bine. Încă un lucru. Pune echipa să treacă pe la locul ambuscadei în drum spre oraş. Sau cel puţin câţiva dintre ei. Omul meu trebuia să-l aducă pe vagabond. E clar că i s-a întâmplat ceva.

— O să-i pun să verifice. Putem aranja curăţarea dacă este necesar. Şi dacă nu este necesar?

— Fă-o necesară. Omul a dat greş. Sau ne-a vândut. Oricum ar fi, nu ne mai este de folos acum.

Înapoi afară, Reacher a alimentat cu benzină, apoi i-a spus lui Rutherford să meargă pe strada din spatele clădirii sale şi să oprească la douăzeci de metri de intrarea în garaj.

— Există o cameră de luat vederi în exterior?, a întrebat el când au ajuns.

— Da. Rutherford a arătat cu degetul. Este una chiar deasupra uşii. Uneori, dacă e târziu şi plouă şi lucrează un portar drăguţ,

poţi să îţi aprinzi farurile şi el îţi deschide de la distanţă. Te scuteşte de a ieşi.

— Cum se deschide în mod normal?

— Cu o telecomandă. Trebuie doar să o apropii de un senzor. Şi există o tastatură de rezervă.

— Codul se schimbă frecvent?

— Nu. Rutherford şi-a dat ochii peste cap. A fost 1 2 3 4 de când m-am mutat aici.

— Cum este amenajat garajul?

— Cobori pe o rampă, care face o curbă spre stânga. Ar trebui să claxonezi, dar nimeni nu o face. Apoi, spaţiul principal este doar un dreptunghi mare. Există stâlpi la fiecare trei lăţimi de maşină. Spaţii de-a lungul fiecărei laturi. Şi un rând dublu în centru.

— Camere de luat vederi?

Rutherford s-a gândit un moment.

— Da. Sunt acele jumătăţi de globuri pe tavan. N-aş putea spune câte sunt.

— Există acces pietonal în clădire?

— Da. Există o uşă în capătul celălalt. Aceasta duce la o scară cu trepte care duc până la hol. Pentru a o deschide, trebuie să foloseşti telecomanda sau există o altă tastatură pe care o poţi folosi.

— Bine. Vom risca să trecem o dată, apoi vreau să ocolim prin faţa clădirii şi să ne oprim undeva unde se vede bine intrarea principală.

Rutherford a trecut încet pe lângă intrarea în garaj, apoi a tăiat pe o alee, strecurându-se pe lângă o pereche de tomberoane, şi a parcat maşina până la bordura aflată în diagonală faţă de restaurant. A lăsat motorul pornit, gata de plecare. Reacher a scanat strada din faţă, lucrând sistematic, proiectând o grilă mentală peste faţadele magazinelor şi secţiunile de trotuar. Nimeni nu pierdea vremea prin zonă.

Nimeni nu aştepta în niciuna dintre maşinile parcate. Niciun vehicul nu a trecut pe lângă ei mai mult de o dată. Nimeni nu se plimba pe jos. Rutherford a scos noul telefon mobil din cutie. Reacher şi-a repetat scanarea, uitându-se de data aceasta în spatele lor. Rutherford a meşterit la o bucată de plastic de mărimea unui card de credit până când a separat o secţiune care conţinea un mic cip auriu. L-a introdus într-o fantă în partea din

spate a telefonului. A glisat bateria peste el şi a apăsat butonul de pornire. Reacher a repetat scanarea în partea din faţă. Nu a văzut pe nimeni. Telefonul s-a aprins şi a redat o melodie electronică stridentă. Reacher şi-a repetat scanarea, în spate. Nu a văzut pe nimeni.

— Bateria este puţin încărcată, a spus Rutherford şi i-a dat telefonul lui Reacher. O să stăm în maşină o vreme? Aş putea să-l încarc.

— Nu, a spus Reacher. Drumul este liber. E timpul să ne mişcăm. Uite ce vreau să faci. Intră în clădire şi spune-i portarului că te-ai întors de la aeroport pentru că ai uitat ceva. Spune-i că ţi-ai reprogramat zborul pentru după-amiaza asta şi că de data asta vei merge cu maşina la aeroport, dar că aveţi nevoie de sfatul lui în legătură cu ora la care ar trebui să pleci pentru a ajunge acolo până la patru şi un sfert. Indiferent de ora pe care o sugerează, mulţumeşte-i, spune-i că ne vedem peste câteva săptămâni, când te întorci, apoi urcă la etaj. Numai că nu rămâi în propriul apartament. Du-te la vecinul tău. Aşteaptă-mă acolo. Bine?

— Bine. Rutherford i-a înmânat cheia de la maşină lui Reacher şi a deschis uşa. Şi o să-ţi trimit un mesaj când ajung acolo. Ai un telefon acum. Ai putea să îl foloseşti.

DOISPREZECE

Mesajul lui Rutherford a sosit după cinci minute. Acesta conţinea două cuvinte. *Înăuntru. În siguranţă.* Reacher l-a citit, a mai aşteptat încă cinci minute, apoi a luat geanta de la staţia de camioane de pe bancheta din spate, a coborât din maşină şi s-a îndreptat spre holul lui Rutherford.

Cabina portarului ieşea din peretele lateral, vizavi de lifturi, la distanţă egală între intrarea din faţă şi o uşă despre care Reacher a presupus că ducea la scările spre garaj. Avea părţile laterale din mahon care se potriveau cu panourile de pe pereţi, iar partea superioară din marmură cu nervuri verzi avea acelaşi model ca şi podeaua. Din câte şi-a dat seama Reacher. Cel puţin optzeci la sută din suprafaţa sa era acoperită. Existau dosare cu inele pline de directoare, proceduri şi regulamente. Un monitor de calculator. Un telefon, înţesat de tot felul de butoane şi ecrane. Şi un telefon mobil cu un ecran mare. Spaţiul din spatele ghişeului era probabil de dimensiuni normale, dar portarul părea să-l umple complet. Părea să aibă în jur de douăzeci de ani, cu capul ras, o faţă gingaşă, ochi mici şi o constituţie solidă. Foarte solidă. Genul de tip care se descurcase bine în echipa de fotbal din liceu, şi-a închipuit Reacher, dar a cărui viaţă mersese de acolo în jos.

— Vă ajut?, a spus tipul.

Anii petrecuţi de Reacher în poliţia militară îl învăţaseră că majoritatea investigaţiilor ţine de numere. Dacă o soţie moare, de obicei soţul este cel care a ucis-o. Ceva lipseşte din magazine, de obicei un angajat este cel care a furat. Cineva împărtăşeşte secrete, de obicei este pentru bani. Cu excepţia cazului în care este şantajat, ceea ce este mai puţin obişnuit. Sau păcălit. Sau acţionează din principiu, ceea ce este cel mai rar lucru dintre toate.

— Spune ce preţ ai, spuse Reacher.

Tipul s-a uitat la el, cu privirea pierdută.

— Pentru ce?

— Tocmai ai dat un telefon. Sau ai trimis un mesaj. Sau un e-mail. Spune-mi preţul ca pe viitor să-mi trimiţi mie mesajul.

Tipul s-a întins şi şi-a acoperit telefonul. Acesta a dispărut complet sub laba lui uriaşă.

— Nu am trimis niciun mesaj. Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Sigur că ştii, a spus Reacher. Tocmai ai avut o conversaţie cu domnul Rutherford. Apoi i-ai spus cuiva la ce oră pleacă la

aeroport. La fel cum le-ai spus că a cerut un taxi în această dimineaţă.

Tipul s-a ridicat brusc în picioare. Era la fel de înalt ca Reacher. La fel de lat ca Reacher. Poate mai rapid decât Reacher.

— Vrei să-i faci rău domnului Rutherford? Încearcă. Vezi ce se întâmplă.

Reacher a făcut o pauză. Investigaţiile ţin de numere. Dacă tipul nu era motivat de bani, atunci ce? Şantajul era următorul, din punct de vedere statistic, dar Reacher nu credea asta. Iar principiul este cel mai rar lucru dintre toate.

— Remarcabil. Reacher a întins mâna. Ştiam eu că vei trece testul. Dar nu putem fi niciodată prea atenţi. Nu când siguranţa domnului Rutherford este în joc. Mă bucur că faci parte din echipă.

— Suntem în echipă?

— Bineînţeles că da. Îl ţinem pe domnul Rutherford în siguranţă. Ai auzit că a fost atacat ieri pe stradă?

Tipul a dat din cap.

— Eu am fost cel care l-a salvat, a spus Reacher.

— Tu ai fost? Tipul i-a strâns mâna lui Reacher. Mulţumesc. Îmi place domnul Rutherford. Este întotdeauna drăguţ cu personalul din clădire. Nu ca unii dintre nemernicii care locuiesc aici. Aş putea să vă spun câteva poveşti...

— Pun pariu că ai putea, a spus Reacher. Dar după ziua de ieri trebuie să fim foarte atenţi. S-ar putea să existe o scurgere. De aceea m-au trimis aici. Ca să văd dacă cineva a schimbat tabăra.

— Nu şi eu.

— În mod clar. Dar ceilalţi portari? Putem avea încredere în ei?

— Cred că da. În băieţii de zi, în orice caz. Pe ceilalţi nu-i cunosc atât de bine. Dar domnul Rutherford oricum nu prea iese noaptea. Doar dacă nu lucrează. Atunci stă plecat toată noaptea, uneori, dacă actualizează sistemele sau orice altceva fac tipii ăia de la calculatoare.

— OK, bine. Reacher s-a aplecat în faţă şi i-a făcut semn tipului să se apropie. Acum, iată care e treaba. O să fiu sincer cu tine. Credem că cel care a încercat să-i facă rău domnului Rutherford ieri va încerca din nou astăzi. Sunt aici pentru a-i opri, dar am nevoie de ajutorul tău. Vreau să faci două lucruri. Eşti cu mine?

— Ce două lucruri?

— În primul rând, arată-mi cum pot vedea imaginile de pe camerele de supraveghere din garaj. Apoi, trebuie să-ţi iau locul pentru o vreme.

— Poţi vedea camerele de aici, a spus tipul. A apăsat bara de spaţiu de pe tastatura computerului şi ecranul s-a luminat. Acesta era împărţit în nouă dreptunghiuri. Cel din stânga sus arăta strada din faţa intrării în garaj. Fiecare dintre celelalte oferea o vedere diferită a interiorului, în culori clare şi limpezi. Înregistrează, aşa că nu trebuie să mă uit tot timpul, dar o fac când mă plictisesc.

— Sună bine, a spus Reacher. Acum, există un dulap pe undeva?

— Sigur. Tipul a arătat spre o uşă disimulată printre panourile de pe partea laterală a cabinei. Chiar acolo. De ce?

— Aici este partea în care am nevoie să ai încredere în mine. Reacher a aşezat geanta de la staţia de camioane pe tejghea. Trebuie să fac să pară că te-am luat cu forţa, în caz că ceva nu merge bine. Trebuie să îţi protejăm acoperirea. Vreau să stai ascuns acolo pentru o vreme şi trebuie să te avertizez că ar putea dura câteva ore. Nu ştiu exact ce fel de program au tipii ăştia. Şi trebuie să fac să pară convingător. Avem de-a face cu nişte animale. Aşa că o să folosesc puţină bandă adezivă. Doar un pic în jurul încheieturilor. Şi la glezne. Mai bine îţi pun o bucată şi pe gură. Îmi pare rău. Ştiu că nu e plăcut. Dar e singura cale de a-l ţine pe dl Rutherford în siguranţă.

Speranski se uita cu atenţie la o hartă la scară mare, gândindu-se la parcări şi la sursele de energie pentru următorul său proiect, când i-a sunat telefonul securizat.

— Două lucruri, spuse vocea de la celălalt capăt al firului. În primul rând, echipa l-a găsit pe omul tău. Legat cu propriile cătuşe la locul unde trebuia să îl livreze pe vagabond. Nu mai este pe statul de plată, aşa cum aţi cerut.

Speranski nu a răspuns.

— În al doilea rând, Rutherford a fost localizat.

— Unde? a spus Speranski.

— În clădirea sa.

— La naiba. Dacă s-a ascuns din nou, ar putea sta acolo săptămâni întregi.

— Nu. Pleacă în după-amiaza asta. Se întoarce la aeroport. Cu propria lui maşina. Pentru că ia ceva cu el.

— Ştii asta prin intermediul portarului?

— Corect. Săracul crede că îl ajută pe Rutherford să fie în siguranţă.

— Unde e vagabondul?

— Nu se ştie.

— Unde e maşina lui Rutherford?

— În garajul clădirii. Avem marca, modelul şi numărul de înmatriculare.

— Cunosc garajul clădirii. Este subteran. Închis. Nu-mi place.

— Ambuscadă?

— La asta mă gândesc.

— Aşa mi s-a părut şi mie.

— Spune-le celor din echipă să fie foarte atenţi. Nu ne putem permite un alt spectacol.

Reacher a stat pe scaunul portarului timp de patruzeci de minute, apoi privirea i-a fost atrasă de monitor. Spre dreptunghiul din stânga sus. Cel alimentat de camera de deasupra uşii garajului. Imaginea era uşor neclară pentru a oferi un câmp vizual larg, dar un Suburban negru era totuşi un vehicul inconfundabil. Se oprise pe marginea străzii cu zece metri înainte de intrare, suficient de aproape pentru ca Reacher să distingă şuviţele blonde din părul şoferului şi al pasagerului. O Toyota albastră a depăşit-o şi a oprit în faţa garajului. O notă scăzută la strategie, s-a gândit Reacher. Timpul fusese fără îndoială scurt, dar tot ar fi trebuit să-şi înlocuiască vehiculele.

Reacher a privit cum o femeie a coborât de pe bancheta din spate a Toyottei. Era femeia roşcată de pe alee cu o zi înainte. Reacher a văzut-o cum lucra la tastatură. 1, 2, 3, 4. Acelaşi cod de când Rutherford s-a mutat acolo. Maşina a avansat şi femeia s-a urcat înapoi. Aceasta a dispărut momentan, apoi a apărut pe următorul segment al ecranului, ieşind din partea de jos a rampei şi balansându-se în mijlocul a trei spaţii libere din zona centrală. Şoferul a coborât. Era femeia pe care o văzuse la volan cu o zi înainte. A doua femeie i s-a alăturat. Apoi, tipul pe care Reacher îl doborâse. Apoi pe cel pe care îl aruncase prin fereastră.

Cei patru s-au împrăştiat. Au verificat ambele intrări obişnuite şi au căutat căi alternative de intrare sau de ieşire. Apoi au localizat

maşina lui Rutherford. Un VW Beetle din anii '70, de culoare albă, parcat mai mult sau mai puţin în centrul peretelui din stânga. Era un spaţiu gol de fiecare parte a acesteia. Dincolo, în stânga, se afla un Jeep Grand Cherokee. În dreapta, un Ford F150. O configuraţie bună din punctul de vedere al unei ambuscade. Ambele erau vehicule înalte. Ofereau destulă acoperire. Tipul pe care Reacher îl doborâse a arătat spre fiecare dintre ele pe rând, apoi spre un alt spaţiu gol, perpendicular pe peretele îndepărtat. Reacher îşi dădea seama la ce se gândea tipul. Planul s-a făcut practic de la sine. Şoferul putea să bage Toyota în spaţiul de lângă peretele îndepărtat. Un tip se putea ascunde în spatele Jeep-ului. Unul se putea ascunde în spatele Ford-ului. Cealaltă femeie se putea ascunde lângă uşa pietonală, în caz că Rutherford se speria şi încerca să fugă înapoi în clădire. În caz contrar, îl vor aştepta să ajungă la maşină. Apoi, Toyota ar fi tras în faţă. În modul electric, ca şi ieri, aşa că nu s-ar fi auzit nimic. Nici un avertisment. Cei doi tipi ar ieşi. Unul ar deschide portiera. Celălalt l-ar apuca pe Rutherford şi l-ar împinge înăuntru. Floare la ureche.

Garajul era un bun aranjament şi într-un sens mai larg, de asemenea. Era o locaţie cunoscută. Nu existau incertitudini cu privire la traseul pe care Rutherford l-ar putea avea dacă ar fi încercat să-l urmărească până la aeroport. Nu existau probleme legate de trafic sau de parcare. O şansă mai mică ca vreun trecător să fie implicat decât dacă ar fi organizat o operaţiune pe stradă. Şi nu trebuiau să-şi facă griji în legătură cu camerele de supraveghere, deoarece aveau un aliat care acoperea staţia de monitorizare. Sau cel puţin aşa credeau ei.

Garajul era un loc bun, dar nu era perfect. Şansa ca oameni de pe stradă să intre la faţa locului era redusă, dar nu eliminată. Rămânea deci posibilitatea unor martori. Şi a unor daune colaterale. O posibilitate prea ridicată, după părerea lui Reacher. Dar nu plănuia o ambuscadă. Cei care erau s-au agitat puţin. Arătând cu degetul. Gesticulând cu mâna. Certându-se.

Reacher ar fi vrut ca imaginea să fie mai mare, dar, din câte a putut distinge, tipul pe care îl doborâse era în dezacord cu şoferul. Ceilalţi doi se dăduseră la o parte, rămânând în afara discuţiei. În cele din urmă, şoferiţa clătină din cap şi arătă spre Beetle-ul lui Rutherford. Şi-a pus mâinile în şolduri şi a aşteptat până când tipul doborât s-a întors la Toyota. A deschis portbagajul acesteia, a scos ceva şi l-a dus la VW. În jurul părţii din spate a acestuia. A

îngenuncheat şi a băgat o mână sub maşină. Primul gând al lui Reacher a fost: Bombă. Apoi s-a mai gândit. Cutia era prea mică pentru a conţine mult explozibil. Trebuia să fie altceva. Tipul a renunţat la partea de dedesubt şi a strecurat dispozitivul în scobitura din centrul aripii bombate din spate a Beetle-ului. Şoferul şi-a scos telefonul. A verificat ecranul şi a dat din cap. Un dispozitiv de urmărire, şi-a dat seama Reacher. O tactică inteligentă. O notă ridicată la strategie.

Reacher a privit Toyota părăsind garajul, apoi şi-a îndreptat atenţia spre Suburban. În mintea lui era jumate-jumate dacă maşina era acolo ca rezervă, caz în care ar fi plecat în curând, sau dacă urma să aştepte şi l-ar fi urmărit pe Rutherford oricum, în caz că ar fi existat o problemă cu dispozitivul de urmărire. Au trecut zece minute. Niciun semn de mişcare. Reacher ar fi vrut să-şi observe inamicii în acţiune. Pentru a le evalua competenţa şi capacitatea de decizie. Acum, prudenţa lor îi oferea o altă oportunitate. Şansa de a agita puţin lucrurile.

Un carton pe care scria *Înapoi în cinci minute* se vedea din grămada dezordonată de lângă monitor. Reacher l-a pescuit, l-a aşezat pe blat, apoi şi-a luat geanta şi s-a îndreptat spre uşa principală. A ieşit pe stradă, a trecut pe lângă maşina lui Marty, a luat-o pe aleea pe care Rutherford o tăiase şi s-a întors pentru a se apropia frontal de Suburban. Era la treizeci de metri distanţă când tipii din ea l-au zărit. Şoferul a fost primul care a observat. L-a împins pe pasager în coaste. Reacher i-a văzut pe amândoi înţepenind. Şi a continuat să meargă. Încet şi lin. Braţele libere şi bine depărtate pe lângă el. Nu voia să existe neînţelegeri. S-a apropiat la nivelul geamului pasagerului, apoi s-a oprit şi a schiţat ceea ce spera să fie un zâmbet prietenos, neameninţător. Pasagerul s-a uitat la el o secundă lungă, apoi a coborât geamul.

— Ce vrei? a spus tipul.

— În primul rând, vreau să-mi cer scuze pentru ieri, a spus Reacher. M-am încurcat de ceva ce nu am înţeles. Nu aveam nicio idee despre ce se întâmpla şi am acţionat din instinct. Sper că amicii tăi sunt bine. Oricum, de atunci am avut o discuţie lungă cu un tip foarte interesant. M-a lămurit în legătură cu câteva lucruri. Cum ar fi ce trebuie să fac dacă vreau să plec întreg din oraşul ăsta. Uite cum stă treaba. Ştiu unde este Rutherford şi sunt dispus să ţi-l dau pe tavă. Dar va trebui să te mişti repede. Nu mai e mult timp. A aranjat cu portarului său să transmită o poveste

despre el mergând spre aeroport, dar adevărul este că are un tip pregătit să-l scoată ilegal din ţară. Un avion privat. Acte false. Deghizări. Toate cele necesare. Ne întâlnim la cafenea în cinci minute şi vă voi explica totul. Doar să nu întârzii. E o chestie care se întâmplă o singură dată. Dacă întârzii, îţi va scăpa printre degete pentru totdeauna. Numai că de data asta nu va fi vina mea.

Reacher s-a îndreptat încet până la următoarea intersecţie şi, de îndată ce a scăpat din raza de vedere a Suburbanului, a luat-o la fugă. A făcut o buclă spre intrarea principală a clădirii lui Rutherford şi apoi s-a furişat înapoi pe alee. A îndepărtat uşor perechea de tomberoane şi s-a instalat în spaţiul pe care îl crease pentru a aştepta. S-a gândit că băieţii de la Suburban nu vor spune nimănui imediat ce tocmai auziseră. Era prea nebunesc. Ar fi vrut să dezbată mai întâi între ei. Pentru cel puţin un minut. Probabil că n-au crezut ce spusese Reacher, dar îşi puteau permite să ignore? Probabil că nu. Ar fi decis că trebuie să verifice. Dar vor trebui să raporteze mai întâi. Oricui ar fi fost cel care le trăgea sforile. Apoi, ar fi fost timpul să facă ceva. Dacă Reacher ar fi fost convingător cu povestea, ar putea abandona garajul. Să pornească maşina şi să parcheze lângă cafenea. Spera să nu fi fost atât de convingător. În acest caz, un variantă mai problematică ar fi fost ca băieţii să se despartă. Ca unul dintre ei să rămână la post în Suburban, dacă povestea lui Reacher era o stratagemă. Iar cel de-al doilea tip să se îndrepte pe jos spre cafenea, în caz că Reacher spunea adevărul. Nu mai era mult timp, după toate deliberările. Să ajungă acolo înainte de termenul limită era foarte greu. Aşa că cel de-al doilea tip ar fi luat-o pe cea mai rapidă cale posibilă. Drumul cel mai scurt. Care era pe alee.

Ceasul din capul lui Reacher arăta patru minute de când se îndepărtase de Suburban. Nimeni nu intrase pe alee. Patru minute şi jumătate. Nu a intrat nimeni. Patru şi trei sferturi. Apoi Reacher a auzit paşi. Cineva care alerga. Rapid. Eficient. Intenţionat. Venind spre el. Reacher a aşteptat o clipă, apoi a ieşit dintre tomberoane. Pasagerul din Suburban se afla pe alee, la trei metri distanţă. S-a oprit după încă un pas şi s-a oprit în acelaşi tip de poziţie ciudată pe care o folosise cu o zi înainte. Apoi s-a răzgândit. Poate că era vorba de diferenţa de mărime. Poate că era expresia de pe faţa lui Reacher. Poate era amintirea a ceea ce li se întâmplase celor doi camarazi ai săi. Dar, oricare ar fi fost

motivul, s-a îndreptat, a întins mâna la spate şi a scos un pistol. Un Beretta M9.

— Nu ai de gând să-l predai pe Rutherford, nu-i aşa?, a spus el.

— S-ar putea, a spus Reacher. Cu o singură condiţie.

— Care este?

— Spune-mi de ce îl urmăreşti.

Tipul a făcut o pauză.

— El are ceva ce vrem noi.

— Nu mai spune, Sherlock, a spus Reacher. Fii mai specific.

— Nu prea cred. Şi nici nu e nevoie să o fac. Pentru că foarte curând te vei ruga să ne spui unde este Rutherford.

— Noi? a spus Reacher. Cine suntem noi?

— Vei afla la momentul potrivit. Tipul a făcut o mişcare de rotaţie cu pistolul. Acum întoarce-te. Mâinile pe perete. Picioarele larg depărtate. Sunt sigur că eşti familiarizaţi cu rutina.

Tipul stătea la doi metri distanţă. Reacher era în afara razei sale de acţiune. Dar Reacher era cu aproape treizeci de centrimetri mai înalt decât el.

— Ai câştigat, a spus Reacher. A început să se întoarcă. Să se mişte în sensul acelor de ceasornic. Pivotând pe piciorul drept. Aducându-şi piciorul stâng mai aproape de tipul cu arma. Reducând la jumătate distanţa dintre ei. A continuat să se rotească până când umărul stâng a fost îndreptat spre la tip. Apoi şi-a lansat piciorul, a întins mâna şi a apucat partea de jos a ţevii. A răsucit arma cu violenţă departe de corpul său, rupând degetul tipului cu apărătoarea trăgaciului şi luxându-i ligamentele de la încheietura mâinii. Tipul a urlat şi s-a tras înapoi. Beretta s-a izbit de pământ. S-a uitat în jos la mâna lui. Sângele începea să curgă dintr-o tăietură de deasupra articulaţiei. A început să sugă rana. Apoi s-a concentrat din nou asupra lui Reacher. A făcut o jumătate de pas înapoi şi a aruncat o lovitură de picior la corp, cu piciorul din faţă, dar în loc să urmeze lovitura a folosit impulsul pentru a se ridica pe vârfuri şi a lansat un pumn înspre tâmpla lui Reacher. Reacher s-a aplecat înapoi şi a deviat lovitura cu antebraţul. Forţa blocării l-a învârtit pe tip, lăsându-i partea stângă expusă. Reacher l-a izbit în rinichi. S-a pregătit pentru o lovitură de picior, dar a renunţat în ultimul moment şi a împins pur şi simplu şoldul tipului cu piciorul. Tipul s-a clătinat în spate şi în lateral, iar picioarele i s-au încurcat şi s-a împiedicat singur, aterizând grămadă la baza peretelui îndepărtat.

Reacher a făcut un pas mai aproape şi a aşteptat ca tipul să stabilească contactul vizual.

— Ce are Rutherford şi vrei tu?

Tipul s-a pus în patru labe, apoi s-a ridicat încet în picioare şi a rămas acolo o clipă, cocoşat şi căzut, ca un om complet învins. Apoi a explodat în faţă şi a aruncat două lovituri rapide şi dure pentru a încerca să-l împingă pe Reacher înapoi. A mai aruncat încă două, apoi s-a învârtit, ridicând piciorul drept şi ţintind spre partea laterală a capului lui Reacher. Ar fi fost o problemă dacă lovitura ar fi nimerit. Poate că nu ar fi avut forţa necesară pentru a-l doborî pe Reacher, dar l-ar fi putut încetini. L-ar fi dezorientat. I-ar fi dat tipului o cale de a reveni în luptă. Numai că Reacher nu a dat înapoi. A făcut ceea ce făcea întotdeauna. S-a apropiat de pericol. A văzut cum corpul tipului începea să se răsucească, aşa că a făcut un pas şi i-a întâlnit piciorul când era doar la înălţimea taliei. A prins tibia tipului între braţul şi corpul său şi şi-a strecurat mâna înapoi pentru a-i prinde glezna. Apoi a ridicat piciorul tipului, lăsându-l să ţopăie înainte şi înapoi, luptându-se pentru echilibru, cu o expresie de indignare pură pe faţă.

— Ar trebui să păstrezi mişcările de genul ăsta pentru ora de sport, a spus Reacher. Unde există reguli. Aici afară există doar decizii şi consecinţe. Ei bine, o singură decizie. Şi trebuie să o iei tu. Dacă să-mi spui sau nu ceea ce vreau să ştiu. Dacă te hotărăşti să nu o faci, nu vei mai merge niciodată. Nu fără să şchiopătezi.

Tipul nu a răspuns.

— Gândeşte-te un moment, a spus Reacher. Ai văzut vreodată o radiografie a unui genunchi? Nu de oase trebuie să-ţi faci griji. Ele se vindecă uşor. Este vorba de toate celelalte părţi de care trebuie să ţii cont. Ligamentele. Tendoanele. Cartilajele. Dar mai ales ligamentele. Dacă sunt rupte, nu prea serios, şi tu eşti un sportiv celebru, cu bani nelimitaţi şi acces imediat la un spital, există o şansă la o reparaţie decentă. Numai că tu nu eşti un sportiv de top. Bănuiesc că nu ai bani nelimitaţi. Şi pot să te asigur că dacă piciorul meu se prăbuşeşte pe genunchiul tău cu toată greutatea mea, daunele vor fi mult mai mult decât grave. Asta e al naibii de sigur.

Tipul s-a dat pe spate, încercând să-şi elibereze piciorul. Se zbătea cu mâna stângă, încercând să dea o lovitură sau să-i

scoată ochii lui Reacher, dar era împiedicat de propriul picior blocat.

— OK, a spus el, gâfâind, când în cele din urmă a renunţat. Bine. Fă ce trebuie să faci. Nu spun niciun cuvânt.

Reacher nu s-a mişcat.

— Haide. Ce mai aştepţi? Fă-o şi gata.

— Este ultima ta şansă, a spus Reacher. Ce are Rutherford şi vrei tu?

— Nu contează ce-mi faci. Nu-ţi voi spune niciodată nimic.

— Dacă aşa vrei tu, a spus Reacher. Şi-a ridicat piciorul drept, l-a ţinut nemişcat şi l-a privit pe tip în ochi. Apoi a călcat cu putere pe genunchiul piciorului ridicat al tipului. Tipul şi-a dat capul pe spate, a închis ochii şi a gemut, dar nu a scos niciun cuvânt. Pantoful lui Reacher era solid şi greu. Şi-a oprit piciorul cu talpa la un centimetru de genunchiul tipului. A făcut o pauză, apoi a coborât piciorul pe pământ. A eliberat piciorul tipului şi, simultan, l-a lovit cu pumnul chiar sub ureche. Tipul a căzut în lateral, cu piciorul drept încă întins ca şi cum tocmai ar fi lovit o minge, şi nu s-a mai mişcat.

Reacher a verificat dacă tipul respira, apoi i-a luat arma. Era bine întreţinută şi, spre deosebire de cea a lui Marty, era încărcată. Reacher a căutat în hainele tipului. Avea un portofel cu nişte bani pe care Reacher i-a luat ca pradă de război, dar nu avea cărţi de credit sau acte de identitate sau ceva care să indice un nume sau o adresă. Sau orice fel de cazare temporară. Nu avea muniţie de rezervă. Şi nimic altceva în buzunare în afară de un telefon. Reacher a apăsat butonul de sub ecranul acestuia şi a apărut un mesaj care spunea că amprenta sa nu a fost recunoscută, aşa că trebuia să încerce din nou sau să introducă un cod de acces. A ţinut butonul în dreptul degetului mare al tipului inconştient şi ecranul s-a aprins. Reacher a atins imaginea unui telefon şi a apărut o listă de apeluri. Nu mai era nimic de ieri. Nu existau mesaje vocale. Nici un mesaj text. Iar imaginea unei agende a dezvăluit doar cinci intrări. Toate erau numere. Nici un nume. Reacher şi-a pus telefonul în buzunar, şi-a strecurat pistolul la brâu şi şi-a luat geanta din spaţiul dintre tomberoane. A scos banda adezivă. I-a legat gleznele tipului. I-a legat mâinile la spate cu bandă adezivă. I-a pus o bandă pe gură. Apoi l-a ridicat pe umăr pe tip şi l-a aruncat într-unul din tomberoane.

TREISPREZECE

Suburbanul era încă parcat în acelaşi loc când Reacher a ieşit de pe alee. A făcut semn cu ambele braţe pentru a atrage atenţia şoferului, apoi i-a făcut semn tipului să i se alăture. Şoferul a clătinat din cap şi i-a făcut semn lui Reacher să vină la el. Reacher şi-a ridicat mâinile ca şi cum ar fi fost exasperat şi s-a grăbit pe trotuar până când a ajuns la nivelul uşii pasagerului. Geamul a coborât şi Reacher a putut vedea că şoferul ţinea în mână un pistol. Un alt Beretta. Probabil şi el bine întreţinut. Probabil că şi încărcat. Îl ţinea în mâna stângă, jos în poală, îndreptat în lateral. Nu era o poziţie ideală de tragere. Dar asta era compensat de mărimea ţintei pe care trebuia să o ţintească. Pieptul lui Reacher.

— Vino repede, a spus Reacher, ignorând arma. Pe alee. Prietenul tău are nevoie de ajutor. Aduceţi maşina.

— Despre ce vorbeşti?, a spus şoferul.

— Te-am aşteptat la cafenea şi, când nu ai apărut, m-am întors să te caut. M-am gândit să o iau pe alee ca să economisesc timp şi l-am găsit pe prietenul tău. Era pe jos. Într-o stare proastă. Sângera. Avea o tăietură mare pe frunte. Era inconştient. Respira, dar greu. Probabil că a fost jefuit. Nu avea portofel. Nici telefon.

— Ai sunat la 911?

— Nu am putut. Nu am telefon. De aceea am venit să te iau. Şi m-am gândit că, oricum, cu toată situaţia asta cu calculatoarele, ar fi mai rapid să-l duci tu la spital.

Şoferul a făcut o pauză, apoi a lăsat arma jos.

— În regulă. Arată-mi.

— Haideţi. Urmează-mă. Trage pe alee. Apoi îl vei vedea.

Reacher a pornit într-o alergare rapidă, iar după o secundă a auzit un motor pornind în spatele lui. Anvelopele au scârţâit şi o clipă mai târziu Suburbanul a trecut pe lângă el. Acesta a continuat să accelereze, apoi a intrat în gura aleii, fără să semnalizeze. Reacher l-a ajuns din urmă şi s-a strecurat pe lângă partea pasagerului. Şoferul a coborât, cu pistolul în mână, şi i s-a alăturat lui Reacher în partea din faţă a vehiculului.

— Unde este? a spus şoferul. Nu-l văd.

— Am uitat, a spus Reacher. L-am pus în tomberonul de gunoi. Cel de departe. Ca să-l ţin în siguranţă. Nu ştiam dacă mă mai aştepţi sau cât timp va dura să te găsesc.

Şoferul şi-a ridicat pistolul spre pieptul lui Reacher.

— Ai uitat?

— Ce? a spus Reacher. Nu ai uitat niciodată nimic?

— În regulă. Şoferul a ridicat pistolul spre capul lui Reacher. Cu spatele la perete. Ţine-ţi mâinile la vedere. A aşteptat ca Reacher să se conformeze, apoi a înaintat spre tomberon. Nu te mişca. A ridicat capacul cu mâna liberă şi a aruncat o privire înăuntru. Reacher a aşteptat o clipă ca el să înregistreze starea în care se afla amicul său, apoi a înaintat şi a scos pistolul de la brâu. A rotit-o în aşa fel încât să o ţină de ţeavă şi a învârtit-o într-un arc lateral rapid. Tocul s-a izbit în cotul şoferului.

Şoferul şi-a scăpat propria armă şi capacul tomberonului, care i s-a prăbuşit pe un genunchi. Reacher a trecut arma în mâna stângă, şi-a încolăcit mâna dreaptă în jurul părţii laterale a capului tipului şi l-a izbit de tomberon. Apoi l-a apucat de partea din faţă a cămăşii, l-a ridicat pe jumătate şi l-a lăsat să cadă în poziţie aşezată, cu spatele lipit de metal. Corpul lui era la fel de moale ca o păpuşă de cârpă. Reacher a aşteptat o clipă pentru a se asigura că era conştient, apoi a înfipt pistolul în gura tipului.

— Am să-ţi pun o întrebare, a spus Reacher. Îţi dau cinci secunde să te gândeşti la ea, apoi voi scoate arma. Dacă îmi dai răspunsul corect, te voi lăsa să-ţi pescuieşti amicul din gunoi şi voi pleca. Dă-mi orice alt răspuns decât cel corect şi-ţi pun pistolul înapoi în gură şi-ţi zbor creierii. Ne-am înţeles?

Şoferul a făcut ochii mari şi a făcut tot posibilul să dea din cap.

— Ce are Rutherford şi vrei tu? Reacher a ridicat degetul mare şi fiecare deget de la mâna dreaptă, pe rând, la intervale de o secundă, apoi a scos pistolul.

— Dă-i drumul. Şoferul şi-a ridicat bărbia. Împuşcă-mă. Nu mai pierde timpul. Nu există nimic din ceea ce poţi spune sau face care să mă facă să-ţi spun despre ce este vorba.

— Ai prefera să renunţi la viaţa ta decât la o mică informaţie? a spus Reacher. Mi se pare o alegere proastă.

— Nu este vorba doar de viaţa mea. Am o soţie. Un frate. Ştiu ce s-ar întâmpla cu ei. Haide. A deschis gura, s-a aplecat înainte şi a apucat ţeava cu dinţii. Fă-o.

Reacher a retras pistolul şi l-a lovit pe şofer în partea laterală a capului cu mâna dreaptă, lăsându-l inconştient. A recuperat pistolul scăpat, l-a verificat, a băgat ambele arme la brâu, apoi a început să scotocească prin buzunarele tipului. Conţinutul nu s-a dovedit a fi mai satisfăcător decât cel al pasagerului. Nu avea cărţi

de credit. Nimic cu un nume sau o adresă. Nici muniţie de rezervă. Telefonul său fusese folosit mai recent, dar nu conţinea nume sau informaţii personale.

Reacher a luat banii, la fel ca înainte, l-a legat cu bandă adezivă la glezne, încheieturi şi gură şi l-a aruncat în celălalt tomberon. Apoi s-a întors spre Suburban. A verificat torpedoul. Parasolarele. Buzunarele uşilor. Sub scaune. Sub covoraşele de podea. În portbagaj. În jurul roţii de rezervă, a cricului şi a micii truse cu scule. Sub capotă. În spatele roţilor. Şi nu a găsit nimic. Nici măcar un bănuţ sau un ambalaj de bomboane aruncat. Oricine ar fi fost tipii ăştia, erau foarte meticuloşi. Asta era sigur.

Reacher a închis capota şi portbagajul şi toate uşile, în afară de cea a şoferului. A fost tentat să se urce înăuntru. Să ia vehiculul. În parte pentru că ar putea fi util. Şi în parte pentru a priva inamicul de un bun valoros. Dar îl văzuse pe unul din aceeaşi echipă punând un dispozitiv de urmărire pe Beetle-ul lui Rutherford. Asta însemna că exista riscul ca ei să folosească aceeaşi tehnologie pe propriile lor vehicule. Aşa că s-a asigurat că cheia era în contact şi a lăsat Suburbanul acolo.

Cineva lăsase pe tejgheaua recepţiei un teanc de pliante care făceau reclamă la un serviciu de livrare de pizza, dar în rest holul clădirii lui Rutherford părea netulburat, când Reacher s-a întors. Începea să i se facă din nou foame, aşa că a băgat un pliant în buzunarul de la spate, apoi s-a apropiat de uşa dulapului. S-a pregătit în caz că portarul ar fi folosit timpul pentru a se gândi. Dacă a înţeles şiretlicul. Apoi a deschis încuietoarea. Şi l-a găsit pe tip stând pe podea cu genunchii pe lângă umeri. Şi-a micşorat ochii datorită luminii bruşte, apoi l-a recunoscut pe Reacher şi a încercat să vorbească, dar vocea îi era ininteligibilă prin banda lucioasă.

— Veşti bune, a spus Reacher. L-a apucat de mâini şi l-a ridicat în picioare, apoi şi-a scos cuţitul cel mai mic şi a început să taie banda pentru a-l elibera. Alarmă falsă. Nu există nicio ameninţare la adresa domnului Rutherford. Nu astăzi. Este în perfectă siguranţă. Deocamdată. Deşi nu se simte prea bine. Tocmai a sunat. Şi-a amânat din nou călătoria. Va sta în apartamentul lui câteva zile până se va simţi mai bine. Nu vrea să primească vizitatori sau să fie întrerupt. Mă duc să văd dacă are nevoie de

ceva, apoi mă întorc la Nashville. A fost o plăcere să te cunosc. Continuă să-ţi faci treaba aşa cum trebuie.

Reacher s-a gândit că dacă vecinul lui Rutherford putea să petreacă jumătate de an departe, în croaziere, trebuie să fie un tip mai în vârstă. Pensionat. Cu mult timp liber. Şi cu mulţi ani în care a acumulat vechituri. Reacher şi-a imaginat un apartament înţesat cu mobilă de doi bani. Perdele înflorate. Poze cu copii. Probabil nepoţi. Dar când Rutherford a deschis uşa şi a făcut un pas înapoi, Reacher a văzut un spaţiu mare, aproape gol. Toţi pereţii despărţitori fuseseră îndepărtaţi. Pereţii exteriori fuseseră vopsiţi în alb strălucitor. Podeaua era acoperită cu beton gri deschis, care fusese lustruit pentru a se potrivi cu blaturile din bucătărie. Jaluzelele din aluminiu, înclinate pentru a permite soarelui de după-amiază să intre, acopereau ferestrele. Măsuţa de cafea avea un blat de sticlă în formă de romb cu un suport de lemn curbat, în loc de picioare obişnuite. Restul mobilierului era numai crom şi piele neagră. Reacher văzuse poze cu lucruri asemănătoare într-o revistă despre designerii de la jumătatea secolului trecut. Existau corpuri din lemn de nuc lustruit, cu uşi încastrate în ele, care despărţeau ultima treime a camerei. Ceva care semăna cu un ou metalic uriaş făcut din panouri nituite, aşezat pe un trepied din lemn negru. Şi un set de rafturi din lemn deschis. Fiecare dintre ele avea o lungime aparent aleatorie, dar Reacher şi-a dat seama că erau probabil atent calculate pentru a crea un fel de efect. Păreau să plutească lângă perete, în loc să fie fixate cu console sau suporturi, şi ţineau o selecţie rară de obiecte aleatorii. De genul celor care, fără îndoială, erau declarate artă de către cei care le vindeau.

— Ce părere ai? a spus Rutherford.

— Nu ştiu, a spus Reacher. Este o casă? Sau o sală de expoziţie?

— O casă. A fost a lui Mitch de ani de zile. Deşi mai are şi alte câteva. Şi nu a arătat întotdeauna aşa. A renovat-o complet anul trecut. Are nişte lucruri foarte mişto acum. Vezi asta? Rutherford a arătat cu degetul spre ou. A venit de la o fabrică de becuri. Din Germania. L-au folosit pentru a testa etanşarea vidului din interiorul becurilor de sticlă. Acum Mitch îl foloseşte pentru a-şi păstra whisky-ul. Rutherford a traversat şi a deschis o uşă

amplasată în partea din faţă a oului. Înăuntru se aflau patru decantoare de cristal pline cu lichid auriu şi opt pahare butucănoase. Gândeşte-te de două ori înainte de a te servi, totuşi. Cel mai ieftin sortiment costă douăzeci de mii de dolari sticla.

— O să mă limitez la cafea, a spus Reacher. Presupunând că prietenul tău are ceva atât de banal.

— Şi eu, a spus Rutherford. A traversat spre zona bucătăriei şi a deschis un dulap de perete care conţinea o imensă maşină strălucitoare, plină de butoane, manometre şi pârghii. Dacă reuşesc să-mi dau seama cum funcţionează chestia asta.

Reacher s-a deplasat în centrul camerei.

— Credeam că ai spus că ai cheile ca să poţi uda plantele prietenului tău.

— Corect. Rutherford a dat din cap.

— Ce s-a întâmplat? Ai uitat? Au murit?

— Nu. Bineînţeles că nu. Mitch m-ar omorî. Sunt acolo, pe raft. Sunt ca şi noi. Rutherford a arătat cu degetul spre un rând de trei ghivece în miniatură pe raftul din stânga ferestrei din sufragerie. Fiecare dintre ele conţinea o tulpină zbârcită, ca un trunchi de copac micuţ în descompunere.

— Chestiile astea sunt vii? a spus Reacher.

— Perechea exterioară este veche de peste o sută de ani. Cealaltă este mai tânără. Mitch a spus că are în jur de şaizeci de ani, cred. Provin dintr-o pădure de la poalele muntelui Fuji, în Japonia. Este singurul loc din lume în care cresc. Aceeaşi familie le îngrijeşte de generaţii întregi.

— Prietenul tău are gusturi interesante. Cu ce se ocupă?

— Lucrează în IT, ca şi mine. Rutherford a făcut o pauză şi o expresie de tristeţe autentică i s-a aşternut pe faţă. Numai că ideea lui de un milion de dolari chiar a funcţionat. Spre deosebire de gunoiul în care mi-am pus speranţele.

Reacher s-a aşezat pe una dintre canapele şi a aşteptat ca Rutherford să-şi termine lupta de care pe care cu automatul de cafea.

— Rusty, trebuie să vorbim despre ceva serios acum. Oamenii care vin după tine au muşcat momeala că te-ai dus cu maşina la aeroport. Au apărut în garajul tău. Dar au ratat ocazia de a-ţi întinde o cursă. A fost alegerea corectă în aceste circumstanţe. În schimb, au plantat un dispozitiv de urmărire pe maşina ta.

— Dar nu mă duc la aeroport. Rutherford a pus cănile pe măsuţa de cafea şi s-a aşezat pe cealaltă canapea. Ce vor face când maşina mea nu se va mai mişca?

— Nu ştiu. Depinde de cât de răbdători vor fi. Şi de urgenţa problemei pe care încearcă să o rezolve. Părerea mea este că nu va mai dura mult până când vor veni să te caute. Dar am putea evita asta dacă ne putem da seama ce vor. Vreau să-ţi concentrezi toată atenţia asupra răspunsului la această întrebare.

Rutherford a clătinat din cap.

— Ţi-am spus deja. Nu am nimic din ceea ce ar putea dori cineva.

— Există două scenarii posibile aici, a spus Reacher. Ai acest lucru şi nu-ţi dai seama de asta. Sau ei cred că îl ai, dar tu nu-l ai. Cu prima variantă ne putem descurca. Opţiunea a doua reprezintă o provocare mai mare. Aşa că iată ce vreau să faci. Termină-ţi cafeaua. Apoi întinde-te pe spate. Închideţi ochii. Şi alege o zi. Să zicem, lunea din săptămâna de dinainte să înceapă chestia cu *ransomware*-ul. Spune-mi tot ce ai făcut din momentul în care ai deschis ochii dimineaţa până când ai adormit în acea noapte. Fiecare detaliu. Oricât de banal ar fi. Nu se ştie niciodată ce ar putea declanşa o conexiune.

— Bine. Rutherford a luat o înghiţitură de cafea, apoi şi-a scos pantofii şi şi-a urcat picioarele pe pernă. O să încerc. Dar nu sunt sigur că va fi de ajutor.

— Trebuie să te concentrezi, a spus Reacher. Fără distrageri, aşa că închide-ţi telefonul.

Telefonul lui Rutherford a început să sune.

— Ignoră-l, a spus Reacher.

Rutherford îl scotea deja din buzunar. A verificat ecranul şi l-a ridicat pentru ca Reacher să-l vadă. Pe el scria *Portarul*.

— I-am spus să nu te deranjeze, a spus Reacher. Ignoră-l.

— Nu pot. Şi dacă sunt tipii ăia care vin să mă ia? Ai spus că o vor face. Şi dacă încearcă să mă avertizeze? Trebuie să verific.

Rutherford a apăsat butonul difuzorului şi a pus telefonul pe masă.

— Domnule Rutherford? Îmi pare rău că vă deranjez, domnule. Ştiu că nu vă simţiţi bine. Dar trebuie să vă anunţ. A venit cineva să vă vadă. I-am spus că nu, dar a trecut pe lângă mine. Urcă deja. Şi e supărată că am încercat să o opresc.

Rutherford a închis, apoi a traversat spre uşă şi a apăsat ochiul pe vizor.

— Nu e nimeni acolo. Nu încă. Trebuie să fie una dintre femeile de ieri. Cea care supraveghea clădirea. Probabil că a aflat care este apartamentul meu. Vine să mă ia. Ce ne vom face?

— Nu trebuie să facem nimic, a spus Reacher. Nimeni nu ştie că suntem aici.

— Aşa este. Rutherford a respirat adânc. Am putea să stăm ascunşi. Să aşteptăm ca ea să plece.

— Am putea. Să evităm o confruntare într-un spaţiu public restrâns. Şi să introducem nişte informaţii eronate în procesul lor de luare a deciziilor. Două rezultate bune cu niciun efort din partea noastră.

— Bine. Să facem asta. Rutherford s-a întors de la uşă şi o clipă mai târziu faţa lui s-a încreţit de panică. Aşteptaţi. Ce se întâmplă dacă intră înăuntru? Ar putea forţa încuietorile.

— Tot este bine. Ne-am putea alătura ei. Să-i punem câteva întrebări. Şi după aceea am avea o acoperire perfectă. Te-ai întors după ce ai gunoiul şi ai găsit un intrus în apartamentul tău. Ea a încercat să fugă. A alunecat. Şi s-a lovit la cap. Tragic, dar genul de lucru care se poate întâmpla când alegi o viaţă de criminal.

— Nu am putut... Şşşt. Vine cineva. Rutherford şi-a apăsat din nou ochiul pe vizor. Este... Dumnezeule.

A deschis uşa şi a ieşit, în şosete. Reacher a văzut o femeie pe cealaltă parte a coridorului. Era cu faţa în altă parte, gata să sune la soneria lui Rutherford. Avea părul de aceeaşi culoare ca şoferiţa Toyotei. Avea aceeaşi lungime. Avea aceeaşi înălţime. Dar hainele ei erau diferite. Purta un costum gri deschis. Iar Reacher nu i-a recunoscut chipul.

— Sarah! Rutherford şi-a întins braţele larg. Mă bucur atât de mult să te văd. Ce cauţi aici?

— Mi-am făcut griji pentru tine. Femeia l-a tras pe Rutherford într-o îmbrăţişare atât de strânsă încât părea că încearcă să-i rupă spatele. Nu ai mai sunat. Nu ai mai răspuns la telefon. Ţi-am lăsat tot felul de mesaje. Apoi am auzit ce s-a întâmplat cu slujba ta.

— Nu am primit niciun mesaj. Probabil că m-ai sunat pe telefonul de la serviciu. Nenorociţii l-au luat când m-au concediat. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ţi spun. Trebuia să te sun.

— Eşti bine?

— Da. Am fost deprimat o vreme, dar acum mă simt mult mai bine.

— Bine. Pentru că e ceva despre care trebuie să vorbim. Ar putea fi ceva important. Geanta uriaşă a femeii îi alunecă de pe umăr şi, în timp ce o ridica la loc, îşi întoarse capul şi îl zări pe Reacher stând în uşa de vizavi. Oh. Bună ziua. Tu trebuie să fii Mitch. Am auzit multe despre tine.

— De fapt, nu, a spus Rutherford. Mitch este plecat. El este Jack Reacher. Reacher, ea este prietena mea Sarah Sands. Cea despre care ţi-am povestit. Sarah a lucrat cu mine la *Cerberus*.

Rutherford făcu încă o carafă de cafea, în timp ce Sands îşi porni laptopul şi îl ascultă pe Reacher făcând un rezumat al evenimentelor, de când ajunsese în oraş.

— Nu-mi place asta. Sands îl luă de mână pe Rutherford când acesta îi puse ceaşca pe masă şi se uită la el. Nu-mi place deloc asta. Cineva încearcă să te răpească? Asta nu e în regulă. Biroul ar trebui să se ocupe de asta. Trebuie să te ţinem în siguranţă.

— Asta le-a spus Reacher poliţiştilor ieri, dar nu au fost prea impresionaţi. Rutherford s-a aşezat lângă Sands. Sunt încă o *persona non grata* pe aici.

— Dar tu, Sarah?, a spus Reacher. Mai ai contacte din perioada când erai la FBI? Cineva care ar putea să aprindă focul?

— Poate, a spus Sands. Încă mai cunosc câteva persoane. Aş putea da nişte telefoane. Poate măcar să aprind câteva scântei. Ai idee ce are Rusty şi ce vor ei, oricine ar fi ei?

— Încă încercăm să ne dăm seama de asta.

— Poate că vă pot ajuta. Pun pariu că vor acelaşi lucru pe care am venit să-l obţin şi eu. Sistemul pe care l-am creat. Sau o parte din el, cel puţin.

— De ce ar vrea cineva acel gunoi? Rutherford s-a lăsat pe spate. Nu a funcţionat.

— Nu a funcţionat aşa cum am sperat. Asta e adevărat. Dar asta nu înseamnă că a fost un eşec total. Ceva ce ai spus când a avut loc atacul cibernetic nu prea avea sens pentru mine, Rusty. M-a intrigat. Aşa că am făcut mai multe simulări şi cred că am găsit ceva.

— Că totul a fost o mare pierdere de timp? a spus Rutherford. Că ar fi fost mai bine să creăm o aplicaţie de cuvinte încrucişate pentru cei care învaţă swahili?

— Nu-mi vine să cred că nu ţi-ai dat seama de asta, a spus Sands. Este un indiciu uriaş chiar acolo, în copia ta de rezervă.

— Nu. Nu e nimic în copie. Nimic nu s-a suprascris pe ceea ce era deja acolo, pe orice servere de mâna a doua, de rahat, pe care le-am folosit.

— Tocmai asta e şi ideea.

— Oh, Doamne. Rutherford s-a ridicat în picioare şi şi-a apăsat palma pe frunte. Sarah, te iubesc.

— Deci sistemul tău a funcţionat? Reacher a luat o înghiţitură de cafea. Ai spus că nu a funcţionat.

— Corect, a spus Rutherford. Nu a funcţionat.

— Atunci de ce l-ar vrea cineva? a spus Reacher.

— Totul se reduce la modul în care funcţionează *ransomware*-ul, a spus Sands. Atacurile nu au loc dintr-o dată. Imaginează-ţi că o reţea de calculatoare este ca o fortăreaţă inamică. Dacă vrei să o capturezi, nu arunci o grenadă peste zid şi speri ca soldaţii să fie toţi ucişi. Începi prin a-ţi infiltra cel mai bun om. Îl strecori pe lângă apărare şi îl laşi să se furişeze înăuntru pentru o vreme. Afli cum stă treaba. El desenează hărţi pentru când va sosi forţa ta principală. Află unde sunt ascunse toate lucrurile bune. Şi vede dacă sunt capcane de evitat. În cazul nostru, în loc de capcane să zicem copiile de rezervă. Copiile de rezervă sunt kryptonita pentru *ransomware*. Nu are rost să blochezi o grămadă de date dacă victima ta are o copie curată. Pur şi simplu ţi-ar râde în nas. Şi asta e o mare problemă, pentru că unele dintre aceste grupuri sunt în joc atât pentru prestigiu, cât şi pentru bani. Aşa că, dacă găsesc vreo copie de rezervă - care de obicei sunt conectate doar pentru scurt timp pentru a capta o imagine instantanee a oricăror modificări recente şi apoi sunt scoase din reţea sau chiar în afara site-ului pentru a fi păstrate în siguranţă -, ele implementează imediat un tip special de program. Un tip deosebit de viclean. Îl numim “trident” pentru că face trei lucruri deodată. În primul rând, distruge toate datele care au fost deja salvate. Sunt fie şterse, fie înlocuite cu pornografie sau mesaje de batjocură, sau lucruri de genul acesta. În al doilea rând, împiedică salvarea de noi copii de rezervă. În al treilea rând, trimite semnale false către sistemul de management al organizaţiei, spunând că totul funcţionează bine. În acest fel, evită să alerteze pe cineva despre ceea ce se întâmplă şi măreşte impactul loviturii atunci când

sistemele principale se blochează şi se postează cererea de răscumpărare.

— Dar copiile de rezervă nu au fost şterse, a spus Reacher. 'Sau suprascrise cu pornografie. Nu-i aşa?

— Nu, a spus Rutherford. Ceva a împiedicat ca asta să se întâmple. Dar nimic nou nu a fost salvat. Şi s-au trimis rapoarte de management false. De aceea am crezut că vom fi bine după atac. Şi de aceea am fost atât de şocat când nu a fost aşa.

— *Cerberus* a intervenit, a spus Sands. A rupt un vârf al tridentului. Este singura explicaţie. Am făcut simulări folosind cópii ale celui mai recent *ransomware* pe care l-am întâlnit, şi aici lucrurile devin interesante pentru cei care îl urmăresc pe Rusty. În opt din nouă teste, nu numai că datele existente nu au fost atinse, dar un fragment din codul maliţios a fost păstrat pe sistemul de backup. Acesta a fost cumva prins de *Cerberus* când a oprit ştergerea discului.

— Destul de mult pentru a debloca computerele din oraş? a spus Reacher.

— Nu, a spus Sands. Nu funcţionează în felul ăsta. Dar ar putea dezvălui cine este responsabil. E ca atunci când un spărgător de bănci poartă o mască, dar camerele de supraveghere îi surprind tatuajele găştii din care face parte.

— Probabil că acesta este motivul pentru care tipii ăştia încearcă să pună mâna pe *Cerberus*, a spus Rutherford. Probabil că au analizat hărţile sistemului pe care le-a trimis *ransomware*-ul. Au văzut ceva ce nu au recunoscut - *Cerberus*. Şi şi-au dat seama ce poate face. Poate că au coroborat asta împreună cu articolele din presă despre faptul că datele vechi sunt singurele care au supravieţuit. Ar fi trebuit să vedeţi titlurile. *Răspunsul la răscumpărare al lui Rusty Rutherford* a fost favoritul meu. Dar noi avem un alt motiv pentru care vrem *Cerberus*. Poate milioane de motive diferite. Nu-i aşa, Sarah?

— De aceea sunt aici, spuse Sands. Mai există încă viaţă în câinele de pază. Nu este produsul care am crezut că va fi. Evident, nu împiedică atacurile ransomware să aibă loc. Dar, dacă protejează datele salvate, este cel mai bun lucru care se poate întâmpla. O mulţime de organizaţii ar plăti o mulţime de bani pentru asta. Tot ce ne trebuie sunt serverele pe care le foloseai. Testele de referinţă sunt bune, dar trebuie să ne asigurăm că

sistemul nostru a salvat cu adevărat datele vechi. Nu o defecţiune a sistemului nostru. Aşa că hai să mergem să le luăm.

— Nu le putem lua. Rutherford s-a lăsat la loc. Când am crezut că sistemul a cedat, am aruncat totul la gunoi.

PAISPREZECE

Speranski se afla în biroul său, răsfoind cataloagele unor angrosişti de produse electrice, încercând să găsească cel mai apropiat lucru de un proiector antiaerian din Al Doilea Război Mondial, când telefonul securizat a sunat din nou.

— Am avut dreptate, a spus vocea de la capătul firului. A fost o ambuscadă.

— Cât de gravă? a spus Speranski.

— Putea fi mai rău. Echipa principală, patru persoane, a intrat în garaj. Au identificat situaţia, au plasat un dispozitiv de urmărire pe maşina lui Rutherford şi au ieşit nevătămaţi. Vagabondul i-a prins pe cei doi tipi care au rămas afară.

— Sunt morţi?

— Nu. Dar vor fi scoşi din joc pentru o vreme. I-a bătut destul de bine. Şi unul dintre ei a fost muşcat de un şobolan înainte de a fi găsit. Au fost lăsaţi în câteva tomberoane.

— Centrul ştie?

— Da. Dar nu îţi face griji. Poliţia nu s-a implicat. Nici un membru al publicului nu a văzut nimic. Nu a fost atrasă nicio atenţie. Ei nu vor să oprească totul. Dar fac o schimbare.

— Ce fel de schimbare?'

— Vor aduce pe cineva. Denisov. Restul echipei este retrasă la supraveghere doar până la sosirea lui.

Speranski făcu o pauză. Nu lucrase niciodată cu Denisov. Dar auzise de el. Denisov începuse ca anchetator. Poligraful uman, aşa i se spunea. Datorită înfăţişării sale. Şi din cauza temperamentului său. Abilitatea lui de a dezlega limbile. Şi a intestinelor.

— Credeam că Denisov nu mai era folosit pe teren, a spus Speranski. Prea multe rezultate nefavorabile.

— Ba da, este, spuse vocea. A fost în Cecenia în ultimii cinci ani. Îşi lărgeşte repertoriul. Lucrând la autodisciplina sa. Acum este reabilitat. S-a întors în graţiile oamenilor care contează.

— Şi îi dau drumul pe Rutherford? Nu e prea mult pentru Rutherford?

— Pe vagabond. Restul echipei poate continua cu Rutherford, ca înainte.

— Stai puţin. Sands s-a îndreptat spre fereastră, apoi s-a întors cu faţa la Rutherford. Cum ai putut să arunci o întreagă matrice de servere la gunoi? Câte foloseai?

— Opt. Rutherford s-a uitat la podea. Cred că nu le-am aruncat la propriu la gunoi. Într-un fel le-am aruncat la gunoi.

— Ce le-ai făcut?

— Ei bine, în primul rând, sticla de la uşa dulapului s-a spart când am trântit-o. Am făcut asta când mi-am dat seama că nu a funcţionat copia de rezervă. Apoi am smuls toate cablurile. Am vrut să arunc totul în tomberonul de afară, dar când am încercat să îl târăsc până la uşă, piciorul dulapului a rămas blocat acolo unde o parte din podeaua ridicată se desprinsese, aşa că l-am lăsat. Apoi m-am întors şi am lipit un bilet pe care scria că este pentru gunoi.

— Asta a fost înainte de a fi concediat?

— Da. În ziua atacului.

— Dulapul era încă acolo în ziua în care ai plecat?.

Rutherford a ridicat din umeri.

— Habar n-am. Nu m-am mai întors în sala computerelor după acea zi. N-avea rost. Nimic nu funcţiona. De fapt, m-am gândit să verific în ultima mea zi, dar am fost acolo doar zece minute înainte ca ei să-mi dea scrisoarea.

— Nu te-a înlocuit nimeni?

— Nu încă. Rutherford şi-a ridicat capul. Slujba asta nu prea e o mare atracţie. Nimic nu funcţionează. Titlul este şef de departament, dar abia nu prea mai există un departament de condus. Mai sunt doar doi angajaţi. Unul este cu jumătate de normă. Şi amândoi sunt concediaţi până când reţeaua este reparată.

— Deci, care sunt şansele ca cineva să fi văzut biletul în care se spunea să distrugă echipamentul? Şi apoi să fi făcut ceva în acest sens?

— Probabil că sunt destul de mici.

— Deci ar putea fi încă acolo?

— S-ar putea să fie.

— Haideţi, atunci. Ce mai aşteptăm? Să mergem să vedem.

— Nu are rost. Nu putem intra. M-au obligat să-mi las cartela de acces.

— Rusty, serios! Gândeşte-te la asta. Ce mi-am petrecut ultimul deceniu făcând? Nu există o uşă încuiată pentru un agent FBI. Şi

nu va fi nimeni acolo. Sistemul de securitate e oprit. Dulapul ar putea la fel de bine să stea pe trotuar, aşteptând să îl ridicăm noi.

— Cum îl vom muta?

— Nu va fi o dificultate. Trebuie să existe cărucioare în camera de recepţie. Cum altfel a fost adus când a fost livrat prima dată?

— Adică, cum îl vom aduce înapoi aici? Nu încape în maşina mea.

— De aceea am închiriat o dubiţă. Dar nu îl vom aduce aici. Nu cu oamenii care supraveghează clădirea şi cu portarii care îţi raportează fiecare mişcare. Vom închiria un spaţiu de depozitare pentru noaptea asta. O să-l ascundem acolo. Iar mâine vom închiria un spaţiu de birouri. Sau chiar o cameră de motel. Vom avea nevoie de curent. Şi spaţiu pentru a lucra. Şi intimitate.

Planul era simplu. Sands urma să plece prima şi să se oprească în hol. Îi va cere scuze portarului pentru bruscheţea de mai devreme şi va menţiona că prietenul ei se simţea mult mai bine. Atât de bine încât voia să iasă la o plimbare cu maşina. Reacher şi Rutherford i-ar fi dat timp să trimită mesajul. Apoi s-ar fi îndreptat spre garaj. Ar fi luat Beetle-ul lui Rutherford. Reacher ar fi condus. Ar lua-o pe aleea cu tomberoane, mişcându-se suficient de încet pentru ca Rutherford să sară afară, să se ascundă şi să aştepte ca Sands să-l ia. Apoi, Reacher ar continua să se plimbe cu Beetle-ul, trăgând Toyota după el ca pe o frânghie invizibilă, şi le-ar da lui Rutherford şi Sands o trecere liberă spre şi dinspre clădirea IT a oraşului.

Niciun plan nu supravieţuieşte primului contact cu inamicul.

Sau, în acest caz, dorinţa lui Reacher de contact.

A început să străbată fără ţintă străzile oraşului, aşa cum ar face-o o persoană care nu şi-ar da seama că are un dispozitiv de urmărire ataşat de aripă şi ar încerca să depisteze pe cineva care îl urmăreşte. Nu se simţea confortabil, chiar şi cu scaunul rabatat până în spate. Pedalele care ieşeau din podea erau rigide şi incomode. Nu era suficient loc pentru picioarele lui. Cutia de viteze manuală era enervantă, iar virajele frecvente necesitau ceea ce părea a fi schimbări constante de viteze. Dar, mai presus de toate, lui Reacher nu-i plăcea să creadă că era urmărit. Îi plăcea să-şi poată simţi urmăritorii. Să-i vadă în mintea lui ca pe nişte puncte în mişcare pe o hartă. Se simţea aruncat în derivă. Mai

puţin ca şi cum frânghia de remorcare ar fi fost invizibilă. Mai mult ca şi cum nu ar fi existat niciodată.

Reacher a verificat indicatorul de combustibil al VW-ului. Era aproape gol. Era mereu surprins cât de des eşuau civilii să îşi reumple autovehiculele după ce le conduceau. Ce rost are un echipament care nu este întreţinut şi pregătit pentru utilizare? A clătinat din cap şi a schimbat cursul spre staţia de camioane pe care o vizitase mai devreme cu Rutherford. A ales pompa cea mai apropiată de clădirea principală şi s-a apropiat de aceasta din partea dreaptă, astfel încât nimeni care privea de pe şosea să nu aibă o vedere clară asupra scaunului pasagerului. Apoi a încuiat maşina şi a intrat înăuntru.

Reacher a început cu raionul de îmbrăcăminte. De obicei nu se schimba de două ori într-o zi, dar condiţiile erau în mişcare. Acţionarea în întuneric era acum în cărţi, aşa că să devină cât mai invizibil era o prioritate. A ales o pereche de pantaloni negri şi un hanorac negru, a plătit şi s-a dus la toaletă să se schimbe. Apoi s-a întors în raionul de îmbrăcăminte şi a luat de pe raft un pachet cu trei tricouri. A luat o hartă, o lanternă şi un bidon de benzină de la raionul auto. Un pachet de douăsprezece sticle de apă din raionul de băuturi răcoritoare. A umplut un recipient de un litru cu genul de cafea extra-cafeinizată pe care o beau camionagiii când trebuie să conducă toată noaptea. Iar la casa de marcat a adăugat două brichete şi a plătit în avans pentru multă benzină.

Înapoi afară, Reacher şi-a aranjat noile obiecte. Toate celelalte lucruri, în afară de cafea şi bidonul de benzină, au fost puse pe podea, pe partea pasagerului, împreună cu cuţitul mai mare şi banda adezivă pe care o cumpărase mai devreme. A pus cuţitul mai mic şi brichetele în buzunar şi a băgat la brâu armele pe care le capturase. A umplut rezervorul lui Beetle şi a umplut şi bidonul. A depozitat bidonul în portbagaj. A verificat harta pentru a vedea dacă exista o cale de a se alătura traseului pe care Marty îl urmase în acea dimineaţă, fără să treacă din nou prin oraş. A găsit una care făcea o buclă spre vest. Apoi a intrat înapoi în maşină şi a pornit la drum.

Pe hartă, drumul era reprezentat de o linie neagră şi groasă. Sugera ceva larg. Substanţial. În linii mari echivalent ca lărgime cu cel pe care Reacher o luase în drum spre popasul de camioane. S-a dovedit a fi o greşeală a cartografului. În realitate, drumul era puţin mai mare decât o potecă. Reacher şi-a imaginat muncitori

agricoli care îl parcurseseră la început, iniţial cu cai şi căruţe, apoi îl măriseră cu tractoare şi remorci, până când, în cele din urmă, ţinutul îl luase în custodie. L-a lărgit puţin. L-a îndreptat. A adăugat un strat sărăcăcios de asfalt. Poate că a trimis ocazional o echipă de întreţinere pentru a îngriji panglica aspră şi pietroasă de asfalt pârjolit care se întorcea în curbe bruşte şi şerpuia printre câmpuri şi câte o pădurice firavă. Reacher a luat-o uşor. Voia să reducă la minimum schimbările de viteze. Şi nu voia să-şi încheie noaptea într-un şanţ.

În cele din urmă, drumul l-a dus la traseul pe care îl folosise Marty, la sud de oraş. Lumina zilei se estompa rapid, iar traficul, care fusese subţire la începutul zilei, era acum inexistent. Reacher îşi verifica oglinda la fiecare câteva secunde. Nu era niciun semn de maşină în spatele lui. Nici o sclipire a soarelui care apunea pe un parbriz. Nici urmă de faruri. Reacher a ajuns la o porţiune lungă şi dreaptă, aşa că a apăsat pedala de acceleraţie până la podea. Motorul a zăngănit şi a mârâit în spatele lui. Volanul zvâcnea şi pulsa. A menţinut viteza cât a îndrăznit şi a frânat la intrarea în următoarea curbă. A întârziat cu o fracţiune de secundă. Maşina s-a clătinat şi a derapat. Anvelopele înguste au scârţâit. A ieşit în următoarea linie dreaptă pe jumătate pe partea greşită a drumului, a corectat cursul şi a încetinit până la viteza de croazieră. Şi-a verificat oglinda. Nu era niciun semn de maşină în spatele lui. A trecut pe lângă locul unde oprise Marty. Şi-a verificat oglinda. Nu era niciun semn de maşină. A văzut intrarea în câmpul pe care îl traversase. Nu era niciun semn de maşină. A accelerat pe sub un pod care fusese folosit cândva pentru a transporta apă pentru culturile agricole. Nici urmă de maşină. Apoi, luminile slabe ale Beetle-ului au detectat forma înaltă a semnului Studebaker. Reacher a lăsat acceleraţia mai moale. Voia ca urmăritorii săi să ştie clar ce făcea. Presupunând că cineva îl urmărea.

Reacher a condus Beetle-ul prin spaţiul dintre vechiul showroom şi chioşcul abandonat al benzinăriei. A oprit maşina într-un unghi neglijent şi a coborât, lăsând uşa deschisă. A verificat chioşcul pentru a se asigura că Marty nu mai era încă înlănţuit de ţeava de apă, apoi a luat bidonul de benzină din portbagaj şi sticlele de apă, tricourile şi lanterna din spaţiul pentru picioare al pasagerului. A lăsat uşa pasagerului deschisă şi s-a îndreptat spre secţiunea de garduri din spatele showroom-

ului, de unde îi văzuse pe femeie şi pe unul dintre băieţi ieşind când au fugit. A tras de placaj. Era slăbit într-o parte, aşa că a lărgit spaţiul şi s-a strecurat prin el. A păşit într-un spaţiu mare, cu un perete de ferestre înalte în locul unui perete de zidărie. Toate erau închise cu scândură. O serie de vitrine înalte acopereau o latură. Geamurile erau sparte, iar rafturile erau goale. Reacher a măturat încet cu fasciculul lanternei şi a detectat un şir de urme de paşi în praful de pe podea. Le-a urmărit până la o uşă în partea îndepărtată a showroom-ului. Aceasta ducea la o scară de lemn. Avusese şi zile mai bune. Asta era clar. Vopseaua era de mult uzată. Suprafaţa era plină de crăpături. Balustrada s-a rupt când Reacher a atins-o. S-a gândit de două ori înainte de a urca. Ceea ce avea în minte putea fi realizat de la sol, dacă era suficient de bine acoperit. Dar el avea chef de ceva teatral, nu funcţional.

Reacher a mers pe lângă marginea mai apropiată de perete, unde treptele ar fi trebuit să fie cele mai solide. A păşit încet, testându-le pe fiecare cu atenţie înainte de a-şi lăsa greutatea. A mers încet până în vârf, care avea acces la o trapă ce ducea spre acoperiş. A aruncat sticlele de apă sus prin trapă. Apoi bidonul de benzină. Apoi s-a căţărat după ele. Suprafaţa era plată. Fusese cândva acoperită cu un fel membrană argintie. Pentru a o face impermeabilă şi pentru a proteja clădirea de căldura soarelui. Acum, suprafaţa era mată şi cojită. Era acoperită de frunze şi crengi şi de bucăţi de gunoi pe care vântul le adusese cumva acolo. O mare parte din ele se izbiseră de marginea zidului care împrejmuia întregul spaţiu. Avea o înălţime de un metru şi jumătate. Ca un bastion al unui castel în miniatură, s-a gândit Reacher. Ceea ce era exact modul în care avea de gând să-l folosească.

A traversat spre colţul din spate, în partea laterală a clădirii, lângă chioşc, şi a scos şase sticle de apă din pachet. Le-a golit, apoi le-a umplut pe jumătate cu benzină. A tăiat două dintre tricouri în fâşii şi le-a introdus în sticle, lăsând destul care să atârne afară. Apoi a aliniat sticlele la baza peretelui şi a scos una dintre brichete din buzunar.

Planului lui Reacher îi lipsea doar o singură componentă. O ţintă. S-a aşezat şi a aşteptat dar nicio maşină nu a apărut. A început să se îngrijoreze că se afla într-o vânătoare de cai verzi. Şi

că el era calul. A traversat spre suportul semnului vertical şi s-a uitat după mişcare pe şosea. Nu se vedea nimic. Apoi a zărit o licărire de lumină, la un sfert de milă distanţă. S-a gândit. Dar nu era sigur. A continuat să privească, dorind să reapară, şi a auzit sunetul unui vehicul. Venea din cealaltă direcţie. O furgonetă. Se mişca şi se legăna pe drum. Se mişca repede. Poate un instalator, nerăbdător să ajungă acasă după o zi lungă. Sau un electrician. Sau un beţiv.

Duba a încetinit puţin şi luminile sale au detectat o formă familiară aflată sub podul de apă. Toyota albastră. Îl urmărise. Dar nu voia să se implice. Doar să observe. Să noteze unde se duce. Destul de aproape ca să vadă dacă a schimbat maşina sau dacă l-a luat altcineva cu maşina. Prea departe pentru ca Reacher să le dea foc. A continuat să privească, dorindu-şi să schimbe direcţia. Să se apropie. Au mai trecut încă cinci minute. Nu se vedea nicio mişcare. Apoi telefonul lui Reacher a sunat. Era un alt mesaj. Tot de la Rutherford. Spunea acelaşi lucru ca şi primul. *În*ă*untru. În siguranţă*. Asta însemna că şi Reacher se putea întoarce. Ar putea lăsa Toyota să îl urmeze. Să se târască în spatele lui, cu ajutorul semnalului electronic din dispozitivul de urmărire. Băieţii din ea puteau înainta un raport inofensiv. Să-şi informeze şefii despre fiecare detaliu al serii lui Reacher. Dar nu-i plăcea ideea asta. Când trimitea un mesaj, îi plăcea ca acesta să fie clar şi lipsit de ambiguitate. Cineva trimisese şase tipi după el. Ar fi fost greşit să lase ziua să se încheie cu doar doi dintre ei în spital.

Reacher a pus bricheta înapoi în buzunar şi a golit benzina din sticle. A coborât uşor înapoi pe treptele dinspre showroom şi a traversat spre o uşă din centrul peretelui din spate. Aceasta ducea spre un coridor cu o altă uşă la capătul celălalt, o uşă în stânga şi două la distanţă egală în dreapta. Cea din stânga se deschidea într-un birou dublu. Bazându-se pe vechimea clădirii, Reacher a ghicit că partea exterioară ar fi fost pentru o secretară, iar camera interioară, mai mare, pentru un manager. Sau pentru proprietarul francizei. Ambele birouri erau goale. Prima uşă din dreapta ducea spre o mică bucătărie. Nu existau aparate sau ustensile. Doar un blat de granit cu suficient spaţiu pentru a pregăti băuturi sau gustări uşoare.

Următoarea era o pereche de băi. Între ele era îngrămădit un dulap de curăţenie. O mătură fusese lăsată în urmă. Şi un mop. Şi

o găleată. O rolă de prosoape. O sticlă de înălbitor. Şi nişte soluţie de lustruit podeaua. Reacher s-a îndreptat spre uşa de la capătul coridorului. Ducea spre ultima secţiune a clădirii. Un spaţiu de mărimea unei maşini, cu o uşă rulantă în lateral, găuri de scurgere în podea, dar fără lift pentru vehicule şi fără loc pentru unelte de reparat. Un fel de zonă pentru valeţi, s-a gândit Reacher. Acolo unde maşinile erau spălate înainte de a fi expuse. Sau erau pregătite pentru ridicare. Exista un dulap metalic lângă peretele îndepărtat. Reacher a tras de el şi a găsit un recipient cu detergent pentru mâini, uscat de mult. O cutie de ceară. O pastă calcaroasă pentru lustruirea anvelopelor. O sticlă de detergent. Un tub de decapant pentru gudron. Şi o sticlă de detergent pentru geamuri. Reacher a deschis-o. A adulmecat conţinutul. A dat din cap pentru el însuşi. Şi s-a întors în dulapul de curăţenie pentru a lua înălbitorul. S-a gândit că era timpul să afle cât de bine îşi amintea chimia din liceu.

Reacher s-a strecurat afară prin gaura din peretele de placaj şi s-a întors la Beetle. În partea din spate. A pipăit în interiorul aripii până când a găsit dispozitivul de urmărire.

L-a detaşat şi l-a aşezat pe pământ chiar sub maşină. A luat o ultimă înghiţitură de cafea. A îndepărtat capacul. A golit zaţul. Şi-a legat singurul tricou rămas în jurul capului, astfel încât să-i acopere gura şi nasul. Apoi, lucrând la o distanţă de un braţ, care era mai mare pentru Reacher decât pentru majoritatea oamenilor, a turnat înălbitor în recipientul de cafea până când aceasta a fost pe jumătate plin. A completat cu detergent de geamuri. A pus la loc capacul. A închis uşa pasagerului. A închis geamul şoferului, apoi s-a urcat în maşină şi a pornit motorul. A ţinut recipientul în mâna stângă pentru a putea schimba viteza şi a pornit încet înapoi spre drum. A condus fără lumini, cât de lin a putut, în direcţia oraşului.

Toyota era încă sub pod. Era ascunsă cu partea pasagerului aproape de pilonii groşi de cărămidă care trebuie să fi susţinut structura în ultima sută de ani. Reacher a tras pe partea cealaltă, astfel încât Beetle era strâns lipit de partea şoferului, făcând ca acesta să fie la mijloc. Şi-a îndepărtat tricoul de pe faţă. Şoferul s-a holbat la el. A părut surprinsă pentru o clipă. Apoi suspicios. Reacher i-a făcut semn să coboare geamul.

— Ce mai faceţi? Reacher a afişat ceea ce spera să fie un zâmbet prietenos. Activitatea de supraveghere poate fi destul de plictisitoare, nu-i aşa? De aceea v-am adus ceva. Ar trebui să înveselească lucrurile.

Reacher a îndepărtat capacul, şi-a întins braţul peste poala şoferului şi a răsturnat conţinutul recipientului pe toată consola centrală a Toyota. Apoi şi-a închis propriul geam şi a stat o clipă şi a privit cum suviţe buclucaşe de fum verde subţire încep să se ridice şi să se răsucească în interiorul celeilalte maşini. Chimie de liceu. Îşi amintise destul de bine. Cei patru ocupanţi au gemut şi s-au frecat la ochi, apoi s-au zbătut să apuce mânerele uşilor. Uşile de pe partea opusă s-au izbit de stâlpii de cărămidă, lăsând un spaţiu prea îngust pentru a scăpa. Uşile de pe partea lui Reacher s-au lovit de caroseria Beetle-ului. Reacher a mai rămas pe poziţie încă o clipă, apoi s-a îndepărtat. În oglinda retrovizoare a văzut prima pereche căzând afară. Apoi a urmat a doua pereche, împiedicându-se, cu braţele întinse ca nişte zombi din filmele de groază.

Reacher s-a simţit ca şi cum ar fi aruncat o privire în viitor când a ajuns înapoi la apartamentul lui Mitch. Rutherford era aplecat de spate. Cocoşat. Îşi târa picioarele pe podea în timp ce mergea. Ochii lui păreau întunecaţi şi necentraţi, de parcă ar fi îmbătrânit cu cincizeci de ani în cursul serii.

— Ai băut? a spus Reacher.

Rutherford nu a răspuns.

— Unde este Sarah?, a spus Reacher.

— La baie. Rutherford a ajuns până la canapea şi s-a prăbuşit.

— Cum te-ai descurcat?

— Avem nişte veşti bune, a spus Rutherford. Nişte veşti OK. Şi câteva veşti absolut catastrofale. Pe care le vrei mai întâi?

— Începe cu cele bune.

Rutherford a făcut un gest spre bucătărie. Un laptop mare şi gri era aşezat pe blat, conectat la o priză cu un fir murdar răsucit.

— Am făcut rost de asta.

— Un computer? a spus Reacher.

— Nu orice fel de computer. O urmă de sfidare s-a strecurat în vocea lui Rutherford. Computerul pentru care avocaţii ticăloşi ai oraşului voiau să plătesc paisprezece mii de dolari ca să-l văd. Ceea ce ne duce la vestea cea bună. Măcar am un viitor ca

spărgător, dacă nu-mi pot recupera slujba. Am intrat. Am ieşit. Nimeni nu a avut habar că am fost vreodată acolo.

— Şi treaba cu serverul?

— Asta e vestea proastă. A dispărut. Ne-am uitat peste tot. Nici măcar sticla spartă de la uşa dulapului nu a mai rămas.

— Dar nu ne dăm bătuţi, nu-i aşa, Rusty? Sarah a ieşit pe o uşă din partea laterală a bucătăriei. Avea părul înfăşurat într-un prosop şi purta un halat de satin negru care era cu câteva numere prea mare pentru ea. O să găsim chestiile alea blestemate. Începând de mâine. Vom căuta în tot statul. Întreaga ţară, dacă va fi nevoie. Trebuie să fie pe undeva.

— Cum arată? a spus Reacher. Poţi să mi-l descrii?

— Pot să-ţi fac rost de fotografii, dacă vrei, a spus Rutherford. Numerele modelelor. Numerele de serie. De ce?

— Ar trebui să mă lăsaţi pe mine să le găsesc. Tu şi Sarah ar trebui să plecaţi din oraş.

— În niciun caz. Rutherford şi-a încrucişat braţele. Am mai discutat asta înainte.

— Ar trebui să găsim serverele, apoi să plecăm. Sands s-a aşezat pe canapea lângă Rutherford. Sunt portabile. Putem lucra la ele oriunde. Nu avem nimic de câştigat dacă stăm în pericol mai mult decât trebuie.

— Ar trebui să plecaţi acum, spuse Reacher. Cineva vrea aceste chestii atât de mult încât să trimită şase tipi după voi. Cei şase au dat greş. Credeţi că vor renunţa? Nu. Vor trimite doisprezece tipi. Optsprezece. Cine ştie câţi? Şi dacă pun mâna pe tine, cât de departe crezi că te va duce fraza "Nu ştiu unde sunt serverele"?

Sands şi-a ajustat prosopul de pe cap. Rutherford nu a spus nimic.

— Ar trebui să pleci, spuse Reacher. Dacă voi găsi serverele, le voi duce la FBI. Ei pot face orice este nevoie cu această amprentă digitală care crezi că se află în unul dintre ele. Apoi, când va fi sigur, dacă vrei, te poţi întoarce.

— Nu. Rutherford a clătinat din cap. Nu-mi pasă câţi oameni trimit. Nu voi fi alungat din casa mea. Şi nu voi preda serverele nimănui. Nu încă. Nu dacă există vreo şansă să dezvoltăm *Cerberus* în ceva care să merite bani serioşi. Nu vreau să par superficial sau lacom, dar uită-te la locul ăsta. Mitch e cu zece ani mai tânăr decât mine. A avut o idee bună. Am muncit pe brânci toată viaţa mea. Îmi merit şansa mea.

— E corect. Sands şi-a pus o şuviţă de păr la loc sub prosop. Chiar meriţi o şansă. Ar trebui să beneficiezi de ea dacă *Cerberus* se transformă într-un succes. Amândoi ar trebui să beneficiem. Dar nu poţi beneficia dacă eşti mort. Aşa că nu privi asta ca şi cum ai fi alungat. Gândeşte-te la asta ca la un concediu sabatic. Dacă Reacher găseşte serverele, am putea da o copie la FBI. Îi punem să semneze un fel de acord că nu vor dezvolta niciun software din ceea ce găsesc. Oricum nu asta fac ei. Şi între timp am putea lucra mai mult cu modelele. La mine acasă. E sigur acolo, şi imaginează-ţi cum ar fi să te întorci aici într-un Rolls-Royce nou-nouţ. Fostul tău şef implorându-te să te întorci. Tu spunându-i să-şi bage slujba undeva.

Un clopoţel electronic a sunat în bucătărie şi Rutherford s-a ridicat în picioare.

— Ăsta e calculatorul meu. Şi-a terminat actualizările. În sfârşit. Să vedem... I-a sunat telefonul. A verificat ecranul. Este un număr local. Nu-l recunosc. Să răspund?

— Este telefonul tău, a spus Reacher.

Rutherford a apăsat o tastă şi a ţinut telefonul la ureche.

— Alo. A ascultat o clipă, apoi i-a dat telefonul lui Reacher. Este ofiţerul Rule. Vrea să vorbească cu tine.

— Sunt Reacher.

S-a ridicat şi s-a îndreptat spre fereastră.

— Trebuie să vorbim, a spus ofiţerul Rule. O să vă dau o adresă. Veniţi singur. Garajul se va deschide. Intraţi şi rămâneţi în maşină.

Reacher a găsit fără probleme adresa pe care i-o dăduse ofiţerul Rule. Era o casă mică, unifamilială, cu o curte îngrijită, dar simplă, pe o stradă îngrijită, dar simplă, într-un cartier liniştit, la jumătate de kilometru de tribunal. Asfaltul fusese refăcut în ultimul an, judecând după culoare şi lipsa crăpăturilor grave, dar lui Reacher i s-a părut ciudat că nu existau trotuare. Strada se termina direct pe proprietăţile oamenilor. La peluzele lor, la aleile de acces sau la straturile pline de arbuşti de mărime medie. Reacher s-a întrebat dacă nu cumva asta se datora căldurii. Sau umidităţii. Sau dacă oamenii din acel oraş erau deosebit de refractari la orice formă de exerciţii fizice care implicau ieşirea din propriile curţi.

Casa corectă a fost uşor de reperat pentru că avea o maşină de poliţie parcată în faţa ei, împreună cu o Honda Civic de ultimă generaţie. Reacher a ghicit că acela ar fi fost vehiculul personal al ofiţerului Rule. A încetinit în timp ce se apropia, şi-a verificat oglinzile o ultimă dată pentru a se asigura că nu îl urmărea nimeni, apoi a virat pe alee. Uşa garajului a început imediat să se mişte şi să se ridice, iar când a fost deschisă complet, Reacher a intrat înăuntru. A oprit motorul şi uşa a început să coboare. Pe o parte era o scară de aluminiu fixată pe perete şi pe cealaltă o bicicletă suspendată de roata din faţă. Exista un raft robust plin cu îngrăşăminte de grădinărit şi ierbicide şi unelte de diferite feluri. Reacher habar n-avea la ce serveau toate acestea.

După ce uşa dinspre alee a fost coborâtă până la capăt, o uşă s-a deschis în stânga lui Reacher şi ofiţerul Rule a intrat. Purta pantaloni de trening bleumarin cu un tricou asortat. Părul îi era prins la spate de o agrafă aurie. Şi ţinea în mână un plic subţire. Reacher a deschis uşa şi a început să iasă, dar ea a clătinat din cap şi i-a făcut semn să rămână pe loc.

— Trebuie să ne grăbim. Vecina mea va ajunge acasă din clipă în clipă şi nu vreau ca ea să te vadă plecând.

— Crezi că te spionează?'.

— Nu ai locuit niciodată într-un oraş mic, nu-i aşa? Un zâmbet i s-a răspândit pentru scurt timp pe faţă. Bineînţeles că te spionează. Toată lumea o face. Poate nu în felul în care te gândeai tu, dar tot nu vreau să am nimic de-a face cu asta. Poftim. I-a dat plicul lui Reacher. Asta e pentru tine.

— Ce este?, a spus el.

Nu era nimic scris pe el. Nimic imprimat. Nici o etichetă.

— Un dosar. O copie, în orice caz. Despre jurnalista despre care ai întrebat.

— De ce mi-l dai mie?

— Pentru că mi-a ajuns şi m-am săturat de asta. Ceea ce i s-a întâmplat este oribil şi nimeni din departament nu face nimic în privinţa asta. Ai fost poliţist militar. Ai dat dovadă de instincte bune în cazul ticălosului de iubit al lui Holly. Poate că poţi să afli ceva. Fă-i dreptate acestei femei. Numele ei era Toni Garza. Nu l-am auzit niciodată pe detectivul Goodyear spunându-l cu voce tare.

Fotografiile jurnalistei moarte erau ascunse în siguranţă în plic, iar plicul era ascuns în siguranţă sub covoraşul de pe partea pasagerului din maşina lui Marty. Întotdeauna exista şansa unui control în trafic la întâmplare, iar Reacher nu voia să cadă în plasa unui poliţist cu ochi indiscreţi dacă era tras pe dreapta. Dar, chiar dacă fotografiile erau ascunse, imaginile continuau să se deruleze prin capul lui Reacher în timp ce conducea. Faptul că le văzuse nu a făcut nicio diferenţă pentru Toni Garza. Ea era încă moartă. Pentru Reacher, însă, a fost o diferenţă. Trebuia să presupună că cel care o omorâse pe Garza era persoana care îl urmărea pe Rutherford. Sau făcea parte din aceeaşi organizaţie, cel puţin. Iar acum că văzuse nivelul de brutalitate implicat, nu avea cum să-l lase pe Rutherford singur.

Sands a deschis uşa apartamentului lui Mitch când Reacher a bătut la uşă. Îşi uscase părul şi-l coafase şi se schimbase în pantaloni de yoga şi o cămaşă de mătase albastră palidă, largă.

— Totul e în regulă?, a întrebat ea. Ce voia de la tine ofiţerul Rule?

— Avea nişte informaţii pentru mine. Un fel de chestie de la poliţist la fost poliţist. Legat de un caz despre care am întrebat-o mai devreme la secţie.

— Este utilă această informaţie?

— Nu aş folosi cuvântul "util". Dar adaugă o perspectivă.

Rutherford era în bucătărie, cu ochii în computerul său. Aparent, acesta îşi arăta vârsta, refuzând să funcţioneze dacă nu era conectat la o priză.

— Chestia aia funcţionează? spuse Reacher. Vreau să găseşti e-mailul pe care ţi l-a trimis Toni Garza. Jurnalista.

Rutherford a apăsat câteva taste şi mişcat mouse-ul de mai multe ori şi, după un minut, i-a făcut semn lui Reacher să se apropie.

— Iată-l. Rutherford a arătat spre ecran. După cum am spus, se interesa de registrele actelor de proprietate. Pentru o anumită adresă. Nu se menţiona numele proprietarului.

— Dar al doilea mesaj? a spus Reacher.

Rutherford a clătinat din cap.

— Era un mesaj vocal. L-am şters imediat ce l-am ascultat.

— Ai adresa proprietăţii? a spus Reacher. Mai este încă validă? Dacă locuieşte cineva acolo, vreau să-i fac o vizită. Dis de dimineaţă.

— Trebuie să dăm de urma serverelor de dimineaţă, a spus Sands.

— Să vedem ce pot găsi, a spus Rutherford. Dă-mi două minute. A apăsat şi a împins şi a accesat hărţi şi baze de date, apoi a dat din cap. Oh, da. Este încă validă. De fapt, este faimoasă. Sau notorie. Nu am mai văzut niciodată adresa străzii. O ştiu doar după numele local. *Casa Spionilor*. Doi agenţi secreţi sovietici au locuit acolo. În anii '50. Acum este proprietatea unui om de afaceri. Henry Klostermann.

CINCISPREZECE

În apartamentul lui Mitch erau două dormitoare şi alţi doi ocupanţi în acea noapte, alături de Reacher. Deşi Reacher a considerat că a descrie zonele de dormit ca dormitoare era cam mult spus. Acestea nu aveau uşi. Nici ferestre. Nici pereţi, dacă este să fie corect. Singurele lucruri care le separau de restul apartamentului erau pereţii despărţitori din lemn, iar aceştia ajungeau doar până la bărbia lui Reacher. Ştia fără să se uite că paturile ar fi fost prea scurte, aşa că s-a gândit că cea mai bună variantă era să-i lase pe Sands şi Rutherford să le folosească. El putea să doarmă pe canapea. Va trebui să renunţe la practica lui obişnuită de a-şi călca hainele sub saltea. Dar ar fi fost mai bine din punct de vedere al securităţii. Însemna că, dacă cineva ar fi aflat unde erau se ascundeau, el ar fi fost primul la care ar fi ajuns dacă ar fi intrat pe uşă.

Reacher s-a trezit singur la ora 7:00. Auzea o respiraţie lentă şi liniştită, plus grohăiturile şi sforăiturile ocazionale din partea cealaltă a separatoarelor, aşa că a mai stat întins încă o jumătate de oră şi a rulat prin cap câteva dintre riff-urile sale preferate de chitară. Apoi s-a ridicat, a pus în funcţiune complicatul aparat de cafea al lui Mitch şi, în timp ce acesta gâlgâia şi şuiera, a făcut un duş. A ieşit din baie paisprezece minute mai târziu, încă nebărbierit şi cu părul încă umed, şi a găsit-o pe Sands cocoţat pe un scăunel la tejgheaua din bucătărie. Era înfăşurată în acelaşi halat ca şi cu o zi înainte şi sorbea cafea dintr-o cană albă simplă. S-a ridicat în picioare când l-a văzut pe Reacher şi i-a turnat o cană, apoi a mai turnat încă una în timp ce Rutherford ieşea împiedicat din spatele pereţilor despărţitori, frecându-şi ochii.

Sands era de acord să sune pentru a stabili o întâlnire la *Casa Spionilor*. I se părea că era un lucru politicos de făcut. Şi, de asemenea, un lucru practic. Puteau să se asigure că era cineva acasă. Evitau riscul unei călătorii irosite. Şi riscul ca vederea lui Reacher, sosind neanunţat, să determine un proprietar panicat să cheme poliţia. Reacher nu a fost de acord. Experienţa îi spunea că surpriza le era prietenă. Ar fi preferat să bată la uşă la ora 4 dimineaţa, aşa cum făcuse KGB-ul pe vremuri. Şi dacă nu era nimeni acasă, nu ar fi fost totul pierdut. E mai uşor să percheziţionezi o casă când proprietarii nu sunt acolo.

Rutherford era încă prea mahmur ca să exprime un argument coerent pro sau contra, aşa că au hotărât ca Reacher să se ducă

neanunţat, iar Sands să rămână în apartament şi să afle ce făcea oraşul cu echipamentul informatic aruncat la gunoi. Ea se agăţa de speranţa că vor putea găsi serverele pe care Rutherford le aruncase la gunoi şi că îşi vor putea păstra viu visul de a face avere. Reacher a mai băut o cană de cafea, apoi s-a ridicat pentru a pleca.

— Aşteaptă. Rutherford a alunecat de pe scaunul său. Vin cu tine. Dă-mi două minute să mă îmbrac.

— Nu vrei să rămâi s-o ajuţi pe Sarah?, a spus Reacher.

Rutherford a clătinat din cap.

— Nu are rost. Nimeni nu ar vorbi cu mine. Oricum, Sarah este mult mai convingătoare. Şi întotdeauna mi-am dorit să văd interiorul *Casei Spionilor*.

— De ce? Nu o să fie plină de spioni deghizaţi care exersează coduri secrete cu cerneală invizibilă. Va fi doar o casă normală.

— Ştiu. Dar tot vreau să o văd.

Reacher s-a aşezat la loc şi a mai băut o cană de cafea, în timp ce Rutherford se agita şi scotocea în spatele separatorului. S-a întors purtând aceiaşi pantaloni ca în ziua precedentă şi acelaşi tip de tricou polo, doar că de altă culoare. Reacher s-a ridicat în picioare şi a luat cheia de la maşina lui Marty.

— Ştii ceva? a spus Rutherford. De ce nu luăm maşina mea?

Reacher a zâmbit în sinea lui.

— Am înţeles acum. Nu vrei să vezi deloc Casa Spionilor. Vrei doar să afli dacă ţi-am adus Beetle-ul înapoi întreg.

— Poţi să mă învinovăţeşti? a spus Rutherford. Iubesc maşina aia. Este de neînlocuit.

În garaj, Reacher a aşteptat ca Rutherford să se plimbe în jurul VW-ului şi să inspecteze fiecare centimetru de vopsea. Apoi s-a aşezat în genunchi pe partea pasagerului şi a aruncat o privire pe dedesubt.

— Ce faci? a spus Rutherford. Ai trecut cu maşina peste ceva? Spune-mi că nu ai lovit o căprioară.

— Caut dispozitive de urmărire, a spus Reacher. Tu fă-ţi partea ta. Sub maşină. De-a lungul portierelor. În interiorul aripilor. Oriunde s-ar putea lipi un magnet.

— Dar ai verificat ieri. Ai găsit un dispozitiv de urmărire. Ai spus că l-ai aruncat.

— Am fost în armată timp de 13 ani, Rusty. Acolo verificam. Şi apoi verificam din nou. Asta făceam.

Rutherford a ridicat din umeri şi apoi şi-a croit drum din faţă spre spate.

— Nimic din partea mea. Ai găsit ceva?

Reacher s-a aplecat peste capotă şi a întins mâna.

— Un alt dispozitiv de urmărire. De acelaşi fel. În acelaşi loc. Şi mai era şi asta. I-a arătat lui Rutherford o bucată de hârtie. Era ţinută de magnet.

Rutherford a luat hârtia şi a citit-o cu voce tare.

— Romeo, Julieta. O grămadă de numere. Opt clopote. Ce înseamnă asta?

— Romeo Julieta este R J în alfabetul fonetic NATO. Iniţialele mele, în stil militar. Reacher, Jack.

— Am înţeles, spuse Rutherford. Şi numerele? Ar putea fi o adresă Gps. Ce zici de cele opt clopote?

— Este ora prânzului în timpul marinei.

— Poate că cineva vrea să te duci în acest loc la prânz? Dar de ce e scris aşa?

— Ca să arate că-mi cunoaşte trecutul? Ca să îmi câştige încrederea? Sau să mă intrige, poate.

— Şi dacă e o capcană? Nu ar trebui să te duci.

— Ai telefonul la tine? Poţi să-ţi dai seama unde e locul ăsta?

Rutherford a bătut pe ecran, apoi a făcut câteva mişcări de glisare şi ciupire.

— Reacher? Nu te duce.

—De ce nu?

— Ştiu despre acest loc. Este o fabrică veche. Chiar în afara oraşului. A fost abandonată de ani de zile. În copilărie, au existat tot felul de zvonuri. Nimeni care a intrat acolo nu a mai fost văzut vreodată. Eu nu am îndrăznit niciodată să mă duc.

Casa Spionilor era ascunsă în spatele unui zid. Zidul era construit din piatră, înalt de doi metri şi jumătate şi acoperit cu sticlă spartă. Calea de acces era blocată de o poartă. Făcută din fier. De asemenea, înaltă de doi metri şi jumătate. De genul celor care alunecă în lateral, astfel încât nu există balamale. Şi nici nu se îmbină în centru. Nici un punct slab. Era o poartă simplă. Fără prostii. Fără ornamente. Doar bare verticale groase. Îi amintea lui Reacher de un grilaj care acoperă o scurgere uriaşă sau o

canalizare. Ai avea nevoie de un tanc pentru a o dărâma. Barele erau prea apropiate între ele pentru ca cineva, exceptând un copil, să se strecoare printre ele. Nici o pancartă de bun venit. Şi era un semn montat la nivelul ochilor pentru a completa efectul. Pe el scria “Fără fotografii”. Interzis accesul. Interviuri interzise fără programare.

Rutherford a arătat spre semn.

— Poate că Sarah avea dreptate. Poate că ar fi trebuit să sunăm înainte. Apoi a coborât geamul şi a apăsat un buton de apelare de pe o tastatură amplasată pe un stâlp.

— Da? O voce de femeie a răspuns după o jumătate de minut. Era liniştită şi rece ca o şoaptă dintr-un mormânt.

— Bună dimineaţa. Numele meu este Rusty Rutherford. Domnul Klostermann este disponibil?

— Ştiţi să citiţi, domnule Rutherford?

— Da.

— Aveţi o programare?

— Nu.

— Atunci ar trebui să ştiţi deja că domnul Klostermann nu este disponibil.

Reacher s-a aplecat spre fereastra deschisă.

— De fapt, nu ştim asta. Pe afişul dumneavoastră scrie că aveţi nevoie de o programare pentru un interviu. Noi nu suntem aici pentru un interviu. Aşa că nu avem nevoie de o programare.

A urmat o pauză.

— Atunci pentru ce sunteţi aici? Nu există nicio vizită de întreţinere programată pentru astăzi.

— Urmărim un caz care îl va interesa pe domnul Klostermann. Un interes considerabil. În legătură cu o corespondenţă de la un jurnalist. În legătură cu dosarele de proprietate ale casei sale.

— Vă rog să aşteptaţi. Un bâzâit electronic slab le-a spus că nu fuseseră deconectaţi, apoi, după trei minute, vocea femeii a revenit. Domnul Klostermann vă va primi. Când se deschide poarta, mergeţi direct în faţa casei.

Dincolo de poartă, terenul era împărţit de un rând de copaci maturi. Ciprişi şi sicomori. Zona din stânga lor era accidentată. Neterminată. Nu existau structuri şi nici plante mai înalte doar iarbă netunsă şi plină de buruieni. Casa era în dreapta. Avea un garaj ataşat, pentru două maşini. Lângă acesta se afla o verandă acoperită. Era ridicată pe o bază de piatră şi stâlpi albi şi simpli se

întindeau pentru a-i susţine acoperişul. Restul clădirii era finisat cu lambriuri de lemn. Fâşii lungi şi orizontale. Vopsite în verde măsliniu. La parter erau patru ferestre. Patru la primul etaj. Fiecare avea obloane. Toate erau deschise, prinse de perete, finisate într-o nuanţă mai închisă de verde. Acoperişul era acoperit cu şindrilă de culoare crem. Un coş de fum se întindea la doi metri deasupra coamei, în extrema stângă.

Rutherford a urmat aleea spre garaj, apoi a tras într-o parcare în faţa casei şi a oprit motorul. Reacher a coborât din maşină. Rutherford l-a urmat şi împreună au urcat cele trei trepte şi au traversat veranda. Reacher a bătut în uşă. A răspuns o femeie. Avea în jur de douăzeci de ani, purta o rochie neagră până la genunchi cu un şorţ alb. Părul ei blond era legat într-un coc. Era slabă, aproape subnutrită, dar se mişca cu o graţie fără efort, ca o balerină.

— Vă rog să intraţi, a spus ea. Vocea ei era cea pe care o auziseră la interfon. Tăcută şi rece. Nu era nicio îndoială în privinţa asta. Pot să vă ofer ceva de băut, domnilor? Un ceai cu gheaţă?

Au refuzat şi femeia i-a condus pe un hol îngust. Pe podea era gresie. Portrete de familie pe pereţi. Patru uşi. O pereche pe fiecare parte. Lemn simplu, deschis la culoare. Femeia s-a oprit în faţa celei de-a doua uşi din dreapta, a bătut, apoi a deschis-o şi s-a dat la o parte pentru a-i lăsa pe Rutherford şi Reacher să intre. Nu i-a urmat.

Era deja o persoană în cameră. Un bărbat, subţire, zvelt, cu o coamă de păr alb. Ca Einstein dacă ar fi lucrat într-o bancă, s-a gândit Reacher. Părea să aibă în jur de şaptezeci de ani. Probabil că se născuse în perioada în care a fost construită casa. Poate că s-a născut chiar acolo, în casă. Bărbatul a pus jos ziarul, s-a ridicat din fotoliu şi i-a întins mâna.

— Domnule Rutherford, sunt Henry Klostermann. Este o plăcere să vă cunosc. Vă cunosc după reputaţie, bineînţeles. Şi nu invidiez poziţia în care vă aflaţi. Am lucrat pentru oraş în trecut. Acum sunt practic pensionat, dar mă asigur că firma mea nici măcar nu mai participă la licitaţii pentru contracte municipale. Sunt prea zgârciţi. Arătând cu degetul. M-au scos din minţi. Mi-a fost imposibil să fac o treabă aşa cum trebuie. Îmi pot doar imagina cum a fost să lucrezi acolo permanent. Şi prietenul tău?

— Reacher. Reacher nu i-a întins mâna. Jack. Sunt *coach*-ul personal al domnului Rutherford.

—Serios? a spus Klostermann. Ce interesant. Acum, vă rog, domnilor, luaţi loc.

Klostermann s-a aşezat pe scaun. Rutherford s-a cocoţat pe marginea unei canapele cu perne subţiri din tweed şi cadru subţire din lemn. Reacher i s-a alăturat, sperând că îi va suporta greutatea.

— Acum că sunteţi aici, cum ne putem ajuta unul pe celălalt? a spus Klostermann.

— Ei bine, a spus Rutherford. După cum vă puteţi imagina, am ceva timp liber acum. Încerc să îl folosesc în mod corespunzător, urmărind lucrurile care au rămas pe dinafară când lucram non-stop, după ce sistemul informatic a fost atacat. Unul dintre ele este un e-mail. De fapt, un e-mail şi un mesaj vocal. Le-am primit de la o jurnalistă. Mă întreba despre dosarele de proprietate care au legătură cu casa dvs.

Klostermann şi-a împreunat degetele.

— Jurnalista. Asta ar fi Toni Garza, presupun. Aţi auzit că a fost ucisă? Ce tragedie.

—Am auzit. Rutherford a făcut o pauză. Sună îngrozitor ce s-a întâmplat.

—A fost. Toni era o fată atât de drăguţă. Avea atât de mult talent. Atât de multă integritate.

— Ai cunoscut-o?

— Bineînţeles că o cunoşteam. Lucra pentru mine. De fapt, eu i-am sugerat să vă contacteze. Speram să o ajutaţi cu nişte cercetări pe care le făcea.

— În legătură cu casa ta? a spus Reacher. Istoria ei neobişnuită?

— Doamne, nu. Klostermann s-a încruntat. Nu este nevoie. Puţinul adevăr care există în povestea asta stupidă nu are niciun farmec.

— Să trăieşti într-un cuib de spioni din Războiul Rece? Asta sună ca o poveste grozavă. Dacă problema este că te-ai săturat să o tot spui, de ce nu pui pe cineva să scrie o carte despre ea? Un jurnalist ar fi o alegere evidentă. Mai ales unul cu talent şi integritate.

— Nu ar fi o carte. Mai degrabă un *haiku*. Nu există suficient material. Iar locul ăsta nu prea era un cuib. Erau doar doi. Erau

fraţi. Au deţinut locul doar 18 luni. Şi nici măcar nu au făcut spionaj cât au locuit aici. Au scris un manual. Despre matematică. Mi-aş fi dorit ca asta să fi fost punctul de vedere al publicului. Imaginează-ţi dacă locul ăsta ar fi fost cunoscut ca "*Casa Matematicii*". Atunci n-aş mai fi inundat de turişti de fiecare dată când apare un nou film Bond.

— Dacă nu casa ta, atunci ce cerceta?

— Părţi din istoria familiei mele. Tatăl meu a fugit din Germania în Statele Unite în anii 1930. A văzut cum se îndreptau lucrurile din punct de vedere politic şi, cumva, dintre toate locurile din lume, s-a stabilit aici, în Tennessee. A fondat o afacere. Şi-a întemeiat o familie. A făcut tot felul de lucruri. Dar detaliile despre primii săi ani în State sunt sumare. Am simţit că era timpul să aflu cât mai multe şi să le înregistrez înainte de a fi prea târziu. Unde a locuit înainte de a se muta aici. Când anume a cumpărat această casă. Cred că a fost a altcuiva între el şi spioni, dar aş vrea să fiu sigur. Vreau cât de multe detalii pot obţine. Inclusiv chestiuni personale, ştii? Există o poveste că atunci când şi-a cumpărat prima casă nu avea bani, iar creditul era greu de obţinut, aşa că a folosit un tablou pe care l-a adus cu el din Germania pentru a susţine achiziţia. Acestea sunt micile ciudăţenii care se pierd atât de uşor. Vreau să le ştiu pe toate. Vreau ca fiul meu să le cunoască. Şi fiul lui, dacă va avea vreodată unul.

— Asta sună ca un proiect de familie sănătos, a spus Reacher. Dar nu este genul de lucru pentru care cineva ar trebui să fie ucis. Eşti sigur că nu e vorba de mai mult? O comoară îngropată? Locaţia Arcei pierdute?

Faţa lui Klostermann era goală.

— Cineva a fost ucis pentru proiectul meu? Cine?

— Toni Garza.

— Nu. Asta e o nebunie. De ce moartea ei ar avea vreo legătură cu proiectul meu? Toni muncea din greu. Era determinată. Nu lucra exclusiv pentru mine. Avea o duzină de proiecte în derulare. Pentru unele era plătită, ca şi pentru al meu. Pe altele le făcea pe cont propriu. Se băga în tot felul de lucruri neplăcute. Visase să devină reporter de investigaţii pentru unul dintre marile ziare, deşi acest lucru este întotdeauna nerealist. Au mai rămas atât de puţini dintre aceştia acum.

— Ce fel de lucruri neplăcute? Ţi-a spus?

— Nu cu detalii. Dar Toni a mărturisit unele lucruri. Voia să elimine crima şi corupţia. Cred că mă vedea ca pe un fel de figură paternă. Din când în când îmi cerea sfatul. Am avertizat-o să fie atentă. De mai multe ori.

— Pare un oraş frumos. Criminalitatea şi corupţia sunt o mare problemă aici?

— Dar ea era stabilită în Nashville. Acolo îşi făcea cea mai mare parte din muncă.

— Cum ai găsit-o dacă nu e din zonă?

— Am dat peste numele ei pe internet. Mi-a fost recomandată de cineva de pe un forum despre strămoşi.

— O vei înlocui? Sau şi-a terminat munca?

— Cred că va trebui să o înlocuiesc. Nu am avut încă curaj să o fac. Toni terminase schiţa generală, dar mai sunt multe de făcut. Cea mai mare problemă este verificarea tuturor datelor. De aceea a vrut să aibă acces la registrele oraşului. Şi de aceea v-a contactat pe dumneavoastră, domnule Rutherford.

— Înţeleg de ce aţi dorit să aveţi acces, a spus Rutherford. Dar nu şi de ce Toni a luat legătura cu mine. De ce a crezut că aş putea pune mâna pe documentele de care aveţi nevoie? Eu eram managerul IT. Nu arhivistul.

— Din câte am înţeles, aşa a intenţionat, a spus Klostermann. Toni era în contact cu arhivarul. Era în desfăşurare un proiect de digitalizare a tuturor documentelor. Arhivistul i-a spus lui Toni că a existat un fel de start fals. Memoria computerului pe care au încercat să o folosească era prea mică, aşa că la jumătatea procesului au strâns nişte bani în plus şi au luat una mai mare. Au copiat totul, apoi tu, în calitate de manager IT, ai dus vechiul calculator în depozit până când a fost nevoie de el pentru altceva. Aşa că este posibil ca înregistrările pe care le vreau să fie încă pe el.

Rutherford s-a gândit un moment.

— Cunosc echipamentul despre care vorbiţi. Eu l-am luat. M-am gândit că ar putea fi util pentru... altceva.

—Ştiţi unde se află acum?

— Nu chiar. Dar încerc să-l găsesc. Am nevoie de el pentru... ceva.

— Dacă îl găsiţi, îmi puteţi spune dacă dosarul tatălui meu se află acolo?

— Nu sunt sigur că aş putea, a spus Rutherford. Este proprietatea oraşului. Nu sunt sigur dacă...

— Vorbim despre documente vechi de şaptezeci de ani, a spus Klostermann. Poate mai vechi. A cui încredere ar putea fi trădată? Şi oricum, teoretic, toate sunt lucruri de domeniu public. Erau în arhiva fizică înainte de incendiu. Aşa că, haideţi, ce spuneţi?

Rutherford nu a răspuns.

— Pot să fac să merite, dacă se pune problema unei compensaţii. a spus Klostermann. Să merită chiar foarte mult, dacă pot arunca o privire. Răbdarea nu este o virtute a mea. Şi nu întineresc.

Rutherford s-a răsucit pe marginea pernei.

— Nu e vorba de...

— Timpul este problema, a spus Reacher. Rusty are multe de făcut pentru a se pregăti pentru următorul capitol din viaţa lui şi, după cum sunt sigur că ştii, timpul unui manager IT este scump.

— Cât de scump? a spus Klostermann.

— Zece mii de dolari ar trebui să fie suficient. În numerar.

Klostermann s-a ridicat cu greu în picioare şi a întins mâna. Sunteţi un *coach* personal, spuneţi, domnule Reacher? Încep să cred că şi eu aş putea avea nevoie de aşa ceva. Cât timp durează să găseşti înregistrările?

— Asta e greu de pus. Lucrăm la asta. O să vă anunţ.

Reacher s-a întors la maşină în tăcere. Instinctul îi spunea că îl mai întâlnise pe Klostermann. În camere de cazarmă. În barăci. În celule de închisoare. În birouri. Pe străzile dosite. În tot felul de locuri. Peste tot în lume. Sau că a întâlnit tipi ca Klostermann, oricum. Tipi cu ceva de ascuns, dar care îşi închipuie că sunt destul de deştepţi ca să gândească pe picioarele lor. Ca să-şi acopere urmele. Reacher nu credea că fiecare cuvânt rostit de Klostermann era o minciună. Imigraţia tatălui său, de exemplu. Afacerile lui. Erau prea multe lucruri care ar fi fost uşor de verificat, şi numai un prost ar fi fost necinstit în privinţa unor detalii care puteau fi infirmate în câteva secunde. Aspectul istoriei familiei a fost cel care nu a trecut testul. Amintirile scrise pentru fiul său. Împachetarea asta frumoasă a lucrurilor. Nu. Cel mai probabil exista un fel de schelet în dulapul familiei. Ceva ilegal. Ceva jenant. Ceva ce Klostermann voia să îngroape. Sau să o modifice. Ceva ce merita zece mii de dolari, doar pentru a vedea o

înregistrare. Dar un sac de bani era una. Merita oare şi viaţa lui Toni Garza? A meritat-o pe cea a lui Rutherford?

ŞAISPREZECE

În apartamentul lui Mitch, alături de Reacher, la tejgheaua din bucătărie erau două persoane şi amândouă erau supărate pe el.

— Nu pot să cred că te-ai oferit să vinzi serverul. Ambele mâini ale lui Rutherford erau strânse în pumni. Nu aveai niciun drept. Nu este al tău. Nu ştim unde se află. Şi zece amărâte de mii de dolari? *Cerberus* va valora de o sută de ori mai mult. De o mie de ori.

— Nu-mi vine să cred că te-ai gândit să te duci. Sands a aruncat hârtia pe blat. E o capcană. Este evident. Cum ar putea să nu fie?

Reacher a luat o gură de cafea.

— Bine. În primul rând, Rusty. Să nu-ţi faci griji. Nu intenţionez să-ţi vând computerul. Şi Sarah, da. Este aproape sigur o capcană. Dar, uneori, singurul mod de a şti dacă soba este fierbinte este să o atingi.

Sands l-a privit fix.

— Cineva deştept mi-a spus asta odată, a spus el.

— E clar că nu eşti deştept dacă te gândeşti să intri într-o capcană.

— Nu am spus niciodată că sunt deştept. Încăpăţânat, poate. Chiar încăpăţânat, pe alocuri.

— De ce te-ai oferit să vinzi dacă nu aveai nicio intenţie? a spus Rutherford. Ai de gând să-l jefuieşti pe Klostermann? Nu putem face asta. Trebuie să locuiesc aici. Reputaţia mea este deja destul de precară.

— Nu jefuim pe nimeni, a spus Reacher. A fost un test. Ca să ne dăm seama cât de importante sunt aceste înregistrări pentru el. Sau sensibile. Sau jenante. Am spus o cifră mare şi el nu a mişcat un muşchi. Asta ne spune ceva. Şi iată un alt motiv. Să zicem că Klostermann nu e ceea ce pare a fi. Să zicem că e cumva în spatele uciderii lui Garza şi a încercării de a te răpi. Vrei ca el să creadă că nu eşti dispus să joci? În felul ăsta, stimulentul lui e să ne ţină în viaţă.

— Dacă îţi pasă atât de mult să fii liber şi sănătos, de ce ai intra cu bună ştiinţă într-o ambuscadă? a spus Sands. Eşti nebun?

— Nici pe departe, a spus Reacher. Şi nu am de gând să intru în nimic. Cel mai bun mod de a învinge într-o ambuscadă este să fii acolo primul. Ceea ce eu voi fi. Dar logistica nu este cel mai

important lucru. Te concentrezi pe o chestie nepotrivită. Uită-te la bilet.

Sands a ridicat hârtia. L-a recitit încet şi a verificat şi cealaltă parte.

— Ce? Eu nu văd nimic.

— Primele două cuvinte. Ce înseamnă ele?

— Romeo, Julieta. R J. Reacher, Jack. Numele tău.

— Exact. E o chestie personală. Nu mai sunt un tip fără chip care le-a stat în cale. Ei vin după mine, în mod special. Trebuie să înţeleagă că e un lucru greşit.

Reacher a parcat maşina lui Marty la o jumătate de kilometru sud de fabrică şi a parcurs restul drumului pe jos. Se mişca încet. Se oprea frecvent, dar niciodată la acelaşi interval. Niciodată nu a continuat până când nu a fost sigur că nu-l urmărea nimeni. Şi nimeni nu-l urmărea. Ceasul din capul lui arăta 10:45. Şaptezeci şi cinci de minute înainte de a ajunge la întâlnirea stabilită. Un interval de timp mai mare ar fi fost mai bine, dar experienţa îi spunea că şaptezeci şi cinci de minute era de ajuns. De nouă ori din zece.

În momentul în care clădirea abandonată a intrat în câmpul vizual, Reacher a ştiut că niciun fel de poveste cu fantome nu l-ar fi putut ţine departe când era mic. Sau pe fratele său Joe. Erau prea multe grinzi de fier pe care trebuia să se caţere. Prea multe colţuri şi nişe în care să se ascundă. Prea multe asalturi frontale şi ultime rezistenţe nebuneşti şi evadări contra cronometru de pus în scenă. Şi prea multe terenuri de primă mână pentru care să se lupte cu ceilalţi copii.

Plus ça change... aşa cum obişnuia să spună mama lui. *Cu cât lucrurile se schimbă mai mult...*

În clipa în care Reacher a trecut prin golul unde fusese uşa înaltă de lemn, a ştiut că şaptezeci şi cinci de minute nu erau suficiente. Nu şi de data asta. O nimerise pe cea din zece. Cei care-i întinseseră capcana erau deja acolo. Nu-i putea vedea. Încă nu-i vedea. Sau să-i audă. Sau să-i miroasă. Dar ştia. Ochii erau pe el. Îi putea simţi. Putea simţi un fior pe gât. Un fel de reacţie primară la faptul că era privit. Un mecanism de avertizare în creierul său de şopârlă, la fel de bine pus la punct ca şi cel al strămoşilor săi, cu milioane de ani în urmă. Apoi, pădurile. Acum,

o fabrică. În orice caz, evitând prădătorii. Să nu fie mâncat. Să nu fie împuşcat. Să trăieşti pentru a lupta încă o zi.

Plus ça change...

Reacher a continuat să se mişte. Aceeaşi viteză. Aceeaşi direcţie. Nu voia ca oricine îl urmărea să ştie că era conştient de prezenţa lor. Nu înainte de a şti exact unde se aflau. Şi cât de mulţi erau. Şi-a încordat urechile. Nu a auzit nimic. A scanat molozul şi buruienile care acopereau pământul. A verificat şirul lung de ferestre sparte. Găurile deschise în acoperiş. A căutat mişcare. Umbra. Forma. Strălucire.

Nu a văzut nimic.

Reacher a mai făcut un pas. Ceva a scos un sunet în spatele lui. Un metal care se mişca pe piatră. Dar nu era cineva care căuta să îl împuşte. Ar fi putut face asta deja. O momeală? Reacher a scanat terenul din faţă. În spate. În ambele părţi. A mărit raza de acţiune. Căutând semne de avertizare. Un loc unde putea să se ascundă cineva. De unde să iasă când atenţia îi era distrasă. Pentru a se apropia, rapid, şi a neutraliza avantajul său de forţă şi mărime.

Nu a văzut nimic.

— Suntem doar noi doi, domnule maior. Era o voce de femeie. În spatele lui. Calmă şi încrezătoare. Şi nu trebuie să vă faceţi griji. Nu e nevoie să facem ceva ce niciunul dintre noi nu va regreta dimineaţa. Vreau doar să vorbim.

Reacher s-a întors. Femeia pe care o văzuse ultima dată conducând Toyota stătea lângă o bucată de tablă ondulată, lipită de perete. Probabil că ieşise uşor din spatele acesteia. Era îmbrăcată numai în negru, cu un mic rucsac tactic atârnat pe un umăr şi cu părul prins într-o coadă de cal. Avea un pistol în mână. Un Glock 19. Reacher a fost de acord cu alegerea ei. Era compact. Uşor de ascuns. Şi de încredere. Şansele de ratare a focului erau aproape inexistente. Mâna ei părea sigură. El era o ţintă de dimensiuni mari. Se aflau la o distanţă de 5 metri. Dacă se arunca spre ea, avea cincisprezece şanse să-l lovească, presupunând că încărcătorul era plin. Şaisprezece dacă avea deja un glonţ pe ţeavă. Mai mult de 3 şanse la fiecare metru. Nu erau şanse care să-i placă lui Reacher.

— Niciodată nu am fost un mare amator de conversaţii, a spus el.

— Atunci ascultă-mă doar. Ştiu multe despre tine. Destul cât să cred că pot avea încredere în tine. Trebuie să echilibrez această balanţă. Şi trebuie să o fac repede. Aşa că am să-ţi spun o poveste din trecutul meu. Tatăl meu a studiat la Stanford. A vrut ca eu să-i calc pe urme, dar eu aveam alte idei. Am vrut să studiez în Anglia, aşa că m-am înscris la facultate acolo. Una dintre cele vechi. Nu contează care. Dar pentru că eram străină a trebuit să trec prin câteva etape suplimentare. Unul a fost să scriu un eseu special. Nu era o limită de cuvinte. Nici o limită de timp. Şi nici un subiect impus. Titlul pe care mi l-au dat a fost *Ce este un risc?* Ştii ce am scris?

Reacher nu a spus nimic.

— Patru cuvinte. *Acesta este un risc*. A funcţionat. Am reuşit să intru. Şi nu am minţit. A fost un risc. Cel mai mare risc pe care mi l-am asumat în acel moment. Acum am de gând să-mi asum unul şi mai mare. Cel mai mare pe care mi l-am asumat vreodată.

Şi-a coborât rucsacul de pe umăr şi l-a aruncat pe sub braţ, direct spre Reacher. A aterizat la picioarele lui şi a ridicat un mic nor de praf peste pantofii lui.

— Ridică-l, a spus ea. Deschide-l.

Rucsacul era făcut din nailon dur negru. Nu era nou. Una dintre curelele de umăr începuse să se sfâşie şi colţurile de jos erau zgâriate. Un echipament încercat şi testat. De cel mai bun tip. Avea un buzunar mic în partea dreaptă. Un buzunar identic în partea stângă. Ambele erau goale. În faţă era un rând triplu de chingi MOLLE, fără nimic ataşat. Şi un compartiment intern. Reacher a desfăcut fermoarul şi s-a uitat înăuntru. Erau trei încărcătoare de rezervă pentru Glock. Un set de chei de maşină. Pentru Toyota, a presupus Reacher. O perie de păr cu două suporturi elastice pentru coadă de cal, înfăşurate în jurul mânerului. Şi o carte.

— Vezi Biblia? a spus ea. Scoate-o afară.

Reacher a lăsat rucsacul jos şi a scos cartea. Era o ediţie King James cu copertă tare. Avea o faţă de carton roşu închis. Un spate din carton roşu închis. Imprimare aurie pe faţă. Tipar auriu pe spate. Era zgâriată şi uzată de parcă ar fi purtat-o peste tot. Frunzele erau galbene şi înnegrite, ca şi cum ar fi vărsat ceva pe ea, cu mult timp în urmă. Poate un fel de băutură de fructe. Cu siguranţă ceva lipicios, pentru că paginile erau lipite între ele.

— Dă-i bătaie, a spus ea. Înfige-ţi degetele. Trage. Se va deschide.

— Nu e nevoie să o fac. Reacher a strecurat cartea înapoi în rucsac. Am mai văzut una la fel. Eşti de la FBI?

— Agent special Fisher, a spus ea. Margaret. Poţi să-mi spui Mags. Dacă mă ajuţi.

— De ce fel de ajutor ai nevoie? Acelaşi tip de ajutor pe care ţi l-a dat Toni Garza? Ai ştiut suficient de multe ca să ai încredere şi în ea? Şi ea a avut încredere în tine, în schimb?

— Cine e Toni Garza?

Reacher nu a spus nimic.

— Vorbesc serios, spuse Fisher. Nu ştiu cine este Toni Garza. Am o cu totul altă problemă.

— Toni Garza a fost jurnalistă. Acum este moartă. Omorâtă de oamenii pentru care lucrezi tu. Într-un mod foarte urât.

— Pot să cred asta, a spus Fisher, după un moment. Lucrez pentru nişte oameni foarte răi. Dar nu am ucis-o eu. Celula mea nu a ucis-o. Nu ştiu nimic despre ea. Dar ştiu însă următorul lucru. Dacă nu mă ajuţi, mai mulţi oameni ca ea vor fi răniţi. Poate ucişi. Şi într-un mod foarte urât.

Reacher nu a spus nimic.

— Celula în care m-am infiltrat a fost trimisă aici pentru a pune în sac pe cineva pe nume Rusty Rutherford. Dar bănuiesc că ştii asta de vreme ce ai dat peste cap operaţiunea şi ai făcut-o să eşueze.

— Nu te ajut să-l prinzi pe Rutherford. Chiar dacă mă convingi în legătură cu Garza.

Fisher a ridicat mâna.

— Nu-ţi cer să o faci. Tot ce am nevoie de la tine sunt informaţii. Rutherford trebuia să fie capturat pentru că are ceva pe care o anumită putere străină doreşte cu disperare să pună mâna. Ori are acest lucru în posesia lui, ori ştie unde se află. Dacă pot ajunge prima la el, înainte ca ei să pornească din nou vânătoarea după Rutherford, este cea mai bună cale de a-l feri de alte pericole.

— Despre ce putere străină vorbim?

— Nu pot spune.

— Dacă vrei ajutorul meu, va trebui să dai cărţile pe faţă.

Fisher a suspinat.

— Rusia.

— Bine. Şi ce anume vor?

— Nu ştiu. Nu foarte clar. Tot ce i s-a spus celulei este că este un obiect. Ceva fizic. Conţine date sau înregistrări de vreun fel, aşa că ar putea fi un dosar de hârtie sau o fotografie. Dar cred că cel mai probabil are legătură cu un computer, având în vedere slujba pe care Rutherford tocmai a pierdut-o.

— Ce fel de înregistrări?

— Nu ştiu exact. Ceva care dezvăluie un nume sau o identitate. Sau care ne-ar permite să deducem una.

— A unui agent?

Fisher a dat din cap.

— Al lor sau al nostru?

— Al lor.

— Un agent activ?

— Foarte activ. Şi asta este o situaţie care trebuie corectată.

— De ce există un agent într-un oraş adormit ca acesta?

Fisher clătină din cap.

— Informaţiile sunt aici. Nu agentul. El este în altă parte. Sau ea.

—

Unde?

— Repetă un cuvânt din asta şi te omor. Probabil că va trebui să mă sinucid şi eu. Ai auzit de Oak Ridge National Laboratory?

— Lângă Knoxville. Unde se dezvoltă supercomputerele?

— Acolo se fac multe lucruri. Supercalculatoarele sunt unul dintre ele. Un altul este securitatea cibernetică. Statele Unite se confruntă cu o mulţime de ameninţări. Avem o mulţime de programe defensive în desfăşurare. Iar ruşii au un agent care încearcă să fure o copie a celui mai important dintre ele. Numele său oficial este proiectul C02WWW06BHH21.

— Un nume interesant.

— Numai tocilarii îi spun aşa. Toţi ceilalţi îi spun "*Santinela*".

— Ce face?

— Protejează integritatea software-ului sistemului electoral din 48 de state. Este singurul lucru care o face.

— De ce nu toate cele cincizeci?

— Politica. Nu am timp să intru în detalii.

— Iar ruşii încearcă să fure o copie. Şi ce dacă? Dacă reuşesc, ce ar putea face cu ea? Să schimbe rezultatul unor alegeri? Nu există sisteme de siguranţă? Copii de siguranţă pe hârtie?

— În unele locuri. Dar schimbarea rezultatului nu este scopul lor. Este prea direct. Vorbim despre ruşi. Trebuie să înţelegi cât de mult joacă în viitor aceşti oameni. Filozofia lor este că, dacă loveşti un om cu un furtun de incendiu, acesta cade, dar se poate ridica din nou. Dacă aduni destule picături de ploaie şi le foloseşti cum trebuie, ajungi să ai Marele Canion. Încearcă să creeze în societate goluri prea mari pentru a le acoperi. Totul face parte dintr-o campanie mai mare. Pentru a semăna discordie şi dezbinare. Este o campanie care durează de ani de zile. Pe reţelele de socializare. Teorii ale conspiraţiei. Încercări de subminare a mass-mediei principale.

— Ştiri false? Am auzit despre asta.

— De data aceasta încearcă în mod special să erodeze încrederea în sistemul electoral în sine. Ştim că vorbesc serios. Au avut deja o încercare în urmă cu patru ani, în Kentucky. Ceea ce s-a întâmplat a fost că, în ziua alegerilor, au trimis un e-mail de *phishing*. Ştii ce este asta?

— Habar n-am, a spus Reacher.

— Este un e-mail care pare legitim, ca şi cum ar proveni de la o sursă oficială de încredere. Cum ar fi o bancă sau o companie de asigurări.

— Oamenii au încredere în bănci şi companii de asigurări?

— Unii da. Oricum, mesajele par autentice şi, în general, au un subiect care sună într-un fel tentant. Sau urgent. Cum ar fi o asigurare auto la jumătate de preţ dacă o soliciţi în termen de 12 ore.

—Deci, oamenii creduli deschid aceste mesaje şi se întâmplă ceva rău? Ca o scrisoare-bombă de modă veche.

— Exact. Deschiderea mesajului sau urmărirea unui link sau descărcarea unui ataşament, într-un fel sau altul infectează calculatorul. Un program maliţios intră şi obţine acces la fişierele şi parolele tale, iar dacă eşti într-o reţea, intră şi în aceea. În cazul Kentucky, ruşii au trimis un e-mail tuturor funcţionarilor electorali, pretinzând că este de la vicepreşedintele de asistenţă tehnică al companiei care a furnizat software-ul electoral. Pe linia de subiect scria că acesta conţinea o actualizare critică a instrucţiunilor de operare.

— Nu înţeleg cum ar putea oamenii să cadă în capcana asta.

— Nu ar trebui să o facă. Sunt instruiţi în mod special să nu o facă. Dar, instruiţi sau nu, e-mailul a ajuns la două sute de persoane. Şase dintre ei l-au deschis.

— Deci ruşii au avut acces?

— Da.

— Şi ce au făcut?

— Nimic. În acea perioadă. Dovedeau că ideea funcţionează. Puneau bazele. Se pregăteau pentru un atac pe scară mai largă anul acesta. Imaginează-ţi scenele din ziua alegerilor dacă fiecare persoană care se prezintă la vot la secţia corectă ar fi anunţată că a fost reînregistrată fără ştirea ei la o altă secţie din cealaltă parte a oraşului. Sau că înregistrarea lor a fost anulată cu totul. Sau când sunt anunţate rezultatele se dovedeşte că în unele districte marginale Mickey Mouse şi Daffy Duck sunt înregistraţi. Sau că o grămadă de oameni sunt înregistraţi în mai multe circumscripţii, chiar dacă nu au ştiut acest lucru la momentul respectiv şi nici nu au acţionat în consecinţă.

— Ar fi haos.

— Haos total. Numai *Santinela* poate opri asta.

— Dar nu a oprit simularea lor.

— Nu exista atunci. De aceea a fost dezvoltată.

— Eşti sigur că funcţionează? Vorbim despre ruşi. Poate că au pătruns deja în unele alegeri locale şi se prefac că vor să o fure doar ca să te facă să crezi că le este frică de ea.

Fisher a clătinat din cap.

— Nu. Ştim că *Santinela* funcţionează. A oprit deja douăsprezece tentative în şase state diferite. În plus, avem o sursă care ne-a confirmat că ruşii nu cred că o pot învinge. Nu erau prea îngrijoraţi pentru că au un agent care să o fure. Apoi s-a instalat panica pentru că aici a apărut un fel de înregistrare care ar putea duce la prinderea lui.

— Am auzit că arhiva oraşului este coruptă.

—Aşa este. Ruşii au făcut asta. Ei sunt şi în spatele atacului *ransomware* care l-a costat slujba pe Rutherford. Evident, au vrut să închidă noua arhivă digitală înainte de a putea fi pusă online.

— Oraşul va plăti pentru a o debloca. Avea asigurare. De ce să nu aşteptăm până când va fi din nou funcţională şi să o analizăm cu atenţie?'.

— Oraşul ar putea plăti, dar arhiva nu va vedea niciodată lumina zilei. Îţi garantez asta. Nu toată arhiva, în orice caz. Nu partea de care avem nevoie.

— Rutherford a presupus că un sistem construit de el ar fi putut captura identitatea celui care a lansat atacul *ransomware*. A crezut că asta voiau să obţină de la el.

— Nu. Ştim că au fost ruşii. Ruşii ştiu că noi ştim. Şi, sincer, vor ca noi să ştim. La fiecare atac reuşit, ei ne arată degetul.

— Am vorbit cu un tip ieri la tribunal. Mi-a spus că este un agent de la Homeland Security. Protecţia infrastructurii. Avea o teorie conform căreia Rutherford ar fi pactizat cu atacatorul.

— Agent Wallwork? E partenerul meu. Îmi pare rău pentru înşelăciune. Speram ca Rutherford să fi dezvăluit cumva care este obiectul. Sau unde se află. Nu. Panica e legată de ceva ce îl poate demasca pe agentul lor. Asta e clar.

— În cazul ăsta, cât de multe ştii despre un tip pe nume Henry Klostermann?

— Care locuieşte la aşa-numita Casă a Spionilor? Nici să nu te gândeşti să te duci acolo. Este o coincidenţă atât de evidentă, dar am verificat-o oricum. Tipii ăia din anii '50 nu erau agenţi KGB. Erau doar cetăţeni păcăliţi care dădeau secrete unor oameni pe care îi credeau prieteni. Au făcut pagube serioase când au fost în Los Alamos, dar nu au făcut nimic cât au fost aici. S-au mutat după doi ani şi au dezertat la scurt timp după aceea pentru că au simţit că laţul începe să se închidă. Amândoi sunt morţi acum. Nu s-au căsătorit niciodată. Nu au avut copii nelegitimi. Nici verişori. Nici o altă familie de care să ştim noi. Şi nu au fost membri ai niciunui partid sau grup care ar putea căuta să le continue munca.

— Deci nu există nicio legătură cu Klostermann în afară de adresă?

— Nu, niciuna. De ce?

— L-am întâlnit în această dimineaţă. Cred că el caută acelaşi lucru pe care îl cauţi şi tu.

— Ştii care e chestia aia?

— Posibil. O chestie de calculator. Un server. Are o copie preliminară a unei părţi din arhiva oraşului.

— Iisuse Hristoase. De ce nu ai spus asta mai devreme?

— Nu ştiam despre agent şi *Santinelă* înainte. Klostermann a spus că o vrea din alt motiv.

— Ce motiv?

— Ceva legat de arborele genealogic, a pretins el. Nu prea suna adevărat. Cred că încearcă să ascundă ceva.

— De unde ştie despre acest server?

— A spus că a angajat-o pe Toni Garza, jurnalista care a fost ucisă, să caute nişte acte de proprietate care să dateze de când tatăl său a emigrat. Ea a aflat că atunci când oraşul a început să digitalizeze arhiva, foloseau acest server. S-a dovedit a fi prea mic, aşa că l-au schimbat cu unul mai mare, iar Rutherford, în calitate de manager IT, l-a luat înapoi pe stoc pentru o utilizare viitoare.

— Când a început Garza să lucreze pentru Klostermann?

— Nu ştiu exact.

— Dar înainte ca arhiva să cadă?

— Da. A început să caute în arhivele pe hârtie, apoi avea de gând să folosească arhiva online, apoi l-a contactat pe Rutherford ca un fel de "Ave Maria", sperând că acesta mai avea încă serverul.

— În sfârşit, totul începe să aibă sens. Trebuie să fi găsit ceva în arhive. Şi-a dat seama de semnificaţie şi a încercat să o raporteze. Sau pur şi simplu a menţionat-o persoanei nepotrivite fără să ştie ce importanţă are.

— Sau ruşii ar fi putut avea un fel de semnal de declanşare. Ceva care să-i alerteze dacă cineva era aproape de a găsi ceea ce voiau să ţină ascuns. Ei nu sunt nesăbuiţi. Ar fi ştiut că un singur document care să stea neobservat printre câte - mii? milioane? - într-o arhivă veche şi prăfuită ar atrage mai puţin atenţia decât un incendiu".

— În orice caz, Rutherford trebuie să predea acel server. Cât mai repede.

— Este o dorinţă logică. Dar este imposibil.

—De ce?

—Rutherford nu ştie unde este serverul.

Fisher s-a întors şi a lovit cu palma de perete.

— La naiba. Eşti sigur?

Reacher a dat din cap.

— A încercat deja să îl recupereze.

—Cum a explicat Klostermann că proiectul său a dus la moartea cuiva?

— A susţinut că Garza nu lucra exclusiv pentru el. A spus că avea o grămadă de proiecte în derulare. A dat vina pentru moartea ei pe nişte derbedei din Nashville pe care ea îi adulmecase.

— Dar nu l-ai crezut.

— Nu spun că a ucis-o. Nu spun că lucrează pentru ruşi. Dar ştiu când cineva ascunde ceva.

— O să-i pun pe oamenii mei să se uite din nou la el. Organizaţia este atât de compartimentată încât ai putea fi căsătorit cu agentul rus local şi să nu ştii asta.

— Înţeleg.

— Şi Rutherford? Să nu ştie unde este serverul? Eşti sigur că spune adevărul?

—Sunt sigur. Se pare că a folosit serverul pentru un alt proiect şi...

— Spune-mi că nu l-a şters.

— Nu. Nu a făcut-o. Nu-ţi face griji. Înainte de atacul *ransomware* a presat oraşul să cumpere un sistem de backup pentru toate computerele. Nu au vrut să facă rost de bani, aşa că a încercat să construiască unul propriu, din piese de schimb. Trebuia să suprascrie tot ce era pe server, dar nu s-a întâmplat aşa. Aşa a ştiut că a dat greş. A fost atât de supărat de asta încât a aruncat tot echipamentul la gunoi.

— Trebuie să le recupereze.

— Încearcă.

— De ce? Ca să i-l dea lui Klostermann?

— Nu. Crede că serverul îl poate ajuta cu un alt lucru la care lucrează. Îl vrea înapoi pentru el.

— Poţi să-l ajuţi să-l găsească?

— Tu nu poţi? Cu toate resursele Biroului?

— Nu. Fisher a clătinat din cap. Dacă ruşii se văd o grămadă de agenţi federali care cercetează mormanele de gunoi locale, vor şti unde să caute. Trebuie să ţinem asta cât mai discret. Mai lasă să treacă câteva zile. Te rog.

— Ce contează câteva zile? Mai sunt câteva săptămâni până la alegeri. Rutherford poate găsi singur serverul şi poate găsi o cale de a vă trimite o copie. E un tip deştept.

— Nu este atât de simplu. Pentru început, alegerile. Da, mai e ceva timp până atunci. Dar timp de treizeci de zile până la ele există ceea ce se numeşte îngheţarea sistemelor. Nimic din ceea ce este legat de calculator nu poate fi schimbat în vreun fel. Este

acelaşi lucru pe care îl fac companiile de carduri de credit şi comercianţii cu amănuntul online înainte de Black Friday şi Crăciun. Se asigură că nimeni nu încarcă un software nou care se dovedeşte a nu funcţiona corespunzător şi care dă totul peste cap în momentul cel mai critic. Aşadar, dacă nu putem confirma cu certitudine că *Santinela* nu a fost compromis până atunci, avem o problemă reală. Iar dacă - când - vom pune mâna pe serverul lui Rutherford, nici măcar nu ştim ce căutăm. Ar putea fi mii de documente acolo, şi mă îndoiesc foarte tare că unul dintre ele va fi etichetat ca fiind "Identitate de spion rus". Va fi nevoie de tot felul de trimiteri încrucişate. Gândire laterală. Citirea frunzelor de ceai şi aruncarea oaselor de pui, probabil. Deci, concluzia, aşa cum am spus, este că avem nevoie de acel lucru, ieri.

— Îi voi spune lui Rutherford să caute mai rapid. Şi oricum, câte mormane de gunoi pot fi într-un oraş de mărimea asta?

— Găsirea serverului nu este singura problemă. Ai spus că îţi pasă de siguranţa lui Rutherford.

— Şi?

— Iniţial a fost plănuit ca noi să îl răpim pe Rutherford. El ar fi renunţat la obiect - serverul, după cum credem acum - sau la locaţia acestuia şi apoi, copleşit de ruşine şi depresie după ce şi-a pierdut slujba şi a purtat vina pentru atacul *ransomware*, s-ar fi sinucis. Eu sunt agentul principal, aşa că eu aş fi fost cel care ar fi pus în scenă totul. Evident, m-aş fi asigurat că Rutherford a scăpat. Numai că înainte de a se întâmpla asta ai venit tu şi ai pus jumătate din echipă pe lista de invaliditate. Restul dintre noi au fost trecuţi la supraveghere. A fost adus un tip nou pentru a termina treaba. Un specialist, de la Moscova. Va fi superiorul meu. Aşa că, dacă pleci şi el pune mâna pe Rutherford, s-ar putea să nu mai pot face nimic în privinţa asta.

ŞAPTESPREZECE

Reacher a condus cei şase kilometri de la fabrică până în oraş cu opt cuvinte în minte.

Patruzeci şi opt de ore. Şi *Trebuie să ştiu*.

Problema timpului era cea mai simplă, în sens conceptual. Aveau la dispoziţie o fereastră de două zile pentru a opera cu interferenţe relativ mici, în timp ce celula lui Fisher era limitată la supraveghere. După aceea, lucrurile aveau să devină mai dificile. Ofensiva se va relua. Vor sosi întăriri. Un specialist. De la Moscova. Mai bun decât Fisher. Cu capacităţi necunoscute. Dar cu siguranţă fără simpatie pentru Rutherford. Ceea ce însemna că, dacă aveau de gând să recupereze serverele şi să le predea FBI-ului, ar fi fost avantajos să o facă înainte ca tipul cel nou să pună piciorul pe stradă.

Problema secretului era mai greu de rezolvat. Aducea în joc considerente practice. Pe vremea când Reacher condusese *Unitatea Specială de Investigaţii 110* a Poliţiei Militare, tindea să fie deschis cu oamenii săi. Uneori mai deschis decât ar fi trebuit să fie. Mai deschis decât ar fi dorit ofiţerii săi superiori, oricum. Dacă ar fi ştiut. Dar Reacher avea încredere în echipa sa. Îi alesese personal pe fiecare dintre ei. A lucrat cu ei. Putea să prevadă cum va reacţiona fiecare dintre ei în orice situaţie. Şi, în plus, când aveai de-a face cu oameni ca Frances Neagley, să încerci să ţii ceva ascuns era o prostie. Reacher îl plăcea pe Rutherford. Nu dorea să-l ţină în întuneric. Nu doar de dragul de a o face. Dar nu-l cunoştea în acelaşi mod. Rutherford îşi exprimase deja reticenţa de a lăsa serverul în mâinile autorităţilor. Era cu ochii pe premiul pe care credea că sistemul său *Cerberus* îl putea câştiga pentru el. Reacher era destul de sigur că s-ar fi răzgândit dacă ar fi înţeles toate implicaţiile. *Santinela*. Integritatea alegerilor. Ruşii. Discordia şi diviziunea. Dar nu exista nici o modalitate de a-l aduce în peisaj fără a dezvălui că exista un agent sub acoperire într-una din celulele ruseşti. Sau cel puţin să sugereze acest lucru. Iar dacă ceva nu mergea bine şi Rutherford cădea în mâinile ruşilor, nu avea cum să evite să divulge această informaţie. Fie acum, fie mai târziu, dacă se întorceau pentru a face un fel de autopsie a ceea ce nu a mers bine în operaţiunea lor. Când Reacher nu va mai fi prin preajmă să aibă grijă de el.

Când Reacher s-a întors în apartamentul lui Mitch, şi-a dat seama că nu trebuia să se îngrijoreze să le insufle celorlalţi doi vreun sentiment de urgenţă. Atracţia dolarului atotputernic se ocupase de asta pentru el. Sands începuse să sape la prima oră în acea dimineaţă, dar nu scosese nimic util la iveală, aşa că Rutherford preluase ştafeta. Începuse să răsfoiască dosarele de pe laptopul său în momentul în care Reacher plecase la fabrică. Găsise procesul-verbal al unei şedinţe a şefilor de departament la care probabil că lipsise în luna precedentă. Unul dintre punctele de pe ordinea de zi fusese contractul de gunoi al oraşului, iar o altă notă confirma că acesta fusese reînnoit pentru încă un an cu o companie locală. Warhurst's Waste-Away Express. A căutat pe Google datele lor de contact şi Sands a sunat la biroul lor. A spus că scria un articol despre gestionarea responsabilă a deşeurilor pentru *The Tennessean*. A trebuit să încerce la patru persoane diferite înainte de a găsi pe cineva care să o creadă. Dar în cele din urmă a reuşit să obţină informaţiile de care aveau nevoie. Echipamentele electronice excedentare sau învechite ale oraşului au fost separate de gunoiul obişnuit. Apoi a fost trimis pentru reciclare la o instalaţie aflată la 11 kilometri vest de oraş. Ea şi Rutherford erau pe punctul de a pleca să investigheze locul când Reacher a intrat pe uşă.

Lui Reacher nu-i plăcea cum sună fabrică de reciclare. Îi evoca viziuni de echipamente demontate şi culese pentru piese. Sau topite. Sau zdrobite. Sau măcinate. Sau care sunt făcute inutilizabile. A simţit că perspectiva de a recupera serverul în stare de funcţionare se îndepărta tot mai mult, ceea ce i-a uşurat cel puţin a doua decizie. S-a gândit că nu era nevoie să menţioneze ce aflase despre conţinutul său sau cine trebuia să-l vadă. Nu în această etapă. Nu până când nu aflau cu siguranţă dacă mai exista sau nu.

— Ai pantofii murdari, a spus Sands când Reacher s-a alăturat ei şi lui Rutherford în lift. Şi pantalonii. Deci trebuie să fi fost la fabrică. Dar nu e încă amiază. Deci nu ai aşteptat. Ce s-a întâmplat? Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Nu s-a întâmplat nimic, a spus Reacher. Am ajuns acolo mai devreme, aşa cum am plănuit. Partea cealaltă a apărut, aşa cum era de aşteptat. Dar era numai unul de data asta. Şi nu a stat prea mult prin preajmă.

— De ce numai unul ? a spus Sands. Şi de ce nu a aşteptat? Cel puţin până la ora stabilită, ca să vadă dacă ai muşcat momeala. Nu are niciun sens.

— Poate că a primit un mesaj prin care i se cerea să plece, a spus Rutherford. Ca şi ieri. Poate că portarul a crezut că m-a văzut plecând şi a trimis un mesaj greşit.

— Sună plauzibil, a spus Reacher. Dar cine ştie cu adevărat de ce se întâmplă ceva?

Reduceţi. Reutilizaţi. Reciclaţi. Aceasta era o mantră cu care Reacher era familiarizat. Primele două părţi le cunoştea personal. Din cauza mamei sale. A fost copil în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi a crescut în Franţa în timpul ocupaţiei. Mâncarea era puţină. Tot felul de lucruri esenţiale erau. Haine. Pantofi. Combustibil. Dacă ceva se termina, se uza, se pierdea, se rupea sau era furat, s-ar putea să nu fi fost niciodată înlocuit. Totuşi, reciclarea era o altă poveste. În bazele militare în care Reacher a crescut, în toată lumea, nu prea a existat un rol pentru ea. Din câte ştia el. Poate că se întâmplase în culisele de la West Point în timpul celor patru ani petrecuţi acolo, dar dacă era aşa, el nu fusese la curent. Avea alte lucruri în minte. Deci, conceptul său despre asta era în mare parte produsul imaginaţiei sale. Şi-a imaginat-o ca pe ceva nou şi de înaltă tehnologie, implicând fabrici moderne şi strălucitoare, cu echipamente avansate şi multă automatizare. Poate chiar roboţi.

Realitatea era foarte diferită. Cel puţin la locaţia pe care o folosea oraşul. Era înconjurată de un gard de trei metri înălţime, făcut din benzi metalice, divizate şi ascuţite în partea de sus, şi învelite în sârmă ghimpată. Foarte de şcoală veche. Dincolo de poartă, operaţiunea era mai degrabă ingenioasă decât avansată. Asfaltul cedase locul pământului compactat, care se ridica şi se întorcea pentru a forma o jumătate de gogoaşă lată şi înălţată, înainte de a coborî înapoi spre ieşire. În interiorul semicercului se aflau şase tomberoane, foarte mari, fără capac. Erau dispuse cap la cap, întâlnindu-se în centru ca spiţele unei roţi. Fiecare dintre ele era dedicată unui material diferit. Panouri gigantice specificau ce feluri. Hârtia şi cartonul mergeau în primul. Apoi sticla. Metalele feroase. Metale neferoase. Plastic. Şi, în cele din urmă, un coş de gunoi pentru orice alt tip de gunoi care a fost adus acolo din greşeală. Reacher a presupus că maşinile de reciclare veneau,

făceau ocolul până la tomberonul corespunzător şi descărcau. Probabil că înălţimea şi lăţimea, înclinarea şi raza de întoarcere fuseseră calculate special. Exista o singură piedică, din câte îşi dădea el seama. Nu exista niciun loc destinat echipamentelor electronice.

Sands a oprit dubiţa între al treilea şi al patrulea tomberon, iar Reacher a coborât pentru a cerceta. A făcut abstracţie de hârtie şi sticlă şi, în timp ce se întreba dacă calculatoarele puteau fi clasificate ca fiind din plastic, datorită carcaselor exterioare, sau din metal, datorită mecanismelor interioare, a auzit o voce. Cea a unui bărbat. Strigând la el.

— Hei!, a spus tipul. Ce naiba faci? Nu ai ce căuta aici. Unde ţi-e permisul?'

Tipul ieşise dintr-o cabină care era ascunsă de intrarea în şantier de movila de pământ. Probabil că era un fel de birou. Sau un loc unde să se ascundă de soare. Părea să aibă în jur de 60 de ani. Faţa îi era arsă şi încreţită ca o nucă. Mâinile îi erau zbârcite, iar venele şi tendoanele îi ieşeau în evidenţă ca nişte corzi sub piele. Părul îi era subţire, grizonat şi încâlcit şi îi atârna până dincolo de umeri. Practic, purta o salopetă albastră decolorată, cu un fel de logo pe piept, dar era atât de slab şi materialul era atât de rigid de la spălare încât părea că hainele îl înghiţiseră.

— Calculatoare, a spus Reacher. În ce tomberon ar putea fi?

— Treci înapoi în maşină, a spus tipul. Pleacă. Chiar acum. Sau sun la 911.

— Nu are rost să suni la 911. Telefoanele departamentului de poliţie nu funcţionează. N-ai auzit? Şi nu e nevoie. Vom fi bucuroşi să plecăm. Imediat ce luăm ceva care a fost trimis aici din greşeală. Ceva care ne aparţine.

— Dacă e aici, ne aparţine. Aşa scrie în contractul cu oraşul. Dacă luaţi ceva, îl furaţi. Nu se poate aşa ceva. Tipul s-a ascuns înapoi în cabană şi a reapărut o clipă mai târziu ţinând în mână o puşcă. O Benelli M1 Tactical. O armă frumoasă. Trimisă tocmai din Italia. Cu şase cartuşe de calibrul 12. Părea nouă. De aceea compania ne dă astea. Şi ne învaţă cum să le folosim.

Reacher nu era pe deplin convins că o firmă de reciclare le-ar da angajaţilor săi armament de nivel militar. Şi era sigur că acest angajat nu trecuse prin niciun fel de pregătire. Cel puţin nu în ultimii treizeci de ani. Având în vedere starea în care se afla, dacă tipul apăsase pe trăgaci, recul l-ar fi trântit la pământ. I-ar fi

rupt clavicula, cu siguranţă. Poate chiar tot umărul. Dar dacă ar fi apăsat pe trăgaci de la distanţa aceea, orice pagubă pe care şi-ar fi făcut-o tipul ar fi fost cea mai mică dintre grijile lui Reacher. Era conştient de Beretta capturată de la brâul său. Mişcările bătrânului fuseseră destul de lente până în acel moment. Să-l scoată din acţiune înainte de a putea ţinti cu Benelli-ul ar fi fost destul de simplu. Dar poate că ar fi fost puţin prematur în acel stadiu. Era cam devreme să renunţe cu totul la diplomaţie.

Reacher a început să se îndepărteze de dubiţă. Foarte încet. Doar pentru cazul în care negocierile ar fi eşuat.

— Stai aşa, a spus tipul. A ridicat puşca la umăr. Ţi-am spus să te urci în maşină. Nu să te îndepărtezi de ea.

Portiera şoferului s-a deschis şi Sands a coborât. Avea în mână un portofel de piele neagră. Îl ţinea în faţa ei, la înălţimea umărului, ca un mic scut.

— Agenţi federali, a spus ea. Pune arma jos.

Diplomaţie, s-a gândit Reacher. *Sau minciună.* Ar putea fi greu să le deosebeşti.

Bătrânul a coborât arma, dar nu i-a dat drumul.

— Cum te cheamă? a spus Sands.

Tipul a ezitat o clipă.

— Poţi să-mi spui Polk.

— Bine atunci, *generale*. Iată ce vom face. Mai întâi, vei răspunde la o întrebare. Echipamentul electronic care este adus aici din oraş. Ce se întâmplă cu el?

— Este depozitat. Împreună cu echipamentele electronice de la ceilalţi clienţi ai noştri. Apoi este luat.

— De către cine?

Tipul a ridicat din umeri.

— Cine le cumpără, cred. Într-un an e un tip. În anul următor, altcineva. Nu eu aleg.

— Când îl iau? Cât de des?

— O dată pe lună. În prima zi de luni, de obicei. Doar dacă nu întârzie. Ceea ce uneori se întâmplă.

— Deci tot ce a venit în ultimele trei săptămâni este încă aici?".

— Da. De ce nu ar fi aşa?

— Unde?

Tipul a făcut un gest peste umăr, spre cabină.

— Acolo înăuntru. Încuiate.

— Arată-mi. Sands a început să coboare pe pantă.

— Stai aşa, a spus tipul. Ai un mandat? Nu poţi veni să ceri să vezi lucruri fără mandat. Îmi cunosc drepturile. Am fost instruiţi.

Sands a continuat până când a ajuns chiar în faţa lui. Reacher i-a urmărit mişcarea, menţinându-se la doi metri în dreapta.

— Vrei acte, nu? Sands şi-a înclinat capul într-o parte. Sunt surprinsă. Nu prea pari genul de om care să facă hârtii. Dar asta nu e o problemă. Nu pentru mine, în orice caz. Aveţi un fax acolo? Pot obţine mandate. Citaţii. Cazier judiciar. Tot ce vreau eu. Presupunând că asta e o cale pe care vrei să o urmezi?

Tipul nu a răspuns.

— E ceva legat de tine despre care şefii tăi nu ştiu? a spus Sands. Încă?

— Nenorociţilor, a spus tipul.

S-a întors în cabină şi a pus Benelli-ul în suportul său, apoi a condus-o spre capătul îndepărtat al structurii. A acţionat o încuietoare. A apăsat pe un mâner, cu toată forţa. A deschis o pereche de uşi. S-a aplecat înăuntru. A apăsat pe un întrerupător, care a adus la viaţă patru perechi de tuburi fluorescente. Apoi a păşit într-o parte.

— Vedeţi cu ochii voştri, a spus el. Totul este acolo.

Spaţiul reprezenta jumătate din amprenta la sol a cabinei. Erau rafturi de metal gri, de la podea până la tavan, aliniate pe toţi cei trei pereţi. Câteva obiecte mai mici erau împrăştiate pe rafturile cele mai apropiate de intrare. Reacher putea vedea telefoane mobile, aparate foto, DVD playere şi câteva laptopuri. Dar acţiunea principală se afla pe podea, în centrul camerei. Erau zeci de computere şi tastaturi şi monitoare şi imprimante şi televizoare cu ecran lat, împreună cu o grămadă de alte dispozitive pe care Reacher nu le-a recunoscut. Toate îngrămădite laolaltă. Toate încurcate într-o învălmăşeală haotică de cabluri şi fire, de parcă un păianjen electronic uriaş l-ar fi absorbit în pânza sa.

— Care sunt serverele? Reacher se mişcă pentru a-i permite lui Sands să vadă mai bine. Poţi să-ţi dai seama?

— Nu ştiu, a spus Sands. Nu există nici urmă a suportului în care se aflau. Dar acela avea o uşă spartă. Probabil că au scos serverele şi au aruncat restul într-unul din tomberoane. Mai bine îl chemăm pe Rusty aici. Voi avea nevoie de ajutor pentru a le găsi printre toate vechiturile astea.

— Sunt aici. Rutherford a apărut de după colţul cabinei. S-a uitat în cameră şi a dat din cap. În regulă. Trebuie să fie îngropate

în mijlocul acestor lucruri. Să mergem. Să trecem la treabă. Le vreau pe toate opt, pentru orice eventualitate.

Rutherford s-a strecurat prin dezordine până în partea cealaltă, bazându-se pe faptul că fiecare nouă livrare era aparent împinsă peste ultima şi că serverele ar fi putut fi acolo de câteva săptămâni. Sands i-a înmânat poşeta lui Reacher şi l-a urmat. Era cald înăuntru. Acoperişul era făcut din metal. La fel şi pereţii. Exista un aparat de aer condiţionat, dar acesta răcea doar zona birourilor. Nu şi partea de depozitare. Era ca şi cum premiul lor ar fi fost ascuns într-un cuptor. Reacher a rămas afară. Nu era mult mai răcoare dacă stătea direct sub soare. Dar a vrut să fie cu ochii pe tipul cu părul cărunt. Ştia că omul care îl manevrase pe Marty dăduse ordin să fie anunţat despre ce face Rutherford. Omul cu o pasiune pentru valize şi fierăstraie. Nu avea niciun motiv să creadă că tipul cu părul grizonat era implicat. Sau că celula lui Fisher ar fi fost pusă din nou în serviciu activ dacă cineva ar fi anunţat o apariţie. Dar planurile se schimbă. Oportunităţile se ivesc. Uneori sunt prea bune ca să le poţi rezista. Erau într-o locaţie îndepărtată. Doi dintre ei se aflau într-un spaţiu închis. Iar tipul avea o puşcă.

Rutherford şi Sands au continuat să scotocească prin mormanul de echipamente aruncate.

Tipul cu părul cărunt şi-a sprijinit un umăr de peretele cabinei şi i-a privit. Nu a făcut nicio mişcare pentru telefonul său. Sau vreun buton de panică. Sau o alarmă. Soarele a continuat să bată cu putere. Reacher a continuat să îi privească pe toţi trei. Până când, în cele din urmă, Rutherford şi Sands au ieşit în aer liber. Clipeau de la lumina puternică. Hainele le erau lipite de sudoare. Pielea lor era mânjită de praf. Iar mâinile lor erau goale.

Sands şi-a luat înapoi poşeta.

Rutherford s-a apropiat de tipul cu părul cărunt.

— Unde sunt celelalte?

Tipul s-a îndreptat.

— Cum ar fi? Ăsta e tot.

— Nu se poate. Unele lucruri lipsesc. Opt lucruri, cel puţin. De la departamentul IT al oraşului.

Tipul a ridicat din umeri.

— Unde altundeva ar putea fi?

— Mă acuzi de ceva?

— Ce zici? Nu. Vreau să spun că există un alt loc pe undeva. În caz că aici se umple?

— Nu. Totul vine aici.

— Cine mai lucrează aici? a spus Reacher.

— Nimeni. Doar eu.

— Şi dacă eşti bolnav? Sau în concediu?

— Şeful meu trimite pe cineva. Să mă înlocuiască.

— Când s-a întâmplat asta ultima oară?

Tipul şi-a mestecat buza inferioară pentru o clipă.

— Să vedem. Ultima dată când am fost bolnav a fost în 1986. În timpul verii. Mi s-a scos apendicele. La Vanderbilt. Un loc drăguţ. Şi ultima mea vacanţă? A fost la Millenium. Am fost în Canada să-mi văd fratele. Obişnuiam să merg în fiecare an de Anul Nou. Dar acum e mort.

— Nu înţeleg, a spus Rutherford. Lucrurile astea. Ce s-ar fi putut întâmpla cu ele? Nu se poate să fi dispărut în aer.

Tipul a ridicat din nou din umeri.

— Dacă nu sunt aici, orice ar fi, înseamnă că nu au venit niciodată. Sau au fost deja luate din nou.

— Dar actele locului ăsta? Sands s-a mutat lângă Rutherford. Trebuie să ţineţi o evidenţă a ceea ce intră şi iese?

— Livrările şi colectările, a spus tipul. Sigur.

— Arată-mi.

Tipul a oftat, apoi a condus-o spre intrarea în birou. A indicat ca toată lumea să rămână afară şi s-a strecurat pe uşă, reapărând o clipă mai târziu cu o hârtie în fiecare mână. I-a dat-o pe prima lui Sands. Reacher a citit-o peste umăr. Era pentru colectări. Erau opt intrări pentru luna în curs. Dar numai una pentru electronice. Era datată pe data de 2. Înainte de atacul *ransomware*. Înainte ca Rutherford să distrugă serverele. Deci, înainte ca acestea să fi ajuns la locaţie, darămite să fi fost scoase de aici.

Sands a făcut schimb de hârtii. Cea de-a doua listă era cu livrările. Până atunci fuseseră treizeci şi două în acea lună. Cele mai frecvente erau pentru sticlă şi metale neferoase. Sticle şi cutii de conserve de la barurile şi restaurantele locale, a presupus Reacher. Apoi hârtie. Probabil un vârf datorat faptului că calculatoarele municipalităţii nu funcţionau. Electronicele se aflau pe ultimul loc. Existau doar două transporturi. Ambele proveneau

de la departamentul IT al oraşului. Şi amândouă au fost după ce Rutherford a descoperit că backup-ul său a eşuat.

— Livrările de electronice, aici şi aici, a spus Sands, arătând spre intrări. Arată-mi detalierea pentru acestea.

Tipul s-a uitat la ea fără să înţeleagă nimic pentru o clipă.

— Ce detaliere? Noi nu trecem toate lucrurile care intră. Cum am putea să o facem? Sunt prea multe. Şi care ar fi rostul? *Mouse de calculator, bej, nu funcţionează. Mouse de calculator, bej, nu funcţionează. Mouse-ul de calculator, bej, nu funcţionează*. Cum le-ai putea deosebi pe unul de celălalt?

— Bine. Sands a arătat spre o altă intrare de pe foaie, lângă coloana pentru numărul de înmatriculare al vehiculului de livrare. ID-ul şoferului. Este acelaşi de ambele ori. #083. Al cui este numărul?

Tipul s-a uitat la linia de semnătură.

— Dave. Dave Thomassino.

— Unde îl putem găsi? a spus Sands.

— De unde să ştiu eu? E un tip care face livrări. Vine cu maşina, lasă o grămadă de lucruri şi pleacă din nou. Nu e ca şi cum am sta împreună.

—Care este traseul lui astăzi?

—De unde să ştiu eu? Nu sunt şeful lui.

—Când este programată următoarea livrare?

— Habar n-am. Băieţii apar doar când camioanele lor sunt pline şi trebuie să descarce.

— Unde locuieşte?

— Habar n-am. După cum am spus, nu suntem prieteni.

— Dar camionul lui? a spus Reacher. Îl duce acasă noaptea?

— Nu. Tipul a clătinat din cap. Nu au voie să o facă. Ei lasă camioanele la depozit. Se duc acasă cu propriile lor vehicule.

—Lucrează pe cont propriu? a spus Reacher. Sau în perechi? Sau în echipe?

— Pentru chestii mai mari, sunt doi oameni la un camion, a spus tipul. La Thomassino încărcăturile sunt mai mici. El lucrează singur. Nu ai nevoie de doi oameni pentru a arunca înăuntru o grămadă de iPhone-uri sau orice altceva.

—Unde este depozitul? a spus Sands.

— Lângă birou, a spus tipul.

— Unde e biroul? Şi să nu spui lângă depozit, altfel o să avem o problemă.

— O să vă scriu adresa.

— Scrie şi numărul de mobil al lui Thomassino.

— Nu pot. Nu-l ştiu.

— Bine, spuse Sands. Ai grijă să rămână aşa. Pentru că dacă Thomassino nu apare la depozit din orice motiv, mă voi întoarce. Iar tu îţi vei petrece tot timpul care ţi-a mai rămas pe acest pământ într-un penitenciar federal.

OPTSPREZECE

Reacher, Rutherford şi Sands l-au lăsat pe tipul cu hârtiile lui şi au urcat cu greu înapoi pe pantă. S-au urcat în dubiţă. Sands a pornit motorul. A dat aerul la maxim şi a pornit încet, urmând curba în jurul şi în jos şi peste pământ şi prin poarta de ieşire şi înapoi pe asfalt. Nimeni nu a vorbit. Reacher s-a întins în spate. Se gândea la servere. La ce s-ar fi putut întâmpla cu ele. Avea două teorii plauzibile. Opţiunea A era că au fost aruncate la gunoi. Şi-a imaginat că tipul, Thomassino, se ducea să le colecteze. Thomassino lucra singur. Ceea ce era probabil în regulă când ridica lucruri mici, cum ar fi telefoane mobile. Dar erau opt servere. Erau adăpostite într-un dulap. Avea doi metri înălţime. Greu. Greu de manevrat. Blocat cumva de podea. Şi uşa era spartă. Ar fi trebuit să cadă cioburi de sticlă. Făcându-l periculos de manevrat, dar şi dificil. Registrul a arătat că Thomassino a ajuns la centrul de reciclare după ora 17:00 de fiecare dată. Probabil ultima lui treabă în ambele zile. S-ar fi obosit să se lupte singur cu dulapul, atât de aproape de sfârşitul turei sale? Sau le-ar fi strecurat băieţilor care se ocupau de gunoiul obişnuit câteva bancnote pentru a rezolva problema în locul lui?

Opţiunea B presupunea că Thomassino ar fi făcut efortul de a scoate dulapul. Sau cel puţin conţinutul său. Doar software-ul experimental al lui Rutherford dăduse greş. Serverele în sine erau în stare de funcţionare. Poate că Thomassino era atent la astfel de lucruri. Poate că avea un cumpărător în aşteptare. Reacher habar n-avea cât valora un echipament informatic la mâna a doua. Poate foarte mult. Poate nu foarte mult. Poate că recompensa nu era mare. Dar riscul era practic inexistent. Cum ar fi ieşit vreodată la iveală furtul, în condiţii normale? Băieţii din oraş ar fi fost fericiţi pentru că obiectele lor nedorite fuseseră luate. Băieţii de la reciclare nu ar fi ştiut niciodată că le aşteaptă, pentru că nimic nu era detaliat.

Aşadar, lene sau lăcomie? Chiar şi bani, din experienţa lui Reacher. Imposibil de ales între ele fără să ştie mai multe despre Thomassino. Şi cel mai probabil irelevant, oricum. Serverele ar fi putut fi sparte, incinerate sau trimise la un depozit de deşeuri. Ar fi putut fi şterse şi restaurate la setările din fabrică şi vândute. În orice caz, datele ar fi fost pierdute. Identitatea spionului rus ar fi rămas un secret. Iar Rutherford ar fi fost în continuare în pericol. Reacher va trebui să decidă ce să facă în această privinţă. Să

rămână în oraş pentru a-l dădăci la nesfârşit era exclus. La fel şi să-l lase singur şi vulnerabil. Cea mai bună opţiune ar fi fost să-l convingă să plece din oraş, dar Reacher încercase şi asta. Vedea puţine speranţe de a-l face pe Rutherford să se răzgândească. Nu fără să divulge informaţii periculoase. Poate că Sands ar putea ajuta, se gândi el. Era o fostă membră a Biroului. Ar putea vorbi cu ea. Ar putea să-i dea un indiciu despre sursa problemei. Suficient de vag pentru a nu-l compromite pe Fisher. Suficient de direct pentru a sublinia urgenţa. Asta ar putea funcţiona. Doar dacă Thomassino nu făcea problema inutilă. Poate că le va servi un miracol. Poate că serverele se aflau în siguranţă la el acasă, neatinse, cu conţinutul intact.

Speră la ce e mai bine.

Dacă ar fi fost doar după el, Reacher s-ar fi îndreptat direct spre depozit. Registrul locaţiei arăta că Thomassino lucra după ora 17:00 în zilele în care livra electronice la instalaţia de reciclare, dar nu exista nicio garanţie că acelea erau orele sale obişnuite. Cea mai sigură cale ar fi fost să localizeze cât mai repede posibil vehiculele personale ale şoferilor de camion şi să aştepte. O oră. Două ore. Cinci ore. Atât cât era necesar. Pentru Reacher, era la fel. Putea să aştepte toată ziua. Dar a văzut că nu era la fel pentru Sands şi Rutherford. Erau morocănoşi după ce nu reuşiseră să-şi găsească echipamentul. Probabil că erau îngrijoraţi în legătură cu şansele lor de a-l recupera vreodată. Şi cu siguranţă se simţeau inconfortabil după ce scormoniseră în interiorul cabinei metalice fierbinţi. Trebuia să fie mai indulgent cu ei. Dacă nu cumva se ducea singur să-l caute pe Thomassino. Ceea ce era o posibilitate. Riscul ar trebui să fie minim. Celula lui Fisher era rezervată doar pentru supraveghere.

Reacher a decis că ar trebui să rămână împreună. Mai era un alt factor de luat în considerare. Să presupunem că norocul lor se schimba şi Thomassino mărturisea imediat. Recunoştea că a furat tot echipamentul util şi l-ar fi dus pe Reacher la ascunzătoarea lui. Reacher nu ştia cum arată un server. Avea nevoie de Rutherford cu el pentru a se ocupa de identificare. Iar Sands se dovedise mai mult decât valoroasă, găsind locaţia fabricii de reciclare şi apoi păcălindu-l pe tipul cu puşca. Un pic de timp suplimentar nu i-ar fi omorât, se gândea Reacher. Atâta timp cât erau la depozit până la ora 16:00.

Sands s-a aplecat şi a apăsat câteva butoane de pe ecranul GPS-ului dubiţei, ceea ce a făcut ca acesta să afişeze locaţiile celor mai apropiate cinci benzinării.

Cea mai apropiată era staţia de camioane pe care Reacher o vizitase de două ori înainte. Au continuat în tăcere, iar când au ajuns Sands a oprit la pompa pe care Reacher o folosise în noaptea precedentă. Rutherford a rămas în maşină. Sands a coborât şi a alimentat cu benzină. Şi-a folosit cartea de credit pentru a evita să intre în clădirea principală. Reacher a intrat oricum. Îi era foame. A adunat ingredientele pentru patru hot-dog, i-a asamblat, le-a pus extra brânză şi ceapă, apoi a luat o grămadă de ziare. Un aparat de ras de unică folosinţă. O cutie de cremă de ras. Şi un bax de apă îmbuteliată, gândindu-se că celorlalţi le-ar prinde bine puţină hidratare.

Sands i-a lăsat pe Reacher şi Rutherford la două străzi de bloc şi s-a dus să găsească un loc oarecare unde să lase dubiţa. S-a întors la locuinţa lui Mitch la zece minute după ceilalţi, a pornit aparatul de cafea, apoi s-a dus să facă un duş. Rutherford a rămas în bucătărie, aplecat asupra calculatorului. Reacher s-a întins pe canapea şi a început să citească ziarele. Niciunul dintre ei nu s-a mişcat timp de o jumătate de oră. Niciunul nu a scos un cuvânt. Apoi Sands a ieşit din baie şi Rutherford a intrat. Şi-a turnat două căni de cafea, le-a dus în sufragerie şi a luat loc în faţa lui Reacher.

— Pot să te întreb ceva? a spus Sands. Ai fost în armată. Ai fost poliţist. Ai investigat lucruri. Şi oameni. Da?

— Asta este ideea generală, a spus Reacher.

— Trebuie să fi avut resurse. Dosare. Baze de date. Alţi soldaţi care puteau da telefoane. Să verifice informaţiile. Să afle dacă oamenii au spus adevărul?

—Toate cele de mai sus.

— Îţi lipseşte asta, acum că eşti pe cont propriu?

— În armată a fost destul de bine, în general, a spus Reacher. Am lucrat cu nişte oameni excepţionali. În afară de timpul pe care l-am pierdut având de-a face cu rahaturi din partea ofiţerilor superiori. În afară de asta, am plecat cu foarte puţine regrete.

— Nu, a spus Sands. Mă refer la sprijinul pe care l-ai avut. Capacitatea de a verifica faptele. Dacă te găseai într-o anumită situaţie, de exemplu, şi ţi se dădea o explicaţie plauzibilă pentru

ea. Apoi ţi-ai dat seama că ar putea exista o explicaţie alternativă. Una mult mai puţin favorabilă, din punctul de vedere al unui anumit individ. Ce ai face acum?

— Mi-aş asculta instinctul. Dacă aş avea vreo îndoială, aş pleca.

— Chiar dacă asta ar însemna să laşi un prieten în pericol?

— Bine, Sarah. Ajunge cu aluziile. Care este adevărata ta întrebare?

— Ei bine, când eram la duş, m-am gândit dacă aş vrea să iau ceva de la Rusty? Ceva extrem de important. Şi aş vrea să o fac fără ca cineva să-şi dea seama. N-aş fura, pentru că ar observa şi ar raporta dispariţia. N-aş încerca să-l cumpăr de la el sau să-l păcălesc ca să mi-l dea, pentru că s-ar putea să se prindă. Ar putea să se joace cu mine şi apoi să raporteze tentativa. Sau să fugă. Aş putea să-l răpesc, desigur, şi să-l forţez să mi-l dea. Dar atunci ar trebui să-l omor pentru a păstra secretul. Aşa că poate aş face asta în schimb. Aş înscena o tentativă de răpire. Aş face-o să pară foarte profesională. Foarte convingător. Genul de lucru care ar fi reuşit cu siguranţă dacă nu intervenea cineva. Cineva cu toate abilităţile şi experienţa necesară care se întâmpla să treacă pe acolo. Cineva care ar fi câştigat instantaneu încrederea lui Rusty, iar apoi s-ar fi oferit să rămână prin preajmă şi să-l ajute.

— Acel cineva fiind eu? a spus Reacher.

— Nu încerc să fiu nemernică aici. Dar trebuie să recunoşti că este o posibilitate.

— Absolut este o posibilitate. Nu ar fi prima dată când se întâmplă aşa ceva.

— Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? Pentru că nu doar tentativa de răpire ar putea fi dubioasă. De fiecare dată când ai avut contact cu cel cu care ne confruntăm ai fost pe cont propriu. O serie de coincidenţe? Sau întâlniri clandestine?

Reacher a zâmbit şi a privit în altă parte.

— Ce? spuse Sands. Ţi se pare amuzant?

— Nu. E doar oraşul ăsta. Trebuie să fie ceva în apă. Mai întâi sunt confundat cu un tip de la asigurări. Şi acum te gândeşti, ce? Urmăreşte-mă până la capăt. Dacă lucrez cu răpitorii ăştia, trebuie să fiu un fel de mercenar. Unul bun, pentru că operaţiunea asta nu a fost făcută cu un buget mic. Prin urmare, cineva scump. Deci trebuie să fiu bogat în secret. Care e teoria ta? Toată imaginea mea e o făcătură? Chiar locuiesc într-un conac

din Manhattan cu dulapuri pline de costume de mătase şi un garaj plin de Ferrari?

— Este mai puţin probabil ca un maior pensionat să fie un om al străzii?

— Nu sunt un om al străzii.

— Deci asta e o minciună pe care ai spus-o.

— Când?

— I-ai spus lui Rusty că nu ai o casă. Doar te plimbi prin împrejurimi. O noapte aici. Două nopţi acolo. Nu ai o locuinţă fixă.

— E adevărat.

— Deci eşti un om al străzii.

— Nu. Situaţia mea nu este deloc la fel. Este ca diferenţa dintre a fi singur şi a fi singuratic. Două lucruri separate, distincte.

— Bine, atunci. Să revenim. Să spunem că ai câştigat o avere ca mercenar. Nu înseamnă că ai cheltuit banii pe o casă, haine şi maşini. Acesta este un raţionament greşit. S-ar putea să nu fi cheltuit banii deloc. Ai fi putut să-i ascunzi într-o bancă din Insulele Cayman. Sau i-ai ascuns într-un copac gol. Sau să-i dai unui adăpost pentru pisici.

— Adevărat. Aş fi putut să o fac. Dar n-am făcut-o.

— Poţi să dovedeşti asta?

— Cum? Nu pot dovedi o negaţie. Nimeni nu poate.

Sands s-a lăsat pe spate pe canapea.

— Gândeşte-te la asta, a spus Reacher. Priveşte-o invers. Am mijloacele şi oportunitatea, sigur. Dar care este motivul meu?

— Banii, a spus Sands.

— Nu mă interesează banii. Am deja destui. De ce aş vrea mai mulţi?

— Nu ai cunoscut pe nimeni din rasa umană?

— Eşti pe o pistă greşită, Sarah. Ideea este că am un motiv. Să-l ţin pe Rusty departe de pericol. Şi tu eşti la fel de capabilă de asta. Aşa că de ce nu preiei tu? Dacă îl duci într-un loc sigur, astăzi, voi pleca. Nu mă voi mai apropia niciodată de el.

— Sau, dacă nu te mai deranjăm, te vei duce direct la depozit şi îl vei agăţa pe Thomassino.

— Uite, dacă chiar nu ai încredere în mine, vorbeşte cu prietenii tăi de la Birou. Pune-i să verifice trecutul meu.

— Am făcut-o deja. La cinci minute după ce te-am întâlnit. Nu au găsit nimic. Dar ce înseamnă asta? Că spui adevărul? Sau că te pricepi să-ţi acoperi urmele?

— Cred că totul se reduce la asta, a spus Reacher. “Aş putea să-l ajut pe Rusty. Aş putea să-i întind o cursă. Numai timpul va spune. Aşa că acum depinde doar de ceea ce crezi. Şi, evident, tu nu crezi că sunt în cârdăşie cu diavolul.

— Ce te face să fii atât de sigur?

— O femeie deşteaptă. Asta e clar. Aşa că dacă ai fi crezut cu adevărat că sunt un ucigaş plătit nu mi-ai fi spus-o în faţă. Mi-ai fi pus droguri în cafea şi ai fi plecat cât ai fi avut ocazia. Sau m-ai fi împuşcat înainte de a-ţi răni prietenul.

— E o teorie interesantă. Ceea ce ridică o altă întrebare. Cine ţi-a făcut cafeaua?

Reacher şi-a ridicat cana. Era de o mărime medie. Poate 100 de mililitri. Fusese plină. Acum mai rămăsese doar un sfert. Erau 75 de mililitri suficienţi pentru o doză eficientă de tranchilizant? Pentru un om de mărimea lui? Nu simţea ameţeală. Sau greaţă. Sau oboseală. A mirosit lichidul rămas. Nu era niciun miros neobişnuit. Avea un gust bun. Dar nu era cel mai mare cunoscător al lumii în materie de arome. Îi plăcea mai ales tăria.

— Poftim, a spus Sands. Dă-mi-o mie.

Reacher a pus cana înapoi pe masă şi a împins-o spre ea. Sands a luat-o şi a băut o gură.

— Glumeam în legătură cu cafeaua, a spus ea, apoi a dezvăluit de ce halatul ei era puţin întredeschis în acea zi. Avea ceva în buzunar. Ceva greu. Sands a băgat mâna înăuntru şi l-a scos. Era un pistol. Un Colt Government Model .380. Mic. Uşor. De încredere. A apăsat siguranţa cu degetul mare drept. Nu glumesc cu asta. Şi nu uita, s-ar putea să fii mai mare. Dar eu sunt mai rapidă. Aşa că uită-te în ochii mei şi spune-mi că eşti curat.

— Sunt curat.

Sands a aşezat Colt-ul în poala ei. Vârfurile degetelor ei îi atingeau mânerul.

— Deci, a spus Reacher după ce trecuse un minut. Ce ai de gând să faci?

— Ce alegere am? Să fac ceea ce ai spus. Să-mi urmez instinctul. Sands a tras siguranţa în sus şi a strecurat arma înapoi în buzunar. Şi roagă-te să nu mă faci să regret.

NOUĂSPREZECE

Rutherford a ieşit din baie cu un prosop înfăşurat în jurul taliei şi s-a repezit spre zona de dormit din spatele peretelui despărţitor din lemn. Sands s-a ridicat şi l-a urmat până la al ei. Reacher a rămas pe canapea. Îi auzea pe ceilalţi foşnind şi agitându-se, apoi două uscătoare de păr au pornit aproape simultan. Au funcţionat aproape la fel de mult timp. Apoi, mai multe foşnete. Apoi, Sands a reapărut. Purta pantaloni largi de in şi un tricou albastru deschis. Îşi folosea ochelarii de soare pentru a-şi ţine părul la spate, iar poşeta era atârnată pe umărul stâng. Poziţionată astfel încât să asigure un acces uşor pentru mâna ei dreaptă, s-a gândit Reacher. Fără îndoială, cu Colt-ul deasupra. Poate într-un toc special încorporat, ca să nu fie agăţat.

Rutherford li s-a alăturat. Avea pe el o pereche de pantaloni chino proaspăt călcaţi şi un tricou polo curat. O altă culoare sumbră. Un alt logo. Ca să arate că încă vorbea serios.

Sands a părăsit prima apartamentul, singură, pentru a evita să fie văzută cu ceilalţi. A recuperat dubiţa, s-a întâlnit cu Rutherford şi Reacher pe aleea cu tomberoane şi a introdus adresa firmei de deşeuri în GPS. Aparatul a afişat un traseu de zece minute, care s-a dovedit a fi exact. Acesta i-a condus la un complex aflat la capătul unui drum lung şi drept, cu depozite golaşe şi şubrede de o parte şi de alta. Locaţia era înconjurată de un gard din oţel de grosime mare. Înalt de doi metri şi jumătate. Singura intrare pe care o puteau vedea era blocată de o barieră cu dungi roşii şi albe. Sands s-a apropiat cu maşina şi s-a oprit lângă un stâlp înalt de metal. De el erau ataşate două tastaturi. Una înaltă, pentru camioane. Una joasă, pentru maşini. Sands a coborât geamul şi a apăsat butonul de interfon de pe cel de jos. Nu a primit niciun răspuns. L-a apăsat din nou. Cutia nu a scos nici un sunet. Nici măcar un bâzâit static. S-a întins să încerce şi pe cealaltă tastaură, dar s-a oprit înainte ca degetul ei să intre în contact. Se auzea o mişcare din interiorul complexului. O camionetă neagră şi strălucitoare se apropia. Arăta ca un F150 obişnuit. Nu avea nicio bară luminoasă pe acoperiş. Nici un logo al companiei de securitate pe uşă. Sands şi-a scos legitimaţia federală falsă din geantă, pentru orice eventualitate.

Fordul a încetinit pe măsură ce se apropia, aproape până la viteza mersului pe jos. Bariera a tresărit ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn adânc, apoi s-a ridicat până la nouăzeci de grade.

Camioneta a accelerat şi s-a îndepărtat în viteză. Şoferul nu le-a aruncat o a doua privire. Bariera a rămas ridicată. Se legăna uşor din cauza mişcării sale recente. Dar nu cobora. Încă. Probabil că momentul fusese calculat cu gândul la camioane. Lungi. Grele. Greu să se pună în mişcare. Sands a aruncat o privire în jur. Nimeni altcineva nu se uita, aşa că a apăsat acceleraţia şi au intrat în incintă cu mult înainte ca stâlpul să se prăbuşească din nou pe suporturile sale.

Erau două clădiri în curte, aşezate la ora patru şi la ora opt dacă erau văzute de la poartă. Cea de la ora opt era cea mai mică dintre cele două. Biroul, a presupus Reacher. Avea un singur etaj, construit din cărămidă brută, cu un acoperiş plat, şase ferestre pătrate şi o placă de beton rudimentară care ieşea în afară pentru a-i adăposti uşa de acces. Avea o parcare pentru treizeci de maşini. Jumătate din locuri erau ocupate. Două sedanuri germane argintii stăteau singure în rândul cel mai apropiat de intrarea în clădire. Restul erau modele locale de dimensiuni medii, cu specificaţii medii, în culori diferite, împrăştiate la întâmplare pe restul terenului. Aparţinând cel mai probabil angajaţilor de la birouri.

Nu erau maşinile pe care le căutau.

Clădirea de la ora patru trebuie să fi fost ceea ce tipul cu puşca numise depozitul. Era o formă dreptunghiulară simplă, construită din blocuri de beton, vopsită în alb, cu un acoperiş metalic înclinat şi un rând de patru uşi rulante pentru vehicule, de-a lungul unei laturi. Toate erau suficient de înalte pentru ca un camion de gunoi de dimensiuni normale să încapă prin ele. Toate erau suficient de late. Toate erau închise. Exista un singur rând de locuri de parcare afară, în stânga lor, lângă o uşă pentru personal. Patru erau ocupate. Toate de către camionete. Trei Ford-uri şi un Dodge Ram. Nu erau noi, dar erau curate şi bine întreţinute. Aparţineau mecanicilor, şi-a închipuit Reacher.

Nu erau maşinile pe care le căutau.

Era o zonă goală în dreapta clădirii depoului. Se întindea până la gard. Acolo unde camioanele parcau noaptea. Era loc pentru cel puţin o jumătate de duzină. Şi dincolo de asta, unde gardul se întorcea spre intrare şi spaţiul se îngusta, era un alt rând de vehicule. Şapte. Un Jeep vechi, fără capotă, căruia îi lipsea cea mai mare parte din vopsea. Un Chrysler 300 negru, cu jante cromate şi geamuri fumurii. Un Porsche 911, albastru închis,

strălucitor în soarele de după-amiază. Un Cadillac din anii 1980, inițial de culoare vișinie, acum calcaros și tern. Un Volvo break de culoare mușchi. Un Fiat micuț, de culoare albastră. Și un SUV Hyundai alb.

Posibil să fie mașinile pe care le căutau.

Pe un panou montat pe gard scria că vehiculele neautorizate vor fi remorcate pe cheltuiala proprietarului. Sands a întors dubița și a dat cu spatele chiar lângă semn, în dreptul Hyundai-ului. A ținut motorul pornit și a reglat aerul. Afară, căldura radia de pe plăcile de beton crăpate. Suprafețele plane din depărtare se învolburau și dansau. Sands și-a desfăcut centura de siguranță și s-a aplecat pe spate, relaxată, dar atentă. Rutherford se afla lângă ea pe scaunul pasagerului, neliniștit și agitat. Reacher era întins în spatele lor, atât de liniștit încât ar fi putut să doarmă.

Treizeci de minute au trecut. Nu a apărut niciun camion. Au mai trecut încă cincisprezece minute fără nicio sosire. Apoi, după alte cinci minute, au auzit motorul unui vehicul. Un diesel mare. Venind spre ei. Sands și Reacher s-au ridicat în același timp în picioare. La capătul celălalt al drumului s-a văzut un camion de gunoi. Era de dimensiuni normale. Deci nu era al lui Thomassino. L-au privit cum se strecoară pe drum, trece de poartă, se târăște până la parcare, apoi se oprește cu un șuierat lung al frânelor pneumatice. Doi bărbați au sărit jos. Purtau salopete albastre, ca și tipul de la fabrica de reciclare. S-au îndreptat spre șirul de mașini. Primul tip s-a urcat în Jeep. Al doilea, în Chrysler. Au pornit împreună, conducând unul lângă altul până când au ajuns aproape de poartă. Apoi, Jeep-ul a preluat conducerea. Au reușit să treacă în timp ce bariera era încă ridicată de la intrarea lor, au accelerat puternic și în curând au dispărut din peisaj.

Un alt camion a apărut, șapte minute mai târziu. De asemenea, de mărime normală. Deci nu era al lui Thomassino. A urmat aceeași rutină. Ocupanții săi au luat Cadillac-ul și Volvo-ul. Au rămas trei mașini. Hyundai. Fiat. Și Porsche.

Următorul camion care a sosit era mai mic. A trebuit să aștepte până când a trecut pe lângă ei pentru a citi numărul de înmatriculare din spate. Se potrivea cu inscripția din registrul de la locul de reciclare, lângă numărul de identificare al lui Thomassino. A parcat alături de cele două camioane mai mari, dar a tras mai departe, dispărând din vedere. După treizeci de secunde a apărut un bărbat. Avea în jur de 1,75 m. Avea părul

blond, tuns scurt. Ochelari de soare de aviator cu oglinzi. Cizme negre strălucitoare. Şi aceeaşi salopetă albastră, doar că mai închisă şi mai nouă, ca şi cum în mintea lui ar fi purtat un costum de zbor. S-a îndreptat spre ei. Se îndrepta spre Porsche. Sands a întins mâna spre mânerul portierei, apoi s-a oprit. Tipul se afla pe partea greşită a maşinii. S-a apropiat de geamul pasagerului din Porsche. S-a aplecat. Şi-a acoperit ochii cu mâna împotriva soarelui. A privit înăuntru timp de zece secunde. Apoi s-a îndreptat, a scuturat din cap, a continuat să treacă pe lângă Fiat şi şi-a făcut loc între Hyundai şi dubă. Sands a sărit afară şi s-a grăbit să ocolească, ţinându-şi portofelul negru în faţă.

— David Thomassino? a spus ea.

— Eu sunt. Tipul a făcut o pauză. Cine întreabă?

— Agenţii federali. Trebuie să vorbim.

—Despre ce?

— Urcă în dubă pentru o secundă. Îţi voi explica totul.

Rutherford s-a răsucit pe scaun şi a apăsat un buton care a făcut ca uşa laterală să alunece şi să se deschidă, dezvăluindu-l pe Reacher înghesuit înăuntru ca o gorilă în cuşcă.

— Nu prea cred. Thomassino făcu un pas înapoi. Nu intru acolo cu el. O să vorbesc cu tine. Dar la secţia de poliţie. O să conduc eu. Poţi să mă urmezi.

— Lasă-mă să-ţi spun altfel.

Reacher s-a aplecat, a apucat partea din faţă a salopetei lui Thomassino şi l-a tras înăuntru. Sands s-a urcat după Thomassino şi l-a împins până la bancheta din spate. A tras o pârghie care a făcut ca scaunul din rândul din mijloc să se rotească, astfel încât să fie cu faţa spre el, apoi a apăsat butonul pentru a închide uşa. Reacher şi-a rotit şi el scaunul. Rutherford a aruncat o privire prin spaţiul dintre scaunele din faţă.

— Înainte de a începe, este foarte important să înţelegi ceva, a spus Sands. Nu suntem aici pentru tine. Nu căutăm să te încurcăm sau să-ţi provocăm probleme de orice fel. Nu ne pasă deloc de tine. Tot ce vrem este o informaţie. Dă-ne-o şi poţi să îţi vezi de treabă. Nu ne vei mai vedea niciodată. Şi nimeni nu va şti niciodată că ne-ai ajutat. E clar?

Thomassino a înghiţit în sec, apoi a dat din cap.

— Bine, a spus Sands. Acum, treaba ta este să colectezi echipamentele electronice şi să le duci la instalaţia de reciclare din afara oraşului, corect?

— Este doar o instalaţie de sortare. Reciclarea propriu-zisă se face în altă parte.

— Dar tu duci lucrurile electronice acolo?

— Da.

— Luna aceasta aţi făcut două colectări de la departamentul IT al oraşului.

— Dacă aşa spuneţi dumneavoastră.

— Aşa scrie în jurnalul locaţiei.

—Atunci sunt sigur că este corect.

— Într-una din aceste ocazii ai ridicat opt servere de reţea.

— Nu ştiu ce sunt.

— Cutii negre cu aspect plictisitor, a spus Rutherford. Dar se aflau într-un dulap. În camera de echipamente. Chiar în mijloc. Cu o uşă de sticlă spartă.

— Ştii câte lucruri mut într-o săptămână? a spus Thomassino. Nu mi le pot aminti pe toate.

— Văd că porţi o verighetă, Dave, a spus Reacher. Ai copii? Sau sunteţi doar tu şi soţia ta?

— Un singur copil. Pe drum, a spus Thomassino. De ce?

— Băiat sau fată?

— O fată. De ce?

— Pentru că îmi pot imagina scena, a spus Reacher. Prima ei zi de grădiniţă. Soţia ta se duce să o aducă acasă şi ea spune: Mami, cum se face că nu am un tătic? Toţi ceilalţi copii au. Iar soţia ta spune: Ba ai un tătic, scumpo. Numai că este în închisoarea federală. Pentru că a fost prea prost ca să se ajute singur când a avut ocazia.

— În regulă. Thomassino a închis ochii pentru o clipă. Le-am ridicat. La a doua mea vizită. Erau acolo şi prima dată, dar m-am prefăcut că nu le văzusem. Era o bătaie de cap să le muţi, aşa că speram ca una dintre echipele obişnuite de gunoi să le ia.

— Ce ai făcut cu ele? a spus Sands.

— Le-am pus în camion. Apoi, mai târziu, în aceeaşi zi, am golit camionul la staţia de sortare.

— Să mai încercăm o dată.

— Ce? Este adevărul.

— Cred că tu le-ai pus în camion. Dar nu au ajuns niciodată la staţia de sortare. Ce s-a întâmplat cu ele?

— Nu le-am furat, dacă asta vreţi să insinuaţi, a spus Thomassino. Nu le-am vândut. Nu le-am aruncat pe drum. Tot ce era în camion, am descărcat la fabrică.

— Dar nu au ajuns la fabrică, a spus Sands. Am verificat. Atunci ce s-a întâmplat cu ele?

— Habar n-am. Căutaţi la mine acasă dacă nu mă credeţi. Vorbiţi cu soţia mea. Cu prietenii mei. Verificaţi-mi contul bancar. Voi face un test cu detectorul de minciuni. Dar nu le-am furat. Nu le-am vândut. Şi nu ştiu unde sunt.

Reacher se uită la Sands. Ea a răspuns cu o uşoară ridicare din umeri. Nu era răspunsul pe care şi-l doreau. Nu îi ajuta. Dar Reacher era înclinat să-l creadă. Interogase o mulţime de suspecţi de-a lungul anilor. Avea un simţ înnăscut de a şti când cineva minţea, iar Thomassino părea sincer în ceea ce spunea.

— Bine, atunci. Sands a luat o foaie de hârtie şi un pix din geantă. O să îţi dau un număr de telefon, iar dacă...

— Am o întrebare, a spus Rutherford. Sarah, la locul de reciclare, ţi s-a părut ceva ciudat?

— Nu. Era doar o grămadă de gunoaie.

— Exact. Şi bătrânul ciudat? Când l-ai întrebat despre detaliere, a spus că ce rost ar avea? *Mouse de calculator, bej, care nu funcţionează.* La nesfârşit.

— Da. Şi?

— Care sunt şansele ca fiecare dispozitiv electronic aruncat de oamenii din oraş să fie stricat? Cu siguranţă că unele lucruri ar funcţiona în continuare, chiar dacă sunt vechi şi lente. Cum ar fi serverele. Nu era nimic în neregulă cu ele.

Thomassino s-a uitat la podea. Primul său indiciu.

— Dave? A spus Reacher. Ai ceva de adăugat?

Thomassino nu a răspuns.

— Mă întreb dacă fiica ta se va căsători, Dave. Pun pariu că o va face. Majoritatea oamenilor o fac, în cele din urmă. Întrebarea este: cine o va conduce la altar? Cine va fi acolo când va avea un copil al ei?

Thomassino s-a aplecat în faţă şi şi-a ţinut capul în mâini.

— A început în a doua mea săptămână de muncă. Şeful meu m-a invitat la masă. Mi-a spus că sunt câteva lucruri cu care trebuia să mă pună la curent. Aşa că m-am dus să mă întâlnesc cu el. La un restaurant. La Fat Freddie's.

— Cunosc locul, a spus Rutherford. Se presupune că are cele mai bune milkshake-uri din oraş.

— Am ajuns acolo primul, a continuat Thomassino. Aşa că m-am aşezat şi am aşteptat. Am primit un mesaj de la şef. Mi-a spus că întârzie, aşa că ar trebui să nu-l mai aştept şi să comand. Aşa am făcut, iar după ce mi-a venit mâncarea am primit un alt mesaj. Mi-a spus că până la urmă nu poate veni. Am terminat de mâncat şi am cerut nota de plată, iar chelneriţa mi-a spus că mâncarea este din partea casei. Am întrebat de ce, iar ea mi-a spus că ar trebui să aştept un minut. Cineva va veni să-mi explice. Apoi a apărut un tip mare şi gras care s-a aşezat vizavi de mine. Cred că este proprietarul. I-am mulţumit, iar el a spus că nu e nicio problemă. Mi-a spus că aş putea oricând să mănânc acolo pe gratis. Trebuia doar să fac un singur lucru în schimb. Să mă opresc întotdeauna în drum spre staţia de sortare. Şi să mă asigur că maşina mea nu era încuiată.

— Şi ce ai făcut? a spus Sands.

— Am încercat să vorbesc ca să scap. Am spus că traseele mele variau, că nu era întotdeauna practic, că uneori întârziam, chestii de genul ăsta.

— Dar nu a acceptat un refuz.

— Mi-a dat o fotografie. A soţiei mele. Făcută prin parbriz. Ea traversa strada în faţa locului de muncă. Maşina era foarte aproape de ea. La doar câţiva metri distanţă. Privea spre ei. Nu voi uita niciodată privirea de pe faţa ei. Teroare pură. De parcă era sigură că va fi călcată.

— A mai spus şi altceva?

—Nu a fost nevoie. Mesajul a fost clar.

— Deci întotdeauna te opreşti acolo în drum spre uzină, a spus Reacher. Apari pur şi simplu? Sau trebuie să suni înainte? Să anunţi?

— Pur şi simplu apar. Şi stau cel puţin treizeci de minute. Şi las întotdeauna camionul într-un anumit loc.

— Care anume?

— În spate, în partea laterală a parcării personalului, este o magazie de cărămidă. Unde sunt tomberoanele. Şi unde se păstrează uleiul de gătit uzat. E o bucată de asflat marcată cu galben. Trebuie să las camionul acolo.

— Câte uşi are magazia?

— Una. Chiar lângă locul unde trebuie să parchez.

— Are ferestre?

— Niciuna.

— Este uşa încuiată?

Thomassino s-a gândit un moment.

— Cred că da. Are un lacăt. Unul mare.

— Deci, în timp ce tu eşti înăuntru şi mănânci mâncare gratis, cineva îţi răscoleşte camionul, ia tot ce pare valoros şi îl închide în această magazie?

Thomassino a ridicat din umeri.

— Ce? a spus Reacher. Mai e şi altceva în poveste?

— Sincer, nu ştiu. Mă aflu într-o situaţie de rahat aici. Chiar am de gând să pun viaţa soţiei mele în pericol pentru nişte electronice uzate? Lucruri pe care oamenii le-au aruncat deja la gunoi? Care fac parte dintr-o şmecherie în care este implicat chiar şi şeful meu? Nu. Nu o voi face. Aşa că nu văd nimic rău şi nu aud nimic rău. Intru înăuntru. Mănânc. Mă întorc afară. Golesc camionul la fabrica de reciclare. Dacă cineva s-a servit cu ceva când eu nu mă uitam, nu ştiu nimic despre asta.

— Negarea plauzibilă, a spus Rutherford. Am înţeles.

— Semi-plauzibil, a spus Sands.

— Plauzibil sau nu, ai fost la restaurant în ziua în care ai luat serverele? a spus Reacher.

Thomassino a dat din cap.

— Şi serverele dispăruseră când ai ajuns la fabrică?

— Cred că da, a spus Thomassino. Adică, nu e ca şi cum am ţine evidenţa. Dar îmi amintesc chestia cu dulapul. A fost o pacoste să îl urcăm în camion. Nu-mi amintesc să-l fi scos înapoi.

— În regulă, a spus Reacher. Încă o întrebare. Tipul de la restaurant. Proprietarul. Care avea poza soţiei tale. Cum îl cheamă?

— Am auzit pe cineva spunându-i Bud, a spus Thomassino. Dar cred că numele lui adevărat este Budnick. Bill Budnick. A apărut odată în ziar un articol despre Fat Freddie's şi el a fost menţionat. Acum un an. Imediat după ce a cumpărat localul.

— Bine, a spus Reacher. Acum, tipul ăsta, Budnick, ţi-a vorbit vreodată despre ce să faci dacă vine cineva să pună întrebări despre el?

— Nu. Nu a zis nimic de genul ăsta. Am vorbit cu el doar o singură dată.

— Deci, dacă se întâmplă să vizităm Fat Freddie's, să zicem, să verificăm reputaţia lor legată de milkshake-uri, Budnick nu ne-ar aştepta?

— Vrei să spui dacă i-aş da un pont? Uite, nemernicul ăla mi-a ameninţat soţia. Nu m-aş pişa în gura lui nici dacă i-ar lua foc dinţii. Mi-ar plăcea să-i faci o vizită. Mi-ar plăcea să-l arestaţi şi să-l băgaţi la închisoare. Dar vă rog să nu-mi amestecaţi numele în asta.

— Cum am putea să-ţi aducem numele în discuţie? a spus Reacher. Nu ne-am întâlnit niciodată.

Sands a apăsat butonul uşii, a ieşit şi i-a făcut semn lui Thomassino să o urmeze. Acesta s-a ridicat pe jumătate de pe scaun, apoi s-a scufundat la loc.

— Mai e un singur lucru, a spus el. Un lucru pe care vreau să-l ştii. Mâncarea pe care o mănânc la Fat Freddie's. Întotdeauna plătesc pentru ea. În afară de prima dată când m-au luat prin surprindere. Fac ceea ce fac pentru soţia mea. Ca să o ţin în siguranţă. Nu pentru a obţine ceva pe gratis. În ceea ce mă priveşte, poate ca ei îmi jefuiesc camionul. Poate că nu. Dar eu nu sunt unul dintre ei.

DOUĂZECI

Deci, nu a fost lene. A fost lăcomia. Doar că nu din partea lui Thomassino. El era doar un pion. Ar fi putut să ia atitudine, a presupus Reacher. Caz în care serverele ar fi fost deja înapoi în mâinile lor. Dar nu-l putea învinovăţi pe tip că s-a uitat în altă parte în timp ce camionul lui era jefuit. Nu cu viaţa soţiei sale în joc. Şi nu pentru o grămadă de vechituri pe care oamenii le aruncaseră deja. Reacher ar fi fost mai fericit dacă ar fi plecat cu serverele stivuite în siguranţă în spatele dubei. Dar să aibă încă o pistă de urmărit era mai bine decât nimic.

GPS-ul prezicea un drum de douăzeci şi două de minute până la Fat Freddie's, dar care s-a transformat în patruzeci şi şase de minute, pentru că Reacher i-a cerut lui Sands să facă un ocol prin staţia de camioane. Voia să pună mâna pe încă două lucruri. Un cleşte de tăiat şuruburi. Cel mai mare pe care îl aveau. Şi un lacăt. Cel mai solid pe care-l putea găsi. Sands a profitat de ocazie să umple rezervorul de benzină în timp ce Reacher era înăuntru şi îl aştepta, când s-a întors, cu motorul pornit şi cu următoarea etapă a traseului vizibilă pe ecranul GPS-ului. A condus mai repede decât înainte. Încurajată de perspectiva de a recupera serverele, Reacher şi-a dat seama. A forţat duba cât a putut, legănându-se şi derapând prin curbe până când o voce robotică din bord a anunţat că destinaţia lor era la stânga. Se aflau încă la nord de oraş. Câteva case erau împrăştiate printre câmpuri şi copaci, dar concentrarea de clădiri era încă la cel puţin un kilometru distanţă. De o parte şi de alta a aleii era parcată câte o maşină cu platformă de dinainte de război, ca un echivalent auto ruginit al statuilor pe care Reacher le văzuse la intrarea în marile proprietăţi. Restaurantul în sine era retras faţă de drum. Era o clădire dreptunghiulară largă, făcută să pară că fusese construită din buşteni. Avea un acoperiş de metal verde, o verandă pe toată lăţimea şi o firmă de neon montată în centrul peretelui din faţă. Scria Fat Freddie's cu litere roşii intermitente, iar sub inscripţie un cowboy animat din desene animate ridica în mod repetat un cheeseburger colosal din farfurie către gură.

Parcarea era în faţă. Era plină. Perioada cinei era încă în plină desfăşurare. Sands şi-a croit drum printre maşinile şi camioanele care fuseseră lăsate la capetele rândurilor şi pe jumătate ridicate pe borduri şi a făcut o buclă până în spatele clădirii. Era un alt rând de locuri marcate “Doar pentru personal”, din nou toate

ocupate. Dincolo de ele se afla magazia, exact acolo unde Thomassino spusese că va fi. Era joasă şi pătrată, construită din cărămidă deschisă la culoare, cu un acoperiş plat şi o zonă împrejmuită în faţă pentru a depozita tomberoanele de gunoi. Sands s-a oprit în lateral, lângă uşa ei. Reacher a ieşit afară. Ţinea tăietorul de şuruburi jos, strâns pe lângă picior. A verificat dacă nu se uita nimeni. A ridicat scula. I-a închis fălcile peste vârful lacătului. Şi a apăsat. Tare. Bucla de metal a fost tăiată. A dat corpul lacătului la o parte, l-a scos şi a pus rămăşiţele în buzunar. Sands a sărit jos şi i s-a alăturat. Rutherford s-a furişat din partea cealaltă a dubei.

— Gata? a spus Reacher.

Sands şi Rutherford s-au uitat unul la altul şi au dat din cap.

Reacher a tras uşa. Balamalele acesteia au scârţâit. Lumina zilei a pătruns până aproape de peretele îndepărtat. Înăuntru, podeaua era acoperită de grămezi de echipamente. Un amestec asemănător cu cel al vechiturilor de la fabrica de reciclare. Numai că aici erau ordonate în mod clar pe categorii. Calculatoare într-o zonă. Monitoare lângă ele. Apoi tastaturi. Şi mousuri. Şi imprimante. Şi televizoare. Şi DVD playere. Probabil că totul era în stare de funcţionare, deşi Reacher nu ştia cum să spună cu siguranţă. Totul era cu siguranţă ordonat şi organizat. Şi era un singur lucru care nu era electronic. Un dulap. Avea doi metri înălţime şi stătea de unul singur în spatele spaţiului, pe jumătate ascuns în umbră. Partea sa dreaptă solidă era îndreptată spre ei, iar resturile uşii de sticlă atârnau deschise.

— Iată-l! Rutherford a trecut de Reacher şi s-a repezit înainte, scoţându-şi telefonul în timp ce mergea. A aprins lanterna acestuia. S-a orientat spre partea din faţă a dulapului. S-a uitat înăuntru. Apoi s-a prăbuşit într-o parte, ajungând cu umărul drept sprijinit de perete.

—Ce s-a întâmplat? a spus Sands.

Rutherford nu putea vorbi. Doar gesticula vag cu mâna stângă.

Sands a traversat camera, s-a uitat în dulap şi s-a întors spre Reacher. Ştia ce avea să spună înainte de a deschide gura.

— Este gol. Au dispărut.

Reacher a avut o viziune a serverelor care se îndepărtau şi mai mult în depărtare. Şi pe tipul cel nou de la Moscova îndreptându-se în direcţia opusă. Cu un avion. Tot mai aproape.

— E vreo şansă să fie într-una din grămezile astea? spuse Reacher.

Rutherford s-a ridicat cu greu în picioare şi a clătinat din cap.

— Nu. Există un singur lot de calculatoare şi toate sunt desktop-uri. Serverele nu sunt aici. Am ajuns prea târziu.

— Nu aşa trebuie să privim, a spus Reacher. Nu am ajuns prea târziu. Suntem cu un pas mai aproape. Ştim cu siguranţă că au fost aici. Ceea ce înseamnă că suntem pe drumul cel bun.

— Este adevărat, a spus Sands. L-a luat de braţ pe Rutherford şi l-a condus spre uşă. Haideţi. Nu ne dăm bătuţi.

— Ce putem face? a spus Rutherford. Este o fundătură.

— Nu, nu este, a spus Sands. Serverele au fost aici. Cineva ştie ce s-a întâmplat cu ele.

— Cred că da, a spus Rutherford. Dar cine?

—Ştim deja cine, a spus Sands. Bill Budnick. Omul care l-a ameninţat pe Thomassino. Care deţine acest loc. Vom vorbi cu el. Îl vom face să ne spună cui le-a vândut.

— Crezi că e încă aici? a spus Rutherford. Şi dacă nu lucrează seara?

— Vom intra înăuntru, a spus Sands. Ar trebui să fie uşor de văzut dacă e prin preajmă. Şi dacă nu este, cineva va şti cum să-l contacteze.

— Nu e nevoie să mergem să-l căutăm, a spus Reacher. Lasă-i cinci minute. Poate mai puţin. O să vină la noi.

Reacher s-a aplecat în furgonetă şi a strecurat tăietorul de şuruburi sub scaun, apoi s-a întors şi a împins uşa de la magazie pentru a o închide.

— Bine, a spus Sands. Chestia cu jumătatea de oră.

— Nu înţeleg, spuse Rutherford.

— Thomassino a spus că poate să apară aici oricând e deschis locul. Reacher a pus noul lacăt la locul ei şi l-a închis cu un clic. Nu e nevoie să sune înainte. Trebuia doar să stea o jumătate de oră.

— Înseamnă că oricine îi percheziţionează camionul este întotdeauna aici, a spus Sands. Are nevoie de timp să se uite prin toate lucrurile. Să-şi dea seama ce este valoros. Să le mute în magazie. Şi pleacă înainte ca Thomassino să iasă din nou. Treizeci de minute este deja un timp scurt. Orice altceva, cum ar fi fie o altă persoană care să observe că Thomassino a apărut, apoi să

sune la telefon, iar el să vină cu maşina de oriunde s-ar afla - asta ar însemna prea multe minute suplimentare.

— Poate, spuse Rutherford. Dar nu rezultă că Budnick face el însuşi acest lucru.

— Adevărat. Reacher s-a sprijinit de perete. Dar infractorii profesionişti vor în general două lucruri. Să câştige cât mai mult. Şi un risc cât mai mic posibil. Dacă Budnick nu se ocupă el însuşi de camioane, trebuie să aducă pe altcineva să o facă. Cel puţin o persoană. Poate două, pentru a acoperi toate turele săptămânii. Aceşti oameni ar trebui să fie plătiţi. Ceea ce diminuează profitul. S-ar putea chiar să-l fure. Şi ar trebui să se tot furişeze de la bucătărie sau de la spălat de vase sau de la orice altă treabă fac ca acoperire, ceea ce ar fi suspect. Ceea ce ar creşte riscul. A arătat spre o uşă de incendiu din spatele clădirii principale. Un cent contra unui dolar că următorul tip care iese de acolo este Budnick. Între timp, Rusty, mai bine te-ai întoarce în dubă. Ţine-ţi capul jos. Eşti localnic. Ai apărut în ziar. S-ar putea să te recunoască.

Uşa de incendiu s-a deschis după trei minute şi un bărbat a ieşit. Era îmbrăcat într-un costum gri deschis, cu o cămaşă albă şi o cravată înflorată. Avea părul bine aranjat. Şi era enorm. Avea 1,80 m şi cel puţin 90 kg. Pericolul de a fi în jurul mâncării gratuită toată ziua, în fiecare zi, s-a gândit Reacher. Tipul a stat nemişcat o clipă, cu capul uşor înclinat într-o parte. Evaluând situaţia.

Apoi a ajuns la o concluzie şi a pornit spre magazie. Era rapid. Se mişca repede. Reacher şi-a actualizat evaluarea. Până la urmă, individul nu era un leneş. Poate că era un fost luptător. Sau un jucător de fotbal. Nu că trecutul lui ar fi contat. Doar dacă ar fi făcut un atac de cord înainte de a-i da lui Reacher ceea ce voia.

— Îmi pare rău, oameni buni, a spus tipul. Nu puteţi parca acolo. Va trebui să vă rog să vă mutaţi.

— Nu e corect, nu-i aşa, domnule Budnick? a spus Reacher. Putem parca aici. În mod clar. Pentru că am făcut-o. Şi nu trebuie să ne rogi să ne mutăm. Mai degrabă vrei să ne mutăm.

— Cine naiba sunteţi voi? a spus Budnick. Şi de unde ştii cum mă cheamă?

— Ştiu multe despre tine, a spus Reacher. Ştiu că eşti proprietarul acestui restaurant. Şi ştiu că a deţine un restaurant nu este de ajuns pentru tine, pentru că mai faci şi alte afaceri pe

lângă. Aşa că am venit să-ţi fac o ofertă. Ceva foarte simplu. Amândoi obţinem ceea ce ne dorim. Apoi ne despărţim prieteni. Sună bine?

— În primul rând, habar nu am despre ce vorbeşti. Eu îmi conduc restaurantul. Asta e tot. Punct. Nu am nimic altceva pe lângă asta. Şi în al doilea rând, chiar dacă aş avea, ce ai putea tu avea pe care l-aş putea dori?

— Nimic. Nu vând nimic. Eu cumpăr. Sau, mai exact, fac troc, pentru că nu se vor schimba bani. O să-mi dai ceva. Iar eu voi face ceva pentru tine în schimb.

— Eşti foarte sigur pe tine.

Reacher nu a spus nimic.

— În regulă, a spus Budnick. Să zicem că am muşcat nada. Ce vrei?

— O informaţie.

— Cum ar fi?

— A fost adus aici un echipament electronic. Acum a dispărut. Problema este că ne aparţine. Şi îl vrem înapoi. Aşa că o să-mi spui cui l-ai vândut.

Budnick nu a răspuns.

— Şi în schimb nu-ţi voi rupe picioarele, a spus Reacher.

— Du-te naibii. Budnick a făcut un pas înapoi, a scos un telefon din buzunarul de la jachetă şi a început să caute ceva în el.

Reacher i l-a luat şi i l-a aruncat lui Sands.

— Evident că nu ai sunat la 911, din moment ce este vorba despre bunuri furate, a spus Reacher. Ceea ce înseamnă că ai sunat la cel pe care îl plăteşti pentru protecţie. Ca să facă ce? Să trimită trei sau patru tipi? Acum, în mod normal, aş fi fost de acord cu asta. Mi-am petrecut o bună parte din ziua de azi stând în fund, aşteptând şi vorbind. Un pic de mişcare uşoară ar fi binevenită. Dar, din păcate, nu prea am timp. Ceea ce înseamnă că ori îmi spui ceea ce vreau să ştiu, ori îmi descarc frustrarea pe tine.

— Oh, da? Budnick îşi ridică bărbia. Haide atunci. Încearcă. Vezi cum îţi iese.

Un luptător, se gândi Reacher. Sau un jucător de fotbal. Ceea ce însemna că, probabil, va încerca un fel de manevră de prindere. Sau ar fi atacat, sperând să-l doboare pe Reacher. Trebuia să facă ceva de genul ăsta. Erau foarte puţine şanse ca el să dea un pumn. Sau o lovitură. Reacher era încrezător în privinţa asta.

Budnick era cu cinci centimetri mai scund, în primul rând. Iar Reacher avea braţele anormal de lungi. Cel mai simplu ar fi fost să aştepte ca Budnick să facă mişcarea, apoi să-i dea un pumn în faţă în momentul în care se afla în raza de acţiune. Dar nu prea tare. Reacher nu voia să-l pună la pământ. Nu până când nu-i dădea un nume.

Budnick s-a deplasat într-o parte, mişcându-se în sensul acelor de ceasornic, mai aproape de ieşire. Încerca să aibă traseul liber spre parcare. Ceea ce însemna că avea de gând să atace. Nu să se lupte de aproape. Era un tip mare. Să te lupţi cu un corp de mărimea asta ar fi necesitat multă energie. Reacher şi-a schimbat planul. Avea spaţiu în stânga şi în dreapta lui. Putea să se ferească din calea lui Budnick. Să-l ocolească pe tip. Să-l epuizeze. Să-l lase să se învingă singur.

Budnick s-a mai mişcat încă 15 cm. S-a pregătit pentru lansare. Apoi Sands a făcut un pas înainte. Şi-a înfipt cu putere partea laterală a piciorului în genunchiul lui şi el a căzut în lateral ca un copac doborât, ţipând, apoi s-a rostogolit pe spate şi şi-a strâns piciorul rănit.

— Ce? Sands s-a întors spre Reacher. De ce ar trebui să vă las pe voi, băieţi, să vă distraţi singuri?

Budnick s-a târât până în poziţia aşezat, cu piciorul rănit încă îndoit.

— Lovitura aia? Sands a păşit în faţa lui. Jumătate de putere. Următoarea lovitură? Putere maximă. Şi uită de picioare. O aplic direct în ouăle tale. Şi nu ratez niciodată.

Budnick a scâncit şi a încercat să se îndepărteze cu spatele.

— Dacă nu ne dai numele, a spus Sands. Cui ai vândut electronicele. Chiar acum.

— Nu pot, a spus Budnick. Nu le-am vândut.

— Dă-i drumul, a spus Reacher. Loveşte-l.

— Nu, a spus Budnick. Te rog. Nu înţelegeţi. Eu nu vând marfa. Nu este operaţiunea mea. Eu doar închiriez spaţiul în care sunt depozitate.

— Cui îl închiriaţi? a spus Reacher.

— Tipului pe care îl plătesc pentru protecţie.

— Bine. Cum îl cheamă? Unde îl găsim?

— Nu, vă rog. Nu pot. Uite, tipul nici măcar nu mă plăteşte. O consideră o favoare. O curtoazie.

Reacher şi Sands s-au uitat unul la celălalt.

— E adevărat. Budnick a ridicat mâinile. Jur. Uite, asta e o afacere cu publicul. Ştiam că protecţia va fi o cheltuială. Am pus-o chiar în buget. Sub o rubrică falsă, evident. Aveam bani puşi deoparte, gata de treabă. Tipul a apărut în noaptea în care am redeschis. Ca un ceas. Mi-a spus cât trebuia să plătesc. Era mult, dar ce puteam face? Am fost de acord. Apoi mi-a spus despre cealaltă chestie, cu electronicele. O activitate secundară a lui. Se pare că se întâmpla de ani de zile. Tipul de la care am cumpărat locul trebuie să fi uitat să menţioneze asta. Ticălosul. Oricum, tipul care mă protejează a spus că celălalt era mulţumit de aranjament. Mi-a sugerat că poate aş vrea să continui. De dragul sănătăţii mele. Ce puteam să spun? Nu sunt prost.

— Poate că eşti prost, a spus Reacher. 'Poate că nu eşti. Dar iată care este chestia. Cine ţi-a spus ce şi când? Pentru ce eşti plătit şi ce dai? Mie nu-mi pasă. Vreau să aud de la tine doar două lucruri. Numele acestui tip. Şi unde îl putem găsi.

— Nu vă pot spune. O să mă omoare.

— Şi dacă nu-mi spui, prietena mea va da un gol cu testiculele tale. Nu-mi imaginez că asta ar fi o senzaţie plăcută. Aşa că va trebui să te gândeşti la tot felul de lucruri. La priorităţile tale. Despre certitudinile actuale versus posibilităţile viitoare. Şi va trebui să o faci repede, pentru că nu mai am răbdare.

Budnick a tăcut un minut, apoi s-a ridicat cu greu în picioare.

— Aţi menţionat priorităţile. Ei bine, care sunt ale tale? Să-ţi primeşti lucrurile înapoi? Sau să-l prinzi pe tipul care le are? Pentru că, din punctul meu de vedere, pentru ca lucrurile tale să ajungă aici, trebuie să fi fost aruncate la gunoi la un moment dat. Poate că a fost o greşeală. Poate că cineva a făcut-o ca să se pună cu tine. Dar oricum ar fi ajuns acolo, nu a fost vina omului meu. Şi dacă te-aş putea ajuta să-ţi recuperezi lucrurile, dar fără a-l implica pe el?

Reacher a stat un moment să se gândească. O organizaţie de protecţie sugera crima organizată. Crima organizată sugera prostituţia. Droguri. Jocuri de noroc. Cămătărie. Toate lucruri pentru care nu avea timp. Toate lucrurile pe care, într-o lume ideală, le-ar distruge. Dar el nu trăia într-o lume ideală. Şi nu se ocupa de ipoteze. Avea preocupări mai concrete. Identitatea spionului care încerca să fure o copie a *Santinelei*, în primul rând. Şi siguranţa lui Rutherford, pe de altă parte.

Priorităţi, într-adevăr.

— În regulă, a spus Reacher. Să presupunem că uit de tipul tău. Să presupunem că mă interesează doar să-mi recuperez lucrurile. Cum s-ar putea întâmpla asta?

— Ştiu unde le ţine, a spus Budnick. Lucrurile bune. Presupun că lucrurile tale sunt bune?

Reacher a dat din cap.

— Unuia dintre băieţii lui i-a scăpat odată. Unde le ducea. Tipul nu şi-a dat seama ce spunea. Doar dădea din gură. Şi asta s-a întâmplat cu luni în urmă. Oricum, nu şi-ar fi amintit. Aşa că ai putea să te duci acolo. Să faci să pară un jaf întâmplător. Şi nimeni nu ar putea face legătura cu mine. Toată lumea ar putea pleca fericită. Cu excepţia tipului de la protecţie. Dar, hei, la naiba cu el.

Reacher s-a uitat la Sands. Ea a dat din cap.

— Bine, a spus Reacher. Unde este locul?

— Se numeşte Norm's Self Storage. El are unitatea E4. Poţi căuta adresa pe Google. Pot să-ţi spun codul porţii. Îl ştiu pentru că am început să închiriez o unitate pentru mine în timpul renovărilor. Este numărul unităţii - a mea este A6 - şi ultimele şapte cifre ale telefonului meu mobil. A înşirat un şir de numere.

— Bine, a spus Reacher. Dar ştii, înainte de a traversa oraşul în fugă, poate ar trebui să ne asigurăm că lucrurile noastre nu sunt aici? Uşa este încuiată cu lacăt şi era greu să te uiţi bine prin crăpătură. Poţi s-o deschizi tu pentru noi?

— N-aţi verificat înăuntru?

— Cum am fi putut?

Budnick a ridicat din umeri, apoi a scos din buzunar un medalion de la Titans. Avea ataşată o singură cheie. I-a înmânat-o lui Reacher.

— Are sens, cred. Uite. Deschide-o tu.

Reacher a păşit în spaţiul dintre clădire şi dubă. A schimbat cheile în timp ce era cu spatele. A acţionat noul lacăt. Şi a deschis uşa.

— De ce nu ne-am gândit la asta mai devreme? Reacher s-a prefăcut că se loveşte în frunte cu palma. A fost înăuntru tot timpul. Budnick, vino aici. Am nevoie de ajutorul tău să-l mutăm.

Budnick a şchiopătat înainte.

— Care este al tău?

— Este în spate, a spus Reacher. Vezi dulapul ăla înalt cu uşa spartă? Asta este.

— Nu se poate. Budnick a clătinat din cap. Îmi amintesc că am târât chestia aia înăuntru. Cântăreşte o tonă. Uite, ia-o dacă vrei. Dar eşti pe cont propriu.

— Bine, a spus Reacher. E alegerea ta. Şi-a sprijinit un picior de partea laterală a dubei şi s-a trântit în spatele lui Budnick, tare, chiar între omoplaţi.

Budnick s-a clătinat prin uşă. Braţele îi fluturau ca aripile unei păsări uriaşe care nu zboară. S-a împiedicat înainte. A ocolit o grămadă de echipamente. Două. Apoi a călcat în grămada de mousuri de calculator. Picioarele i s-au încurcat în fire şi a căzut în faţă, aterizând lângă televizoarele cu ecran lat.

Reacher a aruncat brelocul de chei Titans după el.

— Nu-ţi face griji. Cineva va veni şi te va lăsa să ieşi. Doar dacă nu cumva ai minţit în legătură cu depozitul. Sau dacă e o capcană. În acest caz, nu tipul de la protecţie va fi cel care va fi dat peste cap. Vei fi tu.

Sands îi făcu semn lui Reacher să rămână pe loc, apoi se îndreptă spre cealaltă parte a dubei. S-a întors o clipă mai târziu cu două sticle de apă din pachetul pe care îl cumpărase mai devreme. Le-a aşezat imediat după prag. A aşteptat ca el să închidă uşa şi să pună lacătul. Apoi l-a apucat de braţ.

— O să te întorci şi o să-i dai drumul lui Budnick, nu-i aşa?

— Dacă va fi nevoie să avem o altă conversaţie, a spus Reacher.

— Şi dacă nu e nevoie? Dacă facem rost de servere? Nu poţi să-l laşi încuiat acolo.

— Nu-l voi lăsa. Nu pentru mult timp. Îl voi chema pe ofiţerul Rule. Îi voi spune unde să-l găsească. Să-şi mai pună o pană la pălărie.

— Nu eşti un pic cam dur cu Budnick? Nu e operaţiunea lui. El nu profită de pe urma ei. La fel cum nici Thomassino nu profită, de aceea l-am lăsat să plece. Nu ar trebui să punem poliţia pe tipul cu taxa de protecţie? El e cel care l-a făcut pe Budnick să o facă.

— Tipul cu taxa de protecţie va fi arestat şi el, sunt sigur. Dar tot ce a făcut a fost să-l facă pe Budnick să-l lase să folosească magazia. Budnick a fost cel care a ales să ameninţe familia lui Thomassino. A făcut această mişcare de unul singur. Şi asta e o limită pe care nu ar fi trebuit să o depăşească.

DOUĂZECI ŞI UNU

GPS-ul i-a îndreptat înapoi în aceeaşi parte a oraşului cu depozitul companiei de deşeuri. A mai durat încă douăzeci şi patru de minute. Şi i-a adus la un alt complex, la capătul unui alt drum lung şi drept, cu un alt rând de terenuri îngrădite de o parte şi de alta. Numai că Norm's Self Storage nu era ca celelalte unităţi. Nu avea un gard obişnuit. Întregul exterior a fost proiectat să arate ca un fort de altădată. Avea palisade din lemn. Turnuri de pază. Un rând de tunuri. Un stâlp pe care flutura Old Glory. Un altul cu steagul statului Voluntar. Şi un al treilea cu un steag ciudat şi strident acoperit cu imagini de muschete, săbii şi scuturi. Poate ceva proiectat de Norm, se gândi Reacher. Poate că Norm era pasionat de istorie. Sau poate că se gândea că toată atmosfera militară ar da locului său un sentiment de siguranţă şi securitate. Un fel de reasigurare subliminală pentru clienţii săi. Ar putea fi un lucru valoros în domeniul său de activitate.

Sands s-a oprit în faţa porţii. Era un stâlp rustic din lemn lângă alee, dar nu era niciun semn de interfon, de tastatură sau de cititor de carduri. Singurul lucru ataşat de el era o reproducere a unei cutii poştale Pony Express. Sands s-a uitat la ceilalţi, apoi a coborât fereastra şi a împins-o. Partea din faţă s-a deschis. Înăuntru se afla un ecran digital. Era gol. Sands l-a atins şi a apărut o reţea de litere şi numere. A respirat adânc şi a introdus codul pe care Budnick i-l dăduse.

Nu s-a întâmplat nimic.

— Sunt blestemată?, a spus ea. Sau toate sistemele de protecţie mă urăsc?

A încercat din nou codul.

Nu s-a întâmplat nimic.

— Poate că au schimbat sistemul? a spus Rutherford.

— Sau Budnick ne-a păcălit, a spus Reacher.

— Poate că s-a exprimat greşit, a spus Sands. Să verificăm, înainte de a trage concluzii pripite. A luat poşeta, a scotocit puţin înăuntru şi a scos telefonul lui Budnick. A spus că cifrele erau ultimele şapte din numărul lui de mobil. Hai să aflăm asta din gura calului.

Sands a atins ecranul de patru ori şi telefonul a prins viaţă.

— Stai puţin, a spus Rutherford. Cum ai făcut asta? Ai vreun fel de cod master al FBI? Credeam că este un mit.

— Bineînţeles că FBI-ul are un cod. Ei pot intra în orice telefon, oricând. Şi de la distanţă, de asemenea. Prin intermediul sateliţilor. Nu ştiai?

— Serios?

— Bineînţeles că nu. Mă uitam peste umărul lui Budnick când a încercat să-l sune pe tipul cu taxa de protecţie. Am văzut ce a tastat. Acum hai să ne uităm. Uite numărul lui. La naiba. Se potriveşte cu ce ne-a spus.

— Pun pariu că au schimbat sistemul, a spus Rutherford.

— Pun pariu că Budnick ne-a vândut prostii, a spus Reacher.

— Stai puţin, a spus Sands. 'Numărul de telefon este doar o parte din el. Poate că a greşit numărul unităţii. Era foarte stresat.

— Cum putem verifica asta? a spus Rutherford. Va trebui să ne întoarcem şi să-l întrebăm.

— Mai este un lucru pe care am putea să-l încercăm, a spus Reacher. El a arătat spre un număr de telefon de asistenţă 24 de ore din 24 afişat deasupra ecranului. Dă-mi telefonul lui Budnick.

Sands a introdus cifrele, a apăsat pe apel, apoi pe difuzor, apoi i-a dat telefonul lui Reacher.

Un bărbat a răspuns după şapte apeluri. A spus că îl cheamă Steve. Părea somnoros.

— Steve, sunt Bill Budnick, a spus Reacher. Ascultă, e puţin jenant, dar sunt la poarta depozitului şi nu reuşesc să o deschid. N-am mai trecut pe acolo de ceva vreme şi mă gândesc că poate nu-mi amintesc bine numărul unităţii mele. Poţi să mi-l confirmaţi?

— Îmi pare rău, domnule Budnick. Nu pot face asta. Este împotriva regulamentului.

— Oh, haide. Ajută-mă. Nu prea mă pricep la cifre. Şi sunt prea ocupat la Fat Freddie's ca să trec foarte des pe aici, de aceea mi-a scăpat. Eu sunt proprietarul de acolo.

— Ştiu. Poza ta a apărut în ziar.

— Când am cumpărat localul. Oricum, să îţi spun ceva. Ce zici de asta? Confirmă-mi numărul unităţii mele, doar de data asta, şi o să-l notez. O să notez chiar acum, ca să nu se mai întâmple asta niciodată. Şi apoi, oricând doreşti, poţi veni la restaurant şi poţi mânca orice din meniu, din partea casei. Ce spui?

— Nu ştiu. Nu ar trebui.

— Bine. Cină pentru doi. Adu-ţi partenera. Sau vino de două ori de unul singur. Nu vei regreta.

— N-ar trebui să spun nimic.

— Avem cele mai bune milkshake-uri din oraş, Steve. Cele mai bune orice, dacă mă întrebi pe mine. S-ar putea să fiu părtinitor, dar asta nu înseamnă că mă înşel.

— Nu ştiu. Poţi măcar să-mi spui în ce bloc te afli?

Budnick spusese A6. *Să sperăm la ce e mai bine*.

— Sigur. Blocul A.

— Bine. Aşteaptă un minut.

Reacher a auzit zgomotul unor hârtii foşnind, apoi Steve a revenit la telefon.

— Tot ce vreau în meniu, da? Şi pot să vin de două ori?

— S-a făcut.

— Sunteţi în A4, domnule Budnick. Numai să nu spuneţi nimănui că v-am spus.

Sands s-a întors la ecranul ei. A apăsat A şi 4 pe ecran, apoi ultimele şapte cifre ale numărului de telefon al lui Budnick.

Nu s-a întâmplat nimic. Pentru o clipă lungă. Apoi poarta s-a deschis.

Odată ajunşi în interiorul palisadei false, au văzut că nu mai exista nici o pretenţie de antichitate. Doar şase clădiri solide şi utilitare. Cea mai mică era biroul, imediat lângă poartă. Semnul său de neon era stins, iar în interior nu se vedea nicio lumină. Celelalte cinci clădiri se aflau mai în spate, aliniate una lângă alta. Erau finisate cu tablă ondulată, vopsită în culoarea cenuşie, de navă de război. Fiecare dintre ele avea o lăţime de 12 metri. Treizeci de metri lungime. Laturile mai scurte dădeau spre poartă. Fiecare dintre ele avea o unitate de aer condiţionat de mare putere aşezată lângă ea. Şi fiecare avea o literă roşie imprimată cu şablon pe peretele de la capăt, sus, în unghiul acoperişului. A era în dreptul biroului. E era tocmai în stânga. Pentru o clipă, ordinea l-a deranjat pe Reacher. Ar fi preferat de la A la E. Nu de la E la A. Apoi şi-a dat seama că trebuie să fi început cu o singură cladire, în partea dreaptă a terenului, pentru a corespunde cu accesul la drum, apoi au mers spre stânga, pe măsură ce se extindeau.

Reacher i-a cerut lui Sands să se îndrepte mai întâi spre clădirea lui Budnick. S-a gândit că tipul de la telefon, Steve, ar putea să monitorizeze locaţia online. Ar fi fost suspect dacă ar fi virat imediat în direcţia greşită. Şi voia să-şi facă o idee despre măsurile de securitate cu care se confruntau. Îşi făcuse griji cu

privire la prezenţa paznicilor. Patrule itinerante. Câini. Oameni aduşi de tipul cu taxa de protecţie pentru a sta cu ochii pe interesele lui.

A devenit rapid evident că locul nu era supravegheat. Existau doar două tipuri de protecţii în joc. Încuietori. Şi camere de luat vederi. Încuietorile variau de la o unitate la alta, aşa că Reacher s-a gândit că trebuie să fie la latitudinea fiecărui client în parte să îşi asigure propriile încuietori. Camerele de luat vederi erau o altă poveste. Existau unele identice montate la colţurile fiecărui bloc. La 3,5 metri de la sol, unde nu puteau fi lovite din greşeală. Sau uşor de sabotat. Erau îndreptate de-a lungul faţadei clădirilor, ceea ce însemna că uşa fiecărei unităţi din rândurile exterioare era acoperită de două camere separate. Şi toate celelalte de cel puţin două. Posibil patru, în funcţie de câmpul lor de focalizare.

Existau zece unităţi pe fiecare parte a fiecărei clădiri. Numerele impare erau pe dreapta. Numerele pare în stânga. Unitatea tipului cu taxa de protecţie era E4. Deci era în stânga. Pe un rând exterior. Acoperit doar de două camere. Sands s-a îndepărtat de unitatea lui Budnick şi a mers spre partea apropiată a blocului E. S-a întors şi a mers cu spatele, paralel cu peretele, rămânând cât mai aproape de clădire. A continuat până când partea din spate a dubei s-a aflat chiar sub camera exterioară. Reacher a tăiat o bucată de 20 cm de bandă adezivă din rolă. S-a căţărat pe acoperişul dubiţei. A făcut un pas spre partea din spate. Vopseaua era alunecoasă. Furgoneta s-a clătinat şi s-a mişcat pe suspensii. Reacher s-a sprijinit cu o mână de perete. S-a strecurat mai în spate. S-a întins. Şi a acoperit lentila cu banda adezivă.

Sands a făcut o buclă în jurul perimetrului şantierului şi a repetat procedura cu camera de la capătul îndepărtat al blocului E. Asta însemna că ar fi putut fi înregistraţi în timp ce se apropiau de unitatea lui Budnick. Şi plecând de acolo. Şi trecând pe lângă unităţile A cu numere impare. Nu e ideal. Nici dezastruos. Dar, mai important, însemna că nimeni nu i-ar fi putut vedea pe partea pară a blocului E. Şi dacă nimeni nu-i putea vedea, nimeni nu-i putea raporta. La poliţie. Sau la oricine altcineva.

Sands s-a îndreptat direct spre unitatea tipului cu taxa de protecţie. A dat cu spatele până la ea şi a rămas în dubă, cu motorul pornit. Reacher a coborât, luând cu el tăietorul de şuruburi. Rutherford i s-a alăturat. Au verificat numărul ştanţat

pe ambele părţi ale cadrului uşii, apoi Reacher a închis fălcile tăietorului în jurul tijei încuietorii. Era surprinzător de subţire. Reacher a spart-o cu un efort aproape inexistent. A scos-o. A împins mânerul de jos, în centrul uşii. L-a tras în sus. Şi a văzut ... mobilă. O masă de sufragerie. Opt scaune asortate. O canapea. Două fotolii. Un bufet. Un dulap pentru băuturi. Un birou. Şi o lampă de podea. Nimic electronic. Nimic care să fi fost fabricat în ultimii 50 de ani. Poate şaptezeci şi cinci. Reacher a presupus că murise o rudă a cuiva. Un părinte sau un bunic. Lăsând o casă plină de nimicuri. Restul a fost vândut, donat sau luat. Rămăşiţele prea demodate pentru a mai fi folosite. Dar prea valoroase sau prea sentimentale pentru a fi aruncate. Aşa că au fost aduse aici. O soluţie practică pentru cineva. Dar absolut de nici un ajutor pentru ei.

Sands le-a citit limbajul trupului şi a ieşit.

— Budnick e un nemernic, spuse Rutherford. Reacher avea dreptate. Minţea.

— Nu neapărat, spuse Sands. Şi-a greşit numărul propriei unităţi. Poate că l-a greşit şi pe acesta. Ar trebui să începem să le încercăm pe celelalte.

— Avem timp? a spus Rutherford. Sunt o sută de unităţi. Cineva ar putea veni să vadă ce facem. Şi cum rămâne cu camerele de luat vederi? Nu le putem dezactiva pe toate. Chiar şi cu două doborâte am putea avea o problemă. În caz că cineva le monitorizează. Sunt obligaţi să investigheze dacă observă că un întreg rând de camere nu mai funcţionează.

— Nu ar trebui să verificăm toate unităţile, a spus Reacher. Povestea lui Budnick ar putea fi o prostie. Dar dacă nu este şi tipul cu taxa de protecţie chiar îşi ţine contrabanda aici, va folosi unul dintre rândurile din capăt. Sunt singurele cu unităţi în care nu poţi vedea înăuntru din partea opusă. Şi e mai probabil să fie acesta decât blocul A, pentru că e mai departe de intrare. Sunt mai puţini oameni care să-i vadă camioanele venind şi plecând.

— Deci mai sunt nouă de încercat, a spus Sands. Nouăsprezece, în cel mai rău caz.

— Poate doar încă una, a spus Reacher. 'Budnick ne-a spus că unitatea lui era A6, iar cea a tipului de la protecţie era E4. A lui era de fapt A4. Deci poate că a transpus cifrele. Poate că cea a tipului de la protecţie este E6.

Reacher s-a deplasat cu o unitate spre stânga. Încuietoarea acesteia era şi ea subţire şi discretă, dar trebuie să fi fost făcută cu un fel de oţel special călit. Reacher a trebuit să depună un efort serios pentru a o sparge. S-a luptat cu dispozitivul de tăiere timp de o jumătate de minut înainte ca tija să cedeze în cele din urmă. Apoi a tras lacătul într-o parte. L-a scos afară. L-a pus în buzunar împreună cu celelalte două încuietori sparte. A apucat mânerul uşii. Şi a îngheţat. Un sunet a ajuns la el. Erau prea departe de poartă ca să o fi auzit deschizându-se, dar nu puteau confunda toarcerea unui motor mare. Trosnetul cauciucurilor pe beton. Era un vehicul. Venea spre ei.

Reacher a dat din cap spre dubiţă. Sands şi Rutherford au sărit înăuntru. Reacher a tras uşa de la unitatea cu mobilă la loc şi i-a urmat. O camionetă a apărut de după colţul clădirii. O Toyota. de culoare bronz metalizat. Foarte strălucitoare. Fără bară luminoasă pe acoperiş. Fără logo-ul companiei de securitate. Nici un gangster cu arme. Doar şoferul. Părea să aibă în jur de 50 de ani. Şi nu se grăbea. A trecut pe lângă ei, a făcut un semn prietenos cu mâna şi a continuat spre capătul celălalt al blocului. S-a oprit la penultima uşă. E18. A coborât, a descuiat unitatea, a luat o cutie din platforma de încărcare şi a dus-o înăuntru. S-a întors în camion în mai puţin de un minut. A făcut din nou cu mâna. Apoi a pornit motorul şi a continuat după colţul îndepărtat.

— Haide, a spus Sands. Am o presimţire proastă în legătură cu asta. Hai să terminăm cu asta înainte să mai apară cineva.

Au coborât împreună şi Reacher a tras de uşa de la E6. Numai că nu se deschidea spre un spaţiu de mărimea pe care o mai văzuseră. De data aceasta, patru unităţi fuseseră puse laolaltă. Două pe partea pară. Două pe partea impară.

Rutherford a apăsat un întrerupător pe perete care a făcut ca o duzină de tuburi fluorescente să se aprindă.

— Sfântă Fecioară.

Rafturile fuseseră instalate peste tot, la o distanţă de aproximativ doi metri unul de altul. Conţineau cam toate tipurile de gadgeturi electronice de care Reacher auzise vreodată. Casnice. Comerciale. Industriale. Chiar şi unele militare. Dar dacă serverele erau în ascunzătoare, habar nu avea.

— Aş putea trăi aici pentru tot restul vieţii mele. Rutherford a intrat înăuntru şi s-a îndreptat încet de-a lungul primului raft, scanând fiecare obiect şi murmurând încet pentru sine. Apoi, ceva

i-a atras atenţia puţin mai în faţă. A alergat înainte doi metri, a căzut în genunchi şi şi-a aruncat braţele în jurul unui teanc de cutii negre de la nivelul cel mai de jos. Nu-mi vine să cred. Sunt aici. Le-am găsit.

— Funcţionează? a spus Reacher. Au fost şterse? Putem să le testăm?

— Nu aici, a spus Rutherford. Nu sunt ca nişte laptopuri. Nu poţi să le porneşti şi să vezi. Trebuie să le conectezi la o reţea. Apoi poţi folosi un computer pentru a verifica ce se află pe ele. Gândeşte-te la ele ca la nişte hard disk-uri externe uriaşe.

— Îţi vom arăta cum, mai târziu, a spus Sands. Să le conectezi în reţea este uşor. Acum trebuie să le punem în dubă. Să le ducem într-un loc sigur. Lucrăm la ele acolo.

Rutherford şi Sands au cărat câte două servere fiecare. Reacher a cărat patru. Le-au încărcat în spaţiul de marfă îngust din spatele banchetei din spate. Sands a mai avut nevoie de un minut pentru a se asigura că erau în siguranţă. Apoi s-a îndreptat spre scaunul şoferului.

— Stai aşa, a spus Reacher. Dacă vrei să copiezi ceea ce se află pe un server, de ce ai nevoie? De un alt server?

Rutherford a dat din cap.

— Şi o reţea şi nişte software. Dar, în principiu, da.

— Mai sunt şi alte servere aici? Care să fie de tipul potrivit?

— Sigur. Sunt o grămadă.

— Aţi folosit opt servere în total. Dar numai unul de la proiectul de arhivă?

— Corect. Restul provin din alte locuri.

— Bine. Să luăm două pe care să putem copia. Nu. Hai să luăm patru.

— De ce? Ce vom copia?

—Poate nimic. O să-ţi explic după ce ieşim de aici.

DOUĂZECI ŞI DOI

Reacher avea cinci cuvinte în minte în timp ce se îndreptau spre oraş.

Trebuie să ştiu. Şi *Patruzeci de ore.*

Cinci cuvinte în loc de opt. Pentru că opt ore se scurseseră. Dar aceleaşi două concepte rămăseseră. Împreună cu o singură întrebare. Care cerea un răspuns dintr-un singur cuvânt. Serverele fuseseră şterse? Da, sau nu? În orice caz, Reacher avea două lucruri de făcut. Dacă datele erau intacte, va trebui să-l convingă pe Rutherford să le duplice şi să trimită o copie la FBI. Dacă datele dispăruseră, va trebui să-i dea vestea agentului Fisher şi să-l convingă pe Rutherford să părăsească oraşul. Ştia ce era preferabil. Dar nu avea nicio idee despre care ar fi fost mai uşor.

Reacher se uită la Sands şi Rutherford, aflaţi pe scaunele din faţă. Erau doi oameni diferiţi de cei care intraseră în depozit. Oboseala lor dispăruse. Şi îngrijorarea. Acum le simţea entuziasmul. Entuziasmul. Siguranţa că, odată ce serverele au fost recuperate cu succes, toate celelalte lucruri aveau să se aşeze la locul lor. Reacher, în schimb, se simţea mai puţin încrezător. El era singurul care ştia care era miza. Şi era singurul care nu avea experienţă cu computerele. Habar nu avea cum să le extragă secretele. Sau cum să afle dacă aveau vreun secret. Ar fi preferat să aibă de-a face cu oameni, în orice zi a săptămânii.

Primul lor punct de oprire a fost clădirea de apartamente, astfel încât Rutherford şi Sands să poată lua nişte haine şi articole de toaletă şi să-şi ia laptopurile şi toate cablurile şi conectorii de care aveau nevoie pentru a conecta serverele între ele. Apoi au luat maşina lui Marty, cu Reacher urcându-se la volan. Apoi s-au îndreptat din nou spre nord, în tandem, înapoi la staţia de camioane. Nu pentru combustibil sau provizii de data asta. Ci din cauza celor două moteluri. Unul, în special, i-a atras atenţia lui Reacher. Şi-a dat seama că era cea mai veche parte a întregului complex. Designul era foarte tradiţional. Văzuse locuri similare în toată ţara. Avea în faţă o firmă de neon albastră şi roşie care înfăţişa un fel de pasăre mitică. Clădirea avea un singur etaj. Era placată cu fâşii de lemn închis la culoare. În colţul său de sud-vest începea cu un birou, care avea o intrare acoperită şi automate afară pentru băuturi răcoritoare şi gheaţă. Apoi continua în jurul a trei laturi ale unui pătrat, cu un model regulat

de ferestre şi uşi, ferestre şi uşi. Treizeci şi şase de perechi în total. Fiecare cu câte un loc de parcare afară. Fără a lăsa nici o distanţă de mers pe jos de la vehicul la cameră. Făcând să fie uşor de transportat bagajele înăuntru. Şi reducând şansele ca cineva să vadă ce ai dus. Oricât de neobişnuit ar fi fost. Sau nepotrivit. Cum ar fi trei valize nepotrivite şi o duzină de cutii negre subţiri.

Locul i se părea foarte potrivit lui Reacher. La fel ca şi faptul că din cele treizeci şi şase de locuri de parcare doar patru erau ocupate. Trei erau ocupate de sedanuri vechi, cu vopseaua albită şi băşicată de ani de soare. Celălalt era ocupat de un SUV Toyota galben aprins, stropit cu noroi roşu până la acoperiş. Două dintre sedanuri se aflau pe partea curţii cu birouri. Cel de-al treilea sedan şi Toyota se aflau pe partea opusă. Lăsând o secţiune complet liberă.

Sands s-a oprit lângă automatele de băuturi, a coborât şi s-a îndreptat spre birou. Reacher a parcat lângă dubă şi a intrat împreună cu ea înăuntru. Spaţiul era lung şi îngust. Ghişeul de recepţie se afla imediat în dreapta, urmat de un congelator înalt cu uşi duble de sticlă şi o masă cu un cuptor cu microunde şi un aparat de cafea. Trei mese albe din plastic erau aliniate de-a lungul peretelui din stânga. Fiecare avea câte patru scaune albe din plastic. Şi o vază cu o floare roşie de plastic.

Reacher a bătut în tejghea şi, după o clipă, o uşă s-a deschis şi a intrat un tip. Părea să aibă în jur de nouăsprezece ani. Avea părul lung până la umeri, ochelari rotunzi şi purta un tricou alb şi o pereche de blugi decoloraţi şi largi. S-a aşezat pe scaunul recepţionerului şi s-a uitat la Reacher.

— Trebuie să vorbim despre preţul camerelor, a spus Reacher.

Tipul a arătat cu degetul spre un afiş de pe peretele din spatele lui: *Camere 95$+ / noapte*.

— Acestea sunt tarifele standard, presupun, a spus Reacher. Nu sunt interesat de ele.

— Fără reduceri, a spus tipul. Nouăzeci şi cinci plus taxe. Acceptaţi sau nu.

— Nu vreau o reducere. Am nevoie de altceva. Un aranjament special.

— Nici un aranjament special. Oricare ar fi el.

— Nu te grăbi. Nu ai auzit ce am în minte. Vrei să pierzi o afacere bună?

Tipul a făcut o pauză.

— Continuă.

— Două camere, spuse Reacher. O săptămână în avans. Una la nouăzeci şi cinci pe noapte, cu un card de credit, ca de obicei. Cealaltă la 150 pe noapte, numerar, direct în buzunarul tău.

— Continuă, spuse tipul.

— Trei condiţii. În primul rând, camerele trebuie să fie împreună, în centrul blocului liber, cu faţa spre curte, şi trebuie să aibă o uşă de legătură.

— Se poate.

— În al doilea rând, ne înregistrăm pentru una dintre camere, cum este normal. Cealaltă o introduci în sistem ca fiind indisponibilă.

— Nu ştiu ce este asta. Nu cred că avem aşa ceva aici.

— Sigur că aveţi. Toate hotelurile au aşa ceva. Sau o versiune a acestui sistem. Pentru situaţii când moare un client şi trebuie să aştepţi semnătura medicului legist. Sau când cineva este arestat pentru droguri şi trebuie să aştepţi ca poliţia să elibereze locul faptei. Sau chiar când se strică instalaţia sanitară şi trebuie să aştepţi să fie reparată. Uită-te în manualul angajatului. Este acolo.

— Manualul? Din ce secol eşti? Tipul şi-a pornit calculatorul şi a tastat ceva. Oh. OK. Îl avem. Nicio problemă. Altceva?

— Acest aranjament este complet confidenţial. Să nu-l menţionezi nimănui. Nici şefului tău. Nici colegilor tăi de muncă. Nici oamenilor care fac curăţenie în camere. Nici prietenilor tăi. Nici mamei sau tatălui tău. Nici măcar pisicii sau câinele tău.

— Nu am o pisică sau un câine. Dar înţeleg ce vrei să spui. Pot să înţeleg. Şi ca să clarificăm, ai spus o săptămână pentru ambele camere? Adică şapte nopţi?

— Şapte nopţi. O mie cincizeci de dolari, dacă la asta te gândeşti.

— În regulă, atunci. Ne-am înţeles.

— În regulă. Prietena meu se va ocupa de cardul de credit şi de formulare. Eu mă voi ocupa de bani. Jumătate acum. Jumătate când plecăm. Presupunând că ţi-ai ţinut gura închisă.

Reacher şi Sands au ieşit din birou cu cheile de la camerele optsprezece şi nouăsprezece. Camera optsprezece era în regulă. Camera nouăsprezece nu era înregistrată. Invizibilă pentru oricine ar fi putut veni să-i caute.

Reacher a parcat maşina lui Marty în faţa camerei optsprezece. Sands a dat cu spatele duba până aproape de uşa camerei nouăsprezece. Au cărat serverele înăuntru. Apoi valizele. Apoi tăietorul de şuruburi şi banda adezivă şi resturile celorlalte provizii pe care Reacher le cumpărase. Patru minute de expunere. Un risc acceptabil. Apoi Reacher a luat dubiţa şi a parcat-o în partea cealaltă a locaţiei. Sands ar fi putut să o returneze la biroul de închirieri de la aeroport după ce totul s-ar fi rezolvat. Dar, pentru moment, era o urmă prea fierbinte. Thomassino o văzuse. Budnick o văzuse. Clientul întâmplător de la Norm's Self Storage o văzuse. Şi cel mai probabil fusese înregistrată de o jumătate de duzină de camere de supraveghere ale lui Norm.

Reacher a luat trei pizza şi trei Cola de la primul restaurant pe lângă care a trecut şi le-a dus înapoi la motel. A intrat în camera optsprezece şi a aprins lumina. Era genul de loc care, probabil, fusese considerat luxos la un moment dat. Acum, majoritatea oamenilor l-ar numi mediu. Sau economic. Erau două paturi matrimoniale cu huse înflorate şi o mulţime de perne împrăştiate. Un fotoliu. Un televizor. Un frigider. Un birou. O baie. Şi un dulap. Podelele erau din parchet laminat. Pereţii erau vopsiţi în tonuri palide, neutre. Finisaje alese mai degrabă pentru durabilitate decât pentru confort, şi-a dat seama Reacher. Chiar şi puterea becului fusese aleasă pentru a economisi la facturile de electricitate, mai degrabă decât pentru a oferi o atmosferă confortabilă. Dar nimic din toate acestea nu l-a deranjat. Exista un pat. Un loc unde să se poată spăla. Şi acces la cafea.

Reacher a deschis jumătatea sa din uşă de legătură şi a ciocănit. Sands a deschis cealaltă jumătate şi el a păşit în camera nouăsprezece. Era o imagine în oglindă a camerei optsprezece. Identică, cu excepţia modificărilor pe care le făcuseră Sands şi Rutherford. Luaseră pătura de pe unul dintre paturi şi o lipiseră cu bandă adezivă peste fereastră pentru a împiedica orice fel de lumină să se împrăştie afară. Puseseră bandă adezivă în jurul cadrului uşii, din acelaşi motiv. Instalaseră unul dintre cele opt servere originale pe fiecare suprafaţă plană pe care o putuseră găsi. Şi creaseră un mănunchi de cabluri de alimentare şi fire galbene şi groase pentru a conecta totul. Cu excepţia laptopului lui Rutherford. Acesta se afla pe marginea patului fără pătură, legat de celelalte echipamente cu un fir gros albastru. Rutherford

stătea în faţa lui, cu picioarele încrucişate, concentrându-se atât de tare la ecran încât nu a observat că Reacher se întorsese.

— Cum este?

Reacher îi înmânã o pizza şi o bãuturã lui Sands, şi lãsã alta pe patul de lângã Rutherford.

— Bine, cred, a spus Sands. Rusty?

— Ce-i asta? a spus Rutherford. Oh. Mulţumesc.

— Cum este? a spus Reacher. Cu serverele. Cu datele. Mai sunt încă acolo?

— Oh. Da. Se pare că da. *Cerberus* este destul de încurcat, totuşi. Se pare că *ransomware*-ul a încercat să rescrie părţi din el. S-ar putea să dureze ceva timp să ne dăm seama ce şi cum. Şi de ce. Şi cum să construim o protecţie în produsul nostru final. Dar trebuie să recunosc, e mai bine decât am îndrăznit să sper. Până la urmă, *Cerberus* s-a îndoit, dar nu s-a rupt. Iar acesta este un bun rezultat, după părerea mea.

— Asta e bine, a spus Reacher. Dar înregistrările din proiectul de arhivare. Mai sunt încă acolo? Toate?

— Discul este plin. Nimic nu pare corupt. Deci, cred că da.

— Poţi să afli cu certitudine?

— Aş putea, dar...

— Atunci fă-o acum, te rog.

— Dar trebuie să-mi dau seama cum *Cerberus*...

— Rusty, asta e important. Verifică acum. Te rog.

Rutherford a suspinat, apoi a petrecut câteva minute bătând pe tastatură şi mişcând degetul pe touchpad.

— Bine, uite. Nu am deschis fiecare dintre miile şi miile de imagini scanate - în principiu, fotografii ale documentelor - dar, după părerea mea, documentele de arhivă sunt toate intacte şi neatinse.

— În acest caz, am nevoie să faci o copie, a spus Reacher. Nu. Două copii.

— În niciun caz. Las-o baltă. Ţi-am spus deja, nu las pe nimeni să aibă o copie la nimic. Nu până când *Cerberus* nu va fi perfecţionat. Viitorul meu depinde de asta. Şi al lui Sarah.

— Înţeleg. Dar uite care e treaba. Când m-am întors la apartamentul lui Mitch în această dimineaţă, ţi-am spus adevărul despre ce mi s-a întâmplat. Dar nu ţi-am spus tot adevărul.

DOUĂZECI ŞI TREI

— Ce ştiţi despre un lucru numit *Santinela*? a spus Reacher.

— Nimic, a spus Rutherford. N-am auzit niciodată de ea.

— Am auzit câte ceva despre ea, a spus Sands. Mai mult bârfe. De la nişte oameni de la Birou. Se zice că, în urmă cu vreo patru ani, a avut loc o scurgere majoră de creiere din domeniul infracţiunilor cibernetice. Câţiva dintre cei mai buni au plecat din senin. La început, oamenii au crezut că una dintre marile corporaţii din Silicon Valley era în plină campanie de recrutare. Apoi a existat o teorie conform căreia un start-up ar fi aruncat cu bani aiurea. Dar, în cele din urmă, cineva a descoperit că în spatele acestei acţiuni se afla guvernul. Un răspuns apărut din cauza unei urgenţe. Datorată faptul că ruşii au o nouă armă care ar putea distruge complet sistemele noastre electorale. Orice loc din ţară era vulnerabil. Nu se putea avea încredere în niciun rezultat. Băieţii de la Quantico au făcut nişte simulări. Ei au estimat că consecinţele unei singure alegeri generale compromise ar putea duce la orice, de la nesupunere civilă, la revolte pe scară largă şi până la o posibilă insurecţie. Imaginaţi-vă pe unii dintre aceşti tipi din miliţiile locale dacă ar avea dovezi că cineva a furat alegerile. Unii dintre ei au o putere de foc serioasă şi sunt deja la un fir de păr de a o folosi.

— Eşti aproape, pe bune, a spus Reacher. *Santinela* este singurul lucru care poate opri această armă. Ruşii nu o pot învinge. Aşa că încearcă să o fure.

— Cum?, a spus Rutherford.

— Au un spion în laboratorul Oak Ridge. Unde a fost proiectată *Santinela*.

— De ce nu-l arestează?

— Pentru că ei ştiu doar că există un spion. Nu ştiu cine este. Biroul crede că e un spion adormit. Care are un fel de legătură cu această zonă. Şi aici lucrurile încep să se apropie de noi. În arhiva oraşului a apărut un document care ar fi putut dezvălui identitatea spionului.

— Arhiva a fost coruptă.

— Nu e o coincidenţă.

— Arhiva online avea aceleaşi documente. A fost blocată de atacul *ransomware*.

— De asemenea, nu este o coincidenţă.

— Iar serverul meu are unele dintre aceste documente pe el. Pentru că *Cerberus* le-a protejat.

— De aceea aproape că ai fost răpit. Ruşii vor acele înregistrări. Ca să distrugă pe oricare dintre ele l-ar putea să-l incrimineze pe omul lor.

— De unde ştii toate astea, Reacher? a spus Sands.

— Ai crezut că întâlnirea de la vechea fabrică a fost o înscenare. Aşa a şi fost. Numai că nu în felul în care te aşteptai. Femeia care a apărut? Este agent FBI. Sub acoperire. S-a infiltrat în celula rusă care are sarcina de a recupera serverul. Are două obiective. Să obţină o copie a acestuia pentru Birou, ca să poată identifica spionul. Şi să-l protejeze pe Rusty. M-a ademenit acolo ca să ne ceară ajutorul.

—Şi ne spui abia acum?

Reacher a ridicat din umeri.

— Nu avea rost să vă spun înainte de a avea serverele. Şi dacă ar fi fost distruse? V-aş fi dezvăluit degeaba existenţa agentului. Şi cu cât mai puţini oameni ştiu despre el, cu atât mai bine.

— E corect, cred, a spus Sands.

— Încă un lucru, spuse Reacher. Ca să vă spun totul. Pentru că le-am dat peste cap încercarea de a-l prinde pe Rusty luni, ruşii aduc un tip nou. De la Moscova. Ca să încerce din nou. Deci, concluzia este următoarea. Dacă vrem să evităm toate lucrurile rele care ar urma unor alegeri compromise şi dacă vrem să împiedicăm ca acest nou rus să vină după Rusty, avem o singură opţiune. Să dăm o copie a serverului Biroului.

Rutherford a sărit de pe pat şi a luat o pereche de servere suplimentare, pe care le aduseseră de la unitatea de depozitare tipului cu taxa de protecţie de la Norm.

— Sarah, ce mai aşteptţi? Ajută-mă. Avem nevoie de încă două alimentări aici.

Lui Rutherford i-a luat zece minute să aranjeze serverele suplimentare aşa cum dorea el. Reacher a folosit timpul pentru a suna la un număr de telefon a lui Wallwork, pe care i-l dăduse agentul Fisher, în caz de urgenţe sau că descoperă ceva. S-a gândit că asta era o descoperire. Wallwork a răspuns la primul apel şi Reacher a trecut direct la subiect: serverele fusese găsită; datele erau intacte. Wallwork a fost în schimb foarte laconic. Nu, mulţumesc. Fără felicitări. Doar câteva întrebări rapide: unde eşti

şi cât de repede ne putem întâlni. Reacher i-a spus lui Wallwork să vină în apropierea popasului de camioane peste o oră şi că-l va suna în scurt timp ca să-i dea o locaţie precisă.

Reacher s-a scuzat şi s-a dus grăbit spre recepţie. A bătut în tejghea. A apărut puştiul cu părul lung. De data aceasta părea surprins şi îngrijorat. Fără îndoială că avea viziuni cu privire la soldul de o mie de dolari în numerar care se evapora înainte de a vedea vreodată interiorul buzunarului său.

— Hai să vorbim din nou despre preţul camerei, a spus Reacher. Tariful tău este de nouăzeci şi cinci de dolari pe zi. Ceea ce înseamnă cam patru dolari pe oră. Deci, dacă aş vrea o altă cameră pentru două ore, fără întrebări şi fără înregistrări, cât m-ar costa asta?

— Cincizeci de dolari. În numerar. În avans.

— Cum te cheamă, fiule?

— Carmichael.

— Ei bine, Carmichael, eu cred în puterea ilustrativă a poveştilor. Tu crezi?

— Cred că da.

— De exemplu cea cu omul care a ucis gâsca de aur. Ai auzit-o pe asta?

— 40 de dolari. Nu pot să cobor mai jos. Va trebui să împart banii cu menajera, nu uitaţi.

— Nu va fi necesar. Nu voi face niciun deranj. Nici măcar nu mă voi aşeza pe pat.

— Atunci, pentru ce vrei camera?

Reacher nu a spus nimic.

— Treizeci de dolari, a cerut Carmichael.

Reacher nu a spus nimic.

— Douăzeci.

— Aşa e mai bine. Reacher a scos două bancnote de zece din buzunar. Dă-mi o cheie. Şi asigură-te că e în aceeaşi secţiune cu celelalte două. Lângă ele. Dar nu adiacentă.

Reacher a ieşit afară şi l-a sunat înapoi pe Wallwork. I-a dat numele şi adresa motelului şi a specificat camera paisprezece pentru întâlnirea lor. Apoi s-a întors la camera optsprezece. Sands stătea în fotoliu. Reacher i-a zâmbit şi s-a întins pe unul dintre paturi.

— Pizza ta este rece, a spus Sands după câteva momente de tăcere. Vrei să mă duc la recepţie? Să ţi-o încălzesc?

— Nu, mulţumesc, a spus Reacher. Pizza rece nu mă deranjează. Doar dacă vrei să o încălzeşti pe a ta?

— Nici pe mine nu mă deranjează pizza rece. Şi oricum, am mâncat cât ai fost plecat.

Reacher a luat o muşcătură. Sands a zâmbit.

— Pizza rece, a spus ea. Motel ieftin. E ca şi cum m-aş fi întors la Birou.

— Îţi lipseşte?

— Nu-mi lipseşte durerea de spate de la toate saltelele de rahat pe care a trebuit să dorm când eram pe drumuri. Asta e sigur. Dar să te aud vorbind despre agentul pe care l-ai întâlnit... Ce face ea. Cum protejează alegerile. Oprirea sabotajului ruşilor. Lucruri de genul ăsta, te fac să te gândeşti din nou la Birou.

— Ai lucrat mult sub acoperire?

— Nu. Câteva operaţiuni sub acoperire când aveau nevoie de cineva care să vorbească un limbaj tehnic. În afară de asta, eram prea specializată. Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului mutându-mă la diferite birouri de teren. Oriunde aveau o problemă de criminalitate cibernetică. Acelaşi rahat, alt birou. Mă holbam la un ecran.

— De asta ai plecat?

— Nu. Nu din cauza muncii. Chiar îmi plăcea asta. Dar, pe măsură ce anii treceau, mi-am dat seama că, oricât de mult mi-ar fi plăcut acolo, FBI-ul nu avea să-mi ofere niciodată ceea ce îmi doresc în viaţă.

— Şi anume? Propria ta firmă?

Ea a clătinat din cap.

— Nu. Ăsta e doar un mijloc pentru un scop. O modalitate de a face mai mulţi bani. De aceea *Cerberus* este atât de important. Dacă va fi suficient de profitabil, sunt gata. Pa şi pusi.

— Pentru ce ai nevoie de bani?

— Nu pot să-ţi spun. O să râzi de mine.

— Încearcă-mă.

Sands a închis ochii şi a respirat adânc.

— Vreau să am destui bani în bancă pentru a putea renunţa la muncă. Să-mi vând casa. Şi cea mai mare parte a lucrurilor mele. Şi să-mi cumpăr o casă plutitoare. A deschis ochii. Crezi că sunt nebună, nu-i aşa?

— Depinde, a spus Reacher. Casa asta plutitoare. Ai ţine-o ancorată într-un singur loc?

— Bineînţeles că nu. Asta ar anula întregul ei scop. M-aş duce unde aş vrea. Când vreau eu.

— Sunt ultima persoană din lume care ar crede că libertatea de a se deplasa este o nebunie. Eu aş spune că este esenţială.

Reacher era pe punctul de a adăuga că era mai puţin entuziasmat de ideea de a schimba o casă pe uscat cu una care pluteşte în apă. Nu avusese niciodată de-a face cu barcile, dar îi părea că a deţine una ar putea fi chiar mai problematic decât o casă obişnuită. În afară de posibilitatea de a se putea muta, ar avea aceleaşi dezavantaje. Ar fi trebuit să facă reparaţii. Programe de întreţinere. Tot felul de cheltuieli de acoperit. Şi, pe lângă toate acestea, s-ar putea scufunda. Ar putea fi lovit de o barcă mai mare. S-ar putea să-i apară crăpături. Cine ştie ce alte capcane ar putea exista. Dar înainte de a putea vorbi din nou, uşa de legătură s-a deschis şi Rutherford a apărut.

— În regulă, a spus Rutherford. Am terminat. Două copii, aşa cum am cerut.

Rutherford stivuise perechea de servere clonate pe pat, lângă laptopul său. Reacher le-a luat şi le-a dus înapoi în camera optsprezece. A pus unul în dulap. Şi l-a luat pe celălalt afară. L-a ţinut cu mâna dreaptă lipită de piept, şi-a ţinut braţul stâng uşor în faţă şi şi-a înclinat corpul în direcţia opusă curţii. Nu ar fi păcălit pe nimeni de aproape, dar nimeni din spatele lui sau de la distanţă nu şi-ar fi dat seama că purta ceva. Avea destul timp înainte de sosirea lui Wallwork, dar voia să fie deja instalat în camera paisprezece când agentul ar fi ajuns acolo. Voia să dea impresia că venise cu maşina la motel special de la o locaţie îndepărtată, nedezvăluită. Nu că ar fi stat la patru camere distanţă. Nu avea niciun motiv să nu aibă încredere în Wallwork. Dar învăţase cu ani în urmă că prudenţa este cheia unei vieţi lungi şi sănătoase.

Reacher a lăsat serverul pe birou şi s-a aşezat în fotoliu. Avea draperiile trase şi lumina stinsă. A aşteptat şi a privit curtea. Au trecut zece minute. Nu a sosit niciun vehicul. Niciun vehicul nu a plecat. Nimeni nu s-a mişcat între camere. Alte cinci minute au trecut. Apoi, curtea s-a umplut de lumină. O maşină a intrat. A încetinit în centrul spaţiului, ca şi cum şoferul ar fi început să se

familiarizeze cu amenajarea. Apoi a accelerat şi s-a îndreptat direct spre camera paisprezece.

A virat spre stânga când a ajuns aproape de cameră, a dat cu spatele şi s-a oprit cu portbagajul la un metru de perete.

Reacher a deschis uşa înainte ca Wallwork să apuce să bată la uşă. S-a dat la o parte pentru a-l lăsa pe agent să intre, apoi a tras draperiile şi a aprins lumina.

— Ăsta este? Wallwork s-a apropiat de birou şi s-a aplecat să se uite la server.

Reacher a dat din cap.

— Mulţumesc, domnule maior, a spus Wallwork. Ne-aţi făcut o favoare şi vă suntem recunoscători. Aveţi numărul meu de telefon. Dacă există vreun mod în care pot să vă întorc favoarea, nu ezitaţi. De asemenea, îmi cer scuze pentru ieri. Mi-am ascuns identitatea. Nu am vrut să vă induc în eroare. Dar în aceste circumstanţe nu am avut de ales. Sper că înţelegi.

— Nu e nevoie de scuze, a spus Reacher. Partenerul tău este pe teren. Protejarea ei este pe primul, al doilea şi al treilea loc. Dar mulţumirile tale ar trebui să se îndrepte către Rusty Rutherford. Lui i se datorează faptul că înregistrările există.

— E bine de ştiut. Wallwork a luat serverul şi a început să se mişte. Vă rugăm să-i transmiteţi recunoştinţa noastră dacă îl vedeţi. Eu, trebuie să mă întorc la drum. Timpul nu este de partea noastră cu chestia asta.

Reacher a păşit între Wallwork şi uşă.

— Două întrebări înainte de a pleca.

— Bine. Puneţi-le repede.

— Klostermann. Tipul pe care l-am întâlnit la *Spy House* în această dimineaţă. Agentul Fisher a spus că va cere să fie verificat din nou. S-a aflat ceva nou despre el?

— Mi-a spus. Ne ocupăm de asta. Încă nimic. Ce altceva?

— Serverul. Bănuiesc că îl veţi duce la un birou de teren. Probabil la Nashville. Unde o grămadă de capete luminate vor tăbărî pe el, în căutarea oricărui secret pe care îl deţine.

— Aţi ghicit bine.

— Cât timp va dura asta?

— Să ajungă la Nashville?

— Să găsească secretul.

— Cât de lungă e o bucată de sfoară? E imposibil de spus. Ar putea fi mii de documente de căutat. Va fi ca şi cum ai căuta un

ac în carul cu fân. Doar că nu e un ac. Să cauţi ceva, dar să nu ştii ce. Sperăm doar că vom recunoaşte când vom vedea.

— Deci nu aveţi şanse să terminaţi în, să zicem, treizeci şi şapte de ore?

— Nu ştiu. Ar putea dura două secunde. Ar putea dura două luni. Nu vom şti până nu vom încerca. Asta nu e problema ta, domnule maior. Dar este motivul pentru care trebuie să plec.

— Nu îmi mai spune dle maior. Sunt doar Reacher. Şi este problema mea. Un pic. Dar în mare parte e problema lui Rutherford.

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

— Agentul Fisher mi-a spus că celula ei a fost restricţionată de la supraveghere până poimâine, aproximativ la prânz. Apoi se aşteaptă la întăriri. Un om important de la Moscova. Acum, dacă până atunci nu aţi aflat cine este agentul lor din Oak Ridge, nu veţi putea să-l arestaţi. Nici ruşii nu vor şti că aveţi serverul, aşa că vor crede că mai au o şansă să îl obţină ei înşişi şi să îşi protejeze omul. Aşa că vor veni din nou după Rutherford. Iar Fisher s-ar putea să nu fie în stare să-l ţină în siguranţă din cauza noului sosit.

Wallwork a ridicat din umeri.

— Este adevărat, presupun. Ghinionul lui Rutherford. Mai ales după ce ne-a ajutat. Ai vreo şansă să-l convingi să părăsească oraşul?

— Mă îndoiesc. Am încercat deja. A refuzat. Şi nu-l pot învinovăţi. Nu a făcut nimic rău. De fapt, a făcut totul bine. Nu ar trebui să fie alungat din casa lui.

—Sunt de acord. Dar avem opţiuni limitate aici. Poţi să mai rămâi o vreme? Să stai cu ochii pe el?

— Pentru o vreme. Nu pentru totdeauna.

— Nu ne va lua o veşnicie să ne dăm seama cine este agentul.

— Ai spus că ar putea dura două luni. Rareori stau într-un loc două zile.

— Îmi pare rău, Reacher. Avem de-a face cu ceva necunoscut aici. De fapt, pe care nu putem să-l ştim. Aş vrea să-l ajut pe Rutherford. Chiar aş vrea. Dar trebuie să mă gândesc la imaginea de ansamblu. Nu ştiu ce altceva putem face.

— Eu ştiu ce pot face.

— Ce?

— Klostermann mi-a oferit zece mii de dolari pentru server. Am de gând să accept.

— Nici vorbă. Nu pot să autorizez...

— Nu cer permisiunea, Wallwork. Îţi spun, ca un avertisment. Din politeţe. E ceva ciudat la Klostermann. Am simţit asta când l-am întâlnit. Ruşii au un fel de prezenţă permanentă aici. Mă duc să aflu dacă e el.

— Nu.

— Asta se întâmplă. Acceptă. Nu există niciun pericol. Nu e niciun dezavantaj. Dacă mă înşel, un bătrânel poate vedea nişte fişiere care oricum erau publice. Dacă am dreptate, ruşii vor crede că misiunea lor este îndeplinită. Vor crede că agentul lor din Oak Ridge e în siguranţă, aşa că îl vor lăsa pe loc, dându-ţi timp să-i afli identitatea. Vor retrage echipa lui Fisher de pe teren, scoţând-o din linia de foc. Iar Rutherford va fi şi el în siguranţă.

— Nici nu se pune problema.

— Ascultă. Nu ai fi ştiut despre server fără mine. Nu ai fi avut o copie a serverului fără mine. Încă v-aţi urmări propria coadă întrebându-vă ce căutaţi. Aşa că poţi să mă laşi în pace.

Wallwork nu a răspuns.

— Dacă ai un pic de bun simţ, o să stai şi-o să urmăreşti ce se va întâmpla cu asta. Şi dacă va funcţiona, asumă-ţi meritele. Nimeni nu va auzi altceva de la mine.

Wallwork a tăcut încă un minut. Apoi s-a strecurat pe lângă Reacher, spre uşă.

— Trebuie să duc chestia asta la Nashville. Mă aşteaptă nişte oameni. Şi trebuie să-ţi spun ceva. Oficial, nu pot aproba ceea ce propui.

— Şi neoficial?

— Sună-mă când e gata. Dar asta rămâne între mine şi tine.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Reacher s-a trezit în dimineaţa următoare la şapte şi jumătate. A făcut un duş, s-a îmbrăcat şi a adus cafea şi rulouri cu scorţişoară de la recepţie, în timp ce Sands se pregătea. Rutherford era în camera nouăsprezece, călare încă pe laptop, prea concentrat la munca lui pentru a purta o conversaţie, aşa că Reacher i-a lăsat micul dejun şi s-a întors pe uşa de legătură. S-a aşezat pe pat. Sands pe fotoliu. El s-a întins. Ea s-a aplecat. Au mâncat, iar Reacher a pus-o la curent cu întâlnirea lui cu Wallwork.— Deci totul s-ar putea termina până diseară?, a spus ea, când a terminat. Dacă ai dreptate în legătură cu Klostermann. Dacă lucrează pentru ruşi şi le aduce serverul înapoi, nu va mai fi nevoie să vină după Rusty pentru el.

— Dacă am dreptate în legătură cu Klostermann, a spus Reacher.

Sands s-a încruntat.

— Cred că îţi scapă ceva. Dacă ai dreptate în legătură cu Klostermann, trebuie s-o fi ucis pe jurnalistă. Sau a pus să fie ucisă. Şi dacă vă vede pe tine şi pe Rusty ca pe nişte afaceri neterminate, după ce a obţinut serverul? Şi se decide să vă omoare şi pe voi doi?

— Situaţia jurnalistei era diferită. Ea nu era o afacere neterminată. Ea ştia ceva. Din munca ei la arhivă. A aflat ceva ce l-ar fi putut identifica pe agentul rus. De aceea a fost ucisă. Pentru a o face să tacă. Noi, pe de altă parte, suntem doar nişte fraieri lacomi în ceea ce-l priveşte pe Klostermann. Crede că am crezut prostiile despre cercetarea istoriei familiei sale. Va crede faptul că suntem fericiţi să-i vindem serverul, ca pe o dovadă că nu ne dăm seama ce e pe el. Ceea ce înseamnă că nu ar fi necesar să ne ucidă. Şi mai mult decât atât. Ar fi periculos. Pentru că ar risca să atragă atenţia nedorită. Şi dacă există un lucru pe care ruşii nu şi-l asumă, acela este riscul inutil.

— Ce zici de faptul că Rusty are o altă copie a serverului? Şi că poată da peste secretul lor în orice moment, aşa cum a făcut jurnalistul? Klostermann ar numi asta un risc inutil?

— S-ar putea să nu. Dacă ar şti că Rusty are o copie.

— Nu te va suspecta că minţi dacă îi spui altceva?

— Nu voi minţi. Îl voi lăsa să ajungă singur la această concluzie.

— Cum?

— Poţi să-mi faci rost de numărul lui?

Sands şi-a luat telefonul şi a dat click şi a tastat câteva clipe.

— Iată-l, a spus ea. Vrei să ţi-l formez eu?

— Nu, mulţumesc, a spus Reacher. A scos telefonul pe care i-l cumpărase Rutherford. Citeşte-mi-l.

— De ce nu foloseşti telefonul meu? E deja pe ecran.

— Atunci Klostermann ar şti numărul tău. Telefoanele pot fi urmărite.

— Dacă nu e un pericol pentru tine sau pentru Rusty, cum ar putea fi o ameninţare pentru mine?

— Probabil că nu este. Dar ruşii nu sunt singurii care nu-şi asumă riscuri inutile.

Menajera glacială a lui Klostermann a răspuns la primul apel. Ea a pretins că şeful ei nu era disponibil, dar Reacher i-a sugerat un indiciu despre un obiect valoros, recuperat recent, şi două minute mai târziu Klostermann era la telefon.

— Este o veste excelentă, a spus Klostermann. Aţi lucrat repede. Când l-aţi găsit?

— Acum cinci minute, a spus Reacher. Am început să căutăm în momentul în care am plecat de la tine de acasă. Am mers pe urma lui toată noaptea.

— Unde era?

— Într-un depozit. Aştepta să fie vândut.

— Este întreg?

— Se pare că da. Eu nu sunt expert, dar dl Rutherford este şi este convins că este în stare de funcţionare.

— Asta e muzică pentru urechile mele. Unde ar trebui să vin să-l iau?

— Ţi-l voi aduce eu.

— Oh. OK. Când? Cât de repede poţi fi aici?

— Cât de repede poţi să ne faci rost de bani?

— Sunt deja aici. Îi am în seif.

— Atunci mâine? Sau poate sâmbătă. Cel târziu duminică.

— Ce e în neregulă cu ziua de azi? Dimineaţa asta? Chiar acum?

— Nu pot azi. E prea devreme. Încă trebuie să ne dăm seama cum să facem o copie. Avem nevoie de un echipament special. Serverele nu sunt ca laptopurile, ştii. Nu poţi să le porneşti pur şi simplu. Sunt mai mult ca nişte hard disk-uri externe uriaşe. Ai nevoie de computere, reţele şi software. Iar acum că dl Rutherford

nu mai lucrează pentru oraş, nu mai are acces la aceleaşi facilităţi. Va trebui să ceară o favoare de la un prieten. E cineva în Nashville care ar putea să îl ajute. Dacă nu, va trebui să mergem la Knoxville".

— De ce trebuie să faceţi o copie?

— Ei bine, cred că nu avem nevoie. Mai degrabă vrem. Aţi spus că sunt unele dintre documentele oraşului acolo. Ar putea fi interesante. Şi dacă există probleme când se va pune arhiva digitală din nou online, după ce se rezolvă problema cu *ransomware*-ul, domnul Rutherford se gândea că ar putea să o doneze oraşului. Pentru a arăta că nu există resentimente.

— Este foarte generos din partea lui. Dar iată care este problema, domnule Reacher. După cum v-am spus ieri, nu sunt un om răbdător. Nu-mi place să aştept nimic. Deci, ce ziceţi de asta? Aduceţi-mi serverul imediat. Sau lasă-mă să vin să-l iau. Nu mă deranjează ce alegi. Şi dacă există vreo problemă cu arhiva digitală mai târziu, o voi dona oraşului în numele dlui Rutherford. Ce spuneţi?

—Nu ştiu. Domnul Rutherford aşteaptă cu nerăbdare să vadă ce e pe ea. Să afle mai multe despre istoria oraşului. Acum are timp liber.

— Aţi văzut vreodată astfel de înregistrări?

— Nu, nu pot spune că am văzut.

— Sunt plictisitoare. Credeţi-mă. Dacă nu ai un interes direct, aşa cum am eu din cauza tatălui meu, sunt plictisitoare de moarte. Relatări amănunţite ale certurilor despre câte găini ar trebui să aibă oamenii voie să ţină în curţile lor. Dacă oamenii aveau voie să vândă peşte proaspăt. Lucruri de genul ăsta. Aşa că dl Rutherford nu ar pierde nimic dacă l-aţi aduce direct aici. Şi v-aş fi foarte recunoscător.

— Cât de recunoscător?

— Să zicem, o mie de dolari în plus?

Reacher nu a spus nimic.

— Două mii de dolari în plus? a plusat Klostermann.

— Să fie cinci mii în plus, a cerut Reacher, şi va fi al tău în treizeci de minute".

Reacher a scos al doilea server clonat din dulap, l-a încărcat în portbagajul maşinii lui Marty şi a pornit de unul singur spre casa

lui Klostermann. Se simţea aşa cum îşi imagina că se simte un jucător de baseball în partea a doua a reprizei a noua. La bătaie, scor egal, două eliminări, două lovituri contra. A mai rămas o şansă de a câştiga meciul fără să se ajungă la prelungiri. Moment în care cealaltă echipă va scoate un jucător de rezervă. Un tip nou, adus din altă ligă. Nu a ajuns pe stadion la timp pentru a intra în linia de start. Necunoscut. Netestat. Dar cu o mare reputaţie.

Reacher a ajuns la gura aleii. A apăsat butonul interfonului, s-a anunţat, a aşteptat ca poarta să se dea la o parte, apoi a trecut şi a parcat pe locul pe care îl folosise cu o zi înainte. A urcat treptele şi a traversat veranda. Menajera îl aştepta la uşa din faţă. Purta acelaşi stil de rochie neagră. Acelaşi şorţ. Avea părul prins în acelaşi fel de coc. L-a salutat cu vocea ei liniştită şi rece şi l-a condus pe coridor, alunecând fără efort pe lângă portrete, pe gresie, până la uşa din capătul din dreapta. A bătut la uşă, a deschis-o şi s-a dat la o parte pentru a-l lăsa pe Reacher să intre. Klostermann era deja înăuntru, în fotoliul său. Purta un costum negru cu o cămaşă albă şi o cravată neagră îngustă. Părul îi era puţin mai aranjat în acea zi. Arăta de parcă ar fi fost pregătit pentru o înmormântare.

Klostermann a lăsat ziarul jos şi s-a ridicat în picioare.

— Ăsta este? A făcut semn cu capul spre cutia neagră de sub braţul lui Reacher.

— Aşa cum am promis, a spus Reacher.

— Excelent. Puneţi-l pe masă.

Reacher a aşezat serverul lângă un bol cu flori albe mici. Mai văzuse unele ca acestea înainte, dar nu în realitate. Într-o carte pe care o citise. La ora de istorie. Cu ani în urmă.

Klostermann a luat un pachet de pe marginea scaunului său. Era făcut din hârtie maro şi partea de sus era îndoită ca o pungă de la restaurant. I l-a înmânat lui Reacher.

— Onorariul dumneavoastră. Sunt toţi acolo. Inclusiv bonusul tău.

Reacher s-a uitat înăuntru. În geantă erau trei pachete de bancnote. Fiecare avea o grosime de aproximativ un centimetru. Erau formate din bancnote noi de douăzeci de dolari. Două sute cincizeci în fiecare. Făcând ca fiecare pachet să valoreze cinci mii de dolari. Şi cântărind cam cât un hamburger decent. Reacher a

scos banii, a pus fiecare pachet într-un buzunar diferit şi i-a dat punga înapoi lui Klostermann.

— Amintiţi-vă promisiunea, a spus Reacher. Dacă apar probleme cu repunerea arhivei digitale online, donaţi serverul oraşului. În numele lui Rutherford.

— Aveţi cuvântul meu, a spus Klostermann. Acum, dacă mă scuzaţi, trebuie să mă pregătesc pentru o întâlnire importantă. A scos din buzunar o mică cutie gri. Semăna cu o telecomandă de uşă de garaj. A apăsat pe butonul acesteia. A aşteptat. Şi nu s-a întâmplat nimic.

Klostermann părea supărat. A apăsat din nou butonul. A aşteptat. Nu s-a întâmplat nimic.

— Îmi cer scuze, a spus Klostermann. Anya trebuie să fie ocupată într-un fel sau altul. Vă rog. Daţi-mi voie.

Klostermann a traversat spre uşă şi l-a condus înapoi pe coridor. În timp ce se apropiau de capătul celălalt, Reacher a auzit-o pe menajeră vorbind. Şi-a dat seama că vorbea la telefon. Vocea ei era mai puternică decât înainte, iar tonul ei era şi mai rece.

— Nu, a spus ea. Nu se poate. Ai venit cu o oră mai devreme. Trebuie să pleci şi să te întorci la ora corectă. Nu-mi pasă. Nu mă interesează. Asta nu e problema domnului Klostermann. Dacă nu poţi urma instrucţiuni simple, poate că nu are nevoie de serviciile tale.

Klostermann a continuat, aparent fără să ţină seama de conversaţia unilaterală, până când a ajuns la uşa din faţă. A deschis-o, a aşteptat ca Reacher să iasă şi a închis-o din nou fără să mai spună un cuvânt.

Reacher ştia că trebuia să iasă din casă pentru ca planul să meargă mai departe, dar tot voia să ştie ce făcea Klostermann. Comunică vestea, spera el. Trimitea un mesaj în susul lanţului său de comandă: *Server recuperat. Verificare în curs.* Urmat de un ordin pentru echipa de pe teren: *Misiune îndeplinită. Retragerea.*

Şi o ultimă instrucţiune pentru specialistul de la Moscova: *Prezenţa nu mai este necesară. Întoarceţi-vă la bază.*

Reacher a condus până la poartă şi, în timp ce aştepta ca aceasta să se deschidă, şi-a scos telefonul. A format numărul lui Wallwork. I-a spus că serverul fusese livrat şi a cerut o actualizare despre Klostermann. Wallwork nu avea nicio informaţie nouă. A

promis că îl va anunţa pe Reacher în momentul în care va afla ceva. Sau, mai important, dacă primea de la Fisher vorbă că celula ei se retrăgea. Reacher şi-a continuat drumul. Mingea fusese lentă şi trecuse peste fileu, s-a gândit el. El lovise. Acum era în aer şi nu mai era nimic de făcut decât să aştepte şi să vadă unde merge.

Sau poate că mai era un lucru pe care-l putea face. Klostermann a menţionat o întâlnire. Nu precizase că ar fi fost la el acasă, dar asta era ceea ce Reacher înţelesese. Spusese *să se pregătească*. Nu *să meargă la întâlnire*. Şi cineva apăruse cu o oră mai devreme pentru ceva. Ceea ce ar putea fi complet fără nicio legătură. Sau să însemne că o grămadă de contacte ale lui Klostermann erau pe cale să sosească. Poate pentru a vorbi despre aranjamente florale la biserica locală. Poate pentru a vorbi despre altceva. Nu despre server, totuşi, se gândea Reacher. Persoana care apăruse mai devreme era dispensabilă. Menajera îi spusese clar acest lucru. Iar ruşii ar fi permis doar membrilor din cercul lor de încredere să se implice în ceva atât de valoros. Dar, indiferent de subiect, Reacher s-a gândit că ar fi meritat o oră din timpul său pentru a vedea dacă apare cineva. Şi dacă da, cine. Wallwork se străduia să vină cu informaţii noi despre Klostermann. Poate că era timpul ca Reacher să le adune pe ale lui.

Nu era niciun loc în care Reacher să se poată ascunde, rezonabil, atât el şi maşina, aşa că a tras pe marginea drumului şi a pornit avariile. A analizat locul cu atenţie. Oamenii au o tendinţă subconştientă de a deduce asocieri pe baza proximităţii fizice. Dacă vezi un tip care stă la o trecere de pietoni, presupui că vrea să traverseze strada. Reacher nu a vrut să fie atât de aproape de casa lui Klostermann încât să pară că aşteaptă în faţa ei. Voia să pară fără legătură, dincolo de graniţa intangibilă care îl lega de acel loc. Dar nici nu voia să fie prea departe. Nu l-ar fi ajutat dacă nu ar fi putut să-i vadă clar pe oaspeţii lui Klostermann.

Dacă avea vreunul.

Reacher a pipăit sub tabloul de bord pentru a se asigura că poate localiza maneta de ridicare a capotei. A sunat-o pe Sands pentru a o anunţa ce se întâmpla. Apoi şi-a sprijinit capul de spătar.

Nimic nu s-a mişcat timp de o jumătate de oră. Apoi a trecut un camion poştal. Un minut mai târziu a trecut o femeie într-un SUV argintiu. Niciunul dintre şoferi nu l-a băgat în seamă pe Reacher. Nimic altceva nu s-a mişcat. Reacher a stat liniştit până când şi-a dat seama că mai avea cinci minute până când oamenii vor începe să sosească la întâlnirea lui Klostermann. Dacă avea loc. Apoi a coborât, a ridicat capota şi s-a prefăcut că examinează motorul. Faţa şi capul îi erau ascunse. Şi avea o vedere clară a aleii lui Klostermann de-a lungul părţii pasagerului.

Nimic nu s-a mişcat timp de şapte minute. Apoi a apărut un Mercedes. Un sedan. Era lung, negru şi strălucitor. Reacher a notat numărul de înmatriculare şi a urmărit-o cum se apropia de casa lui Klostermann. S-a oprit în faţa porţii. Un braţ în cămaşă albă s-a întins pe fereastra şoferului. Îndreptându-se spre interfon, s-a gândit Reacher. Dar tipul a apăsat patru taste, nu una. Introducea un cod. Poarta a alunecat într-o parte şi maşina a înaintat şi s-a îndreptat spre parcarea din faţa casei. Următorul vehicul care a sosit a fost un Dodge Ram. Era de un roşu sângeriu şi chiar mai strălucitor. Şoferul a folosit interfonul, a aşteptat deschiderea porţii şi a intrat înăuntru. După aceea a apărut un F150. Apoi o dubiţă albă cu *Gerrard's Generators - Power 2 U* pictată pe lateral cu litere zimţate. Ambii şoferi au folosit şi ei interfonul. În cele din urmă, o motocicletă a apărut în vedere. Era personalizată, cu flăcări pictate pe rezervorul de combustibil, ghidon înalt şi lat şi cu suporţi pentru picioare aşezate mult în faţă. Tipul care stătea pe ea avea cizme negre. Pantaloni negri din piele. O vestă de piele neagră cu o imagine a unui păianjen uriaş cusută în spate. O pereche de ochelari de soare rotunzi, cu oglinzi. Şi o bandană cu dungi şi stele în loc de cască. S-a oprit în faţa porţii şi a scos un telefon din buzunarul vestei. Ăsta era tipul care venise mai devreme, s-a gândit Reacher. Acum întârzia. Tipul a apăsat un buton, apoi a ridicat telefonul la ureche. L-a ţinut acolo timp de treizeci de secunde. Apoi l-a coborât, a apăsat un buton şi l-a băgat înapoi în buzunar. A întors motocicleta în cel mai strâns viraj pe care l-a putut face. A turat motorul de câteva ori. Apoi a eliberat ambreiajul şi a demarat în trombă. Din roata din spate a ieşit fum, iar roata a lăsat o dungă lungă şi lată de cauciuc pe asfalt.

Era dispensabil. Menajera îi spusese clar acest lucru.

Reacher a mai aşteptat încă cinci minute pentru a vedea dacă mai încerca cineva să intre, apoi a lăsat capota la locul ei şi s-a urcat înapoi în maşină. A pornit motorul ca să pornească aerul condiţionat, iar Wallwork l-a sunat înainte de a băga în viteză.

— Noutăţi? a spus Reacher.

— Câteva, a spus Wallwork. Dar nimic de la Fisher. Este vorba despre Klostermann. Nişte informaţii despre familia lui. Despre tatăl său. Henry senior. Sau Heinrich, cum i se spunea iniţial. A emigrat din Germania. Asta e confirmat. A fost înregistrat prin portul de intrare din New York în 1946, apoi a apărut în Tennessee. S-a căsătorit în '50, iar micul Henry s-a născut în acelaşi an. Heinrich a cumpărat Spy House în anul 1952, direct de la spioni, şi a locuit acolo până la moartea sa, în 1960. Nimic foarte interesant, în general. Nimic care să sune ca şi cum ar merita zece mii de dolari.

— Până la urmă a ajuns la cincisprezece.

— Ce-ai făcut? L-ai ameninţat că-i rupi picioarele?

— I-am spus că există un supliment dacă vrea singurul exemplar.

— Frumoasă mişcare, Reacher. Dacă o vroia cu adevărat pentru cercetări genealogice, de ce i-ar fi păsat dacă existau copii? Ca să nu mai vorbim de a plăti în plus pentru a împiedica realizarea lor.

— Aşa e. Are sens doar dacă el crede că există ceva secret ascuns pe ea. Ceva ce nu vrea să vadă niciodată lumina zilei.

— Înseamnă că lucrează pentru ruşi. Te rog, Doamne!

— Într-adevăr, a spus Reacher. Dar ascultă. După ce am plecat de la locuinţa lui Klostermann, au apărut nişte tipi acolo pentru o întâlnire. Poţi să verifici numerele lor de înmatriculare? S-ar putea să aibă legătură.

— N-ar trebui, a spus Wallwork. Dar o voi face. O să te sun înapoi când voi avea ceva.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Reacher se simţea destul de bine când a închis telefonul şi a pornit înapoi spre motel. S-a gândit că serverul era acolo unde trebuia să fie. Tehnicienii ruşi s-ar fi apucat de treabă şi totul s-ar fi pus la punct de acolo. Începutul sfârşitului era cu siguranţă în curs de desfăşurare. Dar cu cât conducea mai mult, cu atât devenea mai neliniştit. Simţea o zgârietură în spatele creierului său. Îl sâcâia. Îi spunea că ceva nu era în regulă. Două lucruri, de fapt. Pe primul nu-l putea identifica. Încă. Avea legătură cu ceva ce văzuse la casa lui Klostermann. Wallwork a declanşat o conexiune când au vorbit. Era acolo, dar nu era încă în centrul atenţiei. Ca o fotografie de la un aparat vechi Polaroid. Vagă şi indistinctă la început, dar cu siguranţă ceva. Tot ce putea face Reacher era să aştepte. Imaginea va deveni clară. Creierul său avea nevoie de timp pentru a uni toate punctele.

Al doilea lucru era deja clar. Îi amintea de o legendă franceză pe care mama lui obişnuia să o povestească. Despre un ghicitor străvechi care putea să prindă cuvintele unei persoane şi să le împrăştie pe suprafaţa unui lac magic. La început, cuvintele arătau toate la fel. Toate pluteau şi se mişcau. Apoi, cele adevărate ar absorbi apa şi s-ar scufunda, lăsând doar minciunile la suprafaţă pentru ca toţi să le vadă. În acest caz, cuvintele false îi aparţineau lui Klostermann. Le rostise prima dată când se întâlniseră şi erau încă acolo, plutind în memoria lui Reacher. *Tatăl meu a fugit din Germania în Statele Unite în anii '30*. Dar Wallwork verificase registrele de imigrare. Heinrich Klostermann ajunsese în Statele Unite în 1946. După cel de-al Doilea Război Mondial. Nu înainte. Nu e genul de detaliu pe care o persoană l-ar uita. Deci, fie Henry Klostermann s-a exprimat greşit, fie şi-a amintit greşit. Sau avea cu totul altceva de ascuns.

Reacher era aproape de staţia de camioane când i-a sunat telefonul. Era din nou Wallwork.

— Noutăţi? a spus Reacher.

— Nimic de la Fisher, a spus Wallwork. Sun din nou în legătură cu acele plăcuţe de înmatriculare. Este un grup interesant cel cu care s-a întâlnit Klostermann. Tipul din S-Class este un vecin. Deţine o grămadă de clădiri în oraş, plus o grămadă de teren în afara acestuia. Unul dintre ceilalţi este un designer de lumini. Unul se ocupă de sisteme de sunet. Iar tipul cu generatorul, vorbeşte de la sine. Dacă mă întrebi pe mine, Klostermann

organizează un fel de concert în aer liber. Poate că e o nouă aventură pentru el. Poate e un hobby. Sau o chestie unică, pentru a sărbători un eveniment sau o aniversare.

— Dar tipul de pe motocicletă?

— E un dezastru ambulant. Dosarul lui e gros de cinci centimetri. Nu mi-l pot imagina făcând ceva util. Să dirijeze traficul la eveniment, poate? Sau să lipească afişe?

Reacher a rămas tăcut pentru o clipă.

— Ai o adresă a lui?

— Sigur. De ce?

— Părea că i-au dau un picior în fund. Probabil că va avea buzele cele mai descusute dintre toţi. Nu am nimic de făcut până nu avem veşti de la Fisher. Mă gândeam că aş putea avea o conversaţie cu tipul. Să vedem ce iese la iveală dacă îl privim pe Klostermann din alt unghi.

— Ar putea fi util, cred. Evident că nu ar trebui să-ţi spun. Aşa că nu ai auzit de la mine.

Reacher i-a mulţumit, apoi a închis, a sunat-o din nou pe Sands şi i-a spus ce avea de gând să facă. Ea nu i-a răspuns imediat.

— Totul este în regulă?, a spus el.

— Da, a spus Sands. E vorba de Rusty.

— Ce a făcut?

— Are o migrenă puternică. Ştiam că o va face. Asta se întâmplă întotdeauna când munceşte prea mult. Nu vrea să ia pauze. Nu vrea să mănânce. Nu vrea să bea. Şi apoi, bang. E cu faţa în jos pe podea.

—Voi fi acolo în cinci minute.

— Nu. Du-te şi ocupă-te pe tipul ăsta. Un lucru pe care l-am învăţat în FBI - nu lăsa niciodată o pistă nefolosită. Astea sunt cele care nu-ţi mai dau pace.

Adresa motociclistului, pe care Wallwork i-a dat-o lui Reacher era în acelaşi cartier cu locuinţa lui Holly. Reacher a tăiat aproximativ spre sud-vest de la staţia de camioane pentru a evita să se întoarcă prin oraş şi şi-a croit drum printre rândurile de case dreptunghiulare, pe loturile lor dreptunghiulare, până când a ajuns în faţa ultimei case de pe ultima stradă. Ultima care a fost construită, şi-a imaginat Reacher. Poate cu câţiva ani mai nouă decât prima. Ceea ce putea fi un avantaj, dacă toate problemele de proiectare fuseseră rezolvate. Sau un dezavantaj, dacă

entuziasmul antreprenorului se stinsese până atunci şi cei mai buni oameni din echipă plecaseră la alte proiecte. Dar, indiferent de direcţia în care se înclinase iniţial balanţa, acest aspect nu mai era relevant. Arăta ca şi cum casa ar fi fost construită cu grinzi de la un depozit de fier vechi. Ţiglele alunecau de pe acoperiş. Ferestrele erau opace de murdărie. Vopseaua se desprindea de pe fiecare suprafaţă plană. Curtea părea să fie plină de resturi de la o uzină chimică. Iar în centru, strălucitoare şi nepotrivită cu locul, stătea o motocicletă. Flăcări pe rezervorul de combustibil. Ghidon înalt şi lat. Suportul pentru picioare foarte în faţă.

Ca şi a lui Holly, casa avea uşa din faţă fără fereastră. Reacher era şi mai puţin înclinat să bată la aceasta, aşa că a trecut pe lângă ea şi s-a oprit.

A coborât pe partea cealaltă, unde nu existau vecini de care să îşi facă griji. Şi a văzut că nu va trebui să se caţere peste gard. Nu ar fi avut cum să o facă. Pentru că era deja căzut. Reacher a păşit peste rămăşiţe şi a cercetat curtea. Dacă se făcuse vreodată vreo încercare de horticultură, semnele dispăruseră de mult. Nu mai creştea nimic. Pământul era de un maro tern. Arăta complet arid. Reacher nu ar fi fost surprins să găsească acolo oameni de ştiinţă în costume de protecţie, care să colecteze mostre. A tăiat-o spre partea din spate a casei. Avea şi ea o uşă glisantă din sticlă. Aceasta avea o crăpătură în diagonală care o traversa. Fusese aplicată un fel de bandă adezivă transparentă. Era îngălbenită de vechime, iar marginile desprinse erau pline cu insecte vechi. Reacher s-a uitat înăuntru, în bucătărie. Uşile dulapurilor erau şubrede. Câteva nu erau aliniate drept şi câteva nu erau închise. Erau oale pe aragaz. Chiuveta era plină de farfurii, căni şi pahare murdare. Conservele şi sticlele se revărsau din coşul de gunoi. Pe masa mică şi rotundă era o scrumieră plină. Dar nici urmă de motociclist. Sau de altcineva.

Reacher a bătut în geam. A auzit un zgomot ascuţit deasupra lui. O fereastră care se deschidea. S-a apropiat de perete.

— Oricine ai fi, ei nu sunt aici. Era o voce de femeie, răguşită de fumul de ţigară. Acum ieşi din curtea mea.

— Trebuie să vorbesc cu Zach, a spus Reacher.

— Ţi-am spus, nu e aici.

— Motocicleta lui e în faţă.

— Atunci vorbeşte cu motocicleta. Zach nu e aici. Nici unul dintre ei nu este. Intră şi uită-te dacă nu mă crezi. Dacă analizele tale sunt la zi.

— Şi unde sunt?

— La atelier, evident. Încearcă să repare maşina aia tâmpită.

— Ai o adresă a atelierului?

— Dacă nu ştii asta, înseamnă că nu-l cunoşti pe Zach. De ce îl cauţi?

— Să vorbim despre o slujbă.

Femeia a scos un mic ţipăt.

— Chiar nu-l cunoşti pe Zach dacă crezi că vrea o slujbă.

— O vrea pe aceasta. Crede-mă.

Femeia a făcut o pauză.

— Este vorba de bani? Adică bani reali pe care îi poţi cheltui la magazin?

— Sunt destui.

— Bine. Uite cum stă treaba. Îţi voi spune unde este Zach. Tu îi spui lui Zach că jumătate din ce câştigă ajunge la mine. Sau îl dau afară. Din nou.

Reacher a urmat indicaţiile femeii. L-au dus spre vest, pe un drum drept, lat pe alocuri, îngust în altele, flancat de stâlpi de telefonie, cu câmpuri de o parte şi de alta. Unele aveau şanţuri de scurgere, altele un strat de verdeaţă neclară. Nici unul nu avea vreun semn că este exploatat. Poate că fuseseră cândva cultivate. Poate că fuseseră destinate dezvoltării pentru mai multe case. Dar orice fusese planificat fusese de mult uitat şi ajunseseră într-o stare jalnică.

Reacher a continuat timp de 19 de kilometri, până când a ajuns la o răscruce de drumuri. Femeia spusese douăzeci, dar el s-a gândit că era destul de aproape. Majoritatea oamenilor lucrează cu numere rotunde. A zărit o singură clădire în partea îndepărtată a intersecţiei, pe dreapta. Atelierul. Poziţionat astfel încât să fie convenabil pentru traficul care se apropia dinspre est sau nord. Poate o alegere întâmplătoare. Poate rezultatul unui studiu aprofundat al modelelor de trafic şi al demografiei emergente. Oricum ar fi, nu era suficient pentru a garanta un viitor pe termen lung.

Structura era cât se poate de simplă. Existau stâlpi la colţuri şi în centrul fiecărui perete. Oţel, probabil, învelit în beton. Părţile

laterale şi spatele erau solide. Acoperişul era plat. Iar partea din faţă avea două uşi de lăţimea unui vehicul, ambele rulate. Iniţial, acestea ar fi trebuit să ducă la două compartimente. Cea din dreapta era încă în funcţiune. Avea un lift, bancuri de scule, linii pneumatice, tot tacâmul. O maşină era ridicată cu roţile la înălţimea capului. Un coupé cu două uşi şi capotă lungă, poate de la sfârşitul anilor şaizeci sau începutul anilor şaptezeci. Era de un portocaliu aprins. Un tip stătea sub ea, lucrând la ceva. Alţi patru oameni se aflau lângă ea, dând sfaturi. Lângă ei, celălalt compartiment fusese transformat într-un fel de club. Erau trei canapele din piele. Niciuna dintre ele nu se potrivea cu celelalte. Un frigider. O masă făcută din trei anvelope stivuite pe laturi, cu un cerc de sticlă deasupra. Şi erau postere pe pereţi. Unele cu maşini. Unele cu femei. Unele cu maşini şi femei.

Afară, cinci camionete erau aliniate în faţa intrării. Toate erau mărci americane. Toate erau negre, cu roţi cromate şi anvelope late. Şi toate aveau versiuni de flăcări portocalii pictate pe părţile laterale. Reacher a oprit la capătul rândului. A coborât şi s-a uitat la băieţii din compartimentul pentru vehicule. Vârstele lor variau de la douăzeci şi ceva de ani până la patruzeci şi ceva de ani, a presupus el. Doi dintre ei purtau pantaloni şi veste din piele neagră. Doi, blugi şi tricouri. Unul - tipul de sub maşină - purta o salopetă neagră. Toţi erau palizi. Toţi erau blonzi. Toţi erau laţi şi corpolenţi. Reacher şi-i putea imagina antrenându-se împreună. Poate cu un fel de echipament improvizat. Poate la un moment dat, în curtea unei închisori. Poate de mai multe ori.

Un alt lucru pe care îl aveau în comun era că niciunul dintre ei nu era Zach.

— Probleme cu maşina ta, prietene? Tipul în salopetă a făcut un pas înainte. Nu te pot ajuta. Îmi pare rău. Club privat. Nu este o firmă comercială.

— Sunt aici pentru Zach, a spus Reacher.

Tipul a aruncat o privire către amicii săi.

— Nu cunosc niciun Zach. Îmi pare rău.

O uşă s-a deschis în partea din spate a zonei clubului. Poate de la o magazie. Poate de la o baie. Zach a ieşit. Purta încă bandana şi ochelarii de soare.

— Serios? a spus Reacher. Iată-l acolo. Vrei să te prezint?

— Un tip amuzant, a spus Zach. S-a îndreptat spre prag. Ce vrei?

— Să vorbim.

— Despre ce?

— Henry Klostermann.

— Nu cunoaştem niciun Henry Klostermann, nu-i aşa, băieţi?

Ceilalţi au dat din cap şi au mârâit.

— Sigur că da, a spus Reacher. Are nişte afaceri de pus la bătaie. A fost o neînţelegere. Aţi început cu stângul, înţeleg asta. Dar domnului Klostermann nu-i plac cei care renunţă. Ar trebui să mai încerci o dată. Şi iată veştile bune. Te pot ajut eu. Dacă mă ajuţi tu mai întâi.

— Prostii a spus Zach.

— Nu. E adevărul. Dar dacă nu vrei să lucrezi cu domnul Klostermann...

— Dacă îl cunoşti pe domnul Klostermann trebuie să fii în Frăţie. Atunci de ce nu te-am văzut la nici o întâlnire?

Reacher a ridicat din umeri.

— Îmi petrec mult timp pe drumuri.

— Deci sunteţi în Frăţie? Dovedeşte-o.

— Nu am nevoie să dovedesc nimic. Sunt asociatul de afaceri al domnului Klostermann. Tocmai am încheiat o afacere astăzi, de fapt. La el acasă. Am fost acolo de mai multe ori. Acolo te-am văzut. Am auzit ce s-a întâmplat. Doar confirmă-mi câteva lucruri şi te pot pune din nou în cărţi cât ai zice peşte.

— Poţi să-ţi iei afacerile şi să ţi le bagi în fund. Frăţia. Eşti membru? Da sau nu? Pentru că toţi suntem. Arătaţi-i, băieţi.

Ca unul singur, băieţii cu tricouri le-au ridicat. Băieţii cu veste le-au deschis. Iar tipul cu salopetă a desfăcut nasturii tunicii. Toţi aveau acelaşi tatuaj. Pe partea stângă a pieptului. Un vultur pleşuv. Care ţinea săgeţi în ambele gheare, nu doar într-una. Iar în centrul corpului păsării, în locul stelelor şi dungilor, era un scut rotund care conţinea o svastică neagră pe fond roşu.

Imaginea înceţoşată care îi rămăsese în minte lui Reacher de când vorbise cu Wallwork s-a luminat. Florile albe din sufrageria lui Klostermann. Erau edelweiss. Preferatele lui Adolf Hitler. Ceea ce îi spunea ce ascundea Klostermann. Tatăl său sosise din Germania în 1946. Cu cel puţin un tablou valoros pe care să-l folosească drept garanţie pentru a începe o viaţă nouă. Era un criminal de război. Un nazist. Iar Henry continua afacerea familiei.

— Ei bine, asta simplifică lucrurile, a spus Reacher. Credeam că există două variante. Acum văd că e doar una singură.

— Ridică-ţi cămaşa, a spus Zach. Arată-ne-o pe a ta.

Reacher nu s-a mişcat.

Zach şi-a închis vesta şi s-a întors spre amicii săi.

— Trebuie să fie de la Antifa. Domnul Klostermann a spus că vor fi pe urmele noastre. De aceea a avut nevoie de ajutorul nostru.

— Ajutor cu ce? a spus Reacher. Să-i legaţi şireturile? Cred că, dacă aţi lucra împreună, aţi putea să o faceţi. Dacă aţi avea câteva zile la dispoziţie. Şi o cameră întunecată în care să vă întindeţi după aceea.

Cei şase băieţi au făcut un pas înainte ca unul, atraşi de insultă.

— Băieţi, mai încet, a spus Reacher. Nu reuşiţi să folosiţi resursele pe care le aveţi la dispoziţie. Priviţi în jur. Chei masive. Ciocane. Rangă pentru anvelope. Tot felul de lucruri grele şi ascuţite.

Băieţii s-au uitat unul la altul. Erau confuzi. De ce îi ajuta inamicul lor? Apoi frustrarea a pus stăpânire pe ei. Acum că Reacher sugerase să folosească uneltele ca arme, acesta era ultimul lucru pe care îl puteau face. Şi-ar fi pierdut prea mult din imagine.

Reacher s-a uitat la ei. Erau aliniaţi, bubuind de agresivitate. Cuprinşi de furie ideologică. Haita împotriva necredinciosului. El era necredinciosul. Şi aflase ceea ce trebuia să ştie. În orice caz, esenţialul. Avea o maşină. Putea să plece cu maşina. Asta ar fi fost cel mai inteligent lucru de făcut. Dar... naziştii. S-a gândit la mama lui. Un copil în timpul celui de-al doilea război mondial. În Franţa ocupată. Adesea flămândă. Adesea înfrigurată. Uneori în pericol. Nu era momentul să plece.

Cei şase băieţi stăteau în linie la o distanţă de aproximativ un metru unul de altul, la trei metri de Reacher, avansând încet. Era o problemă simplă. Scopul era de a le reduce numărul cât mai repede posibil. Tactica obişnuită a lui Reacher era să-şi ademenească adversarii atunci când era în inferioritate numerică. Să-i facă să vină repede spre el. Aştepta până când se aflau la un metru şi jumătate distanţă, apoi dădea buzna înainte şi străpungea prin centrul liniei, dându-i un cot tipului din dreapta sa în timp ce înainta. Forţa inamicului ar fi fost instantaneu

epuizată. Şi întoarsă. La propriu. Reacher ar fi în spatele lor. Fără să fie văzut. Aşa că ei ar fi trecut peste surpriză şi s-ar fi întors. Numai că Reacher ar fi fost deja întors. S-ar fi aruncat înapoi în direcţia opusă. Cu cotul în sus. Încă mişcându-se. L-ar fi zdrobit pe tipul care fusese în stânga lui, dar acum era în dreapta lui. Dacă Reacher ar fi calculat bine timpul, tipul s-ar fi năpustit direct în calea loviturii, ca un beţiv care se îndreaptă în direcţia greşită pe autostradă. Sincronizarea venea odată cu experienţa. Reacher avea destulă experienţă. Dar, cu această ocazie, avea şi o problemă. Zach se afla în locul din dreapta centrului. Şi nu voia ca Zach să cadă primul. Voia să-l păstreze pentru final.

Reacher a aşteptat şi a privit. Tipul de la capătul din stânga lui încerca să se strecoare pe un arc de cerc larg. Se îndepărta pe diagonală. Având ca scop să se strecoare pe lângă el în timp ce el era ocupat cu ceilalţi. Ceea ce i-a dat o idee lui Reacher. S-a prefăcut că se uită în dreapta lui, ca să-l încurajeze pe tipul care-l flanca. A aşteptat până când linia a ajuns la doi metri distanţă. Un metru jumătate. Apoi a făcut o jumătate de pas spre dreapta. Dar nu a mers până la capăt. Şi-a plantat piciorul şi l-a folosit pentru a se propulsa spre stânga, ţintind spre spaţiul dintre cei doi tipi din capăt. L-a găsit. A ridicat ambele coate în timp ce se mişca. Le-a aruncat în faţă. L-a lovit pe unul dintre ei sub bărbie. Pe celălalt în plină faţă. Amândoi au căzut ca nişte scânduri. Reacher s-a învârtit înapoi în sensul acelor de ceasornic, cu cotul drept în faţă. Lovitura l-a ratat pe următorul tip din rând, dar impulsul a dat forţă pumnul enorm pe care Reacher îl ţintea cu stânga. Pumnul său s-a lovit de partea laterală a capului tipului. Trei la pământ.

Jumătate dintre adversarii săi erau scoşi din joc. Iar ceilalţi nu mai erau cu faţa la el în lateral, unde puteau fi periculoşi. Erau aliniaţi pe un singur rând, ca şi cum ar fi cerut să fie doborâţi unul câte unul. O singură lovitură solidă în faţa primului tip ar fi putut chiar să îi rezolve pe toţi. Mai mult ca sigur, doi dintre ei. Reacher a fost tentat să încerce. Dar exista o problemă. Următorul la rând era Zach, aşa că era nevoie de o abordare diferită. Reacher a fentat o lovitură spre faţa lui Zach, iar când acesta a ridicat garda l-a lovit cu piciorul în genunchi. Zach s-a trântit la pământ şi Reacher l-a lovit din nou, în plexul solar, scoţându-i aerul din corp şi lăsându-l ghemuit la pământ, gâfâind.

Ultimii doi tipi s-au retras şi s-au împrăştiat. Reacher putea vedea practic cum se învârteau rotiţele din capetele lor. Ce tocmai se întâmplase? Ce trebuiau să facă acum? Să fugă? Să lupte? Cum? Folosi răgazul de moment pentru a călca pe mâinile lui Zach, în caz că avea o armă sau o lamă ascunsă, apoi făcu un pas înainte.

— Trebuie să spun asta, chiar dacă o să mă urăsc pentru asta, a spus el. Lupta s-a terminat, băieţi. Aţi pierdut. Ar trebui să plecaţi. Să vă scutiţi de durere.

Băieţii s-au uitat unul la altul. Niciunul nu a vorbit. Apoi s-au îndepărtat mai mult, formând un triunghi, cu Reacher în vârf. Reacher a calculat unghiurile. Evalua geometria. Concluzionând că următoarea formă va fi o linie dreaptă. Cu el în centru. Pentru ca băieţii să se năpustească asupra lui simultan. Să prezinte două ţinte. Două ameninţări. Făcând dificilă apărarea. Dacă permitea să se întâmple asta, era probabil să fie cel puţin lovit. Iar Reacher nu voia să fie lovit. Nu din vanitate. Nu din aversiune faţă de durere. Ci pentru că reducea eficienţa. Reacţia lui normală era să lase o pereche de atacatori să se apropie. Să câştige viteză. Apoi se arunca spre stânga. Acesta s-ar fi retras, de surprindere. Celălalt ar fi făcut un pas înainte, ca un vânător care îşi urmăreşte prada. Apoi Reacher ar inversa. Şi din nou ar inversa, surprinzându-l pe fiecare atacator. Dar de data asta era o problemă. Băieţii se mişcau prea încet. Se târau cu grijă înainte. Planul lui Reacher avea nevoie de ritm. Impuls. Aşa că l-a schimbat. A sărit într-o parte şi l-a apucat pe tipul mai mare de braţul drept. A continuat să se întoarcă, trăgându-l pe tip cu el, apoi a pivotat într-o rotire completă de 360 de grade. Reacher şi-a plantat picioarele şi şi-a folosit greutatea ca un aruncător de ciocan, astfel încât atunci când a parcurs trei sferturi din rotaţie picioarele celuilalt tip erau ridicate de la sol. Iar când s-a învârtit complet, picioarele tipului erau la nivelul taliei. S-au izbit de amicul său ca o dublă lovitură de picior, trimiţându-l la pământ. Reacher şi-a lăsat omul la pământ. A aşteptat o clipă ca să se asigure că se ţine pe picioare. Apoi i-a dat un pumn în faţă. A fost o lovitură masivă, sălbatică, care a aterizat ca un baros, zdrobind tot felul de oase, cartilaje şi dinţi. Celălalt tip încerca să se târască, aşa că Reacher s-a dus după el şi l-a lovit în cap. În mod normal, şi-ar fi folosit piciorul stâng într-o astfel de situaţie, în care tipul era deja la pământ.

Piciorul lui cel mai slab. Dar tipul ăsta era un nazist. Aşa că şi-a folosit dreptul. Şi nu s-a abţinut.

Reacher a traversat până la locul unde Zach se rostogolea şi gemea. L-a apucat de păr, l-a târât până la cea mai apropiată camionetă şi l-a sprijinit de roata acesteia.

— Omule, mi-ai rupt piciorul. Vocea lui Zach era cu o octavă mai înaltă decât înainte. Mi-ai rupt mâinile.

— E posibil, a spus Reacher. Câteva dintre oasele mai mici, oricum. Dar au mai rămas destule. Aşa că întrebarea este: vrei să le rup şi pe acelea? Sau eşti gata să împărtăşeşti nişte informaţii?

— Îţi voi spune tot ce vrei să ştii.

— Evenimentul pe care îl organizează Klostermann. Despre ce este vorba?

— Un fel de miting. Sincer, e o prostie. Mă bucur că am fost dezinvitat. Nici măcar nu are un loc de desfăşurare real. Doar o idee pe jumătate tâmpită de a îndrepta o grămadă de lumini în aer, de parcă ar face ziduri false. E o prostie.

— Nu ştiu. Un micuţ austriac obişnuia să facă asta. Am auzit că era destul de eficient.

— Huh?

— Nu-ţi face griji. Unde va avea loc acest miting?

— Pe un câmp. Un prieten de-al lui are o grămadă. Nu ştiu pe care dintre ele.

— Când?

— Nu până la anul. Pe 20 aprilie. Mai este mult până atunci. Dar a fost foarte hotărât în privinţa datei. Nu ştiu de ce.

— Chiar eşti un cretin, nu-i aşa, Zach?

— Huh?

— Cum faci rost de bilete la miting?

— Este doar pe bază de invitaţie. Doi oameni din fiecare stat, plus o grămadă de localnici.

— Cum decide Klostermann pe cine să invite?

— Nu ştiu. Dar am auzit că în fiecare an va fi din ce în ce mai mare. Prima dată, câte doi din fiecare stat. Apoi patru. Apoi opt. Cam aşa ceva.

— Bine. Şi care va fi rolul tău?

— Securitate. Trebuia să aleg o echipă. Să fiu la datorie tot timpul, în cazul în care Antifa ar fi aflat şi ar fi încercat să ne închidă.

— Am nişte veşti pentru tine, Zach. Oricum vei fi închis. Poţi să te bazezi pe asta. Doar că nu de către Antifa. Cunosc alţi oameni care vor fi bucuroşi să o facă. Oameni care lucrează pentru Unchiul Sam.

Reacher îl lăsă pentru o clipă pe Zach şi se duse să tragă trupurile inconştiente într-o grămadă lângă drum. L-a luat pe Zach şi l-a pus deasupra grămezii, contorsionându-se şi ţipând. A verificat camionetele. Cheia era în fiecare dintre ele, aşa că le-a mutat spre clădire şi le-a parcat cât mai aproape de pereţi. Apoi s-a întors să vorbească cu Zach.

— Ai un telefon?

— Da.

— Înregistrează video?

— Da. De ce? Ce ai de gând să faci?

Reacher a smuls tricoul de pe corpul inert al celui mai apropiat tip.

— Dă-i drumul, a spus el. Începe să filmezi. Pentru că demisionezi oficial din Frăţia ta. De fiecare dată când te gândeşti să te înrolezi, uită-te la film. Şi ţine minte. Data viitoare va fi casa ta. Cu tine în ea. Spune-le prietenilor tăi când se trezesc. Acelaşi lucru este valabil şi pentru ei. Şi pentru toţi ceilalţi pe care îi cunoşti.

Reacher s-a întors la atelier. A băgat tricoul în ţeava de combustibil a maşinii portocalii. L-a împins şi mai mult înăuntru cu o şurubelniţă. A aşteptat să se absoarbă nişte benzină. A aprins-o. Şi a plecat.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Reacher a pus câţiva kilometri în viteză între el şi atelierul în flăcări, apoi a tras pe dreapta şi a format numărul lui Wallwork.

— Nimic de la Fisher, nu-i aşa? a spus Reacher când apelul său a fost preluat.

— Nu încă, a spus Wallwork.

— Şi nici nu va fi.

— Nu-ţi pierde speranţa, Reacher. Au trecut doar câteva ore. Ştii cât de precauţi sunt ruşii.

— Klostermann nu este rus. E un nazist.

— E ceva în neregulă cu linia. A sunat ca şi cum ai fi spus că Klostermann e nazist.

— Aşa am spus. Vorbim despre cea mai bună momeală şi schimbare.

— Explică-mi.

— Tocmai am vorbit cu motociclistul. Se pare că tatăl lui Klostermann a fost un criminal de război. De aceea Klostermann a vrut serverul. Trebuie să fie vreun fel de înregistrare incriminatoare pe el. Şi evenimentul pe care îl organizează? Cu tipii pe care i-a întâlnit azi dimineaţă? Eşti pregătit pentru asta? Pentru că o să faci nişte ştiri serioase când o să-l opreşti. Reconstituie mitingurile de la Nuremberg. Cu propria lui Catedrală a Luminii.

— Dacă glumeşti, Reacher, opreşte-te acum.

— Nu e o glumă.

— Care este rolul motociclistul?

— Klostermann l-a însărcinat cu securitatea. În caz că apare Antifa.

— OK. Deci Klostermann organizează o mică demonstraţie cu violenţă.

— Aşa cred şi eu. Ştii că tipilor ăstora le place violenţa. Mai ales atunci când are un iz de *noi împotriva lor*. Au nevoie de demonii lor.

— Mulţumesc, Reacher. O să pun nişte oameni să se ocupe de asta.

— Motociclistul şi amicii lui nemernici aveau tatuaje pe piept. Vulturi cu svastici. Spuneau că fac parte dintr-o frăţie. Asta ne-ar putea ajuta să dăm de urma celorlalţi. Dar nu e nicio grabă imediată. Mitingul nu e până pe 20 aprilie. Ziua de naştere a lui Hitler.

— Le place simbolismul şi lor.

— *Santinela* este mult mai urgentă acum. Klostermann nu este rus, aşa că ruşii nu au o copie a serverului. Tot vor veni după Rutherford. Şi tot ar putea intra în panică şi să-şi retragă agentul din Oak Ridge.

— Avem serverul, cel puţin.

— Au ajuns capetele luminate la o concluzie?

— Nu.

— Atunci avem nevoie de un nou plan B. Noul lor tip de la Moscova trebuie să ajungă aici în mai puţin de 24 de ore.

— Ştiu. Lasă-mi-l mie. Mă voi gândi la ceva. Şi dacă te loveşte inspiraţia, nu fii timid.

— Nu voi fi. Şi între timp îl voi pune pe Rutherford să încerce să găsească în arhivele oraşului orice ar putea fi jenant pentru Klostermann.

— Asta îmi aminteşte de ceva. Avem un nume pentru mama lui Klostermann. Natalia Matusak. Nu avem prea multe detalii. E posibil să mai fi fost căsătorită o dată. Încă verificăm. Nu că asta ar conta acum.

Sands dormea când Reacher s-a întors la motel. Stătea întinsă pe plapuma de pe patul pe care Reacher nu-l folosise. Reacher îi putea vedea ochii mişcându-se în spatele pleoapelor. Visa. Despre bărci, spera el. S-a strecurat afară şi s-a dus la recepţie să aducă cafea şi rulouri cu scorţişoară. Sands nu s-a trezit când s-a întors în cameră. Dar a făcut-o la un minut după ce el a aşezat o ceaşcă şi o farfurie pe noptieră.

Au mâncat şi au băut şi Reacher a pus-o pe Sands la curent cu ceea ce aflase. I-a fost greu să proceseze asta. Prin prisma fostei slujbe la FBI, era încântată de perspectiva de a sparge o reţea neonazistă. Mai ales una care încerca să recreeze Catedrala Luminii a lui Hitler în zona rurală din Tennessee. Dar era, de asemenea, îngrijorată de implicaţiile pierderii *Santinelei* în favoarea ruşilor. Şi era speriată pentru Rutherford. Şi pentru Fisher. Dezvoltase un fel de legătură cu agentul, chiar dacă nu se cunoscuseră niciodată. În cele din urmă a alunecat din pat şi s-a îndreptat spre uşa de legătură.

— Haide, spuse ea. Nu putem schimba nimic dacă stăm degeaba. Hai să ne apucăm de lucru la server. Să vedem dacă putem găsi arma fumegândă a bătrânului Klostermann.

Rutherford era încă în camera nouăsprezece. Era ghemuit în vârful patului său, sub pătură. Laptopul său era aşezat la celălalt capăt, legat de celelalte echipamente. Sands s-a aşezat cu picioarele încrucişate şi l-a pornit. Nu s-a mişcat. Nu dădea niciun semn că ştia că se afla acolo, nici măcar atunci când a început să apese pe tastatură. Reacher s-a ridicat în picioare şi s-a uitat peste umărul ei. Una câte una, au apărut o serie de imagini. Unele erau uşor interesante. Cele mai multe nu prezentau niciun fel de atracţie. Niciuna nu avea vreo relevanţă pentru tatăl lui Klostermann. Şi niciuna nu dădea vreun indiciu despre spionii ruşi, oricât de lateral ar fi încercat Reacher să se gândească la ceea ce vedea.

— OK, a spus Sands după câteva minute. Încep să-mi fac o idee despre cum au asamblat asta. Scanările au fost făcute într-o oarecare ordine cronologică. Sunt câteva aberaţii în arhivă, unele care au fost clasate greşit sau găsite mai târziu sau mai ştiu eu ce. Şi se cam ramifică în categorii aproximative. Documente de proprietate. Procese-verbale de şedinţă. Genul ăsta de lucruri. Se pare că acoperă perioada corectă. Din 1946 până în 1952, corect? De la sosirea tatălui, până la cumpărarea Spy House.

— Ar trebui să fie suficient, a spus Reacher.

— Voi continua să caut. Totuşi, sunt sute de dosare. Nu te simţi obligat să rămâi. Eu sunt ciudată. Îmi place genul ăsta de lucruri.

Reacher a mai rezistat încă zece minute, apoi şi-a cerut scuze şi s-a întors în camera 18. A făcut un duş lung. Apoi şi-a pus cămaşa şi pantalonii sub saltea şi s-a băgat în pat. A ascultat în gând câteva dintre cântecele sale preferate. A numărat până la trei. Şi nu a căzut imediat în somn. Ceva îl deranja. Şi-a dat seama că era vorba de nenorocitele de flori, Edelweiss. Ceva în amintirea lor încă nu era în regulă.

Reacher a reuşit în cele din urmă să adoarmă. S-a trezit din nou la două şi jumătate dimineaţa. Sau, mai exact, ceva l-a trezit. Ca şi cum ar fi fost apăsat un întrerupător. De la somn profund la complet conştient într-o clipă. Un răspuns instinctiv. Ceva a declanşat un avertisment. Un sunet. L-a auzit din nou. Ceva metalic. Venea dinspre uşă. Spre curte. Nu din camera alăturată. Cineva forţa încuietoarea. Încerca să intre. Reacher a luat una din Berettele capturate de sub pernă şi a mutat-o sub pătură. Apoi s-a întins şi a rămas complet nemişcat.

Uşa s-a deschis doar un sfert. O siluetă subţire a sărit înăuntru. Uşa s-a întors uşor la loc. Doar o singură persoană intrase. Mică. Îmbrăcată în negru. Cu un rucsac tactic.

— Reacher? Era o voce de femeie şi vorbea în şoaptă. Reacher, eşti aici? Te rog, spune că eşti, altfel o să mă simt foarte jenată.

— Fisher? a spus Reacher.

— Slavă Domnului. Telefonul tău de doi bani e greu de localizat. Wallwork nu putea spune cu siguranţă dacă erai aici sau alături.

— Sunt aici. Reacher s-a aşezat şi a aprins lumina de pe noptieră. Ar trebui să fiu. E camera mea. Întrebarea este: ce faci aici?

— Există o problemă. Am ordine noi. Tipul de la Moscova este deja în ţară. El grăbeşte lucrurile. Urmăreşte să pună mâna pe server chiar mai mult decât înainte.

— Nu e o surpriză.

— Nu. Dar poate că asta este. Să urmăreşti serverul înseamnă să te duci după Rutherford. Şi din moment ce niciun rus nu ştie unde este Rutherford, tipul cel nou vrea să-l scoată la iveală. Mergând după mama lui.

Reacher nu a spus nimic.

— Înţelegi care este problema aici, a spus Fisher. Nu putem face nimic pentru a o proteja. Dacă am face-o, ruşii ar şti că există o scurgere de informaţii. Şi în afară de ceea ce ar însemna asta pentru mine personal - adică o moarte lentă şi agonizantă, pe care aş prefera să o evit - şi-ar retrage agentul din Oak Ridge. Nu vom afla niciodată dacă au primit o copie a Santinelei. Ar fi un dezastru general.

— Trebuie să faci ceva, spuse Reacher.

— De aceea mă aflu aici. Presupun că ştii unde se află Rutherford?

— Să zicem că ştiu.

— Bine. Atunci vreau să faci două lucruri. În primul rând, fă-l pe Rutherford să facă o altă copie a serverului. În al doilea rând, să-l aduci la restaurantul din faţa clădirii sale. Am nevoie de el acolo la ora şase dimineaţa, cu serverul, într-o maşină parcată afară. Ai întrebări?

— Reluaţi ideea iniţială de ambuscadă?

— O adaptez. Acum ştiu care este obiectivul. Şi unde va fi. Dar trebuie să scurtez intervalul de timp. Am nevoie să fie gata şi să se

termine, inclusiv aparenta sinucidere a lui Rutherford, înainte de prânz. Asta e ora de sosire a tipului de la Moscova în oraş.

— Nu va funcţiona.

— Trebuie să meargă. Timpul va fi foarte scurt. Şi nu este lipsit de riscuri. Mai ales pentru mine. Trebuie să acţionez împotriva ordinelor. Să încerc să treacă drept iniţiativă, combinată cu dorinţa de a mă răscumpăra în ochii superiorilor mei. Faptul că de data asta voi obţine serverul ar trebui să fie suficient pentru a-mi salva pielea. Ar fi bine să fie. Tot ce trebuie să facă Rutherford este să-şi joace rolul. Va fi bine. Şi e mai bine decât alternativa.

— Nu. Nu este posibil. Rutherford are o migrenă. Nu ar putea copia o listă de cumpărături, darămite un server. Şi nu se poate mişca.

— Nu e amuzant, Reacher. Spune-mi că glumeşti.

— Nu e o glumă.

— Atunci suntem terminaţi. Toată operaţiunea e dată naibii. Nu avem cum să o salvăm.

— Nu te panica. Doamna cea grasă nu cântă încă. Să zicem că am o altă cale de a face copierea.

— Cum?

— Nu contează. Nu există niciun risc de securitate. Asta e tot ce trebuie să ştii.

— Cum voi pune mâna pe copie? Şi cum voi face să pară convingător?

— Ţi-o voi da eu. În locul lui Rutherford.

— Reacher. Ai oprit deja o răpire făcută de mine şi de alte cinci persoane. Nu te-aş putea prinde acum cu cei trei care mi-au mai rămas. Nu ar fi credibil.

— Ai dreptate. Nu puteai să mi-o iei. Dar ai putea să o cumperi.

— Cum ai fi ajuns să o vinzi?

— Uite care e povestea. Totul a început cu jurnalista. Convinge-i pe oamenii tăi că lucram cu ea. Ea mi-a spus despre server. Nu despre ce era pe el. Doar că era valoros. Am venit în oraş să-l iau de la Rutherford pentru că sunt lacom. L-am salvat să nu fie răpit. M-am împrietenit cu el până când i-a scăpat unde era copia. Am furat-o, crezând că o pot vinde la ziar. Numai că ei mi-au înşirat o grămadă de prostii despre spiritul public şi că ar trebui să le-o dau pe gratis. Aşa că am scos-o pe piaţă. Prin intermediul dark web-ului. Pe care tu îl monitorizai pentru că eşti atât de meticuloasă. Am stabilit să ne întâlnim la restaurant, pentru că

am insistat să fie un loc public. La, să zicem, 8:00. Cu patru ore înainte ca tipul cel nou să-şi arate faţa. Tu devii o eroină, iar el este în următorul avion spre Moscova.

— Nu se potriveşte. În afară de faptul că ai zădărnicit ultima tentativă de răpire, ai lăsat doi dintre oamenii mei inconştienţi într-un tomberon şi i-ai atacat pe ceilalţi cu arme chimice improvizate. Nimeni nu va crede că eşti asistentul unui jurnaliste.

— Aşa că va trebui să presari ceva adevăr. Spune că sunt un fost soldat, care acum lucrează ocazional ca gardă de corp. Să zicem că jurnalista m-a angajat să am grijă de ea în Nashville. Unde îi investiga pe mafioţii ăia. Cei de care Klostermann a avertizat-o să stea departe.

— Ar putea funcţiona. Cred că da. S-ar putea să trebuiască să mai înfrumuseţez puţin. Dar e tot ce avem, aşa că hai să încercăm şi să vedem ce se întâmple. Tu lucrează la copierea serverului. Wallwork te va suna la ora 06:00 pentru a-ţi spune daca îi dăm sau nu drumul.

— Sună bine. Ne vedem la restaurant. Sper.

— Şi eu sper la fel. Oh, şi Reacher? Încă un lucru. Înainte de ora 06:00 - încarcă-ţi telefonul.

Fisher plecase, apoi Reacher a stins lumina şi s-a întins la loc. Era supărat pe el însuşi. Tocmai încălcase cea mai elementară regulă a soldatului. Să nu te oferi niciodată voluntar. Ar fi trebuit să ştie mai bine. Dar, pe de altă parte, ce alternativă avea? Ori se ducea el însuşi, ori o lăsa pe mama lui Rutherford în linia de tragere. Nu ştia nimic despre ea. Poate că se putea descurca singură. Poate că era o fostă puşcaşă marină, gata să-l înveţe pe acest tip din Moscova ce se întâmpla cu oricine se lua de fiul ei. Era posibil. Dar nu ştia. Aşa că cel mai sigur lucru era să se ocupe el însuşi de această treabă.

Reacher a reaprins lumina, a coborât din pat şi a intrat în camera nouăsprezece pentru a căuta geanta în care se afla încărcătorul de telefon. A încercat să fie tăcut, dar Sands s-a trezit oricum. A vorbit cu ea despre cele întâmplate şi a fost de acord să se ocupe de copierea serverului. A început imediat. Reacher s-a gândit că, din moment ce el şi Sands erau amândoi treji, ar putea la fel de bine să se îndrepte spre restaurant imediat ce serverul era gata. Apoi s-a răzgândit. Să ajungă acolo înainte de vreme nu ar fi avut rost. Trebuia să meargă până la capăt cu schimbul,

orice s-ar întâmpla. Chiar dacă ruşii ar fi înlocuit întregul personal de servire cu trupe de comando şi ar fi închis toţi clienţii în pivniţă, el tot trebuia să se asigure că ruşii vor pune mâna pe server. Altfel, atenţia lor se va îndrepta din nou spre mama lui Rutherford. Calea pe care o exclusese deja. Şi mai era un alt motiv pentru a face pe prostul. Fisher ştia cine era. Dar restul celulei ei nu ştia. Trebuiau să-l privească ca pe un bodyguard part-time, nu foarte deştept, care urmărea un câştig uşor. Orice indiciu că el era altceva şi întregul castel de cărţi de joc se putea prăbuşi. Aşa că s-a întors în pat. A băgat telefonul în priză. A respirat adânc de trei ori. Şi a adormit din nou.

Reacher a deschis ochii cu treizeci de secunde înainte ca telefonul să sune. Era Wallwork, care sunase, aşa cum fusese stabilit.

— Suntem gata de treabă, a spus el. Fisher i-a convins. Ar trebui să fie floare la ureche. Mai bine decât ambuscada, până la urmă. Mai puţin complicat. Nu e nevoie de sinucidere falsă.

— Bine. Să păstrăm tăcerea radio de acum încolo, cu excepţia situaţiilor de urgenţă. O să te sun când e gata.

Reacher a închis şi şi-a legănat picioarele peste marginea patului chiar în momentul în care Sands a intrat pe uşa de legătură.

— Ce mai face Rusty? a spus Reacher.

— Nicio schimbare, a spus ea. E complet ieşit din ale lui. Dar vestea bună este că copierea a decurs fără probleme. Clona este pe pat, lângă laptopul lui Rusty.

— Mulţumesc, Sarah. Apreciez asta.

— Nu-mi mulţumi mie. Ai grijă. Întoarce-te întreg.

Reacher a făcut o vizită rapidă în clădirea principală a popasului de camioane după ce a plecat de la motel. Voia ceva în care să transporte serverul pentru ultima parte a călătoriei sale, când va fi pe jos. Cel mai bun lucru pe care l-a găsit a fost o geantă uriaşă. Era confecţionată din nailon gros, cu dungi strălucitoare şi mânere galbene fluorescente. Echivalentul expresie de a te ascunde la vedere, s-a gândit Reacher. A luat o ceaşcă din cafeaua extra tare a camionagiilor la ieşire, şi-a continuat drumul spre oraş şi a parcat la patru străzi în spatele locuinţei lui Rutherford.

Reacher şi-a cronometrat mersul astfel încât să ajungă la restaurant la ora 8:02. L-a zărit pe unul dintre ruşi pe stradă, care se prefăcea că se uită în vitrina unui magazin de pe partea cealaltă a aleii. Reacher s-a prefăcut că nu-l observă şi a intrat înăuntru. Patru dintre separeuri erau ocupate. Agentul Fisher se afla în preferatul lui Reacher. Cel de la jumătatea peretelui din dreapta, sub Chevrolet-ul turcoaz. Apoi era cealaltă agentă rusă, evident refăcută după expunerea la clor, singură, citind o revistă. Un bărbat în costum, care mânca o omletă mare cu şuncă. Şi un grup de trei femei. Semănau una cu alta, cu poate 25 de ani între ele. Trei generaţii din aceeaşi familie, se gândi Reacher. Poate că se aflau în oraş pentru o reuniune. Sau la o nuntă.

Reacher a aşteptat ca Fisher să-i facă semn, apoi a luat loc vizavi de ea în separeu.

— Reacher?, a spus ea.

Reacher a dat din cap.

— Dragon Tattoo 99?

— Numele meu de ecran, a spus Fisher. Asta e? A arătat spre geanta lui Reacher.

— Aşa cum am promis, a spus Reacher. Tot ce am nevoie de la tine sunt banii.

— Nicio problemă. Banii sunt în maşina mea. În spate. Vino cu mine. Fisher a început să scoată o bancnotă de zece dolari din poşetă. S-a oprit când era pe un sfert scoasă, asigurându-se să îşi ţine corpul între ea şi rusoaica din separeul alăturat. Trei cuvinte erau tipărite pe margine, cu creion. AMBUSCADĂ. JOACĂ-TE. A scos bancnota până la capăt şi a vrut să o lase pe masă, dar a sfârşit prin a o scăpa în paharul cu apă.

— La naiba! Sunt atât de neîndemânatică astăzi. Dă-mi o secundă. A luat un teanc de şerveţele de la dozatorul de lângă perete, a scos bancnota şi a tamponat-o până când aceasta era aproape uscată. Şi complet lipsită de scrisul de mână.

Fisher l-a condus spre uşa care dădea spre alee. A tras mânerul, apoi s-a dat la o parte pentru a-l lăsa pe Reacher să treacă. O maşină aştepta, la trei metri distanţă. Un Lincoln Town Car negru. Modelul vechi, pătrat. O limuzină casată, s-a gândit Reacher. Sau una furată. Un tip a coborât de pe scaunul pasagerului. Specialistul din Moscova, fără îndoială. A sosit mai devreme. Un bărbat uriaş, înghesuit într-un costum negru cu cravată. Ca o statuie de ceară neterminată. Trebuie să fi avut 1,95 m. Cu

uşurinţă o sută treizeci de kilograme. Capul îi era pătrat, cu unghiuri ascuţite care erau accentuate de lipsa totală a părului. Urechile îi erau mici şi îi ieşeau din craniu ca şi cum ar fi fost lipite după aceea. Nu avea sprâncene. Ochi albaştri strălucitori. Un nas care fusese spart de câteva ori. O gură care se deschidea într-un zâmbet crud, dezvăluind câţiva dinţi maro neuniformi. Braţe uriaşe care atârnau drept în jos de pe umerii săi masivi. Şi coapse care erau mai late decât talia unor oameni.

Partea primitivă a creierului lui Reacher a recepţionat toate indiciile subliminale. Le-a asimilat într-o clipă. Şi a emis un avertisment în schimb. Galben. Nu roşu. Tipul va reprezenta o provocare, şi-a spus. Semnificativă, dar nu insurmontabilă. În mod normal, Reacher ar fi fost liniştit de acest tip de evaluare. Dar nu a fost aşa în ziua aceea. Din cauza unei realităţi din secolul XXI pe care cortexul său străvechi nu era programat să o aprecieze. Aceasta nu era o luptă până la moarte. Era o stratagemă. Şi va funcţiona doar dacă Reacher nu-şi va distruge acoperirea. Ceea ce însemna că nu putea ucide pe nimeni. Sau măcar să rănească grav. Ceea ce a transformat situaţia într-o problemă foarte mare. Mai ales dacă voia să evite să fie omorât el însuşi.

Rusul pe care Reacher îl doborâse a apărut în gura aleii, în stânga lui. Tipul pe care îl aruncase prin geamul Toyota a apărut în dreapta lui. Fisher era în spatele lui. Simţea o altă prezenţă care i se alătura. Cealaltă rusoaică. Iar drept în faţă, tipul din Moscova a făcut un pas spre el. Reacher era înconjurat. Tipul din Moscova a scos din buzunar un breloc de chei şi a apăsat un buton de pe telecomandă. Capacul portbagajului Lincoln-ului s-a ridicat încet până când a ajuns în poziţie verticală. Interiorul portbagajului era strălucitor. Cineva lipise cu bandă adezivă saci de gunoi negri pe fiecare suprafaţă. Tipul a pus brelocul de chei deoparte şi a scos un pistol din buzunarul jachetei. Un SOCOM Mark 23. Dezvoltat din Heckler & Koch USP pentru Comandamentul pentru Operaţiuni Speciale al SUA. Probabil de provenienţă locală, mai degrabă decât adus din Rusia. Un simbol al statutului, în felul său. Apoi, tipul a scos un amortizor şi l-a înşurubat la capătul ţevii. O demonstraţie inutilă, s-a gândit Reacher. Ar fi trebuit să-şi pregătească arma din timp. Apoi Reacher şi-a dat seama că spectacolul nu era pentru el. Era

pentru agenţi. Tipul cel nou îşi lăsa amprenta. Spunea: *Problema pe care n-ai putut s-o rezolvi? E uşor de rezolvat. Se face aşa.*

Ar fi fost o demonstraţie bună dacă nu ar fi fost singura greşeală pe care a făcut-o tipul. Nu l-a obligat pe Reacher să lase geanta jos. Cu serverul în ea. Marele lor premiu. Asta i-a dat lui Reacher opţiuni. Putea să arunce geanta în aer şi să plece pur şi simplu, în timp ce ei se chinuiau să o prindă şi să îi protejeze conţinutul. Putea s-o ţină în faţa pieptului ca pe un scut. Sau să ameninţe că o va sparge dacă nu se retrag şi nu-l lasă să plece. Ar fi putut face oricare dintre aceste lucruri într-o zi normală. Dar nu în acea zi. Pentru că nevoia lui de a duce serverul în siguranţă în mâinile lor era cel puţin la fel de mare ca şi a lor.

Băieţii de pe alee s-au apropiat. Femeile se strângeau mai tare în spatele lui. Tipul de la Moscova i-a făcut semn cu pistolul lui Reacher să facă un pas înainte. Reacher era în criză de opţiuni. Creierul lui parcurgea scenarii ca nişte diapozitive într-o lampă magică. Vedea căi de scăpare. Putea vedea modalităţi de a le da serverul. Dar nu şi o modalitate de a le face pe amândouă. Şi aproape că nu mai avea timp.

Un al doilea set de degete se strânse în jurul mânerelor lucioase ale genţii. Mult mai mici decât cele ale lui Reacher. Fisher trecu pe lângă el şi îi smulse geanta din strânsoare. I-a dat-o tipului de la Moscova. I-a luat arma. Şi a îndreptat-o spre pieptul lui Reacher.

— În portbagaj, amărâtule, a spus ea. Sau mori chiar aici, pe alee.

Reacher nu s-a mişcat. Mintea îi zbura. Îl păcălise de la început? Sau îi salva viaţa? Apoi, partea primitivă a creierului său şi-a revenit. A evaluat indiciile. Şi a dat un verdict. Verde. Nici o ameninţare. Reacher a făcut un pas înainte. Şi s-a oprit. Mai era un alt factor din secolul XXI pe care cortexul său antic nu-l putea lua în considerare. Portbagajul în sine. Lincoln nu era o maşină mică. Portbagajul său era de dimensiuni rezonabile. Dar Reacher nu era. Iar el ura spaţiile închise. Întotdeauna i-au displăcut. O aversiune primară de a fi prins în capcană. Nu putea face nimic în privinţa asta.

Aşa că s-a mutat la dreapta. Pe partea laterală a maşinii. Spre uşa pasagerului. A deschis-o. Şi s-a strecurat înăuntru.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Reacher a petrecut mult timp în locuri în care nu voia să fie. Mai ales în timpul serviciului militar. Locuri care erau prea fierbinţi. Sau prea reci. Unde tot ce mişca voia să-l muşte. Sau unde toţi cei pe care îi întâlnea voiau să-l omoare. Dar în zile alea nu alegea unde să meargă. Urma nişte ordine. Şi cel puţin era plătit.

Reacher nu voia să fie în Lincoln. Nu era plătit. Şi avea de ales. Tipul de la Moscova îi legase încheieturile mâinilor lui Reacher cu cătuşe de plastic înainte de a porni motorul, dar asta nu era nici un fel de obstacol. Ar fi fost cel mai simplu lucru din lume ca Reacher să aştepte până când maşina încetinise la gura aleii. Să deschidă uşa. Să coboare. Şi să se îndepărteze. Ar fi fost mai satisfăcător să-i dea un cot în moalele capului tipului de la Moscova şi apoi să iasă. Dar, având în vedere rolul pe care trebuia să-l joace - un bodyguard part-time, nu foarte deştept - o opţiune mai prudentă ar fi fost să sară afară şi să adauge puţină dramă la prestaţia sa. Să se prefacă panicat. Să alerge în zigzag pe trotuar şi să se arunce în cel mai apropiat magazin, sau să se arunce cu capul înainte în trafic. Reacher ştia că poate face să pară convingător. Nu-şi făcea griji în privinţa asta. S-a aşezat înapoi pe scaun. Maşina a început să se pună în mişcare. Încă câteva secunde. Încă câţiva metri şi jocul ar fi fost câştigat.

Reacher nu era îngrijorat. Nu până când Fisher s-a aplecat înainte şi i-a înfipt vârful amortizorului SOCOM în baza craniului.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse ea.

Mâna lui Fisher păru să se crispeze uşor. Nu suficient cât să îndepărteze arma de pielea lui Reacher. Nimic pe care cealaltă femeie să îl observe de pe cealaltă parte a banchetei din spate. Nimic care să-i atragă atenţia tipului de la Moscova. Dar suficient pentru ca Reacher să simtă variaţia de presiune. Trei lovituri scurte.

O uşoară tresărire.

Sau un *S* în codul Morse.

— Te întrebi dacă ai putea scăpa, spuse ea.

Mâna ei a tresărit din nou. O împingere lungă. Un *T*.

— Ei bine, nu poţi, a spus ea.

O lovitură, şi o împingere. Un *A*.

— Ar fi o greşeală, a spus ea.

O împingere, o lovitură şi încă două împingeri. Un *I*.

— Te-ai putea răni, a spus ea.

Patru lovituri. Un *H*.

— Şi oricum nu e nevoie, a spus ea.

O lovitură. Un *E*.

— Trebuie doar să verificăm dacă serverul este cel adevărat, a spus ea.

O lovitură, o împingere şi încă două lovituri. Un *L*.

— Nu va dura mult. Apoi îţi vom da banii, a spus ea.

O lovitură, două împingeri şi încă o lovitură. Un *P*.

— Şi apoi, şi acesta este adevărul, poţi pleca, a spus ea.

Reacher a pus literele cap la cap. STAI HELP.

— Eu? a spus Reacher. Eu nu plec nicăieri. Nu fără banii mei.

Tipul de la Moscova a condus spre vest timp de opt kilometri, nici prea repede, nici prea încet, iar douăsprezece minute mai târziu a oprit în faţa camerei celei mai îndepărtate de recepţie, la un motel despre care Reacher s-a gândit că trebuie să fie de o vechime similară cu al lui. Avea o pasăre mitică similară pe firmă, luminată cu neon. Acoperiş de lemn asemănător. Aceeaşi selecţie de automate de băuturi. O linie familiară de fereastră şi uşă, fereastră şi uşă, fereastră şi uşă. Doar că acest loc era construit în linie dreaptă, nu în jurul unei curţi. Avea jumătate din numărul de camere. Iar când tipul de la Moscova l-a condus la numărul optsprezece, Reacher a văzut că era deja cineva înăuntru. O femeie, în jur de treizeci de ani. Purta o fustă deschisă la culoare, lungă până la genunchi. Un tricou polo de culoarea piersicii, cu un logo. Părul ei era tuns într-un bob îngrijit. Faţa ei era simplă, dar serioasă. Stătea la o masă mare din lemn, cu un computer portabil. Un fir gros de culoare albastră ducea la un dulap de echipament înalt de un metru şi jumătate, cu margini întărite şi roţi rezistente, aşezat lângă scaunul ei. Ea era un Rusty Rutherford în versiune rusă, şi-a închipuit Reacher. Era acolo pentru a evalua serverul. Şi era deja la locul ei. Reacher a apreciat eficienţa.

Dincolo de femeia de la masă cu computerul ei, Reacher a putut vedea că spaţiul era mult mai mare decât camera lui de motel. Era mai degrabă un apartament. Existau uşi care dădeau spre o pereche de dormitoare. O bucătărie mică. Şi o zonă de şedere cu o canapea şi un televizor. Tipul de la Moscova l-a împins pe Reacher câţiva metri mai în faţă. Cealaltă femeie din echipaj i-a urmat înăuntru şi a continuat în unul dintre dormitoare. Fisher a intrat

ultima. A pus pe masă geanta vărgată care conţinea serverul şi a tras un alt scaun. Apoi l-a luat pe Reacher de braţ şi l-a ghidat spre el.

— Ia loc, a spus ea. Şi fii atent. Să nu-l spargi.

Reacher s-a aşezat şi Fisher a luat o bucată de cordelină din buzunarul de la coapsă de pe partea laterală a pantalonilor ei. Era albastră cu pete roşii. Şi îngustă. Diametrul ei nu era cu mult mai mare decât un şiret de ghete normal. Dar Reacher ştia că dimensiunea era înşelătoare. Ar fi fost suficient de puternic pentru a suporta greutatea unei persoane obişnuite, în caz de urgenţă. N-ar fi avut nici o şansă să o rupă. Fisher l-a folosit pentru a lega glezna dreaptă a lui Reacher de piciorul scaunului. A legat-o strâns. Nu avea porţiune largă. Nici un spaţiu de manevră pentru a se elibera. Nu avea cum să se desfacă. Fisher a scos o altă bucată de cordelină şi a legat glezna stângă a lui Reacher.

Apoi l-a apucat de degetul mic de la mâna dreaptă. L-a tras în lateral, cât de mult a putut. A scos un cuţit pliant din buzunar. Şi i-a întins lama.

— Voi tăia această bandă, a spus ea, glisând lama cuţitului între încheieturile lui Reacher şi plastic. Dacă faci vreo prostie, îţi rup degetul.

— Am făcut deja o prostie, a spus Reacher. Am venit aici cu tine.

Fisher i-a eliberat încheieturile mâinilor şi le-a legat una câte una, jos, de picioarele spătarului scaunului. Când a terminat, s-a dat la o parte. Tipul din Moscova i-a luat locul. A verificat nodurile. Pe fiecare în parte. Cu grijă. Şi când a fost mulţumit, s-a întors spre femeia de la masă. Serverul era aliniat lângă laptopul ei, iar o altă pereche de cabluri şerpuiau din spatele acestuia şi intrau în cabinetul portabil.

— Cum este?, a spus el.

Femeia a dat din cap.

— Este autentică. Fără îndoială.

— Bun. Sună-mă imediat ce găseşti documentul. Sau când eşti sigură că nu este acolo. Apoi s-a întors spre Fisher. Iar tu - urmăreşte-l pe domnul Reacher. Cu atenţie. El şi cu mine va trebui să avem o conversaţie. Oricare ar fi rezultatul.

Fisher a aşteptat ca uşa să se închidă în spatele tipului de la Moscova, apoi s-a aşezat lângă femeie la masă. Reacher putea vedea ecranul laptopului între capetele lor. Era ca atunci când

Sands cercetase serverul original de la motelul lor. O succesiune de imagini, probabil documente şi înregistrări de diferite tipuri. Reacher putea vedea pe unele pergamente şi sigilii cu aspect oficial, dar altele păreau mai degrabă scrisori şi note scrise de mână. Cele mai multe dintre cuvinte erau imposibil de desluşit. Erau prea mici. Prea păianjenate şi complicate. Iar el era prea departe. Deşi se îndoia că ar fi fost mai interesante dacă ar fi fost lizibile. Pentru el, cel puţin. Ruşii aveau în mod clar un alt motiv pentru a le citi. Nu voiau doar să confirme că serverul era autentic. Voiau să ştie dacă detaliile incriminatoare erau acolo. Dacă nu era, erau liberi şi curaţi. Nu ar fi existat nimic care ar fi putut ajuta FBI-ul să îl expună pe spion. Şi nu le-ar mai fi fost de folos Reacher. Dacă era acolo, totuşi, asta ar fi fost o altă poveste. Ar fi fost o şansă pentru Fisher de a salva *Santinela*. Şi atunci ar intra în joc problema cópiilor. Adică, dacă Reacher a păstrat vreuna. Care era probabil motivul pentru care tipul de la Moscova şi-a schimbat planul. De ce a vrut să-l aducă pe Reacher la motel. Asta, şi dorinţa lui de a-şi impune autoritatea asupra echipei. Niciuna dintre ele nu era o propunere atractivă, din punctul de vedere al lui Reacher.

Fisher întreţinea constant conversaţia. Vorbea despre emisiuni TV. De filme. Bârfe despre celebrităţi. Încerca să creeze o legătură cu femeia informatician, a presupus Reacher. Să pară prietenoasă. Nu ameninţătoare. Nu era genul de persoană care avea nevoie să fie ţinută în beznă. Nu genul care ar fura un secret vital. Femeia nu-i dădu atenţie. Era prea concentrată pe ecran şi pe mouse. Intrase într-un ritm constant. A dat clic pe o intrare dintr-o listă. S-a deschis o imagine. A studiat-o pentru aproximativ o secundă, apoi a închis-o. A făcut clic pe următoarea intrare. A studiat imaginea timp de o secundă. A închis-o. A făcut clic. A studiat. A închis. În continuare. Iar şi iar. Toată treaba asta l-a făcut pe Reacher să fie în acelaşi timp tensionat şi plictisit.

Cealaltă femeie a apărut în uşa dormitorului ei. A luat o sticlă de apă din frigider, a trecut la masă, a privit imaginile pâlpâind pe ecran câteva minute, apoi s-a întors în camera ei. Femeia cu calculatorul a continuat să funcţioneze ca un robot. Click. Studiu. Închide. Click. Studiu. Închide. A continuat încă zece minute. Mai mult de cinci sute de documente. Fisher încă mai stătea de vorbă. Apoi, tiparul femeii s-a schimbat. A ţinut o imagine deschisă timp

de trei secunde. Apoi a mai verificat încă cinci, revenind la un interval de o secundă pentru fiecare.

— E timpul pentru o pauză la baie. Femeia informatician a închis laptopul, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre al doilea dormitor. Mă întorc într-un minut.

Fisher şi-a sprijinit capul pe masă şi părea pentru toată lumea că e pe cale să adoarmă. Dar în momentul în care uşa dormitorului s-a închis, s-a ridicat din nou în picioare, complet alertă. A deschis laptopul. Pe ecran a apărut o imagine. O biserică, plină de culori strălucitoare şi cupole răsucite în formă de ceapă. Era în mod clar rusă. Reacher a recunoscut-o. Biserica Mântuitorului de pe Sângele Vărsat. În Sankt Petersburg. Reacher vizitase oraşul într-o călătorie după căderea Uniunii Sovietice. Şi-a amintit-o pentru că a fost prima biserică importantă care a fost proiectată de la început pentru a folosi lumină electrică.

O casetă a apărut în centrul ecranului. Era un rând de caractere chirilice într-o bară în partea de sus. Reacher a presupus că se cerea o parolă. Fisher a tastat ceva. Reacher nu a putut spune ce, pentru că fiecare tastă era reprezentată de un asterisc. Dar orice ar fi introdus, a funcţionat. Biserica a făcut loc listei de fişiere.

Fisher a folosit mouse-ul pentru a selecta intrarea de cinci locuri deasupra celei care era evidenţiată. A apărut o imagine. Fisher a scos din buzunar un mic telefon mobil pliabil. L-a deschis şi a făcut două fotografii ale ecranului. A închis telefonul. A închis imaginea. A deschis intrarea care fusese evidenţiată. A închis-o. A închis calculatorul. Apoi a făcut un pas spre Reacher. A împins telefonul în buzunarul lui, apoi cheia de la maşină şi s-a aplecat aproape de urechea lui.

— L-am găsit, a şoptit ea. A existat un al treilea frate. Trebuie să duci poza la Wallwork. Aşteaptă până se întoarce tehnicianul. Eliberează-te. Ar trebui să fie uşor; am scos majoritatea şuruburilor. Va trebui să ne dobori pe amândouă. Eu prima, ca să vadă. Şi Sonya, dacă iese. Maşina e parcată în faţă. Chevy Malibu. Alb.

Fisher îl apucă repede pe Reacher de umăr şi se grăbi să se întoarcă la masă. Şi-a odihnit capul pe suprafaţă. Tehnicianul s-a întors din dormitor. S-a aşezat. A deschis laptopul. A introdus parola. Şi şi-a reluat rutina. Deschis. Studiu. Închide. Deschide. Studiu. Închide. Reacher i-a acordat două minute. Mai mult de o

sută de documente în plus. Apoi s-a aplecat în faţă, ridicând picioarele scaunului şi pivotând pe vârfurile picioarelor. S-a trântit la loc. Scaunul s-a dezintegrat. Reacher a ajuns pe podea, înconjurat de fragmente de lemn. Unele erau zdrobite şi sfărâmate. Altele erau practic intacte. Secţiunile drepte ale picioarelor erau încă ataşate de încheieturile mâinilor şi gleznele lui prin cordelină. Le-a ignorat şi a pornit spre uşă.

Fisher i-a blocat calea. SOCOM-ul se afla în mâna ei. Amortizorul era încă ataşat.

— Opreşte-te. Mâinile la ceafă. Chiar acum.

Reacher a aruncat o privire către tehnician. Era încă aşezată, încremenită, nu părea să aibă armă. S-a uitat la uşa dormitorului. Era încă închisă. Asta simplifica geometria. A lovit arma din mâna lui Fisher cu piciorul, apoi s-a mutat cu o jumătate de pas spre dreapta, astfel încât corpul său să se afle în linie dreaptă între cele două femei. În acest fel, tehnicianul putea să-l vadă cum îşi trăgea braţul înapoi. Se pregătea să dea un pumn. Să-şi lanseze pumnul spre Fisher. Dar nu a putut vedea ce fel de conexiune făcea. Tot ce a văzut a fost Fisher prăbuşindu-se într-o parte, lovindu-se de podea şi zăcând acolo complet inertă.

Reacher a verificat uşa dormitorului. Era încă închisă. S-a uitat la tehnician. Pregătirea ei îşi făcuse în sfârşit efectul. Se zbătea după geantă. Încerca să-şi scoată Glock-ul. Reacher a făcut un pas şi a lovit-o în partea laterală a capului, cu mâna stângă. Nu prea tare. Suficient cât să îi stingă lumina. Dar nu pentru a-i provoca o amnezie de durată.

Reacher a recuperat SOCOM-ul de pe podea. S-a uitat la uşa dormitorului. Mânerul se rotea. Începea să se deschidă. Botul unui Glock a apărut în deschizătură. Ţinut cu două mâini. Se mişca încet înainte. Femeia era în mod clar precaută. Ceea ce era un noroc. Se ţinea în afara pericolului când Reacher a tras două focuri rapide în cadrul uşii. Ea s-a ascuns înapoi în cameră şi a trântit uşa. Reacher s-a îndreptat spre ieşire. Împuşcăturile nu făcuseră un zgomot excesiv, mulţumită amortizorului. Ca şi cum cineva ar fi lovit o masă cu un ziar rulat. Dar era posibil ca sunetul să se fi transmis în camera alăturată. Poate că era ocupată de alţi membri ai echipajului rus. Poate de civili. Oricum ar fi fost, Reacher s-a gândit că şarada durase destul de mult. S-a dus afară. A identificat maşina. S-a urcat în ea. A pornit motorul. A băgat în viteză. Şi a apăsat pedala de acceleraţie până la podea.

Reacher a condus cu viteză preţ de 800 de metri, apoi a tras pe marginea drumului. A strecurat SOCOM-ul sub scaun şi a scos telefonul pe care i-l dăduse Fisher. Trebuia să caute fotografiile pe care le făcuse şi apoi să le trimită la Wallwork. A apăsat butonul de meniu. Apoi a închis telefonul.

Ceva îl deranja. Ceva nu era în regulă cu situaţia. A pus telefonul înapoi în buzunar. A ieşit înapoi pe şosea. Şi a continuat, cât de repede a îndrăznit, până la motelul din staţia de camioane unde îi lăsase pe Sands şi Rutherford.

În acelaşi timp în care Reacher se apropia de staţia de camioane, telefonul securizat al lui Speranski începuse să sune.

— Momeala a fost muşcată, spuse vocea de la capătul firului.

Speranski a zâmbit pentru sine.

— Cât de repede o vor aduce?

— Am spus că momeala a fost muşcată. Nu a fost înghiţită. I-a dat telefonul vagabondului. A plecat cu el. Dar nu a trimis mesajul.

— De ce nu?

— Nu ştiu. Poate că aşteaptă mai mulţi bani. Poate că nu ştie cum să folosească telefonul. Poate că s-a speriat. O să aflăm noi. Şi îl monitorizăm non-stop. În momentul în care o trimite, veţi şti.

Reacher a parcat Chevy-ul în faţa camerei optsprezece şi s-a grăbit să intre. Sands era acolo. Stătea în picioare la capătul celui de-al doilea pat. Cu ochii mari. Picioarele depărtate la lăţimea umerilor. Braţele drepte. Îşi ţinea Colt-ul în ambele mâini. O poziţie clasică de trăgător. Isoscelul. Numită aşa pentru forma de triunghi formată de spate şi braţe.

O poziţie bună pentru precizie. Ceea ce ar fi putut fi o problemă pentru Reacher, având în vedere că Sands îl ţintea direct în piept.

— Reacher! Sands a coborât arma şi s-a repezit spre el. Unde ai fost? Am fost foarte îngrijorată. Te-am tot sunat şi nu răspundeai.

— E o poveste lungă, a spus Reacher. Evoluţii majore. O să-ţi explic totul, dar acum am nevoie de ajutorul tău. A scos telefonul lui Fisher din buzunar. E o poză aici. A unui document. De pe serverul pe care l-am dat ruşilor. Fisher crede că este cel cu identitatea spionului. Vrea să i-l trimit lui Wallwork.

— Asta e uşor. Dă-mi telefonul. O voi face acum.

— Nu. Cred că e ceva în neregulă. Cred că lui Fisher i s-a întins o cursă.

— De ce?

— Din câteva motive. Începând cu florile. Florile lui Klostermann, edelweiss. Nu erau acolo când eu şi Rusty ne-am dus la el acasă. Dar au fost a doua zi. Când s-a întâlnit cu naziştii. Pare o mică coincidenţă.

— Nu neapărat. Ar putea fi o mulţime de motive pentru a nu avea flori în fiecare zi.

— Mai sunt şi banii. De ce să plăteşti cincisprezece mii de dolari pentru server când Klostermann putea să aştepte o săptămână până când răscumpărarea era plătită şi arhiva digitală se deschidea din nou? Asta ar face o persoană normală. Şi de ce să-o plătească pe Toni Garza pentru a căuta serverul în momentul în care a avut loc atacul *ransomware*? E ca şi cum ar fi ştiut că arhiva nu va fi deblocată.

— Nu va fi deblocată, conform agentului Fisher.

— Asta e şi ideea mea. Cum putea Klostermann să ştie asta? Doar ruşii ştiu, pentru că ei sunt în spatele atacului.

— Dar Klostermann face parte din grupul nazist. Tu i-ai întâlnit. Le-ai văzut tatuajele. Organizează un miting. Totul e adevărat.

— Grupul e adevărat. Mitingul e pe bune. Asta nu înseamnă că şi Klostermann este. Naziştii ăia cred că e unul dintre ei. Dar asta nu dovedeşte nimic. Nu erau persoanele cu cele mai ascuţite minţi. Klostermann ar putea fi cu uşurinţă un rus. Discordie şi dezbinare. Esenţa strategiei lor. Să stimuleze grupurile rivale şi să le aţâţe unele împotriva altora. Să genereze violenţă şi ură.

— Dar dacă Klostermann este rus, de ce nu a fost retrasă echipa lui Fisher când a primit serverul?

— Iată explicaţia care ne e favorabilă. Nu m-au crezut când le-am spus că este originalul. Aşteptau să vadă dacă mai apar şi alte copii. Ca să le poată şterge pe toate.

— Asta are sens. Şi care este varianta nefavorabilă?

— Pe scurt, am ajuns la motelul ruşilor după ce am fost la restaurant. Aveau acolo un expert în calculatoare, gata de treabă. S-a orientat imediat spre acest fişier. Deşi băieţii de la FBI nu l-au găsit în cât timp? Aproape 48 de ore.

— Ea ştia ce caută. Băieţii de la FBI nu ştiau.

— Poate. Dar acest expert, practic i-a făcut semn lui Fisher că l-a găsit. Apoi a ieşit din cameră, făcând foarte uşoară obţinerea unei copii. Iar în ceea ce priveşte evadarea mea, am ieşit pur şi simplu de acolo. Deci, iată ce mă îngrijorează. Au lăsat echipa ei pe teren special pentru ca Fisher să vadă documentul.

— L-au plantat? De ce?

— Ca să inducă FBI-ul în eroare. Ca să-şi protejeze agentul prin crearea unui al doilea agent care să ia vina asupra lui.

— Ştii ce înseamnă asta. Ei ştiu că Fisher e o cârtiţă. Se joacă cu ea. Reacher, FBI-ul trebuie să o scoată de acolo.

— Dacă am dreptate, da. Dar trebuie să fim siguri. Putem să vedem dacă documentul găsit de Fisher este pe serverul nostru? Dacă nu este, ştim că este un fals. Şi dacă este, putem să le comparăm pe amândouă.

— Teoretic. Dar sunt mii de documente. Ar putea dura săptămâni întregi să-l găsim. Avem nevoie de ceva pentru a restrânge căutarea.

—Cum ar fi?

— Un nume de fişier ar fi grozav.

— De unde am putea face rost de el?

— Ar fi într-o bară, în partea de sus a imaginii, probabil. Ca un titlu. Poftim - dă-mi telefonul. Sands s-a uitat la ecran, apoi a clătinat din cap. Imaginea este prea mică. Iar telefonul este prea simplu pentru a avea e-mail. O să trimit imaginea pe telefon, apoi o trimit pe computer.

Sands a apăsat câteva taste pe telefonul lui Fisher, apoi alte câteva taste pe propriul ei telefon, apoi trecură prin uşa de legătură spre camera nouăsprezece. L-au găsit pe Rutherford în picioare lângă patul său. Părea palid. Părul lui era un dezastru. Dar era în poziţie verticală, iar asta trebuia să conteze ca un progres.

— Ce se întâmplă?, a spus el.

Reacher l-a pus la curent pe Rutherford în timp ce Sands a pornit laptopul şi a recuperat e-mailul pe care şi-l trimisese singură. Ecranul s-a umplut cu imaginea unui document afişat pe ecranul unui alt computer. Imaginea era puţin neclară, dar părea că hârtia fusese iniţial de un verde foarte palid. Cu un fel de filigran mare în centru. O bordură cu o cheie grecească neagră în jurul marginii. Rubricile oficiale, rubricile şi casetele şi

instrucţiunile erau, de asemenea, tipărite în negru. La fel şi o ştampilă pe care scria DRAFT.

Apoi, în 1949, cineva a completat secţiunile necesare de mână, cu cerneală albastră regală, în cursivitate fluidă. A fost indicată adresa, care era cunoscută. Şi numele celor trei proprietari. Artur Klich şi Kamil Klich, fraţii spioni. Şi Krystian Klich, care trebuie să fi fost al treilea frate. A cărui identitate fusese ţinută secretă. Despre care Fisher credea că era legătura cu spionul de la Oak Ridge.

— Uite, uite, a spus Sands. A arătat spre o fâşie de text alb în centrul unei benzi albastre din partea de sus a imaginii. Scan00001968.jpg. De asta avem nevoie. Ea a tastat pe tastatură şi a făcut clic pe mousepad şi a introdus numele fişierului într-o casetă care a apărut. A apăsat tasta Enter şi, o secundă mai târziu, ecranul s-a umplut cu o versiune mai clară a aceluiaşi formular.

— Aşteaptă, a spus Sands. Ea a arătat spre secţiunea din formular care enumera proprietarii. Părea să fie acelaşi scris de mână. Avea aceeaşi culoare de cerneală. De asemenea, erau trecute trei nume. Artur Klich. Kamil Klich. Şi Natalia Matusak. Nu este acelaşi lucru. Şi cine este Natalia Matusak?

— Natalia Matusak este mama lui Henry Klostermann, a spus Reacher. Heinrich Klostermann a fost cel de-al doilea soţ al ei. Un cent contra un dolar că numele ei original era Klich. Al treilea agent nu era un alt frate. Era ea. Sora lui Artur şi a lui Kamil.

— Acest document era o ciornă, spuse Sands. L-au distrus pentru a păstra secretă existenţa Nataliei. Sau au crezut că au făcut-o. Dar aceasta este versiunea originală. Cea pe care a văzut-o Fisher a fost modificată.

— Cum au putut face asta? a spus Rutherford. Serverul nu ţi-a scăpat din ochi. Decât atunci când era în portbagaj

— Probabil că au obţinut o copie a documentului de pe serverul pe care i l-am vândut lui Klostermann. Asta le-ar fi dat destul timp să îl falsifice. Expertul lor l-a încărcat în timp ce Fisher mă lega. Apoi s-a asigurat că Fisher îl vede, ştiind că îl va transmite la FBI. Care, în felul ăsta nu şi-ar fi dat seama de legătura cu Klostermann. Şi ar fi ajuns la o concluzie greşită despre identitatea spionului de la Oak Ridge.

— Cum i-ar fi ajutat asta? Dacă al treilea frate este inventat, nu poate exista o pistă care să ducă la cineva.

—Ba da, sigur că da. Ruşii au plănuit asta. Va exista o pistă perfectă. Suficient de complexă pentru a părea reală. Nu atât de complicată încât un agent obişnuit să nu o poată urmări. Va duce la un ţap ispăşitor. Cineva care stă în Knoxville chiar acum. Probabil cu un exemplar din *Santinela* ascuns în pantof. Aşteptând să fugă. Şi să fie prins. Şi să mărturisească.

— De ce ar face cineva aşa ceva?

— Ar putea crede că face un sacrificiu nobil pentru o cauză nobilă. Sau pentru a obţine un salariu mare pentru familia lor de acasă. Sau pentru a nu ajunge în gulag. Cine ştie?

— Dar dacă dovezile sunt false, cum îşi poate da seama FBI-ul care este identitatea corectă? a spus Rutherford. Se întorc la punctul de plecare.

— Nu-i adevărat, a spus Reacher. Pot începe cu Klostermann. A menţionat că are un fiu. S-ar putea să aibă nepoţi până acum. Nu s-a urmărit niciodată acest aspect, pentru că nimeni nu ştia că mama lui era spioană.

— Are sens, a spus Sands. Biroul a vrut serverul pentru că ruşii ştiau că acesta ar putea dezvălui identitatea spionului. Legătura din acel document este cu Klostermann. Deci Klostermann trebuie să aibă legătură cu spionul.

— Nu folosind numele Klostermann, evident, a spus Reacher. Altfel, cineva ar fi observat. Poate Matusak, din moment ce ăsta e numele pe care încercau să-l ascundă.

— Bine, a spus Rutherford. Înţeleg asta. Dar încearcă să vezi imaginea de ansamblu. Jurnalista a găsit documentul în arhive. Documentul arăta că exista o ramură în plus în arborele genealogic al fraţilor spioni. Ruşii nu voiau ca nimeni să ştie despre asta, pentru că ar fi dus la Klostermann. Şi la fiul său. Şi poate la nepoţi. Aşa că au distrus arhiva fizică. Au corupt-o pe cea digitală. Şi au pus mâna pe server. Jokerul. De ce să nu-l lăsăm aşa? Toate urmele lor au fost acoperite. De ce să-i înscenezi agentului Fisher această identitate falsă?

— FBI-ul ştia că ruşii aveau un spion la Oak Ridge, a spus Reacher. Dacă ruşii ar fi distrus înregistrările şi ar fi lăsat lucrurile aşa, FBI-ul ar fi continuat să cerceteze. Poate ar fi găsit un alt indiciu. Dacă planul ruşilor ar fi funcţionat, FBI-ul ar fi crezut că au prins spionul. Şi s-ar fi oprit din săpat. Nu e nevoie să cauţi ceva ce ai deja.

Speranski se plimba prin sufragerie când telefonul securizat a sunat din nou.

— Momeala a fost înghiţită, spuse vocea de la capătul firului. Mesajul a fost trimis. Dar nu la Birou. La un fost agent care acum este expert în securitate cibernetică. Americanii trebuie să creadă că este autentic.

— Deci, Natasha?

— A făcut ce era necesar să facă. Centrul spune că poţi face cu ea ce doreşti.

Reacher îi lăsă pe Sands şi Rutherford să se uite prin alte înregistrări aleatorii de pe server şi se duse alături să-l sune pe Wallwork. I-a spus că acoperirea lui Fisher fusese descoperită. Şi despre cele două posibile piste spre Oak Ridge. Una probabil falsă. Una probabil reală.

Wallwork nu era prea îngrijorat de această diferenţă.

— Îi vom găsi pe amândoi, a spus el. "Chiar dacă unul dintre ei este doar o momeală. Şi îi vom prinde pe amândoi. Apoi o scoatem pe Fisher. Asigură-te că e în siguranţă.

— Nu, Wallwork, a spus Reacher. Trebuie să o scoţi chiar acum.

— Nu putem face asta. Dacă Fisher dispare imediat după ce a văzut înregistrările de pe server, ruşii vor fi suspicioşi. Îşi vor retrage agentul din Oak Ridge. Nu vom şti niciodată dacă *Santinela* este compromisă. Ceea ce trebuie să facem este să coordonăm extragerea ei în acelaşi timp cu arestările.

— Te înşeli. Încă priveşti misiunea din poziţia ta iniţială - că identitatea lui Fisher era necunoscută ruşilor. Dar ei ştiu despre ea. O folosesc ca pe un canal de dezinformare. Aşa că nu o vor lăsa în viaţă până când ţapul lor ispăşitor nu va fi arestat. În acest moment, Fisher crede că ceea ce a trimis este autentic. S-a concentrat asupra găsirii lui timp de luni de zile, aşa că atunci când i s-a pus în faţă, a muşcat. A fost un reflex. Dar când a trecut emoţia momentului? Şi toate coincidenţele se clarifică în mintea ei? Nu vor risca aşa ceva. O vor ucide imediat ce vor fi siguri că ai primit informaţiile. Cu alte cuvinte, acum. Aşa că trebuie să acţionezi. Imediat.

Wallwork nu a răspuns imediat. Reacher îl auzea jucându-se cu un pix. Şi l-a imaginat pe tip. Piesele se aşezau la locul lor în capul lui. Lui nu-i plăcea imaginea care se crease.

— OK, a spus Wallwork după încă un minut. Probabil că ai dreptate. Avem o fereastră mică. Dar suntem norocoşi, într-un fel. Aşa cum au decurs lucrurile, cu ea dându-ţi telefonul.

— Cum adică norocoşi?, a spus Reacher.

— Cred că ai dreptate că o vor omorî imediat ce vor şti că au fost trimise informaţiile. Dar cum vor şti că au fost trimise? Monitorizându-i telefonul.

— Fisher nu ar folosi un telefon ascultat de ruşi.

— Bineînţeles că nu. Şi-a procurat unul curat, special pentru acest scop. Dar l-au clonat. Asta aş face eu, în locul lor. E uşor şi îi va anunţa de momentul în care un mesaj este trimis. Sau când se dă un telefon. Dar noi nu avem această problemă. Nu mi-ai trimis poza şi m-ai sunat de pe propriul tău telefon.

— Dar un mesaj a fost trimis de pe telefonul ei. Chiar acum.

— De ce? Către cine?

— Aveam nevoie de un nume de fişier pentru a urmări documentul original. Pentru a compara. Imaginea era prea mică pentru a fi citită pe telefon. Trebuia să o vedem pe calculator.

A mai urmat o pauză. Reacher l-a auzit pe Wallwork jucându-se din nou cu pixul. Apoi s-a auzit un zgomot de sticlă spartă.

— Ei bine, felicitări, Reacher, a spus Wallwork. Tocmai ai ucis-o pe Margaret Fisher.

Sands l-a dus pe Reacher la motelul ruşilor. Wallwork îl avertizase să nu se ducă. A promis că va trimite el însuşi cavaleria. Dar apoi a menţionat procedurile. Nivelurile de clasificare. Protocoale de autorizare. Reacher ştia la ce se referă astfel de cuvinte. Întârzieri. Aşa că s-a gândit că era o şansă mică, dar dacă Fisher era încă acolo, şi încă în viaţă, poate că putea face ceva mai direct. Ceva care să nu implice mandate. Sau semnături. Sau permisiuni de orice fel.

Toate maşinile plecaseră din secţiunea îndepărtată a clădirii. Când au trecut pe lângă ele, au putut vedea că draperiile din camera optsprezece erau trase. Nu se vedea nimeni. Aşa că Sands a oprit Chevy-ul chiar lângă uşa recepţiei şi a intrat înăuntru cu Reacher. S-au dus direct la ghişeu. În spatele lui stătea un tip, de vreo treizeci de ani, cu o şapcă de baseball simplă şi o cămaşă gri cu bordură roşie şi numele Chuck brodat într-un oval pe piept.

Sands şi-a scos portofelul negru şi uzat.

— Agenţi federali, a spus ea. Îi căutăm pe cei care stau în camera optsprezece. Sunt aici?

— Au fost, a spus Chuck. Acelaşi grup avea şi camerele cincisprezece, şaisprezece şi şaptesprezece. Cele patru camere până la capăt. Oricum, acum au plecat. Au plecat acum câteva minute.

— Au spus unde se duc?

— Nu, doamnă. Şi unul dintre ei nu părea să se simtă bine. Una dintre femei. Cred că era bolnavă. Sau beată.

Fisher, se gândi Reacher. Drogată ca să fie mai uşor de manipulat.

— Bine, a spus Sands. Nu contează. Va trebui să vedem interiorul camerelor.

— Nicio problemă. Chuck a luat patru chei de pe un panou de pe perete şi le-a pus pe tejghea. Aduceţi-le înapoi când terminaţi.

Au început cu optsprezece, căci acolo fusese camera lui Fisher. Apoi au trecut la celelalte. Camerele erau imaculate. Reacher se cazase în locuri care nu erau la fel de curate. Chiar şi găurile de glonţ pe care le făcuse în cadrul uşii dormitorului fuseseră acoperite cu chit. Nu existau gunoaie. Nimic de orice fel nu fusese lăsat în urmă. Nu din greşeală. Nici ascuns de Fisher. Reacher s-a uitat sub saltele şi printre prosoapele împăturite şi în interiorul rolelor de hârtie igienică şi în dulapuri, sertare şi dulapuri. A căutat peste tot unde auzise vreodată să se găsească ceva în toţi anii lui de poliţie militară.

A dat drumul până şi la apă caldă în chiuvetele din băi, în caz că Fisher ar fi lăsat vreun mesaj pe vreuna dintre oglinzi. Nu a găsit nici măcar un fir de păr.

— Nada, a spus Sands când au terminat, după cincisprezece minute. Şi acum?

— Sună-l înapoi pe Wallwork, a spus Reacher. Vezi dacă are ceva nou.

S-au strecurat la recepţie ca să lase cheile de la cameră în drum spre maşină, iar Chuck le-a făcut semn să se apropie.

— Mă gândeam, doamnă, a spus el. Nu ştiu unde s-au dus oamenii aceia. Dar ştiu ce s-au dus să facă. V-ar ajuta cu ceva?

— S-ar putea, a spus Sands. Despre ce este vorba?

— S-au dus să joace golf.

Sands şi-a încrucişat braţele.

— La golf? Eşti sigur?

— Destul de sigur. I-am auzit pe doi dintre ei vorbind. Vorbeau în rusă. Ştiu câte ceva, pentru că bunicii mei erau din Sankt Petersburg. Oricum, una dintre persoane a folosit cuvântul бункерный. Înseamnă buncăr. Şi unde sunt buncăre? Pe terenurile de golf. Sunt câteva pe aici. Al doilea tip a spus ceva despre faptul că este acolo dintotdeauna, deci trebuie să fie un buncăr vechi.

— Golf? a spus Reacher, când s-au întors în maşină. Ce idiot.

— S-a înşelat în privinţa golfului, a spus Sands. Asta e ilar. Dar cred că tocmai ne-a spus unde au dus-o ruşii pe Fisher.

— A spus? Unde?

— Când erai la telefon cu Wallwork, Rusty şi cu mine am scos câteva din înregistrările vechi. Am găsit câteva pentru lotul de lângă Spy House. Fraţii Klich l-au cumpărat cam în acelaşi timp în care au cumpărat şi terenul pentru casă. Au depus o grămadă de autorizaţii de construcţie. Unele de mai multe ori. Şi au existat note despre vecinii care se plângeau de zgomot. De la excavatoare şi camioane de ciment. Lui Rusty i s-a părut ciudat, pentru că Spy House e destul de izolată. A spus că nu s-a construit nimic lângă ea. Nu la suprafaţă, cel puţin. Aşa că mă gândesc: Pentru ce fel de lucru ai nevoie de excavatoare şi de o mulţime de ciment ca să-l construieşti?

— Un buncăr, a spus Reacher.

— Corect, a spus Sands. Numai că e un buncăr din Războiul Rece. Nu unul plin de nisip şi mingi de golf.

— Fisher credea că fraţii spioni nu au făcut nimic cât au fost în Tennessee, a spus Reacher. S-a înşelat. Au supravegheat lucrările de construcţie.

— Şi când au plecat, sora lor a preluat conducerea, a spus Sands. Mama lui Klostermann. Au scos-o din evidenţe ca nimeni să nu facă legătura. S-a căsătorit cu Heinrich Klostermann şi casa a trecut pe numele lui. Ca o spălare de bani, aproape. Doar că e vorba de proprietăţi imobiliare.

— Apoi, fiul lor, Henry, a preluat-o când au murit.

— De aceea încă locuieşte acolo. Nu poţi vinde o casă cu un buncăr din timpul Războiului Rece în curtea din spate fără să ridici câteva sprâncene. Nu că buncărul ar putea fi de mare folos în zilele noastre.

— Până acum. Trebuie să mergem acolo şi să cercetăm locul.

— Putem începe de aici. Sands şi-a luat telefonul şi a împins şi ciupit ecranul până când s-a afişat o imagine din satelit a curţii Spy House. S-a apropiat cât a putut de mult, dar tot nu se vedeau prea multe. Doar o întindere de iarbă plată şi pârjolită, de cealaltă parte a unui rând de copaci. Genul de câmp în care ai putea ţine un măgar dacă nu ţi-ar plăcea foarte mult de el. Mai era doar o singură chestie aparte. Un rând de trepte de beton. Se aflau la capătul unei alei de pământ şi păreau să coboare direct în pământ.

— Nu e mare lucru. Credeam că vor fi trape, ţevi de ventilaţie şi rezervoare de apă. Lucruri pe care le-am putea folosi pentru a intra.

Reacher a clătinat din cap.

— A fost construit pentru ca oamenii să se adăpostească în el după un război nuclear. Totul este autonom. Apa, aerul, totul este tratat şi recirculat. Cu ajutorul unor maşini. Adânc sub pământ. Ar putea exista un fel de conexiune ombilicală cu casa, cred. Pentru energie. Poate pentru apă. Pentru a ţine lucrurile în funcţiune pe timp de pace. Sau pentru întreţinere. Dar probabil că nu există niciun alt contact cu lumea exterioară.

— Ar trebui să-l anunţăm pe Wallwork. Va avea nevoie de explozibili. Echipament de săpături. Maşini de săpat tuneluri.

— Va avea. Dacă locul este închis. Îl voi suna din maşină. Dar vreau să văd acest buncăr cu ochii mei. Avem un mare avantaj.

— Ce anume?

— Ei nu ştiu că venim.

DOUĂZECI ŞI OPT

Sands a oprit maşina în faţa porţii lui Klostermann. S-a uitat la Reacher, şi-a încrucişat degetele, apoi s-a întins şi a apăsat butonul interfonului.

Nu a primit niciun răspuns.

Speră pentru mai bine.

A încercat din nou.

Nu s-a întâmplat nimic.

Poarta era făcută din fier. Avea o înălţime de doi metri şi jumătate. Şi era de genul care alunecă în lateral, aşa că nu avea balamale. Nici o îmbinare în centru. Nici un punct slab. Aşa că nu era nicio şansă să o spargă. Sau de a o forţa să se deschidă. Dacă nimeni nu o deschidea pentru ei, singura cale de a trece era să introducă codul de acces corect.

Un cod din patru cifre are zece mii de permutări. Trebuiau să reducă şansele, aşa că Reacher a coborât şi a adunat nişte pământ de la baza zidului. L-a măcinat între degetul mare şi cel mic până a ajuns o pulbere fină. A suflat-o foarte uşor peste tastatură. A suflat din nou pentru a îndepărta excesul. Şi a văzut că o mică urmă de praf se lipise de trei dintre taste. Zero, doi şi patru.

Acum existau optzeci şi una de permutări.

Din experienţa lui Reacher, oamenii foloseau adesea datele ca numere de cod. Sunt uşor de reţinut. Şi au adesea o semnificaţie sentimentală. În acest caz, prima cifră ar trebui să fie zero. A doua ar trebui să fie doi sau patru. Iar ultima pereche nu putea fi amândouă zero. Acum nu mai avea decât zece posibilităţi. Sau poate doar una. Reacher şi-a amintit de Mercedesul negru. Vecinul, al cărui teren fusese rezervat pentru raliu. Care credea că Klostermann era un coleg nazist. Reacher a introdus 0420. Ziua de naştere a lui Hitler.

Poarta a început să se mişte.

Reacher a sărit înapoi în maşină şi Sands a trecut. S-au îndepărtat de casă. Pe câmpul mărăcinos. Spre treptele pe care le văzuseră pe imaginea din satelit. Două maşini erau deja parcate acolo. Un Lincoln Town Car negru. Cea pe care o conducea tipul din Moscova. Şi un alt Chevy Malibu. Acesta era roşu. Sands a oprit chiar lângă ea.

Reacher a coborât şi s-a îndreptat spre scări. Erau douăzeci şi şase. Făcute din beton. Alburii, uzate şi cu mici gropi din cauza vechimii şi a vremii. O coborâre verticală de vreo şase metri, care

ducea la o uşă de metal. Vopsită în gri. Era banală. Fără ceva aparte. Solidă. Reacher a împins-o cu ambele mâini. Nu s-a mişcat. Şi-a sprijinit umărul de ea, şi-a sprijinit picioarele pe ultima treaptă şi a împins din nou. Mai tare. Uşa nu a cedat nici măcar o fracţiune de centimetru.

Reacher s-a urcat înapoi şi a intrat în maşină. Sands a traversat cu maşina şi a parcat în faţa casei. Au traversat veranda, s-au apropiat de uşă, iar Reacher a bătut. Nu a primit niciun răspuns. S-a gândit că nu avea rost să caute o cheie ascunsă, aşa că a lansat o lovitură puternică chiar sub mâner. Uşa s-a deschis brusc, împrăştiind bucăţi de ramă pe podeaua de gresie. Reacher a trecut peste ele şi s-a întors spre dreapta, de-a lungul scării. Sands l-a urmat. Era o uşă la capătul celălalt. Dădea spre un rând de scări, care se îndreptau în jos. Au coborât şi au ieşit într-un subsol. Reacher a găsit întrerupătorul de lumină. Erau rafturi de lemn de-a lungul peretelui din stânga, stivuite până sus cu valize şi articole de curăţenie şi tot felul de cutii de carton şi recipiente de plastic. În dreapta se afla un cuptor, împreună cu o grămadă de alte echipamente de tratare a aerului, toate legate de conducte metalice dreptunghiulare care dispăreau în tavan. Şi puţin mai departe, încastrate în perete, se aflau o pereche de cutii de întrerupătoare din metal gri.

Reacher s-a aplecat pentru a evita grinzile şi s-a îndreptat spre ele. A deschis-o pe prima. O etichetă imprimată înăuntru spunea CASĂ. Eticheta din cea de-a doua scria pur şi simplu PANOUL 2.

— O casă de mărimea asta nu are nevoie de două panouri, a spus Reacher. Cel de-al doilea trebuie să alimenteze buncărul. Atunci când nu funcţionează propriul generator. A arătat spre întrerupătorul principal. Dă-mi trei minute, apoi opreşte-l. Ar trebui să le taie curentul. Apoi vor trimite pe cineva să investigheze.

—Şi dacă nu o fac? a spus Sands. “Dacă generatorul lor funcţionează sau dacă au o baterie de rezervă? Sau panoul este pentru cu totul altceva?

— Atunci îi aşteptăm pe oamenii lui Wallwork. Dar nu avem nimic de pierdut dacă încercăm. Ridică întrerupătorul, apoi aşteaptă mesajul meu. După aceea, pleci. Găseşte un loc sigur unde să te ascunzi.

Reacher s-a întors afară şi a traversat către buncăr. A rămas la nivelul solului, a făcut o buclă în jurul scării şi s-a oprit într-un loc deasupra pragului vertical al uşii, unde ar fi fost invizibil pentru oricine ar fi ieşit. Şi-a scos SOCOM-ul de la brâu. A înşurubat amortizorul la loc. Şi a aşteptat.

Ceasul din capul lui i-a spus că cele trei minute s-au scurs. Nu s-a întâmplat nimic. A mai trecut un minut. Şi încă unul. Apoi, Reacher a auzit ţiuitul metalului pe metal, urmat de zgomotul paşilor grei pe beton. A apărut spatele unui cap. Era chel. Cu urechi mici lipite pe laterale ca o idee ulterioară.

Tipul din Moscova. Care încercase să-l forţeze pe Reacher să intre cu forţa în portbagajul maşinii.

Reacher a aşteptat până când tipul a ajuns în vârful scărilor, apoi a ridicat arma.

— Hei, a strigat Reacher.

Tipul s-a oprit şi s-a întors. Reacher s-a apropiat mai mult, ocolind scara, ţinând arma la nivelul pieptului.

— Femeia pe care o numeşti Natasha, a spus Reacher. Ai adus-o aici?

Tipul nu a răspuns.

— Descrie organizarea buncărului.

Tipul s-a uitat fix la Reacher, dar nu a vorbit.

— Cine este acolo jos? Câţi sunt?

Tipul a rămas tăcut.

— Nu mai ai timp. Reacher a dat din cap spre Town Car. Deschide portbagajul.

Gura tipului s-a răsucit într-un zâmbet, dezvăluind mai mulţi dinţi strâmbi şi pătaţi.

— Crezi că vesta ta te va salva? Reacher şi-a ridicat ţinta spre nasului tipului. Mai gândeşte-te o dată. Deschide portbagajul.

— N-o să mă împuşti, a spus tipul. Cuvintele lui erau clare, dar cu un accent rusesc greu de înţeles. FBI-ul are reguli.

— Adevărat, a spus Reacher. A coborât arma. Cam un metru. Dar eu nu lucrez pentru FBI. Apoi a apăsat pe trăgaci.

Glonţul l-a nimerit mortal pe tipul din Moscova în mijlocul pieptului. I-a sfâşiat ţesătura cămăşii şi s-a izbit de un strat de Kevlar. Tipul s-a clătinat înapoi. Doar un pas. La acea distanţă, majoritatea oamenilor ar fi fost doborâţi. Poate cu coaste rupte. Poate cu organele afectate. Plasa de fire de polimer este prea

puternică şi prea strânsă pentru ca glonţul să treacă prin ea. Dar toată energia disipată trebuie să ajungă undeva.

Reacher a readus arma la nivelul ochilor.

— Ultima şansă.

Tipul a ridicat mâinile. A dat din cap. Apoi şi-a scos încet cheile din buzunarul de la pantaloni. A bâjbâit, cu o singură mână, încercând să-şi alinieze degetul mare cu butonul corect de pe telecomandă. Brelocul de chei i-a alunecat printre degete. A aterizat pe jos în faţa lui. S-a aplecat să îl recupereze. A apucat un pumn de pământ. Şi-a ridicat braţul şi a aruncat praful şi pietrişul în faţa lui Reacher. Reacher a făcut un pas înapoi, evitând norul. Tipul a mai aruncat un pumn, apoi a sărit în faţă. Era surprinzător de rapid pentru cineva de mărimea lui. Şi agil. Şi-a ridicat genunchiul. Piciorul la urmat. S-a rotit într-o semilună strânsă. A lovit ţeava extinsă a amortizorului. A smuls arma din mâna lui Reacher. Şi a trimis-o învârtindu-se într-un arc lent, în buclă, leneş. Reacher a auzit lovind şi zdrăngănind pe treptele de beton.

Tipul s-a uitat în jos la gaura din cămaşa lui. La rămăşiţele de glonţ. A zâmbit. Apoi a lansat un pumn uriaş spre capul lui Reacher. Reacher a evitat şi s-a ferit şi şi-a izbit cotul în coasta tipului în timp ce se învârtea sub braţul său care se mişca. A fost o lovitură fără rost. În niciun caz nu avea cum să-l deranjeze pe tip prin vesta lui de kevlar. Pură memorie musculară din partea lui Reacher. Tipul s-a răsucit şi a încercat din nou aceeaşi mişcare. Reacher a făcut un pas şi s-a învârtit, iar de data asta şi-a ţinut cotul lângă el. Tipul şi-a blocat genunchii, a sărit înapoi şi a ţintit o lovitură la capul lui Reacher. Reacher s-a ferit şi a simţit briza în părul său în timp ce pumnul uriaş al tipului a trecut pe deasupra capului său.

Vesta îi interzicea lui Reacher un număr de lovituri, aşa că s-a concentrat pe faţa tipului. Nasul îi era zdrobit şi îndoit. Era evident că fusese rupt în trecut. Poate de mai multe ori. Ceea ce dezvăluia o vulnerabilitate. Reacher a sărit în faţă. A fentat o lovitură de pumn cu braţul stâng. Şi şi-a înfipt pumnul drept direct în faţa tipului. A fost o lovitură frumoasă. Puternică. Precisă. I-a dat capul tipului pe spate, îndoindu-i gâtul şi întinzându-i ligamentele. Ar fi pus un om normal pe spate. Poate că ar fi rămas la pământ acolo. Tipul de la Moscova doar a scuturat din cap şi s-a îndreptat. Nu era niciun semn de sânge.

Nici un sunet de respiraţie grea. Aşa că Reacher l-a mai lovit de două ori. Cu acelaşi pumn. În acelaşi loc. Cu fiecare gram de putere pe care o putea aduna. Apoi s-a retras pentru a evalua pagubele pe care le provocase.

Nu era nici un semn de pagubă. Tipul din Moscova sărea pe tălpile picioarelor, zâmbind de parcă se distra de minune. Apoi a sărit în faţă şi a lansat lovituri cu ambii pumni deodată. Reacher a blocat o lovitură. A început să contraatace. Din nou memoria musculară. O reacţie la faptul că a văzut faţa şi corpul celuilalt tip complet neprotejate. Apoi a recunoscut pericolul. S-a adaptat. S-a întors să pareze a doua lovitură. Dar a ajuns târziu. Cu o fracţiune de secundă. Pumnul tipului a trecut fulgerător pe lângă antebraţul ridicat al lui Reacher şi s-a înfipt în pieptul lui, chiar în dreptul umărului stâng. Forţa l-a învârtit şi l-a aruncat într-o parte. A căzut într-un genunchi şi abia şi-a revenit înainte ca tipul să continue cu o lovitură de picior îndreptată spre burtă. Reacher s-a arcuit în jurul acesteia şi şi-a izbit pumnul drept în tâmpla tipului. Tipul s-a clătinat spre stânga. Şi-a recăpătat echilibrul. A mai făcut patru paşi. Apoi a schimbat direcţia şi a venit spre Reacher. Repede. Vrând să izbească. Să-l doboare. O manevră de curte de şcoală. Brutal de eficientă împotriva celor neavizaţi. Dar nu împotriva cuiva cu experienţa lui Reacher.

Tipul înainta cu umărul drept în faţă. Reacher a făcut un pas în stânga lui. Ca să se plaseze în spatele tipului când trecea.

Departe de pericolul unei lovituri de dreapta. Sau de un croşeu de stânga. Sau de o lovitură de antebraţ. Doar că tipul nu a trecut. Şi-a înfipt piciorul drept în pământ. Şi-a blocat genunchiul. A împins înapoi. S-a învârtit în sens invers acelor de ceasornic. Şi şi-a trântit cotul stâng pe pieptul lui Reacher.

Forţa l-a ridicat pe Reacher din picioare şi de data asta a căzut pe spate. Capul lui a lovit pământul. Aerul i-a părăsit plămânii. Tipul de la Moscova s-a ridicat deasupra lui. Şi-a ridicat piciorul drept. L-a ţinut sus, gata să îl lovească în cap pe Reacher. Sau pe gâtul lui Reacher. Sau în stomac. Sau în vintre. Orice ar fi ales, acela ar fi fost sfârşitul. Sau începutul sfârşitului. Numai că tipul a ezitat. Poate că era răsfăţat de opţiuni. Poate că voia să-şi facă victima să transpire. Dar oricare ar fi fost motivul, i-a dat timp lui Reacher să se întoarcă pe spate. Să împingă în jos cu mâinile. Să-şi tragă genunchii în faţă. Să-şi planteze picioarele pe pământ. Şi să sară în sus, blocându-şi picioarele şi înfigându-şi vârful capului

la baza maxilarului tipului, chiar acolo unde acesta se îngusta sub bărbie.

Tipul s-a ridicat, s-a dat pe spate şi s-a prăbuşit la pământ. Cu Reacher deasupra lui. Şi Reacher nu a ezitat. Era un luptător de stradă în sufletul lui. Un bătăuş. Ştia prima regulă. Când îţi pui omul la pământ, îl termini. Chiar acolo. Chiar atunci. Aşa că l-a lovit pe tip în cap cât de tare a putut. Apoi l-a lovit din nou. Şi din nou. Şi apoi a îngenuncheat pe pieptul lui şi l-a lovit în gât cu toată greutatea şi puterea lui.

Reacher s-a dat la o parte ca să constate pagubele. A avut nevoie de o clipă ca să-şi recapete respiraţia. Apoi a târât trupul tipului până la Town Car. Şi-a căutat în buzunare muniţie de rezervă pentru SOCOM. Nu a găsit niciuna, aşa că a folosit telecomanda pentru a deschide portbagajul. L-a ridicat pe tip. Şi l-a rostogolit înăuntru. Apoi a deschis uşa şoferului. S-a aplecat şi a smuls oglinda retrovizoare de pe parbriz. I-a trimis un mesaj lui Sands: *Porneşte curentul.* Şi a pornit înapoi spre trepte. Era pe a treia când i-a sunat telefonul.

Era Wallwork.

— Noutăţi, a spus el. De la Oak Ridge. Ai avut dreptate că Klostermann are un copil care lucrează acolo. Dar nu un fiu. O fiică. Diane. Şi nu se numeşte Matusak. E căsătorită. Foloseşte numele soţului ei. Smith. Cel mai comun nume de familie din America. Un lucru util pentru un spion, nu? Oricum, o urmărim acum. La prima şansă clară, o vom prinde. Ar putea fi o monedă de schimb utilă.

Reacher a încheiat apelul şi a continuat să coboare treptele. A recuperat SOCOM-ul, s-a oprit în partea de jos şi a împins uşa grea. Şi a intrat.

Spaţiul era mic. Şi scund. Ca o cabină de probă dintr-un magazin de haine. Poate potrivit pentru oameni de mărime normală. Dar foarte strâmt pentru Reacher. Podeaua şi pereţii erau din beton. Tavanul era căptuşit cu grinzi masive de oţel. În faţă era o altă uşă. Tot gri. Cu o roată uriaşă în centru în loc de încuietoare. Reacher a tras şi uşa s-a deschis. A intrat într-un alt spaţiu, puţin mai mare, dar tot inconfortabil. Grinzi de oţel continuau să susţină tavanul. Pereţii erau din beton simplu. Şi exista o trapă înfiptă în podea. Reacher se aşteptase la aşa ceva. Un fel de puţ vertical. Dacă cineva îl aştepta la fund cu o armă, se

termina jocul. Dar nu exista nici o cale de a ocoli. Dacă voia să-l găsească pe Fisher, trebuia să coboare.

Reacher a ţinut SOCOM-ul în mâna dreaptă şi a ridicat trapa cu stânga. A deschis-o până la capăt, apoi a scos oglinda pe care o scosese din Town Car. A ţinut-o deasupra deschizăturii şi a înclinat-o astfel încât să poată privi în jos. Puţul era cilindric. Era căptuşit cu secţiuni de beton curbate. Aliniate cu precizie. Fără goluri. Fără fisuri. Adâncimea de şase metri. Erau capse de metal în formă de D fixate în perete pentru a servi drept trepte. Patru lumini slabe în cuşti de sârmă. Şi nici un semn că la bază s-ar fi ascuns cineva. Reacher a pus oglinda la loc în buzunar şi şi-a băgat SOCOM-ul la brâu. S-a gândit că spaţiul mai jos va fi îngust. Probabil cu pereţi solizi. Un mediu nepotrivit pentru ricoşeuri.

Zona de la baza puţului era de două ori mai lată decât cea de sus. Mai era o altă trapă înfiptă în podea, în dreapta, care probabil că ducea la un nivel inferior. Şi o uşă de metal gri în peretele din faţa lui. A deschis-o puţin şi şi-a folosit oglinda pentru a se uita prin ea. Ducea spre un coridor. Acolo erau mai multe suprafeţe gri. O mulţime de unghiuri drepte precise. Dar niciun om. Reacher a deschis uşa până la capăt şi a intrat.

Fisher se străduia să se concentreze. Îşi simţea capul ca şi cum ar fi fost plin de nisip. Îi era brusc frig. Udă. Conştientă că se afla în picioare, dar nu chiar în picioare. Avea braţele deasupra capului. A încercat să le coboare. Nu a putut. Şi-a dat seama că atârna de ele. Umerii au început să protesteze. Avea dureri la încheieturi. Ceva muşca din ele. Ceva metalic. Şi picioarele ei erau goale. Doar degetele de la picioare erau pe podea. Suprafaţa se simţea aspră sub ele.

Ea a dat din cap şi un tip a apărut în faţa ei. Era bătrân. Avea părul alb. O grămadă, creţ şi sălbatic. A pus ceva jos. O găleată. A întins mâna pe lângă el. Către o masă de metal. Erau lucruri aliniate pe ea. Unelte. Cu lame. Şi cleşti. A luat una. Ca o foarfecă, dar mai mare. Poate mai ascuţită. A ţinut-o în mâna dreaptă, în faţa fetei, şi a tras tivul cămăşii ei spre el, cu stânga.

— Acum, draga mea, a spus el. Hai să te dezbrăcăm de hainele astea umede.

Reacher putea vedea o altă uşă drept înainte, în capătul celălalt al coridorului. Trei uşi pe stânga. Şi două la dreapta. A deschis prima uşă din stânga. Dădea spre un dormitor. Era mic. Utilitar. Era un dulap de metal pe un perete. Şi un pat mic cu ramă de metal. Nici o altă mobilă. Nici un fel de confort. Prima uşă din dreapta dădea spre o baie. Era comună, cu urinare, cabine şi chiuvete. Oţel inoxidabil şi porţelan alb şi simplu. Gresie albă pe podea. A doua uşă din stânga ducea spre un alt dormitor. Era identic cu primul. Un dulap de metal. Un pat mic de metal. Niciun alt mobilier. A doua uşă din dreapta era un dormitor. Erau trei paturi duble suprapuse. Aveau rame metalice şi saltele subţiri şi dungate, iar lângă ele era aliniat un rând de dulapuri de lemn ieftin. Ultima uşă din stânga dădea spre bucătărie. Erau frigidere şi congelatoare. Dulapuri şi blaturi. Mese şi scaune. Două chiuvete. Şi un tablou pe perete, cu o fereastră cu draperii care se deschideau şi o privelişte de copaci, flori şi iarbă. Ultima uşă ducea spre o cameră pătrată. Era la fel de mare ca toate celelalte la un loc. În dreapta se afla o zonă de luat masa, cu o masă din lemn deschis şi opt scaune. Sufrageria în stânga, cu două canapele şi două fotolii. Rafturi cu cărţi se aliniau pe pereţi. Unele erau pline. Unele goale. Unele conţinând teancuri de jocuri de societate. Unele cu teancuri de reviste. Dar nu existau oameni. Şi nici urmă de Fisher. De asta se temea Reacher. Asta însemna că va trebui să coboare la nivelul inferior.

Ceaţa din capul lui Fisher începea să se risipească. Încă o durea capul, dar reuşea să înţeleagă mai bine împrejurimile. Purta doar lenjerie intimă, îşi dădu seama. Începuse să tremure. Avea braţele deasupra capului pentru că încheieturile erau încătuşate şi prinse de un lanţ care trecea printr-un inel metalic în centrul tavanului. Camera în care se afla era de aproximativ trei metri pe cincisprezece. Exista o singură uşă, care era întredeschisă. Pereţii erau făcuţi din blocuri de beton, care fuseseră vopsite. Iniţial alb, dar acum îngălbenit, cu excepţia multor pete care erau acoperite cu stropi şi pete maronii. Podeaua era din beton. Existau cioturi de şuruburi groase care se ridicau din locuri aparent aleatorii. Fisher a presupus că acolo fusese ancorat cândva un fel de utilaj greu.

În afară de ea, în cameră se aflau cinci persoane. Bătrânul cu părul alb, care ţinea în mână perechea de foarfece cu care îi tăiase

hainele. Cei trei membri rămaşi din echipajul ei. Şi o femeie pe care nu o recunoscuse. Era excepţional de slabă, purta o rochie neagră cu un şorţ alb, ca un fel de uniformă, iar părul blond îi era înnodat în vârful capului.

Hainele zdrenţuite ale lui Fisher erau pe podea, la picioarele ei. Era o găleată, pe care bănuia că tipul o folosise pentru a aduce apa pe care o aruncase pe ea. Şi acum a văzut că masa de metal avea două nivele. Ochii ei au fost atraşi de un dispozitiv de pe raftul de jos. Era făcut din lemn lustruit, cu o faţă înclinată şi un cadran, ca un radio de modă veche. Un cablu şerpuia din spatele său până la o priză de pe perete. Şi mai avea alte două cabluri. Făcute sul. Unul dintre ele se termina cu o bucată de un fel de metal ţepos, ca o perie. Celălalt avea un mâner izolat, cu două vârfuri ascuţite de alamă care ieşeau din capătul cel mai îndepărtat.

— Văd că îmi admiri dispozitivul, a spus bătrânul. Este de epocă. Din Moscova. A aparţinut mamei mele. Era o operatoare expertă, după toate mărturiile. Poate că îl vom folosi astăzi. Probabil că tipii ăştia n-au mai văzut aşa ceva în acţiune. Tensiune mare, curent mic. Ăsta e secretul. Ca să poată provoca mai multă durere. Pentru mai mult timp. Peria de oţel intră înăuntru... ei bine, probabil că poţi ghici. Şi sonda merge unde vreau eu.

Reacher s-a întors pe uşa care ducea în hol. A ridicat trapa din podea şi şi-a folosit oglinda pentru a se uita înăuntru. Puţul cobora încă şase metri. Lui Reacher nu i-a plăcut asta. Era deja prea mult sub pământ. Pielea de pe ceafă a început să îl mănânce. Exista un motiv pentru care strămoşii lui spuneau poveşti despre trolii care pândeau sub poduri şi despre dragoni care trăiau în peşteri. Acele locuri erau întunecate. Înghesuite. Nefireşti. Oamenii nu trebuiau să intre în ele.

Erau cinci camere la nivelul inferior. Două la stânga. Două la dreapta. Şi una la capătul coridorului. Erau semne pe uşi. *Purificarea aerului* şi *HVAC* pe stânga. *Tabloul electric* şi *Generatorul* pe dreapta.

Şi *Purificarea apei* pe cont propriu. Reacher nu avea nevoie să cerceteze aceste camere una câte una. Uşile la patru dintre ele erau închise. Doar una era deschisă. Camera generatorului. Doar

o crăpătură. Dar suficient pentru ca Reacher să audă o voce. Cineva pe care l-a recunoscut.

Klostermann îşi strecura foarfecele între sânii lui Fisher. I-a prins fâşia subţire a sutienului între lame. Le-a centrat pe micul arc decorativ. Şi a început să strângă mânerele.

— Asta e în principal pentru amuzamentul meu, pentru că ştiu deja totul despre tine, Natasha. Sau ar trebui să-ţi spun Margaret?, a spus el. Dar am o întrebare. Vagabondul. Cum îl găsesc?

— Întoarce-te, a spus Reacher din uşă.

Cinci persoane s-au întors. Doi s-au dat înapoi spre peretele îndepărtat. Klostermann şi menajera lui. Trei şi-au scos armele. Agenţii ruşi. Se aflau în dreapta lui Reacher, la jumătatea camerei. În linie dreaptă. Umerii aproape se atingeau. Bărbaţii din exterior. Femeia era între ei. Reacher a făcut un pas spre ei. Şi-au ridicat armele. Reacher şi-a ridicat mâinile. Încet, până când au ajuns la înălţimea feţei, cu palmele întinse şi degetele depărtate.

— Iată cum văd eu lucrurile, a spus Reacher. Sunteţi cu toţii profesionişti. Sunteţi aici pentru a face o treabă. Nimic personal. Aşa că, dacă lăsaţi armele jos, vă întindeţi pe podea şi vă puneţi mâinile la ceafă, nu vă voi ucide. O să vă predau autorităţilor. Vă vor pune o grămadă de întrebări stupide. Vă vor da mâncare proastă pentru câteva luni. Şi apoi vă vor da la schimb cu următorii americani care vor fi prinşi în ţara voastră. Probabil că veţi fi acasă până la sfârşitul anului. Ce spuneţi?

Niciunul dintre ruşi nu a răspuns.

— Aceasta este o ofertă limitată în timp, spuse Reacher. Expiră în trei secunde. Sunteţi gata? Trei secunde. Două...

Reacher a aruncat ambele mâini în faţă, degetele închizându-se în pumn în timp ce se mişcau, şi i-a lovit pe ambii bărbaţi în gât. Aceştia au aruncat armele şi au căzut pe spate, strângându-şi gâtul şi încercând cu disperare să aspire aer prin laringele strivit. Apoi şi-a înfipt genunchiul drept în abdomenul femeii. Ea s-a aplecat în faţă, gâfâind, iar el i-a izbit cotul drept în gât, acolo unde coloana vertebrală se unea cu craniul. Ea s-a prăbuşit ca şi cum ar fi fost apăsat un întrerupător şi a aterizat la picioarele lui Reacher.

Nu-i rău, s-a gândit Reacher. Repede. Eficient. Deşi nu chiar simetric. Nici un punct pentru stil.

Menajera a înaintat cu rapiditate. Reacher abia dacă i-a văzut piciorul mişcându-se, dar a simţit partea laterală a piciorului ei când i-a lovit obrazul. S-a năpustit asupra ei, dar ea a pivotat spre colţ, răsucindu-se şi zbătându-se, prea repede ca să o poată prinde. S-a îndreptat spre ea, înghesuind-o, cu scopul de a o prinde în colţ şi de a-i anula viteza. Ea s-a ferit lateral, trăgându-şi ceva din păr în timp ce se mişca. Un ac. Mai degrabă o lamă. Lungă de 15 centimetri. Subţire. Ascuţită ca o lamă de ras. L-a tăiat pe Reacher când a trecut. Pe piept. I-a tăiat cămaşa. Şi pielea. Nu prea adânc, dar suficient cât să apară sânge. A tăiat în direcţia opusă. A ratat. Şi a fugit spre uşă. Reacher a urmat-o. S-a uitat pe coridor. A văzut că era deja la jumătatea drumului spre capăt. A luat SOCOM-ul de la brâu, a ţintit şi a tras trei focuri. A ţintit în centrul corpului. Dar a nimerit peretele din capăt, sus şi la stânga. Probabil că amortizorul s-a îndoit când arma a căzut pe scări. Partea lui instinctuală a ţipat: *Urmăreşte-o!* Partea lui raţională a spus: E prea rapidă. Las-o baltă. A scăpat.

Reacher s-a întors în cameră şi l-a găsit pe Klostermann chiar lângă uşă. L-a lovit cu piciorul în boaşe. Klostermann s-a îndoit şi a căzut în patru labe, vomitând, gâfâind şi gemând. Reacher a trecut la Fisher. S-a întins şi i-a desfăcut cătuşele. Fisher s-a sprijinit pentru o clipă cu o mână pe pieptul lui Reacher. Apoi şi-a înfăşurat braţele în jurul ei.

— Sunt îngheţată, a spus ea. Sunt ameţită.

Reacher a făcut un pas înapoi spre trupul rusoaicei, a tras-o în poziţie şezândă şi i-a tras cămaşa peste cap. I-a dat-o lui Fisher, apoi s-a apucat de treabă şi a scos cizmele, şosetele şi pantalonii femeii moarte. A lăsat-o pe Fisher să termine de îmbrăcat, a mers până la Klostermann şi l-a ajutat să se aşeze în poziţie aşezată, sprijinit de perete.

— Vreau să-mi spui două lucruri, a spus Reacher. Am văzut cum obţii informaţii de la oameni. Trebuie să te lucrez cu trusa ta de scule? Să te spânzur de tavan? Să-ţi pornesc jucăria electrică?

— Nu. Vocea lui Klostermann abia dacă era mai tare decât o şoaptă.

— Bun. Acum, acestea sunt lucruri pe care le ştiu deja, dar vreau să te aud spunându-le. Mai întâi, Toni Garza. Jurnalista. Tu ai ucis-o?

— Da.

— Şi ai torturat-o?

Klostermann a dat din cap.

— Şi pe Marty? Tipul care m-a condus?

— E mort.

— L-ai ucis şi pe el?

— Nu. I-am pus pe ei să o facă. Klostermann a făcut un gest spre cadavrele ruşilor.

— Bine, îţi mulţumesc că ai fost sincer. Şi dacă tot a venit momentul împărtăşirilor, am câteva lucruri de spus. Pentru început, planul tău de a o folosi pe Fisher pentru a furniza informaţii false FBI-ului? A eşuat.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Tot ceea ce a făcut a fost să îi avertizeze cu privire la agentul real.

Klostermann a înţepenit.

— O vor aresta foarte curând.

— Nu te cred.

— Este adevărat. Altfel, de unde aş fi ştiut numele ei? Diane Smith. Diane Klostermann, înainte de a se căsători.

Klostermann nu a reacţionat. A stat perfect nemişcat. Timp de zece secunde. Cincisprezece. Apoi s-a aplecat spre gleznă. Degetele lui s-au strâns în jurul mânerului unui mic pistol 22 cu mâner de sidef. Dar nu l-a scos niciodată din toc. Pentru că Reacher l-a apucat de părul lui sălbatic. L-a tras de cap înainte. Şi l-a zdrobit de perete.

O singură dată.

A fost tot ce a fost nevoie.

Reacher a luat două telefoane din buzunarele lui Klostermann. Unul simplu şi unul cu tot felul de butoane şi pictograme suplimentare. S-a gândit că cineva de la FBI va fi interesat de acesta, aşa că i l-a dat lui Fisher. Apoi a ieşit din cameră, a luat-o pe coridor. Fisher a făcut un pas spre scară, apoi s-a lăsat în jos, ghemuit.

— Nu mă simt bine, a spus ea. Orice ar fi fost drogul ăla pe care l-au folosit, m-a dat peste cap. Nu cred că pot să mă caţăr.

— Nu te las aici jos, a spus Reacher. Asta e al naibii de sigur. A ridicat-o pe umăr, a urcat o treaptă şi s-a strecurat prin trapă. Vezi, nicio problemă. Încă puţin şi suntem liberi.

Reacher a urcat următoarele cinci trepte. Şi s-a oprit. Ceva nu era în regulă sus, în vârful puţului. Era prea întuneric. A

continuat până la spaţiul din vârf, a coborât-o uşor pe Fisher şi a sprijinit-o de perete. A închis ochii. Şi a încercat uşa.

Aceasta nu s-a mişcat. Nici măcar o fracţiune de centimetru.

Reacher era prins în capcană. Sub pământ. Într-un spaţiu mic. Singurul lucru din copilărie care îi putea provoca coşmaruri. Cea mai mare frică a lui. Singurul lucru cu care nu se putea lupta.

— Nu înţeleg, a spus Fisher. De ce nu există un mâner?

— Este pe partea cealaltă, a spus Reacher. Era concentrat să continue să respire. Este un fel de sas. Cu două uşi. A făcut o pauză. Nu ar trebui să fie niciodată deschise în acelaşi timp. Aşa că mânerele sunt pe aceeaşi parte. Astfel, un singur om le poate controla pe amândouă.

— Deci cineva a încuiat-o din partea cealaltă? Cine?

— Eu pariez pe menajera lui Klostermann. Reacher s-a lipit cu spatele de uşă şi a alunecat până când s-a aşezat pe jos. Pielea dintre omoplaţi începuse să îl mănânce. Începea să transpire.

— Femeia slabă? Care a fugit? Dar ai împuşcat-o. Am auzit. Nu. Aşteaptă. Fisher a scuturat din cap, încercând să risipească ceaţa persistentă. Şi-a apăsat degetele pe tâmple. Corpul ei nu era pe coridor. A scăpat?

Reacher a ridicat din umeri.

— Felul în care a luptat? a spus Fisher. Felul în care au lăsat-o să ia parte la tortură? Nu e doar o simplă menajeră. Este una dintre ei. Ea va raporta ce s-a întâmplat. Ruşii îşi vor retrage agentul. Trebuie să-l avertizăm pe Wallwork.

— E pe drum, a spus Reacher. Ar trebui să fie. I-am spus că eşti aici.

— Nu putem aştepta. Trebuie să-l avertizăm acum.

Reacher şi-a scos telefonul. Nu avea semnal. Erau aproape de suprafaţă, dar în spatele a prea mult beton. Prea mult oţel. Aceleaşi lucruri care îi ţineau înăuntru ţineau undele radio afară. Reacher a încercat telefoanele lui Klostermann. Nici acelea nu se puteau conecta.

— OK, a spus Fisher. Atunci trebuie să o oprim.

— Cum?, a spus Reacher. Această uşă este singura cale de ieşire. Este imposibil de deschis.

— Trebuie să existe o altă cale. Pe unde intră utilităţile? Un fel de ţeavă? Sau o conductă?

Reacher a clătinat din cap.

— Aceste locuri sunt autonome. Apa este procesată şi recirculată. La fel şi cu aerul.

— Cum rămâne cu energia? Generatorul. Nu mai există acum, dar trebuie să fi fost unul. Când a fost construit acest loc? În anii '50?

Reacher a dat din cap.

— Ce fel de generatoare aveau pe atunci? a spus Fisher.

— Diesel, probabil, a spus Reacher.

— Iar motoarele diesel au nevoie de aer pentru a funcţiona. Care ar trebui să vină din exterior. Haide. Fisher s-a ridicat cu greu în picioare. Înapoi în camera generatorului. Vom începe să căutăm acolo.

Reacher se uită la gura puţului. Era ultimul loc din lume în care ar fi vrut să se ducă. Dar locul în care se afla, prins în spatele acelei uşi masive, era ultimul loc din lume în care ar fi vrut să rămână. Şi trebuia să se gândească la agentul rus. La fiica lui Klostermann. Poate cu mâinile ei deja pe *Santinelă*. Poate că i se ordonase deja să dispară. Reacher ştia că Sands va da alarma când nu va mai avea veşti de la el. Wallwork ar trebui să fie şi el pe drum. Dar cât timp le-ar lua ajutoarelor să ajungă?

— Mă duc eu. Reacher îi înmânã SOCOM-ul lui Fisher. S-ar putea să vină cineva. S-ar putea să deschidă uşa. Dacă o fac, asigură-te că nu o închid din nou.

Reacher a coborât pe prima scară. Câte o treaptă pe rând. Uşor, încet şi calm. Apoi a doua scară. Apoi a mers pe coridor până la camera generatorului. A intrat înăuntru. S-a uitat la cadavrele de pe podea. Şi şi-a îndreptat atenţia spre tavan.

A cercetat fiecare centimetru. Nu era nimic care să pară că ar fi putut fi o gură de aerisire sau o sursă de aer. A coborât privirea spre pereţi. Existau două cercuri obturate care ar fi putut fi ţevi. În acest caz, erau condamnaţi. Aveau un diametru de numai 20 cm. Rămâneau două panouri pătrate încastrate în peretele opus. Reacher s-a apropiat şi a bătut la unul dintre ele. Părea solid. A încercat şi la al doilea.

Era gol.

A încercat să-l smulgă, dar nu a avut de ce să-l agaţe. Fusese vopsită de jur împrejur, închizând orice gol, fără să lase suficient spaţiu nici măcar pentru a-şi înfige unghiile. S-a dus la masa de metal. A verificat nivelul superior. Şirul de unelte îngrozitoare. A

găsit o daltă. Şi un ciocan. A încercat să nu se gândească la motivul pentru care Klostermann le voia. Sau la ce le-a folosit. Reacher s-a dus înapoi la panou. A început de la colţul din stânga sus şi a lovit cu ciocanul vârful dălţii între lemn şi perete. A lucrat de jur împrejur, apoi a bătut dalta mai adânc. Cinci centimetri. Şi a început să îndepărteze mânerul de perete. A simţit că panoul se mişcă. A continuat să împingă până când golul s-a mărit şi, în cele din urmă, a reuşit să smulgă lemnul cu totul. Acoperise o gaură pătrată în perete, de un metru pe un metru. Spaţiul era adânc de un metru, formând un cub. Reacher a pipăit înăuntru. Podeaua era solidă. La fel şi pereţii. Dar partea de sus nu era. Un puţ circular se ridica din gaură, cu un diametru de un metru. A încercat să se uite înăuntru, dar era întuneric beznă.

Reacher s-a târât în spaţiul respectiv, apoi şi-a întins braţele deasupra capului, şi-a încovoiat umerii şi s-a ridicat cu mâinile în sus. Nimic nu-l obstrucţiona. A pipăit părţile laterale ale puţului. Erau reci şi netede. Oţel inoxidabil, s-a gândit el. Şi-a mutat mâinile în jos şi a găsit o asperitate. De un centimetru grosime. O îmbinare între secţiunile căptuşeală de oţel. Nu era mult. Dar era ceva. S-a întins în sus şi a găsit o alta, la un metru deasupra primei. Ca nişte trepte mici. Care mergeau într-un spaţiu îngust şi întunecat. Poate spre suprafaţă. Poate spre uitare.

O singură cale de a afla.

Reacher a început să urce. S-a tras până la următoarea asperitate. A găsit-o pe cea de jos cu picioarele. Şi-a apăsat spatele pe suprafaţa metalică din spatele lui. A tras aer în piept. S-a tras până la următoarea asperitate. A respirat din nou. Încă transpira. S-a tras în sus. Pielea încă îl mânca. Apoi, puţul a început să se îngusteze. Îl înghesuia. Îl strângea. Urma să se blocheze. Era ca găurile negre din spaţiu despre care citise. Materia a fost absorbită înăuntru. Strivită. Şi nu mai ieşea niciodată înapoi.

Nu. Nu era adevărat. Mintea îi juca feste. S-a forţat să continue. A ajuns până la asperitatea a 18-a. A nouăsprezecea. S-a întins în sus. Şi vârful degetelor sale a atins ceva. Era ceva solid. Aspru. Lemn, s-a gândit el. Era sus, dar ceva acoperea ieşirea.

Reacher şi-a apăsat mâinile pe ieşire. Şi-a băgat capul în piept şi şi-a mutat picioarele în sus încă o asperitate. Şi-a orientat spatele până când gâtul şi umerii au fost în contact cu obstacolul. A început să împingă. Piciorul stâng i-a alunecat. A căzut într-o parte. Capul i s-a lovit de căptuşeala metalică a puţului,

dezorientându-l în întuneric. Şi-a scuturat mâinile. A împins în lateral. S-a stabilizat. S-a orientat. Şi-a recăpătat respiraţia. Şi a încercat din nou. S-a aplecat. S-a apăsat cu umerii şi gâtul. A crescut încet presiunea. Şi a simţit cum obstacolul de deasupra lui se mişcă. Foarte uşor. A împins mai tare. A cedat un pic mai mult. S-a răsucit, s-a răsucit şi a împins şi a reuşit să îl facă să alunece într-o parte. Un centimetru. Doi centimetri. Suficient pentru a vedea lumina. Ca să respire aer curat. A împins mai tare. S-a răsucit mai mult. A continuat până când a făcut un spaţiu suficient de larg pentru a se căţăra. Apoi s-a tras afară şi s-a prăbuşit pe iarba aspră, acoperit de sudoare, uitându-se la cer.

Reacher s-a aşezat şi şi-a scos telefonul din buzunar. Acesta a vibrat în mâna lui şi pe ecran au apărut două cuvinte: *Mesaj nou*. A apăsat pe buton pentru a face ca mesajul să fie redat şi a ridicat telefonul la ureche. Era de la Wallwork. Cu veşti de la Oak Ridge. La fel de laconice ca întotdeauna. Spunea că fiica lui Klostermann încercase să fugă. FBI-ul o oprise. Dar ea nu vorbea. Nu încă.

Reacher a pus telefonul deoparte şi s-a ridicat în picioare. A aruncat o privire rapidă în partea de sus a puţului. Un guler de beton pătrat şi îngrijit fusese construit în jurul acestuia. Butucii unor şuruburi solide ieşeau în afară, aşa că şi-a dat seama că, iniţial, fusese fixat un fel de deflector peste intrare pentru a se proteja împotriva oricărui fel de resturi nucleare de care se temeau Războinicii Ruşi. Probabil că fusese îndepărtat când generatorul fusese scos din uz. Este posibil ca piesele demontate să fi fost chiar transportate prin puţ. Ar fi fost mai uşor decât să le cari pe scări. Asta era clar. Iar când proiectul a fost terminat, cineva a aruncat pur şi simplu o placă peste gaură. În timp, placa a fost acoperită de pământ. Şi pe pământ a crescut iarbă ca şi pe restul câmpului.

Acesta este motivul pentru care nu a apărut nimic pe fotografia din satelit.

Reacher s-a repezit spre trepte. A coborât până jos şi a văzut pe cineva dincolo de prima uşă, cocoşat, cu urechea la a doua uşă. Era menajera lui Klostermann. Se întorsese după ce dăduse alarma. Fără îndoială că se întreba de soarta camarazilor ei.

— Îţi pierzi timpul. Reacher a păşit pe uşă. Sunt toţi morţi. Agentul vostru a fost prins. Aşa că fă un lucru inteligent. Renunţă.

Menajera s-a întors. A rămas cu gura căscată. Ochii i s-au holbat. S-a apăsat în spate şi, în acelaşi timp, şi-a tras acul din păr. Reacher s-a apropiat mai mult şi ea l-a înţepat, tăind înainte şi înapoi. El i-a dat braţul la o parte, smulgând acul din strânsoarea ei. Apoi a apucat-o de gât cu mâna stângă, a întors roata uşii cu dreapta şi a deschis uşa. A aşteptat ca Fisher să iasă şi să ajungă în vârful scărilor. Apoi a împins-o pe menajeră prin uşă.

Poate că a căzut în puţ. Poate că nu a căzut. Reacher nu a simţit nevoia să verifice. Doar a închis uşa şi a învârtit roata.

Reacher şi Fisher s-au aşezat pe capota Chevy-ului roşu şi au aşteptat sosirea lui Sands. A apărut după trei minute, oprindu-se în acelaşi loc de mai devreme. A coborât. A îmbrăţişat-o pe Fisher. A ajutat-o să urce pe scaunul pasagerului. Apoi s-a întors să vorbească cu Reacher.

— Ar trebui să o duc pe agentul Fisher la spital, a spus ea. Vii?

— Nu, a spus Reacher. Trebuie să fac ceva aici.

— Şi după aceea? Te voi mai vedea din nou?

Reacher nu a spus nimic.

— Dacă drumurile noastre nu se vor mai intersecta, îţi doresc noroc, Reacher.

— Mult noroc şi ţie, a spus Reacher. Sper ca *Cerberus* să dea roade pentru tine. Sper să-ţi găseşti barca.

— Mulţumesc. Şi eu sper să primeşti tot ce ai nevoie. Sands s-a apropiat. S-a ridicat pe vârfuri şi l-a sărutat pe obraz. Apoi s-a întors spre maşină.

— Sarah? Reacher şi-a scos telefonul din buzunar şi i l-a întins. Dă-i asta lui Rusty din partea mea. Nu mai am nevoie de el.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Era calmul dinaintea furtunii, se gândea Reacher. Poarta se închisese cu zgomot în spatele lui Sands şi Fisher, lăsând locul liniştit şi paşnic. Dar nu avea să rămână aşa pentru mult timp. În curând, roiuri de agenţi FBI aveau să se năpustească asupra casei pentru a o dezmembra în bucăţi. Şi o altă echipă va fi trimisă sub pământ. În buncăr. Pentru a aduce cadavrele. Şi odată cu ele vor veni şi întrebările. De genul celor la care Reacher nu voia să fie prin preajmă pentru a răspunde. Aşa că ştia că va trebui să se grăbească.

Reacher a scos telefonul de unică folosinţă al lui Klostermann. Era un model de bază. Un model vechi. Probabil ieftin. Ceea ce avea sens, având în vedere că fusese cumpărat fără a se gândi la un viitor pe termen lung. Asta însemna că nu avea identificare prin amprentă. Nici recunoaştere facială. Doar un PIN de modă veche. Patru cifre. Zece mii de permutări. Nu avea timp să le încerce pe toate. Aşa că Reacher a adunat nişte pământ. L-a transformat în praf. A presărat puţin peste taste. A suflat excesul. A ţinut telefonul într-o parte, spre lumină. Şi a constatat că nu se lipise nimic. A încercat din nou cu mai mult praf. Niciuna nu s-a lipit. Tehnica nu l-a ajutat de data aceasta. Dar i-a spus ceva la poartă. Klostermann a folosit 0420. Ziua de naştere a lui Adolf Hitler. O îndoctrinare subtilă pentru oamenii pe care voia să-i convingă că era nazist. Ceea ce nu era. Dar alegerea lui a dezvăluit o posibilă afinitate legată de datele. Deci, ce ar fi ales Klostermann? Opusul unui nazist? Reacher a încercat 0505, pentru Karl Marx. Telefonul a bâzâit furios şi a refuzat să se deblocheze. A încercat 0422, pentru Lenin. Telefonul a refuzat să se deblocheze. A încercat 1107, pentru Troţki. Telefonul a refuzat. Apoi Reacher şi-a rafinat gândirea. Klostermann se născuse în 1950. A crescut în perioada de vârf a Războiului Rece. Părinţii lui erau agenţi sovietici. Unchii lui au fost agenţi sovietici. Cine, din acea epocă, ar putea inspira loialitate pe viaţă? Reacher a tastat 1218. Ziua de naştere a lui Iosif Stalin.

Telefonul s-a deblocat.

Reacher a parcurs meniurile telefonului până când a găsit o listă cu apelurile primite. Erau patru numere diferite. Trei dintre ele au apărut o singură dată. Celălalt, de patru ori. Reacher a început cu acesta. L-a ales din listăşi a apăsat butonul de apelare. A răspuns după trei apeluri.

— Da? Era o voce de bărbat. Reacher era destul de sigur că a recunoscut-o. I s-a părut că a auzit şi o uşă închizându-se în fundal.

— Un sfat înţelept, a spus Reacher. Henry Klostermann este mort. Agenţii FBI sunt pe drum pentru a-i percheziţiona casa. Timp estimat de sosire, douăzeci de minute.

Reacher a închis şi a început să meargă spre casă. A trecut de verandă. A intrat înăuntru. A trecut peste bucăţile de ramă de uşă sfărâmată. S-a îndreptat pe coridor. A trecut pe lângă fotografii. Şi a continuat până la capăt. Ştia că ultima uşă din dreapta era sufrageria, ceea ce îi dădea trei de unde să aleagă. A încercat-o pe ultima din stânga. Şi a găsit imediat ceea ce căuta. Biroul lui Klostermann.

Camera era pătrată, cu ferestre pe două laturi. În faţa celei din dreapta era un birou, orientat spre interiorul camerei. Era mare şi impresionant, făcut din mahon lustruit, cu o incrustaţie de piele verde deasupra. În spatele lui se afla un scaun din piele verde, cu un rând de nituri grele de alamă pe margine. Lângă uşă se afla o bibliotecă. Şi un rând de dulapuri de arhivă până la brâu, lângă al patrulea perete. Deasupra lor era atârnat un portret înrămat, în ulei. Era al lui Stalin. Purta uniforma sa militară din al Doilea Război Mondial. Reacher l-a dat jos. Pe cealaltă parte era o altă imagine. Adolf Hitler. Reacher a întors imaginea cu liderul nazist cu faţa spre perete.

Reacher a verificat sertarele din birou şi dulapurile. Toate erau încuiate. S-a gândit să le spargă, dar a decis să nu o facă. Ar fi fost interesat de orice artefacte istorice specifice vieţii şi vremurilor lui Klostermann, dar FBI-ul era binevenit să se ocupe de treaba de a cerceta hârtii şi documente. S-a uitat în spatele cărţilor de pe raft din pură obişnuinţă, nu a găsit nimic, apoi s-a instalat lângă bibliotecă pentru a aştepta.

Cinci minute au trecut în tăcere, apoi Reacher a auzit paşi pe coridor. Cineva cu greutate medie, s-a gândit el. Purtând pantofi rezistenţi. Încercând să fie discret, dar şi grăbit. Sunetul s-a apropiat tot mai mult. S-a oprit în faţa uşii. Mânerul s-a întors. Uşa a început să se balanseze. Încet. Marginea din faţă s-a mişcat cam 30 cm, apoi s-a oprit. Botul unui pistol a apărut în gol. O ţeavă a apărut la vedere. Aparţinea unui revolver. Un Smith & Wesson model 60. Primul revolver din oţel inoxidabil fabricat oriunde în lume. Conceput pentru a evita pericolul de coroziune

atunci când era purtat lângă corp. Nu era destinat poliţiei. Mâna care îl ţinea a devenit vizibilă. Urmată de o încheietură care ieşea din manşeta unei cămăşi albe sub mâneca unui costum gri.

Reacher a lovit uşa cu piciorul. Aceasta s-a trântit, strivind încheietura. Tipul a ţipat. A scăpat arma, şi-a eliberat mâna şi a sărit înapoi. Reacher a deschis uşa cu o smucitură până la capăt.

Şi l-a văzut pe detectivul Goodyear ghemuindu-se lângă peretele îndepărtat, strângându-şi antebraţul. Reacher a păşit pe coridor. L-a apucat pe Goodyear de rever. L-a târât în birou. Şi l-a aruncat cu capul înainte în peretele de sub fereastră. Apoi s-a sprijinit de marginea biroului şi a aşteptat ca tipul să se rostogolească şi să se tragă într-o poziţie pe jumătate aşezată.

— Cred că ai răspuns la o întrebare, a spus Reacher. Cea pe care ţi-am pus-o la tribunal când ne-am întâlnit prima dată. Despre motivul pentru care erai atât de disperat să ascunzi sub preş tentativa de răpire a lui Rutherford.

Goodyear nu a răspuns.

— Asta înseamnă că a mai rămas o întrebare, a spus Reacher. De ce îl ajutai pe Klostermann? Pentru bani? Şantaj? Ce motiv aveai?

— Din principiu, a răspuns Goodyear. Domnul Klostermann lucra pentru a ne salva ţara. Rasa noastră. Am fost mândru să-l ajut.

— Ridică-te.

Goodyear nu s-a mişcat.

Reacher s-a îndepărtat de birou.

Goodyear s-a ridicat în picioare.

— Scoate-ţi jacheta, a spus Reacher.

Goodyear şi-a scos braţele din mâneci şi a lăsat haina pe jos.

— Deschide-ţi cămaşa.

Goodyear şi-a desfăcut nasturii, unul câte unul, începând de sus, coborând până la talie.

— Până la capăt", a spus Reacher.

Goodyear a desfăcut încet părţile laterale ale cămăşii. Reacher i-a privit pieptul. La partea stângă. Unde era un tatuaj. Cu un vultur. Cu o svastică.

— Poate ai auzit că m-am întâlnit cu unii dintre aşa-zişii tăi fraţi noaptea trecută, a spus Reacher. Toţi au demisionat din mica ta trupă. Cu ordinul de a le explica că oricine nu o făcea urma să i se dea foc la casă. Cu ei înăuntru.

— Nu, a spus Goodyear. Nu faceţi asta. Vă rog. Voi demisiona.

— O vei face. Dar nu încă. Prietenii tăi mi-au spus că Klostermann plănuia să recreeze Catedrala Luminii a lui Hitler. Erau prea proşti ca să înţeleagă ce era asta. Sper că tu ai o mai bună înţelegere a istoriei.

— Ai perfectă dreptate că am. L-am ajutat pe domnul Klostermann în fiecare etapă a planificării.

— Deci ştii cum să aduci oameni din toate celelalte state.

— Bineînţeles că da.

— Deci ai contacte. Cu grupuri similare în alte locuri.

— Poţi să te opreşti aici. Voi merge la închisoare înainte de a-mi trăda fraţii.

— Refuză, şi închisoarea va fi ultima ta grijă. Dar lasă-mă să te întreb un lucru despre cauza ta. Ai împărţit-o cu Klostermann?

— Corect.

— Henry Klostermann era fratele tău?

Goodyear a dat din cap.

— Nu era fratele tău, a spus Reacher. Era un agent rus. Te lua de prost. Se folosea de tine la fiecare pas. Pun pariu că râdea până adormea în fiecare noapte, gândindu-se la cât de prost eşti.

— Bună încercare, Reacher. Dar nu voi crede niciodată asta.

— Poza aceea. Reacher a arătat cu degetul spre peretele de deasupra dulapurilor de arhivă. A fost întotdeauna sus când ai venit aici?

Goodyear s-a ridicat în picioare şi a aruncat un salut ascuţit. A tresărit când a încercat să-şi îndrepte mâna.

— Întotdeauna.

— Dă-l jos. Vezi ce e pe partea cealaltă."

Goodyear a rămas unde era.

— Să-l atingi ar fi un sacrilegiu.

— Atunci o voi face eu. Reacher a făcut un pas înainte, dar Goodyear a sărit în faţa lui.

— Nu, a spus Goodyear. Dacă cineva trebuie să o facă, acela ar trebui să fiu eu.

Goodyear s-a oprit în faţa tabloului ca şi cum ar fi spus o rugăciune. Apoi s-a întins şi l-a apucat. A folosit ambele mâini. Una de fiecare parte a cadrului. L-a lăsat în jos. S-a oprit din nou. Şi a întors-o.

— Ştii cine este, nu-i aşa? a spus Reacher. Adevăratul idol al lui Klostermann. Henry Klostermann şi-a dedicat întreaga viaţă

distrugerii a tot ceea ce crezi tu. Şi te-a păcălit să îl ajuţi. Jurnalista care a fost ucisă? Toni Garza? Klostermann a ucis-o. Pentru că voia să-l dea în vileag. Numai că tu ai îngropat ancheta. Pentru că el ţi-a spus să o faci. L-ai ajutat să scape.

Goodyear a clătinat din cap.

— Nu te cred.

— Nu contează dacă mă crezi sau nu, a spus Reacher. FBI-ul îţi va explica totul. Nu am minţit când ţi-am spus că agenţii sunt pe drum. Poţi să rămâi şi să-i ajuţi să adune celelalte grupuri. Ceea ce ar însemna să le faci o favoare fraţilor tăi, sincer să fiu. Ar împiedica pe oricine cu un IQ de două cifre să îi poată exploata. Sau, dacă nu-ţi place ideea asta, putem merge la tine acasă. Reacher a scos o brichetă din buzunar. Putem lua nişte benzină pe drum.

Goodyear s-a lăsat din nou pe podea.

— Nu. Voi rămâne.

— Scoate cătuşele, a spus Reacher.

Goodyear le-a scos dintr-o pungă de piele de la centură.

— Fixează-te de un dulap de arhivă. De mânerul sertarului.

Goodyear a făcut ceea ce i s-a spus.

— OK, a spus Reacher. Două ultime lucruri înainte de a pleca. Mai întâi a luat tabloul şi l-a zdrobit peste capul lui Goodyear, lăsând rama atârnând ca un colier. Apoi Reacher l-a lovit pe Goodyear cu pumnul în faţă. În mod normal, ar fi folosit mâna stângă. Poate că şi-ar fi redus puţin puterea. Dar să facă o excepţie i s-a părut un lucru bun.

Reacher a lăsat telefonul de unică folosinţă al lui Klostermann pe birou. Erau patru numere în jurnalul de apeluri.

Al lui Goodyear, care era acolo. Al lui Marty, care era o fundătură. La propriu. Dar tot mai rămăseseră două pe care FBI-ul trebuia să le urmărească. Încă doi poliţişti corupţi, poate. Sau încă doi cărăuşi de valize. Orice s-ar fi dovedit a fi, trebuiau să fie opriţi.

A verificat dacă Goodyear respira. Apoi a ieşit din casă şi s-a îndreptat spre Chevy-ul roşu. S-a gândit că va conduce până la staţia de camioane. Să lase maşina într-o parcare. Să meargă până la benzinărie. Spre partea cu camioanele. Şi să se ducă oriunde se îndrepta primul şofer dispus să-l ia.

A oprit la poartă. A aşteptat ca aceasta să alunece în lateral. A trecut cu maşina. Şi s-a oprit în loc. O maşină a oprit în faţa lui. Aparent de nicăieri. Cu siguranţă nu de pe drumul din faţă. Trebuie să fi fost pe marginea de iarbă, paralel cu zidul.

Reacher a aşteptat ca maşina să se mişte. Era mică. O Honda Civic de ultimă generaţie. Conducea o femeie. Era îmbrăcată în civil. Motiv pentru care lui Reacher i-a luat o clipă să o recunoască. Era ofiţerul Rule.

Rule l-a recunoscut pe Reacher în acelaşi moment. A coborât din Honda şi s-a apropiat de portiera lui Reacher. Acesta şi-a coborât geamul.

— Reacher? a spus Rule. Ce faci aici?

— Plec, a spus Reacher. De fapt, nu am fost niciodată aici. Tu?

Rule a tăcut o clipă, ca şi cum ar fi încercat să se decidă dacă să răspundă sau nu.

— Am urmărit pe cineva până aici.

— Detectivul Goodyear?

Rule a dat din cap.

— De ce? a spus Reacher.

— M-am gândit că se întâmpla ceva ciudat. Ceva în neregulă.

— Chiar se întâmpla. De unde ai ştiut?

Rule a ridicat din umeri.

— Spune-i instinct de poliţist. L-am văzut pe Goodyear răspunzând la un telefon mobil, apoi intrând în grabă în biroul său. Numai că nu era telefonul lui obişnuit. Cu toţii am fost nevoiţi să ne folosim propriile telefoane cât timp telefoanele departamentului au fost indisponibile şi ştiu că are un iPhone. Cel mai nou tip. Dar de mai multe ori a folosit un alt telefon. E vechi. Şi de multe ori a părut cam furişat. Întotdeauna l-am ignorat înainte. Apoi m-am gândit, asta e. Trebuie să ştiu care e treaba lui.

— Asta a fost la tribunal, când a răspuns la telefon?

— Da.

— Atunci de ce nu eşti în uniformă? Şi cum se face că foloseşti maşina personală?

— Am fost la tribunal pentru a înmâna preavizul meu. Am demisionat. M-am săturat de locul ăsta. Adică, gândeşte-te puţin. Tu eşti un străin. Te plimbi prin oraş. Şi ţi-a păsat mai mult de oprirea crimelor aici decât detectivului nostru. M-ai ajutat deja

mai mult decât a făcut-o vreodată cineva din departament. Mi-a fost de ajuns. E timpul pentru un nou început în altă parte.

— Scrisoarea ta. Oare a citit-o cineva deja?

— Mă îndoiesc. De ce?

— S-ar putea să o vrei înapoi.

—De ce aş vrea asta?

— Oraşul are un post vacant pentru un nou detectiv.

— Avem un singur post de detectiv. Şi este ocupat.

— Nu mai există. Goodyear tocmai a demisionat.

— Vorbeşti serios? De ce?

— Spune-i că a fost o criză personală. Aşa că va trebui să fie înlocuit. Ar putea aduce pe cineva din afară, cred. Dar ar fi mai bine cineva din zonă. Cineva căruia să-i pese de oraş. Cineva care să aibă o serie de arestări recente în palmares. Cunoşti pe cineva de genul ăsta?

Rule s-a gândit pentru o clipă.

— E timpul să mă întorc la tribunal. Să fac să dispară acea scrisoare. A ajuns la jumătatea capotei maşinii sale, apoi s-a întors spre Reacher. Dar tu ce ai de spus? Tu unde te duci?

— Nu mă gândesc la un loc anume.

— Ce zici de locul meu? Ştii unde este. E vineri seara. Am putea să luăm ceva de mâncare la pachet. Am nişte bere. Nişte vin.

— Dar vecinii tăi? Ar fi obligat să mă vadă.

— Dă-i naibii. Ce-o să facă? Să se pună cu viitorul singur detectiv al oraşului?

TREIZECI

Rusty Rutherford a ieşit din apartamentul său luni dimineaţă, la exact două săptămâni după ce fusese concediat.

În mod normal, nu era genul de om care să zăbovească în cafeneaua locală. Mergea la aceeaşi în fiecare zi. Doar pentru cofeină. Nu se ducea în căutare de conversaţie. Nu era interesat să găsească o nouă companie. Stătea liniştit la coadă. Şi-a plasat comanda. Şi-a luat băutura imediat ce a fost gata. Şi a plecat. Chiar şi după săptămâna pe care o petrecuse cu Jack Reacher, s-a dovedit un obicei greu de abandonat.

Procesul de adaptare nu a fost uşurat de răspunsul pe care l-a primit de la ceilalţi clienţi. Toată lumea era încântată să-l vadă. Se simţea ca un magnet cu polaritatea potrivită. Clienţii din jur se înghesuiau mai aproape decât de obicei. Până când a ajuns la tejghea, schimbase cuvinte amabile cu încă o duzină de persoane. Şi văzuse cum s-a purtat barmanul cu cei doi bărbaţi din faţa lui când s-au apropiat pentru a comanda. Le trântise ceştile pe tejghea. A vărsat cafeaua în farfurii, apoi le-a împins înainte, vărsând şi mai multă. Dar i-a zâmbit lui Rusty când i-a venit rândul şi l-a întrebat dacă vrea o cafea normală.

— Cafea amestec, medie, fără lapte, nu?, a spus ea.

— Corect, a spus Rusty. La pachet.

— E din partea casei, a spus ea. Ne vedem mâine?

În acelaşi timp în care Rusty Rutherford părăsea cafeneaua, Jack Reacher stătea la marginea străzii. Se afla la o jumătate de bloc de singurul semafor din oraş, care funcţiona perfect. L-a privit pe Rutherford pornind, îndreptându-se spre est. Fără să se grăbească. Nu zăbovea. Doar plutind în derivă în propria lui bulă mică. Urma un traseu familiar. Se simţea confortabil cu mediul înconjurător. Se îndreapta spre casă. Acolo unde îi era locul.

O maşină s-a oprit lângă Reacher. Era nouă, strălucitoare. O maşină închiriată. Condusă de tipul de la asigurări pe care Reacher îl întâlnise cu o săptămână înainte. Purta încă costumul lui simplu, de culoare închisă. Dar nu mai părea panicat. Mai degrabă părea că era în vârful lumii.

— Ai nevoie de o maşină?, a spus tipul.

— Unde te duci? a spus Reacher.

— Nashville. Mă duc la birou. O să fac o prezentare despre cum am negociat răscumpărarea cu patruzeci la sută mai puţin şi cum

am reuşit totuşi să repun în funcţiune sistemele oraşului. Totul în afară de o chestie de arhivă, dar mă rog. Istoria. Cui îi pasă?

Reacher s-a gândit un moment. Tocmai plecase din Nashville şi avea o regulă. Să nu se întoarcă niciodată. Rareori se termina cu bine. Dar în ultima vreme făcuse câteva excepţii. Toate se rezolvaseră cu bine. Şi dacă mai făcea una acum, putea să meargă la un club.

Să prindă o trupă.

Să se asigure că sunt plătiţi.

SFÂRŞIT

V.T.3.1